

IX. 4.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரங்கோன்

சமரசஞானசன்மார்க்க சபையின்

பதிப்பு.

பன்னிரு திருமுறைத் திரட்டு.

அதாவது.

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டு.

திருவாசகம் (சூல-விஷய துசனங்களுடன்)

திருக்கோவையார் செய்யுட்டிரட்டு

திருவிசைப்பா.

திருப்பல்லாண்டு.

திருமந்திரத்திரட்டு.

பிரபந்தமாலைத் திரட்டு.

பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு.

இதன் விலை ரூபா-கூறு (1-12-0).

மகாமஹோபாத்தாய, டாக்டர்
உ. வெ. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைவாறு, சென்னை-20.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்னிரு திருமுறைகளர்வன.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்	முதற்றிருமுறை.
” ”	இரண்டாந்திருமுறை.
” ”	மூன்றாந்திருமுறை.
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்	நான்காந்திருமுறை.
” ”	ஐந்தாந்திருமுறை.
” ”	ஆறாந்திருமுறை.
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்	ஏழாந்திருமுறை.
திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும்	எட்டாந்திருமுறை.
திருவிசைப்பாவும், திருப்பல்லாணும்	ஒன்பதாந்திருமுறை.
திருமூலநாயனார் திருமந்திரம்	பத்தாந்திருமுறை.
திருவாலவாயுடையார் முதலிய பன்னிரு வர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நூற்பது பிரபந்தங்கள்.	} பதினோராந்திருமுறை.
பெரியபுராணம்	
	பன்னிரண்டாந்திருமுறை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்புலம்.

பன்னிரு திருமுறைத்திரட்டின் முகவுரை.

சுத்தாத்வைத சித்தாந்த வைதிக சைவர்காள்!

பன்னிரு திருமுறைத்திரட்டு என்னும் இவ்வரிய திரட்டு இது காறும் யாரானும் அச்சிற்பதிப்பித்து வெளியிடப்படவில்லை. சைவத் திருவாளரனைவருக்கும் பெரும்பான்மையும் நன்மைவிளைத்துச் சுகத்தைத் தருமாறும், சிவபூசைக்கும், சிவலயதரிசனத்துக்கும், நித்திய நைமித்திகங்களுக்கும், அடியவர் பூசைக்கும் மிக்க உபயோகமா மாறும், இதை வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்று இரங்கோன் சமரசஞான சன்மார்க்க சபையார்கேட்டுக்கொண்டபடி திருவருளை முன்னிட்டு அச்சியற்றி வெளியிட்டனம். இந்தத்திரட்டில் பரமாசாரிய சுவாமிகள் நால்வர் புராணசாரம், அவர்கள் வயசு, திருநட்சத்திரம், சிறப்பு, தோத்திரம், தேவாரமகிமை, திருவாசகப்பெருமை, திருவாசகவுண்மை ஆகிய விவைகளடங்கியுள்ளன. அன்றியும் தமிழ்சேதமாகிய திருவாசகத்துக்கு அறுபது விஷய சூசனங்கள் எம்மாலெழுதிச்சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அந்த விஷய சூசனங்களில் சிவபாரம்பரங்களும், சிவாதிசயங்களும், சிவபரத்துவங்களும் (உரு0) வேதப்பிரமாணங்களைக்கொண்டு நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு வேதப்பிரமாண வசனத்துக்கும் தெளிபொருள் விளக்கியிருப்பதால் நடுநிலைகுன்றாது உண்மையறிய விருப்பமுடையாரனைவருக்கும், முக்கியமாகச் சைவர்களுக்கும், இத்திரட்டு இன்றியமையாது வேண்டப்படும்.

திருவாசகத்துள் புதைந்துள்ள பொருட்டிறம் நெடுநாள் பழகி முதிர்ந்த அதுபவமுடையார்க்கேபுலப்படுவதன்றி ஏனையோர்க்குளட்டுணையும் புலப்படுமாறில்லை யென்பதனை நன்குணர்ந்தேமாயினும் புறச்சமயிகள் தூற்றும் புன்மொழிகளைக்கேட்டுமனம்பொறுது அவர்களும் உண்மையறிந்து துதிக்குமாறு ஏகதேசத்துள்ளும் ஏகதேசமாகச் சூசனமெழுதிவெளிப்படுத்தினும். சூதசம்ஹிதையில் “யாவனொருவன் பிரமவித்தையை உலகில்நிலைநாட்டச்சக்திபெற்றிருந்தும் உதாசீனத்தால் அங்ஙனஞ்செய்யா திருப்பனாயின் அவன்பாவியாவன்” எனவும்,

“அறிவிற்குறைந்தவனானும் ஆஸ்திக புத்தியின் மேலீட்டால் பிரம வித்தையை ஸ்தாபிக்க முயல்வானாயின் அவன் பாவங்களை யெல்லாம் போக்கி சிவசாயுஜ்யமடைவன்” எனவும் போதித்திருத்தலால் அந்தவாய்மையையே யாமுங்கடைப்பிடித்து அருட்களிப்பின் மிகுதியால் சிவபாரம்யங்க்ளையும், சிவபரத்துவங்க்ளையும் வேண்டியவேதங்களோதி யெங்கும் பரவச்செய்யத் துணிந்தனம். அங்ஙனந் துணிந்து இப்பன்னிருதிருமுறைத் திரட்டையும், திருவாசக விஷய சூசனங்களையும் பதிப்பித்து வருகையில் “நலமதொன்றடைதற் குறுமிடையூறு நாதனே பலவுளவன்றே” என்று ஆன்றோர்பணித்தருளியபடி உத்தியோக நிர்ப்பந்தமும், எதிர்பாராத சில வசந்தர்ப்பங்களும் இடையில் நேர்ந்தமையால், இந்தத்திரட்டில் (சுய) விஷய சூசனங்க்ளை மாத்திரஞ் சேர்த்து வெளியிட்டனம். இனியொருபோது இறைவனருள்கூட்டிவைப்பின் திருவாசகமுழுதுந்தனியாக (கரு0) சூசனங்களோடு வெளிப்படுத்தக் கருதியுள்ளேம்.

தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகவிஷய சூசனங்களில் மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ள வேத வசனங்களையாவும் கிரந்தவெழுத்துக்கள் இல்லாக்குறைவால் தமிழ் எழுத்துக்களிலேயே பதிப்பிக்கநேர்ந்தன. ஆதலின் உண்மையறிய அவாக்கொண்டுள்ள மேதாவியர்னைவரும் வடமொழியின்கண்ணமைந்துள்ள சகர, சகர, டகர, தகர, பகரமுதலான வன்னங்களும், ஸ்வரங்களும், எடுத்துக் காட்டியுள்ள வேதப் பிரமாணங்களிற் பேதப்பட்டிருத்தலைக்கண்டு எம்மை யலர் தூற்றாதிருப்பார்களாக.

இந்தப் பன்னிருதிருமுறைத்திரட்டில் அடங்கியுள்ள பாசுரங்களனைத்தையும் யாவருமெளிதிலோதும் பொருட்டு தளைகள் பிரிப்பதற்கும், புரூப் பார்ப்பதற்கும், எமக்குப் பேருதவியா யிருந்த ஸ்ரீமாந்-தூன்றத்தூர்-மதுரகவி-மாணிக்கமுதலியா ரவர்களுக்கும், இந்தத்திரட்டு விரைவில் வெளியாகவேண்டுமென்று யாம் விரும்பியபடி விடாமுயற்சிகொண்டு தமது வித்யா பாஸ்கர அச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பித்த ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்-அப்பாவு சேட்டியா ரவர்களுக்கும் நன்றிபாராட்டக் கடப்பாடுடையேம்.

சோ - சிவ அருணகிரி முதலியார்.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR - MADRAS - 600 090.

சிவமயம்.

நீருச் சிற்றம்பலம்.

அகத்தியமகாமுனிவர்
திரட்டியருளிய
தேவாரத்திரட்டு.

இ ி து,

இரங்கோன் - சமரசஞான சன்மார்க்க சபைத்தலைவரும்,
சிகந்திராபாக்கம்-சித்தாந்த ஞானபோதசங்க ஸ்தாபகரு,

சித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாகிய

சோளங்கிபுரம்

ஸ்ரீமத்-சிவ அருணகிரிமுதலியார்
அவர்களால்

பாசுரங்களின் தளைகள் பிரித்துப்

ப ரி சோ தி க் க ப் ப டீ டு,

ஷெயார் தமையனாரும்

பென்ஷன் சுபேதாரும் பெஞ்சுமாஜிஸ்ட்ரேட்டுமாகிய

சோளங்கிபுரம்

ஸ்ரீ - சிவசிதம்பரமுதலியார் அவர்கள்
நல்லாதரவால்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

ப. அ. சோமசுந்தர செட்டியாரவர்களது

சென்னை,

வித்யா பாஸ்கர அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விசுவாவசு ஹ் பங்குனிமீ

1906.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டின்

வரலாறு.

அநாதிமலமுத்த சுத்தசாட்டுண்ணிய பரிபூரணராயும்; ஆதிமத்யாந்த சமானாதிக நாமரூபகுணரகிதராயும் விளங்காநின்ற முழுமுதற்கடவுள் சிவபெருமானே என்று ஆன்மாக்களனைவருந் துணிந்து வழிபட்டெயும் பொருட்டுப் பற்பல திவ்விய அற்புதங்களினாலே சகல சமயாதீத சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்த சமயத்தைத் தாபித்தருளிய பரமாசாரிய மூர்த்திகள் நால்வரெனப்படுவர். அவருள் திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் சிவகுருவாகிய முருகக்கடவுள் அவதாரமும், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் வாஃசத்திருமுனிகள் அவதாரமும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் சிவபெருமானுடைய திருவழிகே வெளிப்பட்டு வந்த ஆலாலசந்தரர் அவதாரமும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருநந்திகணத்தலைவர் அவதாரமுமாயுள்ளார்கள். இவர்களது சரித்திரப்பிரபாவம் உபமந்யுபக்தவிலாசம், அகஸ்திய பக்தவிலாசம், சிவரகசியம், ஹாலாஸ்ய மஹாத்மியம், காஞ்சிமஹாத்மியம் முதலிய தூல்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் சசல வேதவேதாந்த ரகசியங்களை யெல்லாம் உலகுய்ய தேவார திருவாசகம் என்னும் மந்திரமொழிகளாக அனுக்கிரகித்தவர்கள். ஆயினும் முக்கியமாக திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்கள் ருக்வேதசாரமாயும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்கள் யஜுர்வேதசாரமாயும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்கள் சாமவேதசாரமாயும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்கள் அதர்வணவேதசாரமாயும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்தத்திருப்பதிகங்களைத் தனித்தனியே கூறுமிடத்து முறையே “திருக்கடைக்காப்பு” எனவும், “தேவாரம்” எனவும், “திருப்பாட்டு” எனவும் “திருவாசகம்” எனவும் ஆன்றோர் வழங்குவர். இவைகளே கேட்போர் மனத்துக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டிபண்ணி அயராவன்பு விளைவிப்பதும், கேட்போர்க்கினிய சற்சரித்திரங்கள் நிறைந்ததும், சொல்வன்மையிற் சிறிதுங் குறைவில்லாததும், அகிலவேதாந்த ரகசியம் நிறைந்ததும், சிவம் பழுத்தவுள்ளத்துப் பத்திவடிவின்ருக்குச் சர்வ சிவவணதிகாரம் பெற்றதும், “திருமுறைகள்” என மங்கலப்பட்டம் பெற்றதுமாயுள்ளன. அன்றியும் பதிவாக்கென்றுந் தெள்ளிதிற்றுணியப்பட்டு மிருக்கின்றன. இவைகளுக்கே திருமுறை

த்தமிழ், திராவிடவேதம், திருநெறித்தமிழ், குற்றமில்லாதமிழ், ஞானத்தமிழ், சொன்மாலை, உரைமாலை, அருணால், ஞானப்பாடல் என்பனவாதிபல சிறப்புப்பெயர்களுண்டு.

பரமாசாரிய மூர்த்திகள் நால்வரும் வேதாசனங்களிலே கூறியுள்ள தெய்வவழிபாடாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு சன்மார்க்கங்களையும், குருலிங்க சங்கமபத்திகளையும், அப்பத்திசெய்தார்க்குச் சிவபெருமான் செய்யும் அருட்டிறத்தினையும் சர்வான்மாக்களும் உணர்ந்துயும் வண்ணம் கருணையால் திருமேனிதாங்கி தாமே நடாத்திக் காட்டியருளிய குருமூர்த்தங்களாதலானும், சாதாரணமாகத் தத்தம்பிறவி நோய் நீக்கவந்து தவம் புரிந்தவர்களல்லாதலானும் இவர்கள் முறையே “ஆளுடையபிள்ளையார்” எனவும், “ஆளுடையவரசுகள்” எனவும், “ஆளுடையநம்பிகள்” எனவும், “ஆளுடைய வடிகள்” எனவுந் துதிக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுள் ஆளுடையபிள்ளையார் சிவபெருமானை முதலிலும் ஆளுடையவடிகள் இறுதியிலும், மற்றிருமூர்த்திகள் ஆங்காங்கு இடையிலுஞ் சுட்டிக்காட்டினார்கள். இவர்கள் பதிப்பொருளான பரசிவப்பரம்பொருளுக்கு அமிசங்களாதலால் சைவத்திருவாளரெல்லாரும் இவர்களைத் தெய்வமாக வழிபட்டு வருகின்றார்கள்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் “தோடுடையசெவியன்” என்பதுமுதற் “கல்லூர்” என்பதீராகப் திருப்பதிகங்களையும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் “கூற்றாயினவாறு” என்பதுமுதல் “ஒருமானைத்தரிக்குமொருவரை” என்பதீராக நாற்பத்தொன்பதிரையார் திருப்பதிகங்களையும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் “பித்தாபிறைகுடி” என்பதுமுதல் “ஊழிதோறும்” என்பதீராக முப்பத்தெண்ணிரைத் திருப்பதிகங்களையும் ஆக ஒருலக்ஷத்து மூவாயிரத் திருப்பதிகங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்கள். இவைகளே தமிழ்வேதமாகிய தேவாரமாம். இவைகளுள் எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றேழு திருப்பதிகங்கள் நிற்க மற்றவை மறைந்து போயின. எஞ்சிநின்ற அவ் வெழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றேழு திருப்பதிகங்களையும் திருவாரூர் அபயகுலசேகர சோழமகாராஜாவுடைய வேண்டுகோளின்படி திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய மாணுக்கராகிய நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவர் ஏழுதிருமுறைகளாக வகுத்தருளினார். அவ்வேழும் அடங்கிய திருமுறை அடங்கண்முறை எனப்படும்.

கல்வியறிவொழுக்கங்களாற் சிறப்புற்று விளங்கிய சிவாலய முனிவர் அவ்வடங்கண்முறையின தாமகிமையையும், அதனை நாடோ

றும் விதிப்படி சிரத்தையோடு பாராயணஞ்செய்யின் முத்தி சித்தி க்குமென்பதனையும் அறிந்து, தாம் அப்படிப் பாராயணஞ் செய்ய ஆசைகொண்டார். அது நிறைவேறுதல் கூடாமையால் வருத்தமுற் று, சிதம்பரத்தை அடைந்து கனகசபையின்கண்ணே ஆனந்த தா ண்டவஞ் செய்தருளும் சபாநாதரைவணங்கி, தமது கருத்துமுற்றும் பொருட்டு நெடுங்காலம் அருந்தவஞ்செய்தார். அப்பொழுது சபா நாதருடைய திருவருளிணிலே, “சிவாலயமுனிவனே நீ பொதிய மலையிலிருக்கின்ற அகத்தியமுனிவனிடத்தே போவாயாயின் உன் கருத்து நிறைவேறும்” என்று ஓரசரீரிவாக்குத் தோன்றிற்று. அது கேட்ட சிவாலயமுனிவர் மனமகிழ்ந்து, சபாநாதரை வணங்கி, வி டைபெற்றுக்கொண்டு சென்று, பொதியமலையை அடைந்து, அகத் திய மகா முனிவரைச் சிந்தித்து, மூன்றுவருடகாலம் அருந்தவஞ் செய்தனர். ஸ்ரீ அகத்திய மகாமுனிவர் அவருக்கு வெளிப்பட்டி, அடங்கன்முறை முழுதையும் அவருக்குபதேசித்து, அதினின்றும் குருவடிவம், விபூதி, பஞ்சாக்கரம், கோயிற்றிறம், சிவரூபம், திருவடி, அருச்சுனே, அடிமை என்பவைகளின் உண்மைகளைத் தெரிக்காநிற் கும் இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களை எடுத்துத்திரட்டி, “இவை களை நாடோறும் பாராயணஞ் செய்பவர்கள் அடங்கன்முறை முழு தையும் பாராயணஞ் செய்பவர்களாவர்கள்” என்று திருவாய்மலர் ந்து மறைந்தருளினார். சிவாலயமுனிவர் அப்படியே இவ்விருபத் தைந்து திருப்பதிகங்களையும் நெடுங்காலம் பாராயணஞ் செய்து சிவபெருமானுடைய திருவருளைப்பெற்றார்.

சீராரூர் திருமுறைகள் கண்டதிறற் பார்த்திபனா
மேராரூ மிறைவனையு மெழிலாரூ நம்பியையு
மாராத வன்பினுட னடிபணிந்தங் கருள்விரவச்
சோராத காதன்மிகுந் திருத்தொண்டர் பதந்துதிப்பாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS - 600 080.

திருச்சிற்றப்பலம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணசாரம்.

காழிநகர்ச் சிவபாத விதயர் தந்த
கவுணியர்கோ னமுதுமையான் சுருதியூட்டு
மேழிசையி னமுதுண்டு தாளம் வாங்கி
யிலங்கியநித் திலச்சிவிகை யிசைய வேறி
வாழுமுய லகனகற்றிப் பந்த ரேய்ந்து
வளர்கிழிபெற் றரவின்விட மருக நீர்த்து
வீழிநகர்க் காசெய்தி மறைக்கதவம் பிணித்து
மீனவன்மே னியின்வெப்பு விடுவித் தாரே.

(க)

ஆரெரியிட் டெடுத்தவே டவைமுன் னேற்றி
யாற்றிலிடு மேடெதிர்போ யணைய வேற்றி
யோரமண ரொழியாமே கழுவி லேற்றி
யோதுதிருப் பதிகத்தா லோட மேற்றிக்
காருதவு மிடிபுத்தன் றலையி லேற்றிக்
காயாத பணையின்முது கனிக ளேற்றி
மீரமிலா வங்கமுயி ரெய்த வேற்றி
யிலங்குபெரு மணத்தரணெ யெய்தி னாரே.

(உ)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணசாரம்.

போற்றுதிரு வாழாரில் வேளாண் டொன்மைப்
பொருவில்கொறுக் கையரதிபர் புகழ னார்பான்
மாற்றருமன் பினிற்றிலத வதியா மாது
வந்துதித்த பின்புமரு ணீக்கி யாருந்
தோற்றியமண் சமயமுறு துயர நீங்கத்
துணைவரரு டரவந்த சூல நோயாற்
பாற்றருநீ ளிடரெய்திப் பாடலிபுத் திரத்திற்
பாழியொழித் தரணதிகைப் பதியில் வந்தார்.

(க)

வந்துதமக் கையரரு ளானீறு சாத்தி
வண்டமிழா னேய்தீர்ந்து வாக்கின் மன்னாய்

வெந்தபொடி விடம்வேழம் வேலை நீந்தி
 வியன்குலங் கொடியிடபம் விளங்கச் சாத்தி
 யந்தமில்ப பூதிமக னரவு மாற்றி
 யருட்காச பெற்றுமறை யடைப்பு நீக்கிப்
 புந்திமகிழ்ந் தையாற்றிற் கயிலை கண்டு
 பூம்புகலூ ரரன்பாதம் பொருந்தி னாரே.

(உ)

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் புராணசாரம்.

தண்கயிலை யதுநீங்கி நாவ லூர்வாழ்
 சைவனார் சடையனார் தனயனாராய்
 மண்புகழ் வருட்டிறையா னேலை காட்டி
 மணம்விலக்க வன்றொண்டா யதிகை சேர்ந்து
 நண்பினுட னருள்புரிய வாளுர் மேவி
 நலங்கிளரும் பரவையோ ணயந்து வைகித்
 திண்குலவும் விநன்மிண்டர் திறல்கண் டேத்துந்
 திருத்தொண்டத் தொகையருளாற் செப்பி னாரே.

(க)

செப்பலருங் குண்டையூர் நெல்லழைத்துத்
 திருப்புகலூர்ச் செங்கல் செழும் பொன்னுச் செய்து
 தப்பின்முது குன்றத்தரும் பொருளாற் றிட்டித்
 தடத்தெடுத்துச் சங்கிலிதோள் சார்ந்து நாத
 னொப்பிறனித் தூதுவந்தா லாடு கீறி
 யுறுமுதலை சிறுமதலை யுமிழ் நல்கி
 மெய்ப்பெரிய களிதேறி யருளாற் சேர
 வேந்தருடன் வடகயிலை மேவி னாரே.

(உ)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தோத்திரம்.

கடியவிழ் கடுக்கைவேணித் தாதைபோற் கனற்கண்மீனக்
 கொடியனை வேவனோக்கிக் குறையிரந் தனையான்கற்பிற்
 பிடியன நடையாள்வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக்காத்த
 முடியணி மாடக்காழி முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

(க)

சு பரமாசாரியர் மூவர் தோத்திரம்.

பரசமய கோளரியைப் பாலரா வாயனைப்பூம் பழனஞ்சூழ்ந்
சிரபுரத்துத் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானைத் தேயமெல்லாங்
குரவையிடத் தமிழ்வேதம்விரித்தருளுங்கவுணியர்தங்குலதீபத்தை
விரவியெமையாளுடையவென்றிமழவிளங்களிற்றைவிரும்பிவாழ்வா

[ம்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தோத்திரம்.

அறப்பெருஞ் செல்விபாகத் தண்ணலஞ் செழுத்தாலஞ்சா
மறப்பெருஞ் செய்கைமாறா வஞ்சக ரிட்டரீல
நிறப்பெருங் கடலுமயார்க்கு நீ ந்துதற் கரியவேழு
பிறப்பெனும் கடலுநீத்த பிரானடி வணக்கஞ்செய்வாம். (க)

இடையரூப் பேரன்பு மழைவாரு மிணைவிழியுமுழவாரத்தின், படை
யருத்திருக்கரமுஞ்சிவபெருமான் நிருவடிக்கேப தித்தநெஞ்சு, நடை
யரூப்பெருந்துறவும்வாசீசப்பெருந்தகை தன்னானப்பாடற், ருடை
யரசுச் செவ்வாயுஞ் சிவவேடப் பொலிவழகுந் துதித்து வாழ்வாம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தோத்திரம்.

(*)

அரவக லங்குலார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவமென் றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப்
பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பாளு
ளிரவினிற் றூதுகொண்டோ னிணையடி முடிமேல் வைப்பா ம்
ஒருமணத்தைச் சிதைவுசெய்து வல்வழக்கிட் டாட்கொண்ட
வுவனைக் கொண்டே
யிருமணத்தைக் கொண்டருளிப் பணிகொண்ட வல்லாள
னெல்லா முய்யப்
பெருமணச்சீர்த் திருத்தொண்டத் தொகை விரித்த
பேருளின் பெருமாளென்றுந்
திருமணக்கோ லப்பெருமாள் மறைப்பெருமா ளெமதுகுல
தெய்வ மாமால்.

(உ)

தேவார மகிமை.

அருமறையைச் சிச்சிவிப்பண் டருந்தத்தேடி
மதுபோலன் றிதுவென்று முளதாமுண்மைப்
பரபதமுந் தற்பரமும் பரனையன்றிப்
பலரில்லை யென்றெழுதும் பனுவல்பாரி
னெர்யினிடை வேவாதாற் றெதிரேயோடு
மென்புக்கு முயிர்கொடுக்கு மிடுஞ்சாற்றுங்
கரியைவளை விக்குங்கன் மிதக்கப்பண்ணும்
கராமதலை கரையிலுறக் காற்றுங்கானே.

பரமாசாரியசுவாமிகள்நால்வர்

வயசும் அவர்கள் திருநகடித்தீரழம்

அப்பருக் கெண்பத்தொன் றருள்வாத ளுரருக்குச்
செப்பிய நாலெட்டிற் றெய்லீக - மிப்புவியிற்
சுந்தரர்க்கு மூவாறு தொன்னூன சம்பந்தர்க்
கந்தம் பதினா றறி.

சித்திரைச் சதய மப்பர் சிறந்தவை காசிமூல
மத்தரைப் பணிசம் பந்த ரானிமா மகத்தி லந்த
முத்தமிழ் வாத ளுரர் முதியநல் லாடி தன்னிற்
சுத்தமாஞ் சோதி நாளிற் சுந்தரர் கயிலைசேர்ந்தார்.

நால்வர் சிறப்பு.

சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமென் சுந்தரனுஞ்
சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனு -முற்கோலி
வந்திலரேல் நீறெங்கே மாமறைதூ ருனெங்கே
யெந்தையிரா னைந்தெழுத்தெங் கே.

நா ல் வ ர் தோ த் தி ர ம்

ஆழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
யாழிமிசைக் கன்மிதப்பி லணைந்தபிரா னடிபோற்றி
வாழிதிரு நாவலூர் வன்றெண்டர் பதம் போற்றி
யூழ்மலி திருவாத ளுர்திருத் தாளபோற்றி.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சூ சீ ப த் தி ர ம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

திருப்பதிகம்.	பக்கம்.	திருப்பதிகம்.	பக்கம்.
திருப்பிரமபுரம்.	௩	திருவெழுசுற்றிருக்கை.	௨௮
திருநீற்றுப்பதிகம்.	௬	திருக்கடவுர்மயானம்.	௨௮
பஞ்சாக்கரத்திருப்பதிகம்.	௧௧	திருவாழ்கொளிபுத்தூர்.	௩௬
நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்.	௧௩	திருப்பூந்தராய்.	௪௪
திருகேத்திரக்கோவை.	௧௨	கோளறுபதிகம்.	௫௦

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருப்பதிகம்.	பக்கம்.	திருப்பதிகம்.	பக்கம்.
திருவதிகைவீரட்டானம் } கூற்றாயின. }	௫	திருப்பூவணம்.	௩௬
நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்.	௧௫	திருவதிகைவீரட்டானம் } அரவணையான். }	௩௮
திருகேத்திரக்கோவை.	௨௧	பூங்கயிலாயம்.	௪௫
கோயிற்றிருவிருத்தம்.	௩௦	திருவாரூர்த்திருவிருத்தம்.	௫௩

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

திருப்பதிகம்.	பக்கம்.	திருப்பதிகம்.	பக்கம்.
திருவெண்ணையநல்லூர்.	௮	திருப்புன்கூர்.	௪௧
திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி.	௧௭	திருக்கழுக்குன்றம்.	௪௮
ஊர்த்தொகை.	௨௪	திருத்தொண்டத்தொகை.	௫௫
திருக்கடவுர்மயானம்.	௩௪		

திருச்சிற்றம்பலம்.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகத்தியமகாமுனிவர்

திரட்டியருளிய

தேவாரத்திரட்டு.

தேவாரதூதலியபொருள்.

நேரிசைவேண்பா.

குருவுரும் வெண்ணீ மெழுத்தஞ்சங் கோயி
லரனுருவ மென்றலைமே லாக்குந்—திருவடியுஞ்
சிட்டான வர்ச்சனையுந் தொண்டுஞ் சிவாலயர்க்கென்
றிட்டா ரகத்தியனா ரெட்டு.

திருப்பதிகக்கருத்துரை.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

தோடு கூற்றுப் பித்தா மூன்றும்
பீடுடைத் தேசிகன் பேரருளாகு
நீற்றுப் பதிக நிகழ்த்துங் காலை
மாற்றுப் பரையின் வரலா ருருந்
துஞ்சல் காதல் சொற்றூணை மற்று
மஞ்செழுத் துணைம யருளிய தாகு
மாரூர் தில்லை காட்டேர் மூன்றுஞ்
சீரார் கோயிற் றிறமைய தாகு
மோருரு வரிய பாளை வடிவே
மருவா ரென்ற வண்டமி னைந்துந்
திருவார் மேனிச் செய்திய தாகும்
பொடியுடை யரவணை யந்த னுள

அகத்தியர்தேவரத்திரட்டு.

னையினை தந்த வருளே யாகும்
 பந்து வேற்ற கொன்றிவை மூன்று
 நந்தலி லருச்சனை நாட்டிய தாகும்
 யேய்துலந் தில்லை யெனு மிவை மூன்று
 ராயனு மடிமையு நாட்டிய தாகு
 ரிப்பரி சகத்திய முனிய னிருநிலத்
 தொப்பரு மூவ ரோதுதே வார
 முழுதையுஞ் சிவாலய முணிக்கறி வித்துப்
 பழுதிலா வையுட் பரிந்தெடுத்திருபத்
 தைந்தயர் பதிகமு மறிவுறத் திரட்டி
 யெண்ணரு மடங்க லியாயையு முணரும்
 புண்ணிய மிவைகொடு பொருத்து மென்றவன்
 றனக்கருள் செய்தனன் நகவுற வதனாற்
 நீதிலா வகத்தியத் திரட்டினை யுலகி
 லோ தின ரடங்கலு மோதின ராவரே.
 திருச்சிற்றம்பலம்.

பண்.

நட்பாடை, இந்தளம், காந்தாரம், காந்தாரபஞ்சமம், கௌசிகம், பழம்பஞ்சரம், தக்கேசி, பியந்தைக்காந்தாரம், சாதாரி, புறநீர், மை, நட்பாடை, பஞ்சமம், ஆகியபண்ணிரண்டு பண்கள் பகலினும்,

கொல்லி, தக்கராகம், கொல்லிக்கௌவாணம், பழந்தக்கராகம், குறிஞ்சிசகாமரம், வியாழக்குறிஞ்சி, மேகராகக்குறிஞ்சி, அந்தாளிக் குறிஞ்சி ஆகியஒன்பது பண்கள் இரவினும்,

திருத்தாண்டகம், செவ்வழி, செந்துருதி ஆகியமூன்று பண்கள் எக்காலத்தும் ஓதற்குரியவைகளாம்.

இராகம்.

தேவராகம் முப்பத்திரண்டாவன:—பைரவி, தேவக்கிரியை, மேகரஞ்சி, குறிஞ்சி, பூபாளம், வேளாவளி, மலகரி, பெளளி, சீராகம், இந்தோளம், பல்லதி, சாவேரி, படமஞ்சரி, லலிதை, தோடி, தேசி, வசந்தம், இராமக்கிரியை, குண்டக்கிரியை, கூர்ச்சரி, வராளி, கைசிகம், மாளவி, நாராயணி, பங்காளம், தந்தியாசி, காம்போதி, கௌளி, நாட்டை, தேசாக்கரி, காந்தாரி, சாரங்கம் என்பனவாம்.

**மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் தூல் திபையம்
தூட்டயாறு, சென்னை-20.**

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

திருப்பிரமபுரம்.

—o—o—o—

முத்தற்றிருமுறை-பண்-நட்டபாடை.

தருவநுள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தோடு டையசெவி பன்விடை யேறியோர் தூவெண் மதிசூழிக்
காடு டையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங் கவர்கள்வ
னேடு டையமல ரான்முனை நாட்பணிந் தேத்த வருள்செய்த
பீடு டைய பிரமபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே.

முற்ற லாமையின நாகமோ டேன முளைக்கொம் பவையூண்டு
வற்ற லோடுகல னாப்பலி தேர்த்தென துள்ளங் கவர்கள்வன்
கற்றல் கேட்டலுடை யார்பெரி யார்கழல் கையாற் றொழுதேத்த
பெற்ற மூர்த்தபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே.

நீர்ப ரந்தநிமிர் புன்சடை மேலோர் நிலாவெண் மதிசூழி
யேர்ப ரந்தவின வெள்வளை சோரவென் னுள்ளங் கவர்கள்வ
னூர்ப ரந்தவுல கின்முத லாகிய யோரூ ரிதுவென்னப்
பேர்ப ரந்தபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே.

விண்ம கிழந்தமதி லெய்தது மன்றிவி ளங்கு தலையோட்டி
லுண்ம கிழந்துபலி தேரிய வந்தென துள்ளங் கவர்கள்வன்
மண்ம கிழந்தவர வம்மலர்க் கொன்றை மலிந்த வரைமாற்பிற்
பெண்ம கிழந்தபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே.

ஒருமை பெண்மையுடை யன்சடை யன்விடை யூரும் மிவனென்;
வருமை யாகவுரை செய்ய வமர்த்தென துள்ளங் கவர்கள்வன்
கருமை பெற்றகடல் கொள்ளமி தந்ததோர் காலம் மிதுவென்ன;
பெருமை பெற்றபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே.

மறைக லந்தவொலி பாடலோ டாடல ராகி மழுவேந்தி
யிறைக லந்தவின வெள்வளை சோரவென் னுள்ளங் கவர்கள் வன்
கறைக லந்தகடி யார்பொழி னீயெர் சோலைக் கதிர்சிர்தப்
பிறைக லந்த பிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே. (சு)

சடைமு யங்குபுன லன்னன லன்னெரி வீசிச் சதிர்வெய்த
வுடைமு யங்குமர வோடுழி தந்தென துள்ளங் கவர்கள்வன்
கடன்மு யங்குகழி குழ்குளிர் கானலம் பொன்னஞ் சிறகன்னம்
பெடைமு யங்குபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே. (சு)

வியரி லங்குவரை யுந்திய தோள்களை வீரம் விளைவித்த
வுயரி லங்கையரை யன்வலி செற்றென துள்ளங் கவர்கள்வன்
றுயரி லங்கும்முல கிற்பல ஆழிக டோன்றும் பொழுதெல்லாம்
பெயரி லங்குபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே. (சு)

தாணு தல்செய்திறை காணிய மாலொடு தண்டர் மரையாணு
நீணு தல்செய்தொழி யந்நிமிர்ந் தானென துள்ளங் கவர்கள்வன்
வாணு தல்செய்மக ளீர்முத லாகிய வையத் தவரேத்தப்
பேணு தல்செய்பிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே. (சு)

புத்த ரோடுபொறி யில்சம ணும்புறங் கூற நெறிநில்லா
வொத்த சொல்லவுல கம்பலி தேர்ந்தென துள்ளங் கவர்கள்வன்
மத்த யானைமறு கவ்வுரி போர்த்ததோர் மாயம் மிதுவென்னப்
பித்தர் போலும்பிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே. (சு)

அருநெ றியமறை வல்ல முனியகன் பொய்கை யலர்மேய
பெருநெ றியபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றனை
யொருநெ றியமனம் வைத்துணர் ஞானசம் பந்தன் னுரைசெய்த
திருநெ றியதமிழ் வல்லவர் தொல்வினை தீர்த லெளிதாமே. (சு)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம்- சோழநாட்டிலுள்ளது.

சுவாமிபெயர்-பிரமபுரீசர்; தேவியார்-திருநிலைநாயகியம்மை.

திருத்தோணியில்வீற்றிருப்பவர்—தோணியப்பர்.

இந்த நீதிநூற்பதிகம், பூவாரும் சீகாழிப் பொய்கைக்கரையிலே
பிரமவித்தியா தேவியாராய உமாபிராட்டியாரது சிவஞானப்பாலை
யுண்டருளிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளைத் தந்தையாரான சிவ
பாதவிருதயர் “எச்சில்பொருந்தஇப்பா லூட்டிஞரைக்காட்டுக” என்

ஹுகோபித்து மாஹுகொண்டோச்சியபோது, பின்னையார் தமதுவலத் திருக்கரவிரலாற் றேணியப்பரைச் சுட்டிக்காட்டி ஓதியருளியது.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

திருவதிகைவீரட்டானம்.

நான் காந்திருமுறை-பண்-கொல்லி.

தருவருள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடற்ற யினவா றுவிலக் ககிலீர்
கொடுமை பலசெய் தனநா னறியே
னேற்ற யடிக்கே யிரவும் பகலும்
பிரியா துவணங் குவனெப் பொழுதுந்
தோற்ற தென்வயிற் றினகம் படியே
குடரோடு துடக் கிமுடக் கியிட
வாற்றே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(க)

நெஞ்சம் முமக்கே யிடமா கவைத்தே
னினையா தொருபோ துமிருந் தறியேன்
வஞ்சம் மிதுவொப் பதுகண் டறியேன்
வயிற்றோடு துடக் கிமுடக் கியிட
நஞ்சா கிவந்தென் னைநலி வதனை
நனுகா மற்றுரந் துகரந் துமிடி
ரஞ்சே லுமென்னீ ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(உ)

பணிந்தா ரனபா வங்கள்பாற் றவல்லீர்
படுவெண் டலையிற் பலிகொண் டெழுவீர்
துணிந்தே யுமக்காட் செய்துவா முலுற்றற்
சுகின் றதுரு லைதவிந் தருளீர்

பிணிந்தார் பொழிகொண் டெழும்பு சுவல்லீர்
பெற்றமேற் றுகந்தீர் சுற்றும்வெண் டலேகொண்
டணிந்தீ ரடிகே ள்திகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம்மானே.

(௩)

முன்னம் மடியே னறியா மையினான்
முனிந்தென் னைநலிந் துமுடக் கியிடப்
பின்னை யடியே னுமக்கா ளும்பட்டேன்
சுகுகின் றதுரு லேதவிர்த் தருளீர்
தன்னை யடைந்தார் வினைதீர்ப் பதன்றோ
தலையா யவர்தங் கடனா வதுதா
னன்ன நடையா ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(௪)

காத்தான் பவர்கா வலிகழ்ந் தமையாற்
கரைநின் றவர்கண் டெகொளென் றுசொல்லி
நீத்தா யகயம் புகநூக் கியிட
நிலைக்கொள் ளும்வழித் துறையொன் றறியேன்
வார்த்தை யிதுவொப் பதுகேட் டறியேன்
வயிற்றோ டுதுடக் கிமுடக் கியிட
வார்த்தார் புனலா ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(௫)

சலம்பூ வொடுது பமறந் தறியேன்
றமிழோ டிசைபா டன்மறந் தறியே
னலந்திங் கிலுமுன் னைமறந் தறியே
னுன்னா மமென்னா வின்மறந் தறியே
னுலந்தார் தலையிற் பலிகொண் டிழல்வா
யுடலுள் றுறுரு லேதவிர்த் தருளா
யலந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(௬)

உயர்ந்தேன் மனைவாழ்க் கையுமொண் பொருளு
மொருவர் தலேகா வலிலா மையினால்
வயந்தே யுமக்காட் செய்துவா ழுலுற்றால்
வலிக்கின் றதுரு லேதவிர்த் தருளீர்
பயந்தே யென்வயிற் றினகம் படியே
பறித்துப் புரட்டி யறுத்தீர்த் திடநா

னயர்ந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(௭)

வலித்தேன் மனைவாழ்க் கைமகிழ்ந் தடியேன்
வஞ்சம் மனமொன் றுமிலா மையினுற்
சலித்தா லொருவர் துணையா ருமில்லைச்
சங்கவெண் குழைக்கா துடையெம் பெருமான்
கலித்தே யென்வயிற் றினகம் படியே
கலக்கி மலக்கிட் டெக்கவர்ந் துதின்ன
வலுத்தே னடியே னதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(௮)

பொன்போ லமிளிர் வதோர்மே னியினீர்
புரிபுன் சடையீர் மெலியும் பிறையீர்
துன்பே கவலை பிணியென் றிவற்றை
நனுகா மற்றுரந் துகரந் துமிட
ரென்போ லிகளும் மையினித் தெளியா
ரடியார் படுவ திதுவே யாகி
லன்பே யமையும் மதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(௯)

போர்த்தா யங்கொரா னையினீ ருரிதோல்
புறங்கா டரங்கா நடமா டவல்லா
யார்த்தா னரக்கன் றனைமால் வரைக்கீ
ழுடர்த்திட் டருள்செய் தவது கருதாய்
வேர்த்தும் புரண்டும் விழுந்தும் மெழுந்தா
லென்வே தனையா னவிலக் கியிடா
யார்த்தார் புனல்கு ழுதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம் நடுநாட்டிலுள்ளது.

சுவாமிபெயர் வீரட்டானேசுவரர், தேவியார் திருவதிகை
நாயகியம்மை,

இந்தந்திருப்பதிகம் சூலநாயகீர ஓதி அருளியது.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

திருவெண்ணெய்நல்லூர்.

ஏழாந்திருமுறை-பண்-இந்தளம்.

திருவருள்

திருச்சிற்றம்பலம்.

பித்தாபிறை சூஉபெரு மானேயரு ளாளா
வெத்தான்மற வா தேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (க)

நாயேன்பல நாளுநினைப் பின்றிமனத் துன்னைப்
பேயாய்த்திரிந் தெய்த்தேன்பெற லாகாவருள் பெற்றேன்
வேயார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளாயாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (உ)

மன்னேமற வா தேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னைப்
பொன்னேமணி தானேவயி ரம்மேபொரு தாந்தி
மின்னார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளன்னேயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (ங)

மூடியேனினிப் பிறவேன்பெறின் மூவேன்பெற்ற மூர்தீ
கொடியேன்பல பொய்யேயுரைப் பேனைக்குறிக் கொண்ணீ
செடியார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளடிகேளுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (ச)

பாதம்பணி வார்கள்பெறு பண்டம்மது பணியா
யாதன்பொரு ளானேனறி வில்லேனரு ளாளா
தாதார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளாதீயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (ஊ)

தண்ணூர்மதி சூஉதழல் போலுந்திரு மேனி
யெண்ணூர்புர மூன்றுமெரி யுண்ணநகை செய்தாய்
மண்ணார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளண்ணுவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (ஈ)

ஊனாயுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய்
வானாய்நில னாய்கட லானாய்மலை யானாய்
தேனாற்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளானாயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (எ)

ஏற்றாப்புர மூன்றுமெரி யுண்ணச்சில தொட்டாய்
தேற்றாதன சொல்லித்திரி வேனோசெக்கர் வானீ
ரேற்றாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளாற்றாயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (அ)

மழுவாள்வல னேந்தீமறை யோதீமங்கை பங்கா
தொழுவா ரவர்துயராயின தீர்த்தலுன தொழிலே
செழுவார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளழகாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (க)

காளுர்புன லெய்திக்கரை கல்லித்திரைக் கையாற்
பாளுர்புக மெய்தித்திகழ் பன்மாமணி யுந்திச்
சீளுர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறையு
ளாளுரனெம் பெருமாற்கா ளல்லேனென லாமே. (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்தத்தலம் நடுநாட்டிலுள்ளது.

சுவாமிபெயர்-வெண்ணெயப்பர், தேவியார்-நீலமலர்க்கண்ணம்மை.

இந்தத்திருப்பதிகம் திருமணக்காலந்தீந் நடுத்தாட் கொண்ட

போது ஓதியருளியது.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

திருவாலவாய்த்திருநீற்றுப்பதிகம்.

—o—o—o—

இரண்டாந்திருமுறை - பண் - காந்தாரம்

பரையின் வரலாறு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு

சந்திர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு.

தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவால வாயான் திருநீறே. (க)

வேதத்தி லுள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு
போதந் தருவது நீறு புன்மை கூவிர்ப்பது நீறு
யோதத் தருவது நீறு வுண்மையி லுள்ளது நீறு
சேதப் புனல்வயல் சூழ்ந்த திருவால வாயான் திருநீறே. (உ)

முத்தி தருவது நீறு முனிவ ரணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பத்தி தருவது நீறு பரவ வினியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருவால வாயான் திருநீறே. (ங)

காண வினியது நீறு கவினைத் தருவது நீறு
பேணி யணிபவர்க் கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது நீறு
மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவது நீறு
சேணந் தருவது நீறு திருவால வாயான் திருநீறே. (ச)

பூச வினியது நீறு புண்ணிய மாவது நீறு
பேச வினியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக் கெல்லா
மாசை கெடுப்பது நீறு வந்தம தாவது நீறு
தேசம் புகழ்வது நீறு திருவால வாயான் திருநீறே. (ரு)

அருத்தம தாவது நீறு வவல மறுப்பது நீறு
வருத்தந் தணிப்பது நீறு வான மளிப்பது நீறு
பொருத்தம தாவது நீறு புண்ணியர் பூசும்வெண் ணீறு
திருத்தரு மாளிகை சூழ்ந்த திருவால வாயான் திருநீறே. (சு)

எயிலது வட்டது நீறு விருமைக்கு முள்ளது நீறு
பயிலப் படுவது நீறு பாக்கிய மாவது நீறு
துயிலைத் தடுப்பது நீறு சுத்தம தாவது நீறு
வயிலைப் பொலிதரு குலத் தாலவா யான்றிரு நீறே. (ஊ)

இராவணன் மேலது நீறு வெண்ணத் தருவது நீறு
பராவண மாவது நீறு பாவ மறுப்பது நீறு
தராவண மாவது நீறு தத்துவ மாவது நீறு
வராவணங் குந்திரு மேனி யாலவா யான்றிரு நீறே. (அ)

மாலொ டயனறி யாத வண்ணமு முள்ளது நீறு
மேலுறை தேவர்க டங்கண் மெய்யது வெண்பொடி நீறு

வேல வுடம்பிடர் தீர்க்கு மின்பந் தருவது நீறு
வாலமு துண்டமி டற்றெம் மாலவா யான்றிரு நீறே. (க)

குண்டிகைக் கையர்க ளோடு சாக்கியர் கூட்டமுங் கூடக்
கண்டிகைப் பிப்பது நீறு கருத் வினியது நீறு
வெண்டிசைப் பட்ட பொருளா ரேத்துந் தகையது நீறு
வண்டத் தவர்பணிந் தேத்து மாலவா யான்றிரு நீறே. (க0)

ஆற்ற வடல்விடை யேறு மாலவா யான்றிரு நீற்றைப்
போற்றிப் புகலிநி லாவும் பூசரன் ஞானசம் பந்தன்
நேற்றித் தென்னனுட லுற்ற தீப்பிணி யாயின தீரச்
சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர் தாமே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நதிநீர்ப்பதிகம், நின் நசீர்நெடுமொறநாயனார் என்னுங்கூன்
பாண்டியர்க்குற்ற வெப்புநோயை “ஆலவா யண்ணனீரே, மன்னுமந்
திரமுமாகி மருந்துமாய்த் தீர்ப்பீரென்று” ஒதித் தீர்த்தருளியது.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

பஞ்சாக் கரத்திருப்பதிகம்.

மூன்றந்திருமுறை - பண் - காந்தாரம்.

அஞ்செழுத்துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துஞ்சலுந் துஞ்சலி லாத போழ்தினு
நெஞ்சக நைந்து நினைமி னுடொறும்
வஞ்சக மற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற்
நஞ்ச வுதைத்தன வஞ்செ முத்துமே. (க)

மந்திர நான்மறை யாகி வானவர்
சிந்தையு ணின்றவர் தம்மை யாள்வன
செந்தழ லோம்பிய செம்மை வேதியர்க்
கந்திபுண் மந்திர மஞ்செ முத்துமே. (உ)

ஊனி லுயிர்ப்பை யொடுக்கி யொண்சுடர்
ஞான விளக்கினை யேற்றி நன்புலத்
தேனை வழிதிறந் தேத்து வார்க்கிட
ரான கெடுப்பன வஞ்செ முத்துமே. (௩)

நல்லவர் தீயரெ னுது நச்சினர்
செல்லல் கெடச்சிவ முத்தி காட்டுவ
கொல்ல நமன்றமர் கொண்டு போமிடத்
தல்லல் கெடுப்பன வஞ்செ முத்துமே. (௪)

கொங்கலர் வனமதன் வாளி யைந்தகத்
தங்குள் பூதமு மஞ்ச வையம்பொழிற்
றங்கர விற்பட மஞ்சந் தம்முடை
யங்கையி லேவிர லஞ்செ முத்துமே. (௫)

தும்ம லிரும ரெடர்ந்த போழ்தினும்
வெம்மை நரகம் வினைந்த போழ்தினு
மிம்மை வினையடர்த் தெய்தும் போழ்தினு
மம்மையி னுந்துணை யஞ்செ முத்துமே. (௬)

வீடு பிறப்பை யறுத்து மெச்சினர்
பீடை கெடுப்பன பின்னை நாடொறு
மாடு கொடுப்பன மன்னு மாநட
மாடி யுகப்பன வஞ்செ முத்துமே. (௭)

வண்டம ரோதி மடந்தை பேணின்
பண்டை யிராவணன் பாடி யுய்த்தன
தொண்டர்கள் கொண்டு துதித்த பின்னவர்க்
கண்ட மரிப்பன வஞ்செமுத்துமே. (௮)

கார்வண னான்முகன் காணுதற் கொணுச
சீர்வணச் சேவடி செவ்வி நாடொறும்
பேர்வணம் பேசிப் பிதற்றும் பித்தர்கட்
கார்வண மாவன வஞ்செ முத்துமே. (௯)

புத்தர் சமண்கமுக கையர் பொய்கொளாச்
சித்தத் தவர்க டெளிந்து தேறின
வித்தக நீறணி வார்வி னைப்பகைக்
கத்திர மாவன வஞ்செ முத்துமே. (௧0)

நற்றமிழ் ஞானசம் பந்த னுன்மறை
கற்றவன் காழியர் மன்ன னுன்னிய
வற்றமின் மாலையீ ரைந்து மஞ்செழுத்
துற்றன வல்லவ ரும்ப ராவரே.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்தத் திருப்பதிகம், உபநயனச் சடங்கியற்றிய காலத்தே, சீடபரம்பரையாய் ஒதியுணரவரும் வேதங்களை நுமக்குத் தந்தோ மென்று சுஸ்திவாசமந்திரங்களை யுரைத்த அந்தணர்க்கு ஆளுடைய பிள்ளையார் வேதமந்திரோபயோகங்களையெல்லாம் உபதேசித்து அவ ரையங்களை நீக்கியதோடு, இம்மந்திரங்களெல்லாம் உதித்தற்குக் கா ரணமாயுள்ளது ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமே என அதன் பெருமையினையுந் தெரித்தருளியது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்
ந ம ச் சி வ ர ய த் தி ரு ப் ப தி க ம்.

மூன்றாந்திருமுறை - பண் - நடப்பாடை.

அஞ்செழுத்துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
யோது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னும நமச்சி வாயவே.

(க)

நம்பு வார்நமர் நாவி னவிறறினால்
வம்பு நாண்மலர் வார்மது வொப்பது
செம்பொ னாந்தில கம்மீல குக்கெலா
நம்ப னும நமச்சி வாயவே.

(உ)

நெக்கு ளார்வ மிகப்பெரு கிநினைந்
தக்கு மாலையொ டங்கையி லெண்ணுவார்

தக்க வானவ ராய்த்தகு விப்பது
நக்க னும நமச்சி வாயவே. (ந)

இயமன் றாதரு மஞ்சவ ரின்சொலா
னயம்வந் தோதவல் லார்தமை நண்ணின
னியமந் தானினை வார்க்கினி யானெற்றி
நயன னும நமச்சி வாயவே. (ச)

கொல்வா ரேனுங் குணம்பல நன்மைக
ளில்லா ரேனு மியம்புவ ராயிடி
னெல்லாத் தீங்கையு நீங்குவ ரென்பரா
னல்லார் நாம நமச்சி வாயவே. (இ)

மந்த ரம்மன பாவங்கண் மேவிய
பந்த னையவர் தாமும் பகர்வரேற்
சிந்தும் வல்வினை செல்வமு மல்குமா
னந்தி நாம நமச்சி வாயவே. (ஈ)

நரக மேழ்புக நாடின ராயினு
முரைசெய் வாயின ராயினு ருத்திரர்
விரவி யேபுகு வித்திடு மென்பரால்
வரத னும நமச்சி வாயவே. (ஏ)

இலங்கை மன்ன னெடுத்த வடுக்கன்மேற்
நலங்கொள் கால்விரல் சங்கர னூன்றலு
மலங்கி வாய்மொழி செய்தவ னுய்வகை
நலங்கொ னும நமச்சி வாயவே. (அ)

போதன் போதன கண்ணு மண்ணநன்
பாதந் தான்முடி நேடிய பண்பரா
யாதுங் காண்பரி தாகிய லந்தவ
ரோது நாம நமச்சி வாயவே. (ஈ)

கஞ்சி மண்டையர் கையினுண் கையர்கள்
வெஞ்சொன் மிண்டர் விரவில ரென்பரால்
விஞ்சை யண்டர்கள் வேண்ட வழுதுசெய்
நஞ்சள் கண்ட னமச்சி வாயவே. (ஐ)

நந்தி நாம நமச்சிவா யவெனுஞ்
சந்தை யாற்றமிழ் ஞானசம் பந்தன்சொற்

சிந்தை யான்மகிழ்ந் தேத்தவல் லாரெல்லாம்
பந்த பாசம றுக்கவல் லார்களே.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்நந்திருப்பதிகம். திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தமது திரு
மணக்காலத்திலே சோதிலிங்கங் தோன்றியபோது, உலகருய்ய
முத்திசாதன நெறியைக் கூறி முத்திசேர்ப்பித்தருளியது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

ந ம ச் சி வாய த் திரு ப் ப தி க ம்.

நான்காந்திருமுறை - பண் - காதாரபஞ்சமம்.

அஞ்சேழுத்துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே.

(க)

பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை
யாவினுக் கருங்கல மரனஞ்சாதெல்
கோவினுக் கருங்கலங் கோட்ட மில்லது
நாவினுக் கருங்கல நமச்சி வாயவே.

(உ)

விண்ணுற வடுக்கிய விறகின் வெவ்வழ
லுண்ணிய புகிலவை யொன்று மில்லையாம்
பண்ணிய வுலகினிற் பயின்ற பாவத்தை
நண்ணிநின் றறுப்பது நமச்சி வாயவே.

(ஈ)

இடுக்கண்பட் டிருக்கினு மிரந்தி யாரையும்
விடுக்கிற்பி ரானென்று வினவு வோமல்லோ
மடுக்கற்கீழ்க் கிடக்கினு மருளி னுமுற்ற
நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சி வாயவே.

(சு)

வெந்தநீ றருங்கலம் விரதி கட்கெலா
மந்தணர்க் கருங்கல மருமறை யாறங்கந்
திங்களுக் கருங்கலந் திகழு நீண்முடி
நங்களுக் கருங்கல நமச்சி வாயவே. (௫)

சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வார்க்கல்லா
னலமில் னாடொறு நல்கு வானலன்
குலமில் ராகினுங் குலத்துக் கேற்பதோர்
நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சி வாயவே. (௬)

வீடினா ருலகினில் விழுமிய தொண்டர்
கூடினா ரந்நெறி கூடச் சென்றது
மோடினே னோடிச்சென் றுருவங் காண்டலு
நாடினே னாடிற்று நமச்சி வாயவே. (௭)

இல்லக விளக்கது விருள்கெ டுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதி யுள்ளது
பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமச்சி வாயவே. (௮)

முன்னெறி யாகிய முதல்வன் முக்கணன்
முன்னெறி யேசர னாத நிண்ணமே
யந்நெறி யேசென்றங் கடைந்த வார்க்கெலா
நன்னெறி யாவது நமச்சி வாயவே. (௯)

மாப்பிணை தழுவிய மாதொர் பாகத்தன்
பூப்பிணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ
நாப்பிணை தழுவிய நமச்சி வாயப்பத்
தேடித்தவல் லார்தமக் கிடுக்க ணில்லையே. (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்தந்திருப்பதீகம், சமணர்கள் கற்றுணிற்கட்டிக் கடலிற்
ரள்ளியபோது ஒதி கல்லே தெப்பமாகக் கரைசேர்ந்தது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.
திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி.

ஏழாந்திருமுறை - பண் - பழம்பஞ்சரம்.

அஞ்செழுத்துண்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி ரின்றிருப் பாதமேமனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும் பிறந் தேனி னிப்பிற வாததன் மைவந் தெய்தினேன்
கற்ற வர்தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை யூரிந் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்ற வாவுனை நான்ம றக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே. (க)

இட்ட னும்மடி யேத்து வாரிகழந் திட்ட நாண்மந் திட்டநாள்
கெட்ட நாளிவை யென்ற லாற்கரு தேன்கிளர் புனற் காவிரி
வட்ட வாசிகை கொண்ட. டிதொழு தேத்து பாண்டிக் கொடுமுடி
நட்ட வாவுனை நான்ம றக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே. (உ)

ஒவு நாளுணர் வழியு நாளுயிர் போரு நாளுயர் பாடைமேற்
காவு நாளிவை யென்ற லாற்கரு தேன்கி ளர்புனற் காவிரிப்
பாவு தண்புனல் வந்தி ழிபரஞ் சோதி பாண்டிக் கொடுமுடி
நாவ லாவுனை நான்ம றக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே. (ஈ)

எல்லே யில்புக மெம்பி ரானென்வத தம்பி ரானென்பொன் மாமணி
கல்லே யுந்திவ ளம்பொ ழிந்திழி காவி ரியதன் வாய்க்கரை
நல்ல வர்தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை யூரிந் பாண்டிக் கொடுமுடி
வல்ல வாவுனை நான்ம றக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே. (ச)

அஞ்சி னூர்க்கர ணதி யென்றடி யேனு நான்மிக வஞ்சினே
னஞ்ச லென்றடித் தொண்ட னேற்கருணல்கினுய்க்கழி கின்றதென்
பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவை மார்குடைந் தாடு பாண்டிக் கொடுமுடி
நஞ்ச ணிகண்ட நான்ம றக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே. (ஞ)

ஏடு வானினந் திங்கள் குழினை யென்பின் கொல்புலித் தோலின்மே
லாடு பாம்பத் தரைக்க சைத்த வழகனே யந்தண் காவிரிப்
பாடு தண்புனல் வந்தி ழிபரஞ் சோதி பாண்டிக் கொடுமுடிச்
சேட னேயுனை நான்ம றக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே. (சு)

வீரம்பி நின்மலர்ப் பாத மேநீனைத் தேன்வி னைகளும் விண்டன
னெருங்கிவண்பொழில்சூழ்ந்தெழில்பெறநின் தகாவிரிக்கோட்டிடை
குரும்பை மென்முலைக் கோதைமார்குடைந்தாடுபாண்டிக்கொடுமுடி
வீரும் பனையுனை நான்ம தக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே. (எ)

செம்பொ னேர்சடை யாய்தி ரிபுரந் தீயெ முச்சிலை கோலினாய்
வம்பு லாங்குழ லானைப் பாகம மர்ந்து காவிரிக் கோட்டிடைக்
கொம்பின் மேற்குயில் கூவ மாமயி லாடு பாண்டிக் கொடுமுடி
நம்ப னையுனை நான்ம தக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே. (அ)

சாரணன் தந்தை யெம்பிரானெந்தைதம்பிரானென்பொன்மாமணி
யென்று, பேரெணுயிர கோடி தேவர்பி தற்றி நின்ற பிளிகிலார்
நார ணன்பிர மன்றெ முங்கறை யூரிந் பாண்டிக் கொடுமுடி
காரணவுனை நான்ம தக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே. (க)

கோணி யபிறை சூடி யைக்கறை யூரிந் பாண்டிக் கொடுமுடி
பேணி யபெரு மானைப் பிஞ்ஞகப் பித்த னைப்பிறப் பில்லியைப்
பாணு லாவரிவண்டறைகொன்றைத்தாரணைப்படப்பாம்பரை [பேரெ.
நாணனைத்தொண்டனூரன்சொல்லிவைசொல்லுவார்க்கில்லைத்துண்

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம் கொங்கநாட்டிலுள்ளது.

சுவாமிபெயர்-கொடுமுடிநாதர், தேவியார்
பண்மொழியம்மை.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

திருகேஷத்திரக்கோவை.

இரண்டாந்திருமுறை-பண்-இந்தளம்.

கோயிற்றிறம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆரூர் சில்லையம்பலம்வல்லநல்லம்
வடகச்சியும்ச்சிறுபாக்கநல்ல

கூரூர்குடவாயில்குடந்தைவெண்ணி
கடல்குழ்கழிப்பாலைதென்கோடிடார்
நீரூர்வயனின் நியூர்குன்றியூருங்
குருகாவையூர்நாரையூர்நீடுகாணப்
பேரூர்நன்னீள்வயனெய்த்தானமும்
பிதற்றய்பிதைகுடிதன்பேரிடமே.

(க)

அண்ணாமலைங்கோயுமத்திமுத்தா
மகலாமுதுகுன்றங்கொடுங்குன்றமுங்
கண்ணார்கழுக்குன்றங்கயிலைகோணம்
பயில்கற்குடிகாளத்திவாட்போக்கியும்
பண்ணார்மொழிமங்கையோர்பங்குடையான்
பரங்குன்றம்பருப்பதம்பேணிநின்றே
யெண்ணாயிரவும்பகலுமிடம்பைக்
கடனீந்தலாங்காரணமே.

(உ)

அட்டானமென்றோதியநாலிரண்டு
மழகன்னுறைகாவளைத்துந்துறைக
ளெட்டாந்திருமூர்த்தியின்காடொன்பதுங்
குளமூன்றுங்களமஞ்சும்பாடிநான்கு
மட்டார்குழலாண்மலைமங்கைபங்கன்
மதிக்கும்மிடமாகியபாழிமூன்றுஞ்
சிட்டானவன்பாருரென்றேறவிரும்பா
யரும்பாவங்களாயினதேயந்தறவே.

(ங)

அறப்பள்ளியகத்தியான்பள்ளிவெள்ளைப்பொடிப்பூசி
நீறணிவானமர்காட்டுப்பள்ளி
சிறப்பள்ளிசிராப்பள்ளிசெம்பொன்பள்ளி
திருநனிபள்ளிசீர்மகேந்திரத்துப்
பிறப்பில்லவன்பள்ளிவெள்ளச்சடையான்
விரும்பும்மிடைப்பள்ளிவண்சக்கரமா
லுறைப்பாலடிபோற்றக்கொடுத்தபள்ளி
யுணராய்கடநெஞ்சமேயுன்னிநின்றே.

(ச)

ஆறைவடமாகதலம்பரையா
றணியார்பெருவேரூர்விளமர்தெங்கூர்
சேறைதலைபுகலூரகலாதினையு
காதலித்தானவன்சேர்பதியே.

(ஊ)

மனவஞ்சர்மற்றேருடமுன்மாதராரு
 மதிகூர் திருக்கூடலிலாலவாயு
 மினவஞ்சொலிலாலிடைமாமருது
 மிரும்பைப்பதிமாகாளம்வெற்றியூருங்
 கனமஞ்சினமால்விடையான்விரும்புங்
 கருகாவுநல்லூர்பெரும்புலியூர்
 தனமென்சொலிற்றஞ்சுமென்றேநினைமின்
 நவமாமலமாயினதானறுமே.

(சு)

மாட்டீர்மடப்பாச்சிலாச்சிராம
 முண்டிச்சரம்வாதவூர்வாரணசி
 காட்டீர்கடம்பூர்படம்பக்கங்கொட்டுங்
 கடலொற்றியூர்மற்றுறைபூரவையுங்
 கோட்டீர்திருவாமாத்நூர்கோழம்பமுங்
 கொடுங்கோவலூர்திருக்குணவாயில்.

(எ)

குலாவுதிங்கட்சடையான்குளிரும்பருதிநியமம்
 போற்றாரடியார்வழிபாடொழியாத்
 தென்புறம்பயம்பூவணம்பூழியூருங்
 காற்றார்வரையன்றெத்தான்முடிதோணெரித்தா
 னுறைகோயிலென்றென்றுநீகருதே.

(அ)

நெற்குன்றமோத்தூர்நிறைநீர்மருக
 நெடுவாயில்குறும்பலாநீடுதிரு
 நற்குன்றம்வலம்புரநாகேச்சர
 நளிர்சோலையுஞ்சேனைமாகாளம்வாய்மூர்
 கற்குன்றமொன்றேநந்திமழைதடுத்த
 கடல்வண்ணனுமாமலரோனுங்காணச்
 சொற்கென்றுந்தொலைவிலாதானுறையுங்
 குடமூக்கென்றுசொல்லிக்குலாவுமினே.

(சு)

குத்தங்குடிவேதிருடிபுனல்சூழ்
 குருந்தங்குடிதேவன்குடிமருவு
 மத்தங்குடிதண்டிருவண்குடியு
 மலம்புஞ்சலந்தன்சடைவைத்துகந்த
 நித்தன்னிமலனுமையோடுங்கூட
 நெடுங்காலமுறைவிடமென்றுசொல்லாம்

புத்தர்புறங்கூறியபுன்சமணர்

நெடும்பொய்களைவிட்டுநினைந்துய்மினே.

(க0)

அம்மானையருந்தவமாகினின்ற

வமர்ப்பெருமான்பதியானன்வுனிக்

கொய்ம்மாமலர்ச்சோலைகுலாவுகொச்சைக்

கிறைவன்சிவஞானசம்பந்தன்சொன்ன

விம்மாலேரேந்துமிருநிலத்தி

விரவும்பகலுநினைந்தேத்திரின்று

விம்மாவெருவாவிரும்பும்மடியார்

வீதியார்பிரியார் சிவன்சேவடிக்கே.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருநேஷத்திரக்கோவை.

ஆறந்திருமுறை - திருத்தாண்டகம்.

கோயிற்றிறம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைச்சிற்றம்பலமுஞ்செம்பொன்பள்ளி

தேவன்குடிசிராப்பள்ளிதென்கூர்

கொல்லிக்குளிரதைப்பள்ளிகோவல்

வீரட்டங்கோகரணங்கோடிகாவு

முல்லைப்புறவமுருகன்பூண்டி

முழையூர்பழையாறைசத்திமுற்றங்

கல்லிற்றிகழ்சீரார்காளத்தியுங்

கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

ஆறர்முலட்டானமானைக்காவு

மாக்கூறிற்றுன்றோன்றிமாடமாலூர்

பேருர்பிரமபுரம்பேராபூரும்

பேருந்துறைகாம்பீலிபிடலூர்பேணுங்

கூரார் குறுக்கைவீரட்டானமுங்
கோட்டீர்குடமுக்குக்கோழம்பமுங்
காரார்கழுக்குன்றுங்கானப்பேருங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(உ)

இடைமருதீங்கோயிராமேச்சர
மின்னம்பரேரிடையேமப்பேறுர்
சடைமுடிசாலேக்குடிதக்கனூர்
தலையாலங்காடுதலைச்சங்காடு
கொடுமுடிசுற்றாலங்கொள்ளம்பூதூர்
கோத்திட்டைகோட்டாறுகோட்டிக்காடு
கடைமுடிகாணூர்கடம்பந்துறை
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(ங)

எச்சிலிளமரேமநல்லூ
நிலம்பையங்கோட்டேரிதையான்சேரி
யச்சிறுபாக்கமளப்பூரம்ப
ராவுடுதண்டிறையமுந்நாராஸை
கச்சினங்கற்குடிகச்சூராலக்
கோயில்கரவீரங்காட்டுப்பள்ளி
கச்சிப்பலதளியுமேகம்பத்துங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(ஈ)

கொடுங்கோனூரஞ்சைக்களஞ்செங்குன்றுர்
கொங்கணங்குன்றியூர்குரக்குக்காவு
கொடுங்களநன்னிலநெல்லிக்காவு
நின்றியூர்நீர்நியமநல்லூ
நிமிப்பாவனமெழுமுரேழுந்தோழு
நெறும்பியூரேராருமேமகூடங்
கடம்பையிளங்கோயிறன்னினுள்ளுங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(ஊ)

மன்னிப்படிக்கரைவாழ்கொளியுத்தூர்
வக்கரைமந்தாரம்வாரணசி
வெண்ணிலிளத்தொட்டிவேள்விக்குடி
விளமர்விராடபுரம்வேட்களத்தும்
பெண்ணையருட்டிறைதண்பெண்ணுகடம்
பிரம்பில்பெரும்புலியூர்பெருவேனூருங்

கண்ணைகளர்க்காறைகழிப்பாலையுங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(சு)

வீழிமிழலைவெண்காடுவேங்குடர்
வேதிருடிவிசயமங்கைவியலூர்
ராழியகத்தியான்பள்ளியண்ணை
மலையாலங்காடுமரதைப்பெரும்
பாழிபழனம்பனந்தாள்பாதாளம்
பராய்த்துறைபைஞ்ஞீலிபனங்காட்டீர்தண்
காழிகடனாகைக்காரோணத்துங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(எ)

உஞ்சேனைமாகாளமூறலோத்தா
ருருத்திரகோடிமறைக்காட்டுள்ளு
மஞ்சார்பொதியின்மலைதஞ்சைவழுபூர்
வீரட்டமாதானங்கேதாரத்தும்
வெஞ்சமாக்கூடன்மீயச்சூர்வைகா
வேதிச்சுரம்விவீசுரம்வெற்றியுருங்
கஞ்சனூர்கஞ்சாறுபஞ்சாக்கையுங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(அ)

திண்டிச்சுரஞ்சேய்ஞலூர்செம்பொன்பள்ளி
தேவூர்சிரபுரஞ்சிறீமேமஞ்சேறை
கொண்டிச்சுரங்குந்தலூர்குடைழயூர்கூடல்
குருகாவூர்வெள்ளடைகுமரிகொங்கு
அண்டர்தொழுமதிகைவீரட்டான
மையாறசோகந்தியாமாத்நாருங்
கண்டியூர்வீரட்டங்கருகாவூருங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(க)

நறையூரிற்சித்தீச்சுரநள்ளாறு
நாரையூர்நாகேச்சுரநல்லூர்நல்ல
துறையூர்சோற்றுத்துறைசூலமங்கை
தோணிபுரந்துருத்திசோமீச்சுர
முறையூர்கடலொற்றியூற்றத்தூர்
ரோமாம்புலியூரோரேடகத்துங்
கறையூர்கருப்பறியல்கன்றூப்பூருங்
கயிலாயநாதனையேகாணலாமே.

(கக)

புலிவலம்புத்தூர்புகலூர்புன்கூர்
 புறம்பயர்ப்பூவணம்பொய்கைநல்லூர்
 வலிவலமாற்பேறுவாய்மூர்வைகல்
 வலஞ்சுழிவாஞ்சியமருகல்வன்னி
 நிலமலிநெய்த்தானத்தோடெத்தானத்து
 நிலவுபெருங்கோயில்பலகண்டாற்றொண்டர்
 கலிவலிமிக்கோனைக்கால்விரலாற்செற்ற
 கயிலாயநாதனையேகாணலாமே,

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

ஊர்த்தொகை.

ஏழாந்திருமுறை - பண் - பழம்பஞ்சுரம்

கோயிற்றிறம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காட்டீர்க்கடலேகடம்பூர்மலையேகானப்பேரூராய்
 கோட்டீர்க்கொழுந்தேயமுந்தூரரசேகொழுந்கொல்லேறே
 பாட்டீர்பலரும்பரவப்பவொய்பனங்காட்டிரானே
 மாட்டேரவாமறவாதுன்னைப்பாடப்பணியாயே,

(க)

கொங்கிற்குறும்பிற்குரக்குத்தளியாய்குழகாகுற்றூலா
 மங்குற்றிரிவாய்வானோர்தலைவாவாய்மூர்மணவாளா
 சங்கக்குழையார்செவியாவழகாவலியாவனலேந்திக்
 கங்குற்புறங்காட்டாடியடியார்கவலைனையாயே,

(௨)

நிறைக்காட்டானேநெஞ்சத்தானேநின்றியூரானே
 மிறைக்காட்டானேபுனல்சேர்சடையாயனல்சேர்கையானே
 மறைக்காட்டானேதிருமாந்துறையாய்மகோணத்தானே
 யிறைக்காட்டாயேயெங்கட்குன்னையெம்மான்றம்மானே.

(௩)

ஆரூரத்தாவையாற்றமுதேயளப்பூரம்மானே
 காரூர்பொழில்கள்புடைகுழ்புறவிற்குருகாஜரானே

பேருருறைவாய்ப்பட்டிப்பெருமான்பிறகாநெறியானே
பாஞர்பலரும்பரவப்பவொய்பாகுரம்மானே.

(ச)

மருகலுறைவாய்மாகாளத்தாய்மதியஞ்சடையானே
யருகற்பிணிநின்னடியார்மேலவகலவருளாயே
கருகற்குரலாய்வெண்ணிக்கரும்பேகா னூர்க்கட்டியே
பருகப்பணியாயடியார்க்குன்னைப்பவளப்படியானே.

(ரு)

தாங்கூர்பிணிநின்னடியார்மேலவகலவருளாயே
வேங்கூருறைவாய்விளமர்நகராய்விடையார்கொடியானே
நாங்கூருறைவாய்தேங்கூர்நகராய்நல்லூர்நம்பரனே
பாங்கூர்பீலிதேர்பரனேபரமாபழனப்பதியானே.

(சு)

தேனைக்காவல்கொண்டிவிண்டகொன்றைச்செழுந்தாராய்
வானைக்காவல்கொண்டின்றூரறியாநெறியானே
யானைக்காவிலரனேபரனேயண்ணாமலையானே
யூனைக்காவல்கைவிட்டுன்னையுகப்பாருணர்வாரே.

(௭)

துருத்திச்சுடரேநெய்த்தானத்தாய்சொல்லாய்கல்லாலா
பருத்திரியமத்துறைவாய்வெயிலாய்ப்பலவாய்க்காற்றானாய்
திருத்தித்திருத்திவந்தென்சிந்தையிடங்கொள்கயிலாயா
வருத்தித்துன்னையடைந்தார்வினைகளகலவருளாயே.

(அ)

புலியூர்ச்சிற்றம்பலத்தாய்புகலூர்ப்போதாமூதாரா
பொலிசேர்புரமூன்றெரியச்செற்றபுரிபுன்சடையானே
வலிசேரரக்கன்றடக்கையைஞ்ஞான்கடர்த்தமதிசூடி.
கலிசேர்புறவிற்கடவூராளிகாணவருளாயே.

(க)

கைம்மாவுரிவையம்மான் காக்கும்பலவூர்கருத்துன்னி
மைம்மாந்தடங்கண்மதுரமன்னமொழியாண்மடச்சிங்கடி
தம்மா னூரன்சடையன்சிறுவனடியன்றமிழ்மலை
செம்மாந்திருந்துதிருவாய்திறப்பார்கிவலோகத்தாரே.

(க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் .
திரு வெ மு கூ ற் றி ரு க் கை க :

முதற்றிருமுறை - சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒருரு வாயினை மானங் காரத்
நீரியல் பாயொரு விண்முதல் பூதல
மொன்றிய விருசுட ரும்பர்கள் பிறவும்
படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை
யிருவரோ டொருவ னாகி நின்றனை
யோரா னீழ லொண்கழ விரண்டு
முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளினெறி
காட்டினை நாட்டமூன் ருகக் கோட்டினை
யிருநதி யரவமோ டொருமதி சூடினை
யொருதா ளீரயின் மூவிலைச் சூல
நாற்கான் மான்மறி யைந்தலை யரவ
மேந்தினை காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்
திருகோட்டொருகரி யீடழித் துரித்தனை
யொருதனு விருகால் வளைய வாங்கி
முப்புரத் தோடு நானில மஞ்சக்
கொன்று தலத்துற வவுணரை யறுத்தனை
யைம்புல னாலா மந்தக் கரண
முக்குண மிருவளி யொருங்கிய வாளை
ரேத்த நின்றனை யொருங்கிய மனத்தோ
டிருபிறப் போர்ந்துமப் பொழுது குறைமுடித்து
நான்மறை யோதியைவகை வேள்வி
யமைத்தா நங்க முதலெழுத் தோதி
வரன்முறை பயின்றெழு வான்னை வளர்க்கும்
பிரமபுரம் பேணினை
யறுபத முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை
யிகலி யமைந்துணர் புகலி யமர்ந்தனை
பொங்குநாற் கடல்கூழ் வெங்குரு விளங்கினை
பாணிமூ வுலகும் புதையமேன் மிதந்த

தோணிபுரத் துறைந்தனை தொலையா விருநிதி
வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை
வரபுர மென்றுணர் சிரபுரத் துறைந்தனை
யொருமலை யெடுத்த விருதிற லரக்கன்
விறல்கெடுத்தருளினை புறவம் புரிந்தனை
முந்நீர்த் துயின்றோ னுன்முக னறியுப்
பண்பொடு நின்றனை சண்பை யமர்ந்தனை
யையுறு மமணரு மறுவகைத் தேரரு
மூழியு முணராக் காழி யமர்ந்தனை
யெச்சனே ழிசையோன் கொச்சையை மெச்சினே
யாறு பதமு மைந்தமர் கல்வியு
முறைமுத னுன்கு
மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்றனை
யிருமையி னொருமையு மொருமையின் பெருமையு
மறுவிலா முறையோர்
கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை
கழுமல முதுபதிக் கவுணிய னறியு
மனைய தன்மையை யாதலி னின்றனை
நினைய வல்லவ ரில்லை னிலத்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இஃது, சிவபாதவிருதயர் நித்தியகர்மங்களை நிறைவேற்றிய
வுடனே தமது குமாரராகிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால் அரு
ளிச்செய்யப்பட்ட திருப்பதிகங்களை ஒதிவிட்டே போசனஞ் செய்
யும் வழக்கத்தைக்கொண்டனர். இவ்வாறு சிலகாலம் நிகழப் பிள்ளை
யார் தாம்பாடுவன பெருகுதலைத் திருவுளத்தடைத்து, தந்தையார்
கொள்கைக்குத் தடைவராவண்ணம் அதுவரையும் இயற்றியுள்ள
திருப்பதிகங்களின் பொருள்கள் யாவும்மைத்து இத்திருவெழுக்கூற்
றிருக்கையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆகலின் இதனை நாடோ
றும் அன்புடன் ஒதுவோர் சிவப்பிரசாத மெய்துவர் என்பது சத்தி
யம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் .

திருக்கடவுர் மயானம்.

—o—o—o—

இரண்டாந்திருமுறை - பண் - காந்தாரம்

சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வரிய மதையார் பிதையார் மலையோர் சிலையா வணக்கி
யெரிய மதில்க ளெய்தா ரெறியு முசல முடையார்
கரிய மிட்டு முடையார் கடவுர் மயான மமர்ந்தார்
பெரிய விடைமேல் வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (க)

மங்கை மணந்த மார்பர் மழுவாள் வலனென் தேந்திக்
கங்கை சடையிற் கரந்தார் கடவுர் மயான மமர்ந்தார்
செங்கண் வெள்ளே தேறிச் செல்வஞ் செய்யா வருவா
ரங்கை யேறிய மறியா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (உ)

ஈட லீடப மிசைய வேறி மழுவொன் தேந்திக்
காட திடமா ளுடையார் கடவுர் மயான மமர்ந்தார்
பாட லிசைகொள் கருவி படுதம் பலவும் பயிவ்வா
ராட லரவ முடையா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (ங)

இறைநின் நிலங்கு வளையா ளிளையா ளொருபா ளுடையார்
மறைநின் நிலங்கு மொழியார் மலையார் மணத்தின் மிசையார்
கறைநின் நிலங்கு பொழில்கூழ் கடவுர் மயான மமர்ந்தார்
பிறைநின் நிலங்கு சடையா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (ச)

வெள்ளை யெருத்தின் மிசையார் விரிதோ டொருகா திலங்கத்
துள்ளு மிளமான் மறியார் சுடர்பொற் சடைக லெங்கக்
கள்ள நடுவெண் டலையார் கடவுர் மயான மமர்ந்தார்
பிள்ளை மதிய முடையா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (ஞ)

பொன்றா துதிரு மணங்கொள் புனைபூங் கொன்றை புனைந்தா
ரொன்றா வெள்ளே றயர்த்த துடையா ரதுவே யூர்வார்
கன்றா வினஞ்சூழ் புறவிற் கடவுர் மயான மமர்ந்தார்
பின்றூழ் சடையா ரொருவ ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (ஈ)

பாச மான களைவார் பரிவார்க் கமுத மனையா
ராசை தீரக் கொடுப்பா ரலங்கல் விடைமேல் வருவார்
காசை மலர்போன் மிடற்றூர் கடலூர் மயான மமர்ந்தார்
பேச வருவா ரொருவ ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (௭)

செற்ற வரக்க னலறத் திகழ்சே வடிமெல் விரலாற்
கற்குன் றடர்த்த பெருமான் கடலூர் மயான மமர்ந்தார்
மற்றொன் றிணையில் வலிய மாசில் வெள்ளி மலைபோற்
பெற்றொன் றேறி வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (௮)

வருமா கரியி னுரியார் வளர்புன் சடையார் விடையார்
கருமா னுரிதோ லுடையார் கடலூர் மயான மமர்ந்தார்
திருமா லொடுநான் முகனுந் தேர்த்துங் காண முன்னொண்ணப்
பெருமா னெனவும் வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (௯)

தூய விடைமேல் வருவார் துன்னொருடைய மதில்கள்
காய வேவச் செற்றூர் கடலூர் மயான மமர்ந்தார்
தீய கருமஞ் சொல்லுஞ் சிறுபுன் றேர ரமணர்
பேய்பே யென்ன வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே. (௧௦)

மரவும் பொழில்சூழ் கடலூர் மன்னு மயான மமர்ந்த
வரவ மசைத்த பெருமா னகல மறிய லாகப்
பரவு முறையே பயிலும் பந்தன் செஞ்சொன் மாலை
யிரவும் பகலும் பரவி நினைவார் வினைக ளிலரே. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்தந்தீநுப்பதிகம், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தலங்க
டோறுஞ்சென்று தரிசித்து இத்தலத்துக்கு வந்து, அங்கிருந்த கல
ந்த நட்புப்பெருமை செறிந்த குங்கிலியக்கலயநாயனரது கிருகத்
திற்கெழுந்தருளி, அவர் அன்போடும் அமைத்தருளிய விருந்தை
இனிதாகவிரும்பி அவ்ருள்ள கோவிலிற் சென்று தரிசித்தபோது
பாடியருளியது

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்
கோயிற் றிருப்பதிகம்.

—o—o—o—

நான்காந்திருமுறை - பண் - கொல்லி.

சிவனுநவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாளை யுடைக்கமு கோங்கிப்பன் மாட நெருங்கியெங்கும்
வாளை யுடைப்புனல் வந்தெறி வாழ்வயற் தில்லைதன்னு
ளாள் வுடைக்கழற் சிற்றம் பலத்தா னுடல்கண்டாற் [னே
யுடைக்கண்க ளாற்பின்னைப் பேய்த்தொண்டர் காண்பதென்

பொருவிடை யொன்றுடைப் புண்ணிய மூர்த்தி புலியதள
ஹிருவுடை யம்மலை மங்கை மனாள் னுலகுக்கெல்லாந்
திருவுடை யந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
றிருவடி யைக்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

தொடுத்த மலரொடு தூபமுஞ் சாந்துங்கொண் டெப்பொழுது
மடுத்த வணங்கு மயனொடு மாறுக்குங் காண்பரியான்
பொடிக்கொண் டணிந்துபொன் னாகிய தில்லைச்சிற் றம்பலவு
னுதித்த துலிகண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

வைச்ச பொறுணமக் காகுமென் றெண்ணி நமச்சிவாய
வச்ச மொழிந்தே னணிதில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
பிச்சன் பிறப்பிலி பேர்நந்தி யுந்தியின் மேலசைத்த
கச்சி னழகுகண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே.

செய்ஞ்ஞின் றநீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
மைஞ்ஞின் றவொண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்துநிற்க
நெய்ஞ்ஞின் றெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான் [ன்னே.
கைஞ்ஞின் றவாடல்கண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதெ

ணனத்தை நீக்கி யுலகரி யவென்னை யாட்கொண்டவன்
றேனொத் தெனக்கினி யான்றில்லைச் சிற்றம் பலவனெங்கோன்
வானத் தவருய்ய வன்னஞ்சை யுண்டசண் டத்திலங்கு
மேனத் தெயிறுகண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே

தெரித்த கணையாற் றிரிபுர மூன்றுஞ்செந் தீயின்மூழ்க
வெரித்த விறைவ னிமையவர் கோமா னிணையடிக
டரித்த மனத்தவர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
சிரித்த முகங்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே. (எ)

சுற்று மமரர் சுரபதி நின்றிருப் பாதமல்லாற்
பற்றொன் றிலோமென் றழைப்பப் பரவையு ணஞ்சையு ண்டான்
செற்றங் கருங்கனைத் தீவிழித் தான்நிலை யம்பலவ
னெற்றியிற் கண்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே

சித்தத் தெழுந்த செழுங்கம வத்தன்ன சேவடிகள்
வைத்த மனத்தவர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
முத்தும் வயிரமு மாணிக்கந் தன்னுள் விளங்கியது
மத்த மலர்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே. (சு)

தருக்கு மிகுத்துத்தன் றோள்வலி யுன்னித் தடவரையை
வரைக்கை களாலெடுத்தார்ப்ப மலைமகள் கோன்சிரித்து
வரக்கன் மணிமுடி பத்து மணிதில்லை யம்பலவ
னெருக்கி மிதித்த விரல்கண்ட கண்கொண்டு காண்பதென்னே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம் சோழநாட்டில் உள்ளது.

சுவாமிபெயர் - சபாநாதர், தேவியார் - சிவநாம்பியம்மை.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருப்புவணம்.

ஆறுந்திருமுறை - திருத்தாண்டகம்.

சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வடிவேறு திருசூலந் தோன்றுந் தோன்றும்
வளர்சுண்டமே லிளமதியந் தோன்றுந் தோன்றுங்

கடியேறு கமழ்கொன்றைக் கண்ணிதோன்றுங்
காதில்வெண் குழைதோடு கலந்து தோன்று
மிடியேறு களிற்றுரிவைப் போர்வை தோன்று
மெழிறிகழந் திருமுடியு மிலங்கித் தோன்றும்
பொடியேறு திருமேனி பொலிந்து தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(௧)

ஆணகிப் பெண்ணைய வடிவு தோன்று
மடியவர்கட் காரமுத மாகித் தோன்று
மூணகி பூர்திரிவா னகித் தோன்று
மொற்றைவெண் பிறைதோன்றும் பற்றார் தம்பேற்
சேணக வரைவில்லா லெரித்த றேன்றுஞ்
செத்தவர்த மெலும்பினற் செறியச் செய்த
பூணணு மறைநாணும் பொலிந்து தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனிதனூர்க்கே.

(௨)

கல்லாலி வீழற் கலந்து தோன்றுங்
கவின்மறையோர் நால்வர்க்கு நெறிக ளன்று
சொல்லாகச் சொல்லியவா தோன்றுந் தோன்றுஞ்
சூழரவு மான்மறியுந் தோன்றுந் தோன்று
மல்லாத காலனைமுன் னடர்த்த றேன்று
மைவகையா னினைவார்பா லமர்ந்து தோன்றும்
பொல்லாத புலாவெலும்பு பூணய்த் தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(௩)

படைமலிந்த மழுவாளு மாணுந் தோன்றும்
பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை தோன்று
நடைமலிந்த விடையோடு கொடியுந் தோன்று
நான்மறையி னொலிதோன்று நயனந் தோன்று
முடைமலிந்த கோவணமுங் கீளுந் தோன்று
மூரல்வெண் சிரமாலையுலாவித் தோன்றும்
புடைமலிந்த பூதத்தின் பொலிவு தோன்றும்
பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(௪)

மயலாகுந் தன்னடியார்க் கருளுந் தோன்று
மாசிலாப் புன்சடைமேன் மதியந் தோன்று
மியல்பாக விடுபிச்சை யேற்ற றேன்று
மிருங்கடனஞ் சுண்டிருண்ட கண்டந் தோன்றுங்

கயல்பாயக் கடுங்கலுழிக் கங்கை நங்கை
யாயிரமா முகத்தினொடு வானிற் றேன்றும்
புயல்பாயச் சடைவிரித்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(நு)

பாராழி வட்டத்தார் பரவி யிட்ட
பன்மலரு நறும்புகையும் பரந்து தோன்றுஞ்
சீராழித் தாமரையின் மலர்க ளன்ன
திருந்தியமா நிறத்தசே வடிக டோன்று
மோராழித் தேருடைய விலங்கை வேந்த
னுடறுணித்த விடர்பாவுங் கெடுப்பித் தன்று
போராழி முன்னீந்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(க)

தன்னடியார்க் கருள்புரிந்த தகவு தோன்றுந்
சதர்முகனைத் தலையரிந்த நன்மை தோன்று
மின்னையை நுண்ணிடையாள் பாகந் தோன்றும்
வேழத்தி னுரிவிரும்பிப் போர்த்த றேன்றுந்
தன்னியசெஞ் சடைமேலோர் புனலும் பாம்புந்
பாயமா மதியுடனே வைத்த றேன்றும்
பொன்னையை திருமேனி பொலிந்து தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனிதனூர்க்கே.

(எ)

செறிகழலுந் திருவடியுந் தோன்றுந் தோன்றுந்
திரிபுரத்தை யெரிசெய்த சிலையுந் தோன்று
நெறியதனை விரித்துரைத்த நேர்மை தோன்று
நெற்றிமேற் கண்டோன்றும் பெற்றந் தோன்று
மறுபிறவி யறுத்தருளும் வகையுந் தோன்று
மலைமகளுஞ் சலமகளு மலிந்து தோன்றும்
பொறியரவு மிளமதியும் பொலிந்து தோன்றும்
பொழிநிகழும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(அ)

அருப்போட்டு முலைமடவாள் பாகந் தோன்று
மணிகிளரு முருமென்ன வடர்க்குந் கேழன்
மருப்போட்டு மணியிரக் கோவை தோன்று
மணமலிந்த நடந்தோன்று மணியார் வைகைத்
திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோன்றுஞ்
செக்கர்வா னொளிமிக்குத் திகழ்ந்த சோதிப்

பொருப்போட்டி நின்றதிண் புயமும் தோன்றும்
பொழிற்கமும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(௬)

ஆங்கணைந்த சண்டிக்கு மருளி யன்று
தன்முடிமே லலர்மாலையளித்த னோன்றும்
பாங்கணைந்து பணிசெய்வார்க் கருளி யன்று
பலபிறவி யறுத்தருளும் பரிசுந் தோன்றுங்
கோங்கணைந்த கூவிளமு மதமத் தம்முங்
குழற்கணிந்த கொள்கையொடு கோலந் தோன்றும்
பூங்கணைவே னுருவழித்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிற்கமும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(௭௦)

ஆருருவ வுள்குவா ருள்ளத் துள்ளே
யவ்வுருவாய் நிற்கின்ற வருளுந் தோன்றும்
வாருருவப் பூண்முலைநன் மங்கை தன்னை
மகிழ்ந்தொருபால் வைத்துகந்த வடிவு தோன்று
நீருருவக் கடலிலங்கை யரக்கர் கோனை
நெறுநெறென வடர்த்திட்ட நிலையுந் தோன்றும்
போருருவக் கூற்றுதைத்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழிற்கமும் பூவணத்தெம் புனித னூர்க்கே.

(௭௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம் பாண்டிநாட்டிலுள்ளது.

சுவாமிபெயர் - பூவணநாதர்,

தேவியார்-மின்னும்பிகையம்மை.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

திருக்கடவுர்மயானம்.

ஏழாந்திருமுறை - பண் - பழம்பஞ்சரம்.

சிவனுருவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மருவார் கொன்றை மதிசூடி மாணிக்கத்தின் மலைபோலே
வருவார் விடைமேன் மாதோடு மகிழ்ந்து பூதப் படைசூழத்

திருமால் பிரம னிந் திரற்குந் தேவர் நாகர் தானவர்க்கும்
பெருமான் கடவுள் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (க)

விண்ணோர் தலைவர் வெண்புரிநூன் மார்பர் வேத கீதத்தர்
கண்ணார் நுதலர் நகுதலையர் கால காலர் கடவுள்
ரெண்ணு புரடூன் நெரிசெய்த விழைவ ரிமையோ ரொருபாகம்
பெண்ணு னாவர் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (உ)

காயும் புலியி னதளுடையர் கண்ட ரெண்டோட் கடவுளார்
தாயுந் தந்தை பல்லுயிர்க்குந் தாமே யாய தலைவனார்
பாயும் விடையொன் றதுவேறிப் பலிதேர்ந் துண்ணும் பரமேட்டி
பேய்கள் வாழு மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (ங)

நறைசேர் மலரைங் கணையானை நயனத் தீயாற் பொடிசெய்த
விழையா ராவ ரெல்லார்க்கு மில்லை யென்னு தருந் செய்வார்
பறையார் முழுவம் பாட்டோடு பயிலுந் தொண்டர் பயில்கடவுள்
பிறையார் சடையார் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (ச)

கொத்தார் கொன்றை மதிருடிக் கோணு கங்கள் பூணு
மத்த யானை யுரிபோர்த்து மருப்பு மாமைத் தாலியார்
பத்தி செய்து பாரிடங்கள் பாடி யாடப் பலிகொள்ளும்
பித்தர் கடவுள் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (ரு)

துணிவார் சிஞங் கோவணமுந் துதைந்து சுடலைப் பொடியணிந்து
பணிமே லிட்ட பாசுபதர் பஞ்ச வடிமார் பினர்கடவுள்த்
திணிவார் குழையார் புரடூன்றுந் தீவாய்ப் படுத்த சேவகனார்
பிணிவார் சடையார் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (சு)

காரார் கடலி னஞ்சுண்ட கண்டர் கடவு ருமைவாணர்
தேரா ரரக்கன் போய்வீழ்ந்து சிதைய விரலா லூன்றினு
ரூர்தா னுவ துலகேழு முடையார்க் கொற்றி யூராருர்
பேரா யிரவர் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (ஊ)

வாடா முலையா டன்னோடு மகிழ்ந்து காணில் வேடுவனாய்க்
கோடார் கேழந் பின்சென்று குறுகி விசயன் றவமழித்து
நாடா வண்ணஞ் செருச்செய்து வாவ நாழி நிலையருஞ்செய்
பீடார் சடையார் மயானத்துப் பெரிய பெருமா னடிகளே. (ஐ)

வேழ முரிப்பர் மழுவாளர் வேன்வி யழிப்பர் சிரமறுப்ப
ராழி யளிப்ப ரரிதனக்கு வானஞ் சுகப்ப ரதமுரைப்ப

௩௬

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு.

பேழை தலைவர் கடவுரி லிறைவர் சிறுமான் மறிக்கையர்
பேழைச் சடையர் மயானத்துப் பெர்ய பெருமா னடிகளே. (௬)

மாட மல்கு கடவுரின் மறையோ ரேத்து மயானத்துப்
பீடை தீர வடியாருக் கருளும் பெருமா னடிகள்
நாடி நாவ லாருந் தனம்பி சொன்ன நற்றமிழ்கள்
பாடு மடியார் கேட்பார்மேற் பாவ மாண பறையுமே. (௧௦)
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

திருவாழ் கொளிபுத்தூர்.

—o—o—o—

முதற்றிருமுறை-பண்-தக்கராகம்.

திருவடிகா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொடியுடை மார்பினர் போர்விடை யேறிப் பூதகணம் புடை சூழக்
கொடியுடை யூர்திரித் தையங் கொண்டு பலபல கூறி [தூர்க்
படியுடை வானெடுங் கண்ணுமை பாக மாயவன் வாழ்கொளி புத்
தடியுடை மாமல ரிட்டுக் கதைமீடற் றுனடி காண்போம். (௧)

அரைகெழு கோவண வாயின் மேலோராடரவம்மசைத் தையம்
புரைகெழு வெண்டலை யேந்திப் போர்விடை யேறிப் புகழ்
பரைகெழு மங்கைய தாகமோர் பாக மாயவன் வாழ்கொளிபுத்தூர்
விரைகமழ் மாமலர் தூவி வீரிசடை யானடி சேர்வோம். (௨)

பூனெடு நாகம் சைத்தன லாடிப் புன்றலை யங்கையி லேந்தி
யூனெடு பிச்சையு ரைய முண்டியென் றுபல கூறி [தூர்த்
வானெடுங் கண்ணுமை மங்கையோர் பாக மாயவன்வாழ்கொளிபுத்
தானெடு மாமல ரிட்டுத் தலைவன தாணிழல் சார்வோம். (௩)

தாரிடு கொன்றையோர் வெண்மதி கங்கை தாழ்சடைமேலடைகுடி
யூரிடு பிச்சைகொள் செல்வ முண்டியென் றுபல கூறி

வாரிடு மென்முலை மாதொரு பாக மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்க்
காரிடு மாமலர் தூவிக் கறைழிடற் றுனடி. காண்போம். (ச)

கனமலர்க் கொன்றைய லங்க லிலங்கக் காதிலோர் வெண்குழை
புனமலர் மாலை புனைந்துர் புகுதியென் தேபல கூறி [யோடு
வனமுலை மாமலை மங்கையோர் பாக மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்
ரினமல ரேய்ந்தன தூவி யெம்பெரு மானடி சேர்வோம். (ரு)

அலைவார் நாகம சைத்தன லாடி யலர்மிசை யந்தண னுச்சிக்
களைதலை யிற்பலி கொள்ளுங் கருத்தனை கன்வனை யென்னு [தூர்த
வனையொலி முண்கை மடந்தையோர் பாக மாயவன் வாழ்கொளிபுத்
தலையவீழ் மாமலர் தூவித் தலைவன தாளினை சார்வோம். (சு)

அடர்செவி வேழத்தி னீருரி போர்த்து வழிதலை யங்கையி லேந்தி
யுடலிடு பிச்சையோ டைய முண்டியென் றுபல கூறி [தூர்த
மடனெடு மாமலர்க் கண்ணியோர் பாக மாயவன் வாழ்கொளி புத்
தடமல ராயின தூவித் தலைவன தாணிழல் சார்வோம். (எ)

உயர்வரை யொல்கவெ ித்தவ ரக்க னொளிர்கட கக்கை யடர்த்து
வயலிடு பிச்சையோ டைய மார்தலை யென்றடி போற்றி
வயல்விரி நீல நெடுங்கணி பாக மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்ச்
சயவிரி மாமலர் தூவித் தாழ்சடை யானடி சார்வோம். (அ)

கரியவ னுன்முகன் கைதொழு தேத்தக் காணலுந் சாரலு மாகா
வெரியுரு வாகியு ரைய மிடுபலி யுண்ணியென் தேத்தி
வரியர வல்குன் மடந்தையோர் பாக மாயவன் வாழ்கொளி புத்தூர்
விரிமல ராயின தூவி விகித்தன சேவடி சேர்வோம். (க)

குண்டம ணர்துவர்க் கூறைகண்மெய்யிற் கொள்கழிநூர்புறங்கூற
வெண்டலை யிற்பலி கொண்டல் விரும்பினை யென்றுவி ளம்பி
வண்டமர் பூங்குழன்மங்கையோர்பாகமாயவன்வாழ்கொளிபுத்தூர்த்
தொண்டர்கண் மாமலர் தூவத் தோன்றலின் றுனடி சேர்வோம்.

கல்லுயர் மாக்கட னின்று முழங்குங் கரைபொரு காழிய மூதூர்
நல்லுயர் நான்மறை நாவி னற்றமிழ் ஞானசம் பந்தன்
வல்லுயர் குலமும் வெண்மழு வானும்வல்லவன்வாழ்கொளிபுத்தூர்ச்
சொல்லிய பாடல்கள் வல்லார் துயர்கெடு தல்லெளி தாமே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம் சோழநாட்டில் லுள்ளது.

சுவாமி - மாணிக்கவண்ணர், தேவியார் - வண்டமர்

பூங்குழையகி.

இந்தத்திருப்பதிகம், ஆளுடையபிள்ளையார் இவ்வாலயசேவை செய்த காலத்து ஓதியருளியது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருவதிகைவீரட்டானம்.

ஆறந்திருமுறை - திருவடித்திருத் தாண்டகம்.

திருவடிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரவணையான் சிந்தித் தாற்றும்மடி
யருமறையான் சென்னிக் கணியாமடி
சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும்மடி
சார்ந்தார்கட் கெல்லாஞ் சரணமடி
பரவுவார் பாவம் பறைக்கும்மடி
பதினெண் கணங்களும் பாடும்மடி
விரவுரீர்த் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(சு)

கொடுவினையா ரென்றுங் குறுகாவடி
குறைந்தடைந்தா ராழாமைக் காக்கும்மடி
பெழுழுவம் பாணி பரிற்றும்மடி
பதைத்தெழுந்த வெங்குற்றைப் பாய்ந்தவடி
கடுமுரணே ழார்ந்தான் கழற்சேவடி
கடல்வையங் காப்பான் கருதும்மடி
நெடுமதியங் கண்ணி யணிந்தானடி
நிறைகெடில வீரட்ட நீங்காவடி.

(௨)

வைதெழுவார் காமம்பொய் போகாவடி
வஞ்சவலைப் பாடொன் றில்லாவடி
கைதொழுது நாமேத்திக் காணும்மடி
கணக்கு வடிகைக் கடந்தவடி

நெய்தொழுது நாமேத்தி யாட்டும்மடி
நீள்விசம்பை யூடறுத்து நின்றவடி
தெய்வப் புனற்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி. (௩)

அரும்பித்த செய்ஞ்ஞாயி ரேய்க்கும்மடி
யழகெழுத லாகா வருட்சேவடி
சுரும்பித்த வண்டினங்கள் சூழ்ந்தவடி
சோமனையுங் காலனையுங் காய்ந்தவடி
பெரும்பித்தர் கூடிப் பிதற்றும்மடி
பிழைத்தார் பிழைப்பறிய வல்லவடி
திருந்துநீர்த் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி. (௪)

ஒருகாலத் தொன்றாகி நின்றவடி
யூழிதோ ஹாழி யுயர்ந்தவடி
பொருகழலும் பல்சிலம்பும் மார்க்கும்மடி
புகழ்வார் புகழ்தகைய வல்லவடி
யிருநிலத்தா ரின்புற்றங் கேத்தும்மடி
யின்புற்றா ரிட்டபூ வேறும்மடி
திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி. (௫)

திருமகட்குச் செந்தா மரையாமடி
சிறந்தவர்க்குத் தேனாய் விளைக்கும்மடி.
பொருளவர்க்குப் பொன்னுரையாய் நின்றவடி
புகழ்வார் புகழ்தகைய வல்லவடி
யுருவிரண்டு மொன்றோடொன் றெவ்வாவடி
யுருவென் றுணரப் படாதவடி
திருவதிகைத் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி. (௬)

உரைமாலையெல்லா முடையவடி
யுரையா லுணரப் படாதவடி
வரைமாதை வாடாமை வைக்கும்மடி
வானவர் கடாம்வணங்கி வாழ்த்தும்மடி
யரைமாத் திரையிம் லடங்குமடி

யகல டளக்கிற்பா ரில்லாவடி
கரைமாங் கலிக்கெடில நாடன்னடி
கமழ்வீரட் டானக்கா பாலியடி.

(எ)

நறுமலராய் நாறு மலர்ச்சேவடி
நடுவா யுலகநா டாயவடி
செறிக திருந் திங்களுமாய் நின்றவடி
தீத்திரளா யுள்ளே திகழ்ந்தவடி
மறுமதியை மாசு கழுவும்மடி
மந்திரமுந் தந்திரமு மாயவடி
யெறிகெடில நாடர் பெருமானடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி.

(அ)

அணியனவுஞ் சேயனவு மல்லாவடி
யடியார்கட் காரமுத மாயவடி
பணிபவர்க்குப் பாங்காக வல்லவடி
பற்றற்றார் பற்றும் பவளவடி
மணியடி பொன்னடி மாண்பாமடி
மருந்தாய்ப் பிணிதீர்க்க வல்லவடி
தணிபாடு தண்கெடில நாடன்னடி
தகைசார் வீரட்டத் தலைவன்னடி.

(க)

அந்தா மரைப்போ தலர்ந்தவடி
யரக்கனையு மாற்ற லழித்தவடி
முந்தாகி முன்னே முளைத்தவடி
முழங்கழலாய் நீண்டவெம் மூர்த்தியடி
பந்தாடு மெல்விரலாள் பாகன்னடி
பவளத் தடவ்ரையே போல்வானடி
வெந்தார் சுடலை நீருடும்மடி
வீரட்டங் காதல் விமலன்னடி.

(க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

திருப்புகள்.

ஏழாந்திருமுறை - பண் - தக்கேசி.

திருவடிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்த னுளனுன் னடைக்கலம் புகுத
வவனைக் காப்பது காரணமாக
வந்த காலன்ற னுருயி ரதனை
வெளவினாய்க் குன்றன் வண்மைகண் டடியே
னெந்தை நீயெனை நமன்றமர் நலியி
லிவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ்
சிந்தை யால்வந்தான் திருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(க)

வையக முற்று மாமழை மறந்து
வயலி னீரிலை மாநிலந் தருகோ
முய்யக் கொள்கமற் றெங்களை யென்ன
வொளிகொள் வெண்முகி லாய்ப்பரந் தெங்கும்
பெய்யு மாமழைப் பெருவெள்ளந் தவிர்த்துப்
பெயர்த்தும் பன்னிரு வேலிகொண் டருளுஞ்
செய்கை கண்டெனின் திருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(உ)

ஏத நன்னில மீரறு வேலி
யெயர் கோனுற்ற விரும்பிணி தவிர்த்துக்
கோத னங்களின் பால்கறந் தாட்டக்
கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற
தாதை தாளற வெறிந்தசண் டிக்குன்
சடைமி சைமல ருள்செயக் கண்டு
பூத வாளினின் பொன்னடி யடைந்தேன்
பூம்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ங)

நற்றிமிழ்வல்ல ஞானசம் பந்த
 னாவினுக் கரைய னாளைப்போ வானுங்
 கற்ற சூதனற் சாக்கியன் சிலந்தி
 கண்ணப் பன்கணம் புல்லனென் றிவர்கள்
 குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதுங்
 கொள்கை கண்டுகின் குரைகழ லடைந்தேன்
 பொற்றி ரண்மணிக் கமலங்கண் மலரும்
 பொய்கை சூழ்திருப் புன்கூரு ளானே.

(ச)

கோல மால்வரை மத்தென நாட்டிக்
 கோள ரவுசற் றிக்கடைந் தெழுந்த
 வால நஞ்சுகண் டவர்கிவ விரிய
 வமரர் கட்கருள் புரிவது கருதி
 நீல மார்கடல் விடந்தனை யுண்டு
 கண்டத் தேவைத்த பித்தநீ செய்த
 சேவங் கண்டுகின் றிருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(ரு)

இயக்கர் கின்னரர் யமனெடு வருண
 ரியங்கு தீவளி ஞாயிறு திங்கண்
 மயக்க மில்புலி வானர நாகம்
 வசக்கன் வானவர் தானவ ரெல்லா
 மயர்ப்பொன் நின்றிநின் றிருவடி யதனை
 யர்ச்சித் தார்பெறு மாரருள் கண்டு
 திகைப்பொன் நின்றிநின் றிருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(சு)

போர்த்த நீள்செவி யாளரந் தணர்க்குப்
 பொழில்கொ ளானிழற் றீழறம் புரிந்து
 பார்த்த னுக்கன்று பாசுப தங்கொதித்
 தருளி னாய்பண்டு பகீரதன் வேண்ட
 வார்த்து வந்திழி யுப்புனற் கங்கை
 நங்கை யானைநின் சடைமிசைக் கரந்த
 தீர்த்த னேநின்றன் றிருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(௭)

மூவெயில் செற்றனான் றுய்ந்த மூவரி
 லிருவர் நின்றிருக்காயிலின் வோய்தற்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு.

சுந

காவ லாளரென் தேவிய பின்னை

யொருவ னீகரி காடரங் காக

மாணை நோக்கியோர் மாநட மகிழ்

மணிமுழாமுழக் கவருள் செய்த

தேவ தேவரின் நிருவடி யடைந்தேன்

செழும்பொழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(அ)

அறிவி னான்மிக்க வறுவகைச் சமய

மவ் வர்க்கங்கே யாரருள் புரிந்து

வெறிய மாகட லிலங்கையர் கோணைத்

துலங்க மால்வரைக் கீழடர்த் திட்டுக்

குறிகொள் பாடலி னின்னினைக் கேட்டுக்

கோல வானொடு நாளது கொடுத்த

செறிவு சுண்டின் நிருவடி யடைந்தேன்

செழும் பொழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே.

(க)

கம்ப மால்களிற் நின்னூரி யானைக்

காமற் காய்ந்ததோர் கண்ணுடையானைச்

செம்பொனையொக்குந் திருவுரு வானைச்

செழும்பொழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே

யும்ப ராளியை யுமையவன் கோணை

யூரன் வன்றொண்ட னுள்ளத் தாலுகந்

தன்பி னாற்சொன்ன வருந்தமிழைந்தோ

டைந்தும் வல்லவ ரருவினை யிலரே.

(க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம் சோழநாட்டிலுள்ளது.

சுவாமிபெயர் - சிவலோகநாயகர்.

தேவியார் - சொக்கநாயகியம்மை.

இந்தத் திருப்பதிகம், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் கலிக்காமநாய னோடு இத்தலத்திற் சேர்ந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்த காலத்துப் பாடியருளியது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

திருப்பூந்தராய்.

மூன்றந்திருமுறை - பண் - காந்தாரபஞ்சமம்.

அநுச்சனை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பந்துசேர்விர லான்பவளத்துவர் வாயினுள்பனி மாமதி போன்முகத்
தந்தமிழ்புக ழாண்மலைமாதொடு மாதிப்பிரான் [லர்
வந்துசேர்விடம் வானவரெத்திசையுந்நிறைந்துவ லஞ்செய்து மாம
புந்திசெய்திறைஞ் சிப்பொழிபூந்தராய் போற்றுதுமே. (க)

காவியங்கருங் கண்ணினுள்கனித்தொண்டை வாய்க்கதிர் முத்தநல்
வெண்ணகைத், துவியம்பெடை யன்னநடைச் சுரிமென்குழலா
டேவியுந்திரு மேனியோர்பாகமா யொன்றிரண்டொரு மூன்றொடு
சேர்பதி, பூவிலந்தணனொப்பவர் பூந்தராய் போற்றுதுமே. (உ)

பையராவரு மல்குன்மெல்லியல் பஞ்சின்னேரடி வஞ்சிகொ ணுண்
ணிகை, தையலாளொரு பாலுடையெம்மிறை சாருமிடஞ்
செய்யெலாங்கழு நீர்கமலம்மலர்த் தேறலாறலிற் சேறல ராதநற்
பொய்யிலாமறை யோர்பயில்பூந்தராய் போற்றுதுமே. (ங)

முள்ளிநாண்முகை மொட்டியல்கோங்கின ரும்புதேன்கொள் குரும்
பை மூவாமருந், துள்ளியன்றைபம் பொற்கலசத்திய லொத்தமுலை,
வெள்ளிமால்வரை யன்னதோர்மேனியின் மேவினர்பதி வீமருதண்
பொழிற், புள்ளினந்துயின் மல்கியபூந்தராய் போற்றுதுமே. (ச)

பண்ணியன்றெழு மென்மொழியான்பகர் கோதையேர் திகழ் பைந்த
ளிர் மேனியோர், பெண்ணியன்றமொய்ம் பிற்பெருமாற்கிடம் பெய்
வனையார், கண்ணியன்றெழு காவிச் செழுங்கரு நீலமல்கிய காமரு
வாவிற்த், புண்ணியருறை யும்பதிபூந்தராய் போற்றுதுமே. (ரு)

வாணிவாமதி போனுதலாண்மட மரையொண்தனாள் வண்டர
ளந்கை, பாணிலாவிய வின்னிசையார்மொழிப் பாயையொடுஞ்
சேணிலாத்திகழ் செஞ்சடையெம்மண்ணல் சேர்வதுசிக ரப்பெருங்
கோயில்கூழ், போணிலாதுழை யும்பொழிற்பூந்தராய் போற்றுதுமே.

காருலாவிய வார்குழலாங்கயற் கண்ணினுள்புயற் காலொளி மின்
வாருலாவிய மென்முலையாண்மலை மாதடனாய் [னிடெ
நீருலாவிய சென்னியன்மன்னி நிகருநாமமுந் நான்கு நிகழ்பதி
போருலாவெயில் சூழ்பொழிற்சூந்தராய் போற்றுதுமே. (எ)

காசைசேர்குழ லாங்கயலேர்தடங் கண்ணி காம்பன தோட்கதி
மென்முலைத், தேசசேர்மலை மாதமருந்திரு மார்பகலத்
தீசன்மேவுமி ருங்கயிலையெடுத்தானையன்நடர்த் தானிணைச்சேவடி
பூசைசெய்பவர் சேர்பொழிற்சூந்தராய் போற்றுதுமே. (அ)

கொங்குசேர்குழ லாணிழல்வெண்ணகைக் கொவ்வைவாய்க் கொடி
யேரிடை யாளுமை, பங்குசேர்திரு மார்புடையார்படர் தீயுருவாய்
மங்குல்வண்ணனுமாமலரோனுமயங்கநீண்டவர்வான்மிசைவந்தெழு
பொங்குநீரின் மிதந்த நற்பூந்தராய் போற்றுதுமே. (க)

கலவமாமயி லாரியலாங்கரும் பன்னமென்மொழி யாள்கதிர் வாணு
குலவுபூங்குழ லாளுமைகூறனை வேறுரையா [தற்
லலவைசொல்லுவார் தேரமணாத்க ளாக்கினுன்றனை நண்ணலு நல்
குநந், புலவர்தாம்புகழ் பொற்பதிபூந்தராய் போற்றுதுமே. (க0)

தேம்பனுண்ணிடை யாள்செழுஞ்சேலனை கண்ணியோடண்ணல்
சேர்விடந் தேனமர், பூம்பொழிநிகழ் பொற்பதிபூந்தராய்போற்றுது
மென், ரோம்புதன்மையன் முத்தமிழ்நான்மறை ஞானசம்பந்த னொ
ண்டமிழ் மாலெகொண், டாம்படியிவை யேத்தவல்லாசைக்கடை யாவி
னையே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

ஸ்ரீ க யி லா ய ம்.

ஆறந்திருமுறை - திருத்தாண்டகம்.

அ ரு சீ ச னை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேற்றுகி விண்ணுகி நின்றாய் பேரற்றி

மீளாமே யாளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி

யூற்றுகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி
 யோவாத சத்தத் தொலியே போற்றி
 யாற்றுகி யங்கே யமர்ந்தாய் போற்றி
 யாறங்க நால்வேத மானுய் போற்றி
 காற்றுகி யெங்குங் கலந்தாய் போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(க)

பிச்சாடல் பேயோடு கந்தாய் போற்றி
 பிறவி யறுக்குங் பிரானே போற்றி
 வைச்சாட னன்று முகந்தாய் போற்றி
 மருவியென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 பொய்ச்சார் புரமூன்று மெய்தாய் போற்றி
 போகாதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 கச்சாக நாக மசைத்தாய் போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(உ)

மருவார் புரமூன்று மெய்தாய் போற்றி
 மருவியென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 யுருவாகி யென்னைப் படைத்தாய் போற்றி
 யுள்ளாவி வாங்கி யொளித்தாய் போற்றி
 திருவாகி நின்ற திறமே போற்றி
 தேசம் பரவப் படுவாய் போற்றி
 கருவாகி யோடு முகிலே போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ஈ)

வானத்தார் போற்று மருந்தே போற்றி
 வந்தென்றன் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
 யூனத்தை நீக்கு முடலே போற்றி
 யோங்கி யழலாய் நிமிர்ந்தாய் போற்றி
 தேனத்தை வார்த்த தெளிவே போற்றி
 தேவர்க்குந் தேவனாய் நின்றாய் போற்றி
 கானத்தீ யாட லுகந்தாய் போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(ச)

ஊராகி நின்ற வுலகே போற்றி
 யோங்கி யழலாய் நிமிர்ந்தாய் போற்றி
 பேராகி யெங்கும் பரந்தாய் போற்றி
 பேராதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி

நீராவி யான நிழலே போற்றி

நேர்வா ரொருவரையு மில்லாய் போற்றி

காராகி நின்ற முகிலே போற்றி

கயிலே மலையானே போற்றி போற்றி.

(ரு)

சில்லுருவாய்ச் சென்று திரண்டாய் போற்றி

தேவ ரறியாத தேவே போற்றி

புல்லுயிர்க்கும் பூட்சி புணர்த்தாய் போற்றி

போகாதென் சிந்தை புருந்தாய் போற்றி

பல்லுயிராய்ப் பார்தோறு நின்றாய் போற்றி

பற்றி யுலகை விடாதாய் போற்றி

கல்லுயிராய் நின்ற கனலே போற்றி

கயிலே மலையானே போற்றி போற்றி.

(சு)

பண்ணி னிசையாகி நின்றாய் போற்றி

பாவிப்பார் பாவ மறுப்பாய் போற்றி

யெண்ணு மெழுத்துஞ்சொல் லானாய் போற்றி

யென்சிந்தை நீங்கா விறைவா போற்றி

விண்ணு நிலனுந் தீயானாய் போற்றி

மேலவர்க்கு மேலாகி நின்றாய் போற்றி

கண்ணின் மணியாகி நின்றாய் போற்றி

கயிலே மலையானே போற்றி போற்றி.

(எ)

இமையா துயிரா திருந்தாய் போற்றி

யென்சிந்தை நீங்கா விறைவா போற்றி

யுமைபாக மாகத் தனைத்தாய் போற்றி

யூழியே ழான வொருவா போற்றி

யமையா வருநஞ்சு மாந்தாய் போற்றி

யாதி புராணனாய் நின்றாய் போற்றி

கமையாகி நின்ற கனலே போற்றி

கயிலே மலையானே போற்றி போற்றி

(அ)

மூவாய் பிறவா யிறவாய் போற்றி

முன்னமே தோன்றி முனைத்தாய் போற்றி

தேவாதி தேவர் கொழுந்தே போற்றி

சென்றேறி யெங்கும் பரந்தாய் போற்றி

யாவா வடியேனுக் கெல்லாம் போற்றி

யல்ல னலிய வவந்தேன் போற்றி

காவாய் கனகத் திரளே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(௬)

நெடிய விசம்பொடு கண்ணே போற்றி
நீள வகல முடையாய் போற்றி
யடியு முடியு மிகலிப் போற்றி
யங்கொன் றறியாமை நின்றாய் போற்றி
கொடியவன் கூற்ற முதைத்தாய் போற்றி
கோயிலா வென்சின்தை கொண்டாய் போற்றி
கடிய வுருமொடு மின்னே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(௭)

உண்ணு துறங்கா திருந்தாய் போற்றி
யோதாதே வேத முணர்ந்தாய் போற்றி
யெண்ணு விலங்கைக்கோன் றன்னேப் போற்றி
யிறைவிரலால் வைத்துகந்த வீசா போற்றி
பண்ணு ரிசையின்சொற் கேட்டாய் போற்றி
பண்டேயென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
கண்ணு யுலகுக்கு நின்றாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

(௮)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இத்தலம் வடநாட்டிலுள்ளது.

சுவாமிபெயர் - கயிலாயநாதர், தேவியார்-பார்வதியம்மை

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

திருக்கழக்குன்றம்

ஏழாந்திருமுறை - பண்-நட்டபாடை.

அருச்சுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே
நின்ற பாவ வினைக டாம்பல நீங்கவே

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு.

சுக

சென்று சென்று தொழுமின் தேவர் பி ரானிடங்
சுன்றி னோடு பிடிசூழ் தண்கழுக் குன்றமே.

(க)

இறங்கிச் சென்று தொழுமி னின்னினை பாடியே
பிறங்கு கொன்றைச் சடைய னெங்கள் பிரானிட
நிறங்கள் செய்த மணிக ணித்திலங் கொண்டிழி
கறங்கு வெள்ளை யருவித் தண்கழுக் குன்றமே.

(உ)

நீள நின்று தொழுமி னித்தலு நீதியா
லாளு நம்ம வினைக ளல்கி யழிந்திடத்
தோளு மெட்டு முடைய மாமணிச் சோதியான்
காள கண்ட னுறையுந் தண்கழுக் குன்றமே.

(ங)

வெளிநு தீரத் தொழுமின் வெண்பொடி யாடியை
முளிறி லங்குமழு வாளன் முந்தியு றைவிடம்
பிளிறு தீரப் பெருங்கைப் பெய்மத மூன்றுடைக்
களிறி னோடு பிடிசூழ் தண்கழுக் குன்றமே.

(ச)

புலக டிரத் தொழுமின் புன்சடைப் புண்ணிய
னிலைகொள் சூலப் படைய னெந்தை பிரானிட
முலைக ளுண்டு தழுவித் குட்டியொடு முசுக்
சுலைகள் பாயும் புறவிற் றண்கழுக் குன்றமே

(ஞ)

மடமு டைய வடியார் தம்மனத் தேயுற
விடமு டைய மிடறன் விண்ணவர் மேலவன்
படமு டைய வரவன்றான் பயிலு மிடங்
கடமு டைய புறவிற் றண்கழுக் குன்றமே.

(ட)

ஊன மில்லா வடியார் தம்மனத் தேயுற
ஞான மூர்த்தி டட்ட மாடிந விலுமிடந்
தேனும் வண்டு மதுவுண் டின்னினை பாடியே
கான மஞ்ஞையுறையுந் தண்கழுக் குன்றமே.

(த)

அந்த மில்லா வடியார் தம்மனத் தேயுற
வந்து நாளும் வணங்கி மாலொடு நான்முகன்
சிந்தை செய்த மலர்க ணித்தலுஞ் சேரவே
சந்த நாளும் புறவிற் றண்கழுக் குன்றமே.

(து)

பிழைக டிரத் தொழுமின் பின்சடைப் பிஞ்ஞுகன்
குழைகொள் காதன் குழகன் றுனுறையுமிட

செப்பிள முலைநன்மங்கை யொருபாகமாக
 விடையேறு செல்வ னடைவா
 ரொப்பிள மதியுமப்பு முடிமே லணிந்தெ
 னுளமேபு குந்தவதனல்
 வெப்பொடு குளிரும்வாத மிகையான பித்தும்
 வினையான வந்துநலியா
 வப்படி நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
 வடியார வர்க்குமிகவே.

(எ)

வேள்பட விழிசெய்தன்று விடைமேலி ருந்து
 மடவாட னோடுமுடனாய்
 வாண்மதி வன்னிகொன்றை மலர்குடி வந்தெ
 னுளமேபு குந்தவதனல்
 லேழ்கடல் சூழிலங்கை யரையன் றனோடு
 மிடரான வந்து நலியா
 வாழ்கட னல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
 வடியார வர்க்குமிகவே.

(அ)

பலபல வேடமாகும் பரனாரி பாகன்
 பசுவேறு மெங்கன்பரமன்
 சலமக னோடெருக்கு முடிமேல ணிந்தெ
 னுளமேபு குந்தவதனல்
 மலர்மிசை யோனுமாலு மறையோடு தேவர்
 வருகால மாணபலவு
 மலைகடன் மேருநல்ல வவைநல்ல நல்ல
 வடியார வர்க்குமிகவே.

(ஆ)

கொத்தலர் குழலியோடு விசயற்கு நல்கு
 குணமாய வேடவிகிர்தன்
 மத்தமு மதியுநாக முடிமேல ணிந்தெ
 னுளமேபு குந்தவதனல்
 புத்தரோ டமனைவாதி லழிவிக்கு மண்ண
 றிருநீறு செம்மைதிடமே
 யத்தகு நல்லநல்ல வவைநல்ல நல்ல
 வடியார வர்க்குமிகவே.

(க0)

தேனமர் பொழில்கொளலை விளைசெந்நெ றுன்னி
 வளர்செம்பொ னெங்குநிகழ

நான்முக னாதியாய பிரமாபு ரத்து
மறைஞான ஞானமுனிவன்
ருனுறு கோளுநாளு மடியாரை வந்து
நலியாத வண்ணமுரைசெய்
யானசொன் மாலையோது மடியார்கள் வானி
லரசான்வ ராணைநமதே.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்தத் திருப்பதிகம், திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் சமணரை வாதிவெல்லத் திருவுளக்கொண்டு எழுந்தருளியபோது திருத்தாண்டகவேந்தர், சமணரோ மிகவுளக்கொடியர் இப்போது கோர் நிலையுந் தீதாயிருக்கின்றது என்று தடுத்தவிடத்து, புவனேசராகிய சிவபெருமானே அம்மையோடு எம்முளத்திற் குடிகொள்ளப் பெற்றன மாகையால் யாதோர் தீங்கும் வாராதென்று உறுதிமொழிந்து ஓதியருளியது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருவாருந்திருவிருத்தம்.

—o—o—o—

நான்கார்திருமுறை - பண் - கொல்லி.

அடிமை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குலம்பலம் பாவரு குண்டர்முன் னேநமக் குண்டுகொலோ
வலம்பலம் பாவரு தண்புன லாளு ரவீரசடையான்
சிலம்பலம் பாவரு சேவடி யான்றிரு மூலட்டானம்
புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே. (க)

மற்றிட மின்றி மனைதுறந் தல்லுண வல்லமணர்
சொற்றிட மென்று துரிசுபட் டேனுக்கு முண்டுகொலோ
வீற்றிடம் வாங்கி விசயனொ டன்றொரு வேடுவனாய்ப், புற்றிடங்
கொண்டான்றன் றொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே. (உ)

ஒருவடி வின்றிநின் றுண்குண்டர் முன்னமக் குண்டுகொலோ
செருவடி வெஞ்சில யாற்புர மட்டவன் சென்றடையாத்

திருவுடை யான்றிரு யாரூர்த் திருமூலட் டானன்செங்கட்
பொருவிடை யானடித் தொண்டர்க்குத்தொண்டரம்புண்ணியமே.

1௨௮. சீனையேறிய மேனியர் வன்கண்ணர் மொண்ணரைவிட்
1௨௯. சீனையேறினத் தேசறு வேனுக்கு முண்டுகொலோ
தேசனையாரூர்த் திருமூலட் டானனைச் சிந்தைசெய்து
பூசனைப் பூசுரர் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே. (௪)

அருந்தும் பொழுதுரை யாடா வமணர் திறமகன்று
வருந்தி நினைந்தர நேயென்று வாழ்த்துவேற் குண்டுகொலோ
திருந்திய மாமதி லாரூர்த் திருமூலட் டானனுக்குப்
பொருந்துந் தவமுடைத்தொண்டர்க்குத்தொண்டரம்புண்ணியமே.

வீங்கிய தோள்களுந் தாள்களு மாய்நின்று வெற்றையே
மூங்கைகள் போலுண்ணு மூடர்முன் னேநமக் குண்டுகொலோ
தேங்கமழ் சோலைத்தென் னாரூர்த் திருமூலட் டானன்செய்ய
பூங்கழ லானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே. (௫)

பண்ணிய சாத்திரப் பேய்கள் பறிதலைக் குண்டரைவிட்
டெண்ணில் புகழீசன் றன்னருள் பெற்றேற்கு முண்டுகொலோ
திண்ணிய மாமதி லாரூர்த் திருமூலட் டானனெங்கள்
புண்ணியன் றன்னடித்தொண்டர்க்குத்தொண்டரம்புண்ணியமே.

கரப்பர்கண் மெய்யைத் தலைபறிக் கச்சக மென்னுங்குண்ட
ருரைப்பன கேளா திங் குய்யப்போந் தேனுக்கு முண்டுகொலோ
திருப்பொலி யாரூர்த் திருமூலட் டானன் றிருக்கயிலைப் [மே.
பொருப்பன் விருப்பமர் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணிய

கையி லிடுசோறு நின்றுண்ணுங் காத லமணரைவிட்
டியு நெறிகண்டிங் குய்யப்போந் தேனுக்கு முண்டுகொலோ
வைய னணியை லாரூர்த் திருமூலட் டானனுக்குப்
பொய்யன் பிலாவடித் தொண்டர்க்குத் தொண்டரம்புண்ணியமே.

குற்ற முடைய வமணர் திறமது கையகன்றிட்
மற்ற கருமஞ்செய் துய்யப்போந் தேனுக்கு முண்டுகொலோ
மற்பொலி தோளா னிராவணன் றன்வலி வாட்டு வித்த
பொற்கழலானடித்தொண்டர்க்குத்தொண்டரம்புண்ணியமே. (௧0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிபெயர்-வன்மீகநாதர், தேவிபெயர்-அல்லியங்கோதையம்மை.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

திருத்தொண்டத்தொகை

—o—o—o—

ஏழாந்திருமுறை-பண்-கொல்லிக்கொளவாணம்.

அடிமை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவாழ்ந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்
நிருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியே
னில்லையே யென்னுத வியற்பகைக்கு மடியே
னினாயான்றன் குடிமாற னடியார்க்கு மடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
விரிபொழிக்கும் குன்றையார் விறன்மிண்டற் கடியே
னல்லிமென் முல்லைபந்தா ரமர்நீ திக் கடியே
ஞரூர ஞரூரி லம்மானுக் காளே.

(ச)

இலைமலிந்த வேனம்பி யெறிபத்தற் கடியே
னேனாதி நாதன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன்
கடலூரிற் கலயன்ற னடியார்க்கு மடியேன்
மலைமலிந்த தோள்வள்ளன் மானக்கஞ் சாற
னெஞ்சாத வாட்டாய னடியார்க்கு மடியே
னலைமலிந்த புனன்மங்கை யானாயற் கடியே
ஞரூர ஞரூரி லம்மானுக் காளே.

(உ)

மும்மையா லுலகாண்ட மூர்த்திக்கு மடியேன்
முருகனுக்கு முருத்திர பசுபதிக்கு மடியேன்
செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கு மடியேன்
நிருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்
மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதைதான் மழுவினா லெறிந்த
வம்மையா னடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியே
ஞரூர ஞரூரி லம்மானுக் காளே.

(ங)

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
திருநாவுக் கரையன்ற னடியார்க்கு மடியேன்

பெருநம்பி சூலச்சிறைத னடியார்க்கு மடியேன்
 பெருமிழலைக் குறும்பற்கும் பேயார்க்கு மடியே
 பெருநம்பி யப்பூதி யடியார்க்கு மடியே
 னெலிபுனல்குழ் சாத்தமங்கை நீலநக்கற் கடியே
 னருநம்பி நமிநந்தி யடியார்க்கு மடியே
 னூர னூரி லம்மானுக் காளே.

(ச)

வம்பற வரிவண்டு மணநாற மலரு
 மதுமலர்நற் கொன்றையா னடியலாற் பேணு
 வெம்பிரான் சம்பந்த னடியார்க்கு மடியே
 னேயர்கோன் கலிக்காம னடியார்க்கு மடியே
 னம்பிரான் றிருமூல னடியார்க்கு மடியே
 னுட்டமிகு தண்டிக்கு மூர்க்கற்கு மடியே
 னம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கு மடியே
 னூர னூரி லம்மானுக் காளே.

(ரு)

வார்கொண்ட வனமுலையா னுமைபங்கன் கழலே
 மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியற்கு மடியேன்
 சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கு மடியேன்
 செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற் கடியேன்
 கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவாற்கு மடியேன்
 கடற்காழிக் கணநாத னடியார்க்கு மடியே
 னூர்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோ னடியே
 னூர னூரி லம்மானுக் காளே.

(சு)

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்
 பொழிற்கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற் கடியேன்
 மெய்யடியா னரசிங்க முனையரையற் கடியேன்
 விரிதிரைகுழ் கடனாக யதிபத்தற் கடியேன்
 வகத்திந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கலியன்
 கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோ னடியார்க்கு மடியே
 னையடிகள் காடவர்கோ னடியார்க்கு மடியே
 னூர னூரி லம்மானுக் காளே.

(எ)

கதைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண் டிருந்த
 கணப்புல்ல நம்பிக்குங் காரிக்கு மடியே
 னிறைக்கொண்ட சிந்தையா னெல்வேலி வென்ற
 னின்றசீர் நெடுமாற னடியார்க்கு மடியேன்

றுறைக்கொண்ட செம்பவள மிருளகற்றுஞ் சோதித்
தொன்மயிலே வாயிலா னடியார்க்கு மடியே
னறைக்கொண்ட வேனம்பி முனையடுவாற் கடியே
ஞ்ஞர ஞ்ஞரி லம்மானுக் காளே.

(௮)

கடல்குழ்ந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்கு மடியேன்
மடல்குழ்ந்த தார்நம்பி யிடங்கழிக்குந் தஞ்சை
மன்னவஞ்ஞ செருத்துணைதன் னடியார்க்கு மடியேன்
புடைசூழ்ந்த புலியதண்மே லரவாட வாடி
பொன்னடிக் கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கு மடியே
டைல்குழ்ந்த வேனம்பி கோட்புலிக்கு மடியே
ஞ்ஞர ஞ்ஞரி லம்மானுக் காளே.

(௯)

பத்தராய்ப் பணிவார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்
பரமனையே பாடுவா றடியார்க்கு மடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கு மடியேன்
நிருவாஞர்ப் பிறந்தார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்
முப்போதுந் திருமேனி தீண்டிவார்க் கடியேன்
முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கு மடியே
னப்பாலு மடிச்சார்த வடியார்க்கு மடியே
ஞ்ஞர ஞ்ஞரி லம்மானுக் காளே.

(௧௦)

மன்னியசீர் மறைநாவ னின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவனையான் மானிக்கு நேசனுக்கு மடியேன்
நென்னவனா யுலகாண்ட செங்கணர்க் கடியேன்
நிருலீல கண்டத்துப் பாணனார்க் கடியே
னென்னவனா மரனடியே யடைந்திட்ட சடைய
னிசைஞானி காதலன் நிருநாவ லூர்க்கோ
னென்னவனா மாஞ்ஞர னடிமைகேட் டிவப்பா
ராஞ்ஞரி லம்மானுக் கன்பரா வாரே.

(௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகத்திய மாமுனிவர் திரட்டியருளிய
தேவாரத்திரட்டு முற்றுப்பெற்றது.

திருப்பாசரம், பக்கம். திருப்பாசரம், பக்கம். திருப்பாசரம், பக்கம்.

அஞ்சினூர்க்	யௌ	இமையாது	சௌ	எற்றூர்புர	கூ
அடர்செவி	நௌ	இயக்கர்	சௌ		
அட்டான	யகூ	இயமன் றூ	யச	ஒருகாலத்	நகூ
அணியனவு	சய	இராவணன்	ய	ஒருமைபெண்	நௌ
அண்ணாமலை	யகூ	இலங்கைமன்	யச	ஒருவடிவி	நௌ
அந்தணை	சக	இலைமலிந்த	நௌ		
அந்தமில்	சகூ	இல்லகவினக்	யசூ	ஒருருவாயி	உசூ
அந்தாமரை	சய	இறங்கிச்சென்	சகூ	ஒவநாளு	கௌ
அம்மானை	உக	இறைநின்றிலங்	உஅ		
அமலவணை	நௌ			கஞ்சிமண்	கச
அருத்த	ய	நடவிடப	உஅ	கடல்கூழ்	நௌ
அருநெறி	ச			கம்பமால்	சநௌ
அருந்தம்	நௌ	உஞ்சேனை	உநௌ	கரப்பர்	நௌ
அருப்போட்	நௌ	உண்ணாதுறங்	சஅ	கரியவ	நௌ
அரும்பித்த	நகூ	உயர்ந்தேன்	ௌ	கலவமா	சநௌ
அரைகெழு	நகூ	உயர்வரை	நௌ	கல்லாவி	நௌ
அலைவளர்	நௌ	உருவளர்	நகூ	கல்லுயர்	நௌ
அறப்பள்ளி	யகூ	உரைமாலே	நகூ	கறைக்கண்	நகூ
அறிவினான்	சநௌ			கனமலர்க்	நௌ
		ஊராகிநின்	சகூ		
ஆங்கணைந்	நௌ	ஊனத்தை	நௌ	காசைசேர்	சநௌ
ஆணகிப்	நௌ	ஊனமில்	சகூ	காட்டோர்க்	உச
ஆருருவ	நௌ	ஊனாயிரா	கூ	காணவினி	ய
ஆருரத்தா	உச	ஊனிலுயிர்ப்	கௌ	காதலாகி	கநௌ
ஆருர்தில்	யஅ			காத்தான்ப	ச
ஆருரமூலட்	உக	எச்சிலின	உௌ	காயும்புலி	நௌ
ஆரைவட	யகூ	எயிலது	ய	காரார்	நௌ
ஆற்றலடல்	யகூ	எல்லையிற்	கௌ	காருலாவி	சநௌ
		என்பொடி	நௌ	காருர்புன	கூ
இடுக்கண்பட்	யநௌ			கார்வணனா	கௌ
இடைமருதி	உௌ	ஏடுவானினந்	கௌ	காவியங்	சச
இட்டனும	யௌ	ஏதநன்னில	சகூ		

திருப்பாசர முதற்குறிப்பு அகராதி. நக

திருப்பாசரம்.பக்கம்.		திருப்பாசரம்.பக்கம்.		திருப்பாசரம்.பக்கம்.	
குண்டமணர்	ந௭	சொற்றுணை	கடு	நற்றமிழ்ஞா	கந
குண்டிகை	கக			நற்றமிழ்வல்	சஉ
குத்தங்குடி	உய	தண்ணர்மதி	அ	நாயேன்பல	அ
குலம்பலம்பா	ந௩	தருக்குமிகு	நக		
குலாவுதிங்	உய	தன்னடியார்க்	ந௩	நிறைக்காட்	உச
குற்றமுடை	ந௪				
		தாங்கூர்பிணி	உடு	நீர்பாந்த	ந
கூற்றாயின	ந	தாணுதவ்செ	ச	நீளநின்று	சக
		தாரிடுகொ	ந௪		
கைம்மாவுரிவை	உடு			நெக்குளார்வ	கந
கையிலிடு	ந௪	திண்டிசசர	உந	நெஞ்சம்மு	ந
		திருநின்ற	நடு	நெடியவிசம்	சஅ
கொங்கலர்	கஉ	திருமகட்கு	நக	நெற்குன்ற	உய
கொங்கிற்கு	உச	தில்லைச்சிற்றம்	உக		
கொங்குசேர்	சடு	தில்லைவா	நடு	படைமலி	நஉ
கொடுங்கோ	உஉ			பணிந்தாரான	சு
கொடுவீணை	நஅ	துஞ்சலுந்	கக	பண்ணியசா	ந௪
கொத்தலர்	நஉ	துணிவார்	நடு	பண்ணியன்	சச
கொத்தார்	நடு	தும்மலிரும	கஉ	பண்ணிளரிசை	ச௭
கொல்வா	கச	துருத்திசசு	உடு	பத்தராய்ப்	ந௭
கொன்று	சஅ			பந்துசேர்வீ	சச
		துயலிடை	உக	பலபலவே	நஉ
கோணியபிறை	கஅ			பல்லில்வெ	நய
கோலமால்	சஉ	தெரித்தகனை	நக		
				பாசமான	உக
சடைமுயங்	ச	தேம்பனுண்	சடு	பாதம்பணி	அ
சலமிலன்	கசு	தேனமர்	நஉ	பாராழிவட்டத்	ந௩
சலம்பூவொ	ந	தேனைக்கா	உடு	பாலையுடை	நய
சாரணன்	கஅ	தொடுத்தம	நய	பிச்சாடல்	சசு
				பித்தாபிறை	அ
சித்தத்தெழு	நக	தோடுடைய	ந	பிழைகடர	சக
சில்லுருவா	ச௭				
		நஞ்சணிக	நடு	புத்தரோடு	ச
சுற்றுமமரர்	நக	நந்திராம	கச	புத்தர்சமண்	கஉ
		நம்புவார்நமர்	கந	புலியூர்ச்சிற	உடு
செப்பிளமு	நஉ	நரகமேழ்புக	கச	புலிவலம்	உச
செம்பொனோர்	கஅ	நல்லவர்தீய	கஉ	புலைகடரத்	சக
செய்ஞ்ஞின்ற	நய	நறுமலராய்	சய		
செறிகழலு	ந௩	நரைசேர்	நடு	பூசவினியது	ய
செற்றவரக்கன	உக	நரையூரிற்	உந	பூனெடுநாக	ந௪

கூலி திருப்பாசர முதற்குறிப்பு அகராதி.

திருப்பாசரம்,பக்கம்.	திருப்பாசரம்,பக்கம்.	திருப்பாசரம்,பக்கம்.	திருப்பாசரம்,பக்கம்.	திருப்பாசரம்,பக்கம்.	
பூவினுக்கரு	யடு	மற்றுப்பற்	யஎ	வாணிலாம	சச
பையராவரு	சச	மனவஞ்சர்	உய	வார்கொண்	ருசு
பொடியுடை	நசு	மன்னியசீர்	ருஎ	வாள்வரிய	ருக
பொய்யடிமை	ருசு	மன்னேமற	அ	வானத்தார்	சசு
பொருவிடை	நய				
பொன்போ	எ				
பொன்றாதுதி	உஅ				
போதன்போ	யச				
போர்த்தநீள்	சஉ				
போர்த்தாயங்	எ				
மங்கைமண	உஅ				
மடமுடைய	சக				
மண்ணிப்படி	உஉ				
மதிநுதன்ம	ருக				
மந்திரம்மன	யச				
மந்திரநான்	யக				
மந்திரமாவ	க				
மயலாகுந்	நஉ				
மரவம்பொழில்	உக				
மருகலுறை	உரு				
மருவார்கொ	நசு				
மருவார்புர	சசு				
மழுவாள்வல	க				
மறைகலந்	ச				
மற்றிடமி	ருஉ				

திருப்பாசர முதற்குறிப்பு அகராதி - முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐகதாசாரிய மூர்த்திகளாகிய
மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாசகம்.

திருக்கோவையார் செய்யுட்டிரட்டு.

இவற்றுடன்.

இரங்கோன் - சமரசஞான சன்மார்க்க சபைத்தலைவரும்,
சிகந்திராபாக்கம் - சித்தாந்த ஞானபோதசங்க ஸ்தாபகரும்,

சித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாகிய

சோளங்கிபுரம்

ஸ்ரீமத்-சிவ அருணகிரிமுதலியார்

அவர்களாலியற்றிய

அறுபது விஷய சூசனங்களுஞ்
சேர்த்துப்பாசரங்களின் தளைகள் பிரித்துப்
பரிசோதிக்கப்பட்டு,

ஷெயார் தளையனாரும்

பென்ஷன் சுபேதாரும் பெஞ்சுமாஜிஸ்ட்ரேட்டுமாகிய

சோளங்கிபுரம்

ஸ்ரீ - சிவசிதம்பர முதலியாரவர்கள்

நல்லாதரவால்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

ப. அ. சோமசுந்தர செட்டியாரவர்களது

சென்னை,

லித்யா பாஸ்கர அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விசுவாவசு ஓஸ் பங்குனிமீ

1906.

அம்மத் திரியார் அரசனுக்கு இனியராய்ப் பெருஞ்செவ்வராய் வாழ்ந்திருக்கும்போது, மனன்னய்மையுடையராய் நித்தியாநித்திய வுணர்வு தோன்ற, இம்மை மறுமைப்பயனை வெறுத்துப் பிரலித்.

கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாமிக்குடையராய், அதற்குக் காரணமாகிய தத்துவஞானத்தை உபதேசிக்கத்தக்க ஞானசாரியரைக் காணுதற் குப் பேரவா வுற்றிருந்தனர்.

அங்ஙனமிருக்கும்போது, அரசன் கீழ்க்கடற்றுறையிலே சென்று குதிரைகள் வாங்கிவரும்படி அம்மந்திரியாரை எவினான். எவப்பட்டுமந்திரியார் அரசனது அளவிறந்த திரவியத்தைக் கைக்கொண்டு, நால்வகைப் படைகளுஞ் சூழ்ச்சென்று, மார்க்கத்தின் மத்தியிலே யுள்ள திருப்பெருந்துறை என்னுஞ் சிவகோத்திரத்தைச் சமீபித்தனர். சமீபிக்குங்கால், பரமபதியாகிய சிவபிரான்மந்திரியார்க்கு இரு வினையொப்பு மலபரிபாக முற்றமைநோக்கி, அவருக்கு அநுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு, திருப்பெருந்துறைச் சிவாலயத்திலே, அருள்வடிவாகிய குருந்தமர நீழலிலே, தம்முடைய கணநாயகர்கள் மாணக்கராய்ச்சூழ அக்குழாத்தின் நாப்பணை தாம் ஒரு ஆசாரியராகத் திருவுருக்கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார். பின்பு மந்திரியார் ஆலயஞ் சேர்ந்து குருமூர்த்தியைத் தரிசித்த ஊவில் அழலிடைப்பட்ட மெழு கெள மனமுருகி அழுத கண்ணுந்தொழுதகையுமுடையராய்த் திருவடிக்கமலங்களிலே வீழ்ந்து, தேவரீர் அடியேனுக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்; மந்திரியாரது அதிதீவிர தர சத்திரிபாதத்தைக் கண்டதேசிகோத்தமர் திருவருள் சுரந்து விஞ்ஞானதேசைசெய்து, பாசத்தை ஒருவி, ஞானத்தாற் பசுபதியாகிய தம்மை யநந்தியமாகக் கண்டு தம்முள் விழுங்கக் கொடுத்து நிற்கும் வண்ணம் ஸ்ரீ முத்திபஞ்சாக்கரத்தை உபதேசித்துத் திருவடி சூட்டி யருளினார். அவ்வுபதேசப்பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து ரிட்டையில் அமர்ந்து சிவாநுபவஞ் சுவாநுபூதிகமாகக்கொண்ட மெய்யன்பர் சிவாநந்த மேலீட்டினாலே குருமூர்த்தங் கொண்டருளிய பரமசிவனது பாதார விந்தங்களிற் பாமாலை சூட்டத் தொடங்கினார். அப்பாடல்களைக் கேட்டருளிய சிவபிரான் திருவுளங் களிகூர்ந்து, உயர்ந்த மாணிக்கங்கள்போல அப்பாடல்களிலே வாசகங்கள் அமைந்திருந்தமைநோக்கி, அவ்வாதவூடிகளுக்கு “மாணிக்க வாசகம்” என்று திருப்பெயர் கொடுத்து அங்கே அமர்ந்திருக்கும்படி கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். பின்பு மாணிக்கவாசகப் பிரான் குதிரை கொள்ளக்கொடுவந்த தனங்களை யெல்லாம் அப்பதிக்கண்ணதாகிய சிவாலயத்திருப்பணிக்கும், நீத்திய பூணுக்கும், நைமித்திகமாகிய விசேட பூணுக்கும், அடியார்களுக்கும் உபயோகப் படுத்திப் பித்துப் பிடித்தார்போல் அமர்ந்தருளுங்கால், “இதுகாறும் குதிரைகள் வாங்கிவாராமைக்குக்

காரணம் என்னை” என்று அரசன்நிருபம் அனுப்பினமைகண்டு, ஆலயத்துக்குச்சென்று சிவ சந்நிதானத்திலே விண்ணப்பஞ் செய்த பொழுது, அசரீரியாக்கு எழுந்தது. அதனைக் கேட்டவுடனே அடியார்க் கெளியராய் அவர் வேண்டிய வேண்டி யாங்கு செய்தருளும் எம்பரமநாதன் குருவடிவாயெழுந்தருளி அன்பனே! “நாம் பரிகொண்டு வருகின்றேம் நீ செல்லுதி” என்று திருவாய் மலர்ந்தருள். உடனே மாணிக்கவாசக மூர்த்திகள் எழுந்து மதுரையம்பதி சேர்ந்து, அரசனுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி “இத்தனை நாளிலேபரிகள் வரும்” என்று வரையறை கூறினர். அங்கனம் வரைசெய்த நாள் காறும் பரிகள் வாராமைகண்டு அரசன் கோபங்கொண்டு மாணிக்க வாசகசுவாமிகளை வருத்தப்படுத்தி முன் கொண்டுசென்றபொன்னை வாங்கும்படி சேவகரை ஏவினான். சுவாமிக ள்வருத்தம் பொறுத்து சிவபிரானே நோக்கி முறையிடும்பொழுது, சிவபிரான் வனத்திலே திரிகின்ற நரிகளை பரிகளாக்கிக் கொடுவந்து காட்டி, அரசனை மகிழ்வித்துத் தந்தொண்டரை விடுவித்தனர். பின்பு அன்றிரவிற்குள்ளே அப்பரிகள் அனைத்தும் நரிகளாய் முன்னுள்ள பரிகளுக்கும் ஊறு செய்து நகரமெங்கும் கலங்கும்படிச் செய்து தம்மிடங்களை அடைந்தன. விடிந்த வுடனே நிகழ்ந்த செய்திகளைக்கேட்டு அரசன் பெருங்கோபங்கொண்டு மந்திரியாரை வருவித்து “ஏ மந்திரியே? நீமாய வித்தையினால் நம்மை மயக்கிவிட்டாய்” என்று கூறிச் சேவகரை நோக்கி இம்மந்திரியைக் கொடுந் தண்டஞ்செய்து குதிரை கொள்ளக்கொடுசென்ற பொன்னை வாங்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான். உடனேசேவகர் அடிகளைக் கொடுந் தண்டஞ்செய்த போது, சுவாமிகள் சிவபிரானே நோக்கித் துதித்தனர். அதனைபுணர்ந்த சிவபிரான் வைகைநதியை மதுரைநகரமீது பெருகி வரும்படிசெய்துமாணிக்கவாசகசுவாமிளது மகிமையை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். பின்புசுவாமிகள் அரசனையுந்துறந்து பலசிவஸ்தலங்களையும் பணிந்து பாடி, ஸ்ரீ சிதம்பரகேசத்திரத்தை அடைந்து ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானைத் தொழுது பாடி, அத்திலிலை யெல்லைக்கு மேலத்திசையிலேயுள்ள தபோ வனத்திலே நிட்டையில் அமர்ந்தருளினார். அதன்பின் ஸ்ரீஞானநடராஜர் ஆஞ்ஞாபிப்பு புத்தரை வாதிடலென்று, ஒருமைப் பெண்ணைப் பேசவித்து அங்கே அமரும்போது, சிவபிரான் அந்தணராய் வந்தருளி அதுவரையும் பாடியவைகளைத் தொகுத்துக் கூறும்படி கேட்டு அதிகாரவரைசெய்து திருவாசகத் திருமுறையாகவும், திருக்கோவையார் பாடும்படி கேட்டு அதனை யதன் பின்னாகவும், தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் வரைந்தருளி “இங்கனம் மாணிக்கவாசகன் சொல்லியபடி அழகிய திருச்சிற்றம்பல முடையார் எழுதியது” என்று திருக்கைச்சாத்துமிட்டு அந்தர்த்தானமாயினர். பின்பு அகண்டாகார நின்ற வியாபக சச்சிதர்நந்தப் பிழம்பாகிய ஸ்ரீநடராஜர்திருவடி நிழலிலே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இரண்டறக்கலந்தனர்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

.மாணிக்தவாசக சுவாமிகள் புராணசாரம்.

செய்யதிரு வாதவூர் வந்தருளியமைச்சரெனச் சிறந்து நடு
வையாரசை வழுதிநிதி கொண்டாணைக் குருந்தடியில் வணங்கி ஞால
முய்வருட் பணியாற்றி நரிபரியாச் செய்துநதி யுடைப்பி லெங்க
லோயன்முடி மிகையுவந்து மண்சமக்க வன்பினுரு வாயி னாரே. (க)

எங்குமா கியவழகன் மேனிபிரம் படிதாங்க வேங்கிப் புத்தர்
மங்கவா ருஞ்செய்து முழைபே சிடவழங்கி மணிமன் ருடு
மெங்கனா யகன்கரத்தாலேடுமெழுத்தாணியுங்கொண்டெழுதப்பாடி
யங்கண்மே வியசோதி தன்னிலிரண்டறக்கடியமர்ந் திட்டாரே (உ)

மாணிக்தவாசக சுவாமிகள் தோத்திரம்

எழுதரு மறைக டேரு விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்
பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேறத் தளும்புகண்ணீருண்முழ்கி
யழுதடி யடைந்த வன்ப னடியவர்க் கடிமை செய்வாம் (க)

பெருந்துறையிற் சிவபெருமா னருளுதலும் பெருங்கருணைப்
பெற்றி நோக்கிக்

சுரைந்துகரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத் தூரியநிலை
கடந்து போந்து

திருந்த பெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேரல் வாய்மடுத்துத்
தேக்கிச் செம்மாந்

திருந்தருளும் பெருங்கீர்த்தி வாதவூ ரடிகளடி
யிணைகள் போற்றி.

(உ)

திருவாசகப் பெருமை.

நேரிகை வேண்பா.

உன்னுவாநூ லன்பர்த்திநு வாசகந்தொல் காப்பியமே
தென்னுபரி மேலழகன் செய்தவுரை—யொள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகைச்சித்தி யோராமுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்

(க)

தேவர் குமரன் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங்—கோவை
நீருவா சகழந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவா சகமென் றுணர்.

(2-)

நேரிசை யாசிரியப்பா.

விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ
வா திசீர் பரவும் வாதலு ரண்ணன்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவி ராயின்
வேத மோதின் விழநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேந்
நீருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கண் மனமுங் கரைந்துகக் கண்க
டொமெணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர் பெய்தி
யன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகின் மன்றைய நிலரே.

(ந)

பெருந்துறை புருந்து பேரின்ப வெள்ள
மூழ்கிய புனிதன் மொழிந்தவா சகமே
வாசக மதற்கு வாச்சியந்
தூசக லல்குல்வேய்த் தோளிடத் தவனே.

(ச)

வலமழு வுயரிய நலமலி கங்கை
நதிதலை சேர்ந்த நற்கரு ணைக்கடன்
மூகந்துல குவப்ப வுதந்தமா ணிக்க
வாசக னெனுமொரு மாமழை பொழிந்த
நீருவா சகமெனும் பெருநீ ரொழுதி
யோதுவார் மனமெனு மொண்குளம் புருந்து
நாவெனு மதகி னடந்து கேட்போர்
செவியெனு மடையிற் செவ்விறிற் செல்லா
வுளமெனு நிலம்புக ஆன்றிய வன்பாம்
வித்திற் சிவமெனு மென்முனை தோன்றி
வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து
விளங்குறு முத்தி மெய்ப்பயன் றருமே.

(இ)

நலமலி வாதலூர் நல்லிசைப் புலவ
மனநின் றுருக்கு மதுர வாசக
கலங்குறு புலனெறி விலங்குறு வீர
திங்கள் வார்சடைத் தெய்வ நாயக
னொருகலை யேனு முணரா ன்ஃதானு
கைகளோ முறிப்பிங் கைகள் காணிற்
கண்களோ வொன்று காலையிற் காணு
மாலையி லொன்று வயங்கித் தோன்றும்
பழிப்பி னொன்று விழிப்பி னெரியு
மாயினுந் தன்னை நீபுகழ்ந் துரைத்த
பழுதில் செய்யு ளெழுதின னதனாற்
புகழ்ச்சி விருப்பன் போலு
மிகழ்ச்சி யறியா வென்பணி வரவே.

(சு)

திருவார் பெருந்துறைச் செழுமலர்க் குருந்தி
னீழ்வா யுண்டநிகரிலா னந்தத்
தேன்றேக் கெறியுஞ் செய்யமா ணிக்க
வாசகன் புகன்ற மதுர வாசகம்
யாவரு மோது மியற்கைத்தாதலிற்
பொற்கல நிகர்க்கும் பூசார் நான்மறை
மட்கல நிகர்க்குமதுர வாசக
மோதின் முத்தி யுறுபயன்
வேத மோதின் மெய்ப்பய னறமே

(எ)

செய்ய வார்சடைத் தெய்வ சிகாமணி
பாதம் போற்றும் வாதலூ ரன்ப
பாவெனப் படுவதுன் பாட்டிப்
பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே

(அ)

அறுசீர்க்கழிநேடிலடி யாசிரியவிருந்தம்.

மாசறு மணிபோற் பன்னாள் வாசக மாலே சாத்திப்
பூசனை செய்து பன்னாட் புண்ணிய மன்று ளாடு
மீசன தடிக்கீ ழெய்தி யீறிலா வறிவா னந்தத்
தேசொடு கலந்து நின்றார் சிவனருள் விளக்க வந்தார்.

(கூ)

திருவாசக உண்மை.

சிவபுராணம்.

தேசறுமா ணிக்கமெனச் சிறந்ததிரு வாசகத்திற்
பேசுதிருச் சிவபுரா ணத்தகவற் பெருமைசொலி
லீசர்தமக் கியல்பான திருநாம முதலெவையு
மாசறவே வாழ்கவென வாழ்த்துகின்ற வருட்குறிப்பாம். (க)

கீர்த்தித்திருவகவல் - திருவண்டப்பததி.

புகழ்பெருகுஞ் செய்கையெலாம் புகலகவ லொன்றாகுந்
திகழ்திருவண் டப்பகுதித் திருவகவல் செப்பியது
தருசுருட்டி திதியொடுக்கஞ் சாற்றுகிரோ தம்பொதுவா
யகலமுறத் தேர்த்திடவே யருளியநற் பொருளாகும் (உ)

போற்றித்திருவகவல் - திருச்சதகம் - நீத்தல்விண்ணப்பம்.

முத்திபெறு நெறியறியு மொழிபோற்றித் திருவகவல்
சத்தியஞா னந்தருதே சுகர்மோகஞ் சதகமதா
மித்தையுல கினையகற்றி விடாமலெனே யாண்டருளென்
றத்தாறிந் திடநீத்தல் விண்ணப்ப மறைந்ததுவாம். (ஈ)

திருவேப்பாவை - திருவம்மானை.

மலவிருளும் றுறங்காமன் மன்னுபரி பூகரருட்
செலமுழுக வருகவெனச் செப்பறிரு வெம்பாவை
நலமுறுமந் தணர்வடிவாய் நாரணன்காண் பரியபத
நிலமதில்வந் தான்கருணை நினைந்தாட லம்மானை. (சு)

திருப்பொற்குண்ணம் - திருக்கோத்தும்பி.

சத்திகளாற் றனுகரண புவனபோ கங்கடமை
யத்தனுக்குச் சுண்ணமவை யாமிடிக்கக் கூவுதலே
யொத்ததிருச் சுண்ணமுயர் போதமொரு வண்டாகச்
சித்தவிகா ரத்துது செப்பிவிடல் கோத்தும்பி. (ஊ)

திருந்தெள்ளோணம் - திருச்சாழல்.

பொன்னுர்மெய் யண்ணலரும் போதவின்ப மேமிருந்து
தென்றதென் னுவெனவே தெள்ளேணங் கொட்டியதா
முன்னுர் கலையுமுண ராமுகை யாமேடி
தன்னும் பதிமுதன்மை சாற்றியதாந் திருச்சாழல். (ஐ)

நீருப்புவல்லி - நீருவுந்தியார்.

தேவரறி யாதசிவன் நேடியே யாண்டநல்
மாவலொடுஞ் சொல்லி யடியாரோ டுங்குடிப்
பூவியந்து கொய்தறிருப் பூவல்லி யாமான்சீர்
பாவமுறு தீமையறப் பாடறிரு வுந்தியதே. (எ)

நீருத்தோனோக்கம் - திருப்பொன்னுசல்.

சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே புண்ணியமா
யத்தன் செயுகருணைக் காராமை யுண்மிருந்து
பொத்தியகை கொட்டிப் புகழ்தறே னோக்கமருட்
சத்தியிருந் தாடத்தா லாட்டிதல் பொன்னுசல். (அ)

நீருவண்ணப்பத்து - துயிற்பத்து.

நேயம்மி ருத்த நிலைகுலையக் கூடுதலை
யாயவருட் டாய்க்கங் கறைதலண்ணப் பத்தாகுந்
துயவருட் குயிலேநற் சோதியெனைக் கூடுதற்குண்
வாயினாற் கூவெனமுன் வாழ்த்தல்குயிற் பத்தாமே. (க)

நீருந்தச்சாங்கம் - திருப்பள்ளியெழச்சி.

பேர்நாடு ராறுமலை பெயருந்தி படைமுரசு
தார்கொடியெ லாமரற்குச் சாற்றறசாங் கமதா
மேர்மருவு திருப்பள்ளி யெழுச்சிபணி விடைகேட்
டார்வமுட னாண்டவரற் கன்புசெய் மியல்பே. (க0)

கோயின்முத்தநீருப்பதிகம் - கோயின்றிருப்பதிகம்.

சேந்திலாப்பத்து - அடைக்கலப்பத்து

கோயின் மூத்த திருப்பதிகஞ்சிதம்பரத்திலருளடையுங்குறிப்பதாரு
மேயுங்கோயின்றிருப்பதிகம்பெருந் துறைத்தேசிகர்மோகமியம்பலாகு
மாய பசுபோ தம்முற்றுங் கெடவேண்ட லேசெத்தி லாப்பத் தாரு
மோதுவல்வா தனைகன்வந்தனுகாமலடைக்கலப்பத்துரைத்ததாமே.

ஆசைப்பத்து - அநிசயப்பத்து.

கருவியுறு மூனுடற்கண் வாராமற் றிருவருளிற் கலப்ப தற்கே
யரனடியைப் புகழ்ந்துபெரு கார்வமொடுபாடுதலேயாசைப்பத்தாம்
வெருவிமலத் தினைச்சிலத்தொன்றாகு மடியர்குழாத்துடனேகூட்டிம்
பரமருட் பெருமைமிகு தியைப்புகழ்ந்து பாடலதி சயப்பத் தாமே

புணர்ச்சிப்பத்து - வாழாப்பத்து.

ஆண்டருரு வைப்பிரியா தணைந்துபணி புரிந்துமிரு மன்போ
டின்பம், பூண்டுகிடக் கப்பெறுவ தென்றுகொலோ வெனும்விருப்பம்
புணர்ச்சிப் பத்தாம், நீண்டவுல கத்தினிற்பற் றென்றிலே னிவ்வுட
ர்க்க ணின்று வாழேன், மாண்டருநின் பதநிழற்கீழ் வருகவருள் புரி
யெனுஞ்சொல் வாழாப் பத்தே. (௧௩)

அருட்பத்து - திருக்கடிகூத்துறப்பதிகம்.

சோதியருட் சுடர்விளக்கே தயர்ப்பிறவி கூடல்விடுத் தன்றா
ள் சேர்தம், காதரித்திங் குணையழைத்தா லதெந்துவெனக் கேளெ
னுஞ்சொ ளருட்பத் தாகு, நீதிமறை பரவுதிருப் பெருந்துறையிற்
குருவடிவாய் நிகழ்ந்த கோலங், காதலொடுங் காட்டினையேயெனுங்
களிப்புப் பகர்தறிருக் கழுக்குன்றாமே. (௧௪)

கண்டபத்து - பிரார்த்தனைப்பத்து.

இந்திரிய வயமயங்கா தேயெடுத்தத் தாளுக்கு மெழிலா னந்
தங், கந்தமலி தில்லையினுட் கண்டேனென் றுவந்துரைத்தல் கண்ட
பத்தா, மந்தமிலா வானந்தத் தகலாம லெனையழுத்தி யாள்வா யெ
ன்று, சிந்தைகலந்துரைத்ததுவே பிரார்த்தனைப்பத் தாய்ப்புகலுஞ்
செய்கை யாமே. (௧௫)

குறைந்தபத்து - உயிருண்ணிப்பத்து.

இழைத்தேனிவ் வாக்கைபொறுத் தினிக்கணமும் பொறுக்க
லே னேழையேனைக், குழைப்பதேன் பிழைபொறுத்தா ளெனவிரங்
கிக் கூறுதலே குழைத்த பத்தாந், தழைத்துவளர் பேரின்பந் தானா
கி யுயிர்தோன்றாத் தன்மை யாய்த்துன், பொழித்துநிறை வைப்பெ
றுத லுயிருண்ணிப் பத்தாவிய் குரைத்த தாமே. (௧௬)

அச்சிப்பத்து - திருப்பாண்டிப்பதிகம்.

தரையில்வளர் வினைமுழுதும் வரினுமஞ்சேன் சிவசமயத் தவ
ஞ்சாராதா, ரருகின்வரக் காண்கின்மன மஞ்சமென விகழ்ந்துரைத்
த லச்சப் பத்தாம், புரவியின்மேற் பாண்டியன்முன் வரும்பதத்தை
யாம்பெறுமற் புதம்போல் யாரும், விரவுமினக் ளென்றடியார்க் குறு
தி சொல றிருப்பாண்டி விருத்த மாமே. (௧௭)

பிடிந்தபத்து - திருவேசறவு.

மிக்கபிற வித்துயரெ லாமொழித்து விபுத்துவயிங் களித்த லாலே
பிக்கறச்சிக்கெனப்பிடித்தேனின்னையென்று துணிவுசெப்பல்பிடித்த

பத்தார், தக்கபரி யாய்நரியை யாக்குதல்போ லெனைப்பெரிதாய்த்
தாக்கித் தாட்கீ, முக்கணம்வைத் தனையேயென் றிரங்கறிரு வேசற
வெண் றியம்பலாமே. (கஅ)

நீருப்புலப்பல் - துலாப்பந்தம்.

கரைந்துருகும் பேரன்புன் கழலிணைக்கே கற்றுவின் மனம்
போ லென்றுந், திருந்துமவகை யெனக்கருள்க வெனக்கேட்ட நி
ருப்புலம்பலாகு முள்ளம், விரும்புசிவா னந்தவெள்ளம் விழைந்துதி
ல்லை நாயகனை மிகக்கொண்டாடி, நிரம்புமனக் களிமிருத்த விறுமா
ப்பே குலாப்பத்தாய் நிகழ்த்த லாமே. (கக)

அற்புதப்பந்தம் - சேனிப்பந்தம்.

மாயவருக் கொண்ணெத்தை மயக்கும்னனா கண்வலையுண் மய
ங்கு வேற்கிங், காயுமறி வளித்தாள லதிசயமென் றுரைத்தலற்பு தப்
பத் தாகுந், தூயவருட் குருபதத்தைச் சூட்டுதற்குப் பெற்றவயிர் சுசு
த்தை நோக்கிச், சேயமலர்ப் பதத்தருமை யடிபரொடும் வியந்துரை
த்தல் சென்னிப் பத்தே. (உ௦)

நீருவார்த்தை - எண்ணப்பந்தம்.

அறம்பெருகும் பெருந்துறையிற் றமையாண்ட செயன்முதலா
வரன்சீ ராட்டின், நிறமறிவா ரெம்பிரா னுவரென வுரைத்தறிரு வா
ர்த்தை யாகு, நிறம்வளரு மலர்ப்பொழில்சூழ்ந் தோங்குதிருத் தில்
லைமன்று னிமலனமத், திறம்பெருகு மின்பமரு னென்றலெண்ணப்
பத்தெனவுந் திகழ்த்த லாமே. (உ௧)

யாத்திரைப்பந்தம் - நீருப்படையெழுகி.

பொல்லாத பவத்தைவிட்டுச் சிவன்கழற்கீழ்ப் புகுங்காலம்பு
ணர்ந்த தெற்கிங், கெல்லாரும் வாருமெனக் கருணையினு லழைத்
திடல்யாத் திரைப்பத் தாகு, மல்லாத தூர்க்குணமா யப்படைகள்
வினையாம லருள்வா னேந்தி, நல்லோர்க ளியாருமெம்மோ டெய்து
மெனப் படையெழுசரி நவிற லாகும். (உ௨)

நீருவெண்பா - பண்டாயநான்மறை.

தொந்தமா மலமொறுத்துச் சுசும்பெருக்கிப் பெருந்துறைவாழ்
சோதி யென்றன், சிந்தனையே யூராகக் கொண்டிருந்தா ரென்றுரை
த்த நிருவெண் பாவா, மெந்தைதிருப் பெருந்துறையை யேத்துநம
ரேவாழ்வுந் திடர்சேர்பாச, பந்தமறுத் திடுவெனப் பண்டாய நான்
மறையும் பகர்ந்த தாமே. (உ௩)

திருப்பதிகங்களின் பெயருந் தொகையும். யிக

* திருப்படையாட்சி - ஜனந்தமாலை - அச்சோப்பதிகம்

வாகுதிருப்பெருந்துறையாரெழுந்தருளப்பெறிலெல்லாவளங்கண்மு
ற்று, மாகுமெமக் கல்லாத தாகாதென் நியம்பல்படை யாட்சி யாகு
மோகமிசு மடியரொடுங் கூடவிரும் பியதானந் தமொழியு மீசர்
போகசக மெனக்களித்தா ரார்பெறுவா ரெனுமருமைபுகறலச்சோ.

திருப்பதிகங்களின் பெயருந் தொகையும்.

சிவபுராணங்கீர்த்தி திருவண்டப் பகுதி

திருப்போற்றி யுடனகவ நிருச்சதக நூறு

நவந்ததல் விண்ணப்ப மைம்பதாம் பாவை

நலந்திகழு மம்மாளை நல்லபொற் சுண்ணம்.

புவனமகிழ் கோத்துப்பி திருவார்தென் னேணம்

பொருவரிய திருச்சாமுல் பூவல்லி யுந்தி

யிவையிருப்தாமிரே மாகுதோ னேக்க

மெழிற்பொன்னு சலுமேயொன் பானென்ப. விவையே. (க)

திருவன்னை குயிற்பத்துத் திருத்தத்த சாங்கந்

திருப்பள்ளி யொடுகோயின் மூத்ததிருப் பதிக

மருட்கோயிற் திருப்பதிகஞ் செத்திலடைக் கலமே

யாசையதி சயம்புணர்ச்சி வாழாப்பத் தருப்பத்

தொருபதென வுரைசெய்வர் கழுக்குன்ற மேழா

முயர்பிரார்த் தனைகன்பதி னென்றாகுங் காண்பத்

திருமைபெறுங் குழைத்தபத் துயிருண்ணி யச்ச

மெழிற்பாண்டி பிடித்தபத்தொ டேசறவு பத்தே. (உ)

திருப்புலம்பன் மூன்றுகுலா வற்புதமே சென்னி

திருவார்த்தை பத்தெண்ணப் பதிகமொரு வாரும்

பரற்குரிய யாத்திரைப்பத் தொருபதா மற்றைப்

படையெழுச்சி யிரண்டாகும் பதினென்றும் வெண்பா

வருட்டவழும் பண்டாய நான்மறையே மூகும்

வலியபடை யாட்சியெட் டானந்த மேழா

மருட்பெறுமச் சோவொன்ப தைம்பதொன்றும் பதிக

மகவலொடு செய்யுளறு நூற்றைம்ப தெட்டே. (ங)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சூ சி ப த் தி ர ம்.

—o—o—o—

திருப்பதிகம்.	பக்கம்.	திருப்பதிகம்.	பக்கம்.
க0 அச்சப்பத்து	நகசு	க0 ஆனந்தத்தழுந்தல்	நடு
கூ அச்சோப்பதிகம்.	நசந.	க0 ஆனந்தபரவசம்	நச.
க0 அடைக்கலப்பத்து	கடு	க0 ஆனந்தரீதம்	நஅ
க0 அதிசயப்பத்து	கக		
க0 அருட்பத்து	நடு	உ0 திருச்சாழல்	சஅ.
க0 அற்புதப்பத்து	நஉஎ	க0 திருத்தசாங்கம்	அச
க0 அன்னைப்பத்து	அய	உ0 திருத்தெள்ளேணம்	சுடு
க0 ஆசைப்பத்து	கஎ	கச திருத்தோனோக்கம்	எச
எ ஆனந்தமாலே	நசஉ	உ திருப்படையெழுச்சி	நநச
க0 உயிருண்ணிப்பத்து	நகடு	அ திருப்படையாட்சி	யநக
சு எண்ணப்பதிகம்	நநந	க0 திருப்பள்ளியெழுச்சி	அடு
க0 கண்டபத்து	நய	க0 திருப்பாண்டிப்பதிகம்	நகஅ
க கீர்த்தித்திருவகவல்	சு	ந திருப்புலம்பல்	நஉச
க0 குயிற்பத்து	உஅ	உ0 திருப்பூவல்லி	எக
க0 குலாப்பத்து	நஉடு	உ0 திருப்பொற்சண்ணம்	டுஎ
க0 குழைத்தபத்து	நகந	க திருப்பொன்னுசல்	எஅ
க0 கோயின்மூத்ததிருப்பதிகஅஅ	கஅ	க திருவண்டப்பகுதி	க0
க0 கோயிற்றிருப்பதிகம்	கய	உ0 திருவம்மாணை	டுந
க சிவபுராணம்	ந	க0 திருவார்த்தை	நநய
க0 செத்திலாப்பத்து	கந	உ0 திருவுந்தியார்	ஏச
க0 சென்னிப்பத்து	நஉஅ	கக திருவெண்பா	நநச
எ திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்	நஅ	உ0 திருவெம்பாவை	சஅ
உ0 திருக்கோத்தும்பி	சஉ	க0 திருவேசறவு	நஉந
திருச்சதகம்.		டு0 நீத்தல்விண்ணப்பம்	சக
க0 மெய்யுணர்நல்	உந	எ பண்டாயநான்மறை	நநஅ
க0 அறிவுறுத்தல்	உடு	க0 பிடித்தபத்து	நஉய
க0 சுட்டறுத்தல்	உஎ	க0 பிரார்த்தனைப்பத்து	நகக
க0 ஆத்துமசுத்தி	உக	க0 புணர்ச்சிப்பத்து	ந
க0 கைம்மாறுகொடுத்தல்	நய	க போற்றித்திருவகவல்	கசு
க0 அநுபோகசுத்தி	நஉ	க0 யாத்திரைப்பத்து	நநச
க0 காருணியத்திரங்கல்	நந	க0 வாழாப்பத்து	நஉ

ஆ திருப்பதிகங்கள் - டுக.

அகவலொடு செய்யுள் - சுடுஅ.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

உ

சி வ ம ய ம்.

தமிழ்வேதம்,

ஆகிய

திருவாசகம்.

நூற்சிறப்பு.

நேரிசைவண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழந்தனை நீக்கி
யல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே - யெல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரெங்கோன்
திருவாசகமென்னுந் தேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

சி வ பு ர ண ம்.

சிவனதநாதிமுறைமையான பழமை
எ - து. சிவனது அருவ நிலைமை கூறல்.
திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செயப்பட்டது.

கலிவெண்பா.

தி ரு ச் சி ற் ற ம் ப ல ம்.

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்றான் வாழ்க
விமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் ருள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் ருள்வாழ்க
வாகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் ருள்வாழ்க
வேக னநேக னிறைவ னடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவா ருண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க
வீச னடிபோற்றி யெந்தை யடிபோற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவ னடிபோற்றி
யாராத லின்ப மருளுமலை போற்றி
சிவனவனென் சிந்தையு ணின்ற வதனா
லவனரு ளாலே யவன்றன் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுது மோய வுரைப்பனியான்

கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 யெண்ணுதற் கெட்டா வெழிலார் கழலிறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியா
 யெண்ணிறத் தெவ்வே யிலாதானே நன்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா ரென்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல் விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 உல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து
 ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினேத்தே னெம்பெருமான்
 மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீற்றே
 னுய்யவென் னுள்ளத்து னோங்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்க
 னையா வெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியா யியமான னும்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 யெஞ்ஞான மில்லாதே னின்பப் பெருமானே
 யஞ்ஞானத் தன்னே யகல்விக்கு நல்லறிவே
 யாக்க மனவிறுதி யில்லா யனைத்துலகு
 மாக்குவாய் காப்பா யழிப்பா யருடருவாய்
 போக்குவா யென்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழுகுமி
 னுற்றத்தி னேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
 கறந்தபுரல் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுட் டேனாறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கு மெங்கள் பெருமா
 னிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
 மறைந்திருந்தா யெம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னே
 மறைந்திட மூடிய மாய விருளை
 யறம்பாவ மென்னு மருங்கயிற்றூற் கட்டிப்
 புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுவுழுக்கு மூடி
 மலஞ்சோரு மொன்பது வாயிற் குடிவே
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனைபைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா ஷுனக்குக்

கலந்தடன் பாகிக் கசிந்துள் ளருரு
 நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க்கிடந்த உடியேற்குத்
 தாயிற் சிறந்த தயர்வான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கு மாரியனே
 நேச வருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராதே
 யாரா வமுதே யளவிலாப் பெம்மானே
 யோராநா ருள்ளத் தொளிக்கு மொளியானே
 நீரா யுருக்கியென் னாருயிராய் நின்றானே
 யின்பமுந் தன்பமு மில்லானே யுள்ளானே
 யன்பருக் கன்பனே யாயையுமா யல்லையுமாஞ்
 சோதியனே துன்னிருனே தோன்றப் பெருமையனே
 யாதியனே யந்த நடுவாகி யல்லானே
 யீர்த்தென்னை யாட்கொண்ட வெந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டினர்வார் தங்கருக்தி
 னோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பீரொளியே
 யாற்றின்ப வெள்ளமே யத்தாமிக் காய்நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேயென் சித்தனையு
 னாற்றான வுண்ண ரமுதே யுடையானே
 வேற்று விகார விடக்குட்பி ணுட்கிடப்ப
 வாற்றேனெம் மையா வரனையோ வென்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானாந்
 மீட்டிவ்ரு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளி னட்டம் பயின்றாடு நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 யல்லற் பிறவி யறுப்பானே யோவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்

கீர்த்தித்திருவகவல்.

சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிகீழ்ப்
பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கீ ர் த் தி த் தி ரு வ க வ ல்.

சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

நி லை ம ண் டி ல வ ா சி ரி ய ப் ப ா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லை மூதா ராடிய திருவடி
பல்லுயி ரெல்லாம், பயின்றன னாகி
யெண்ணில் பல்சுண மெழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வாளு ருலகுந்
துன்னிய கல்வி தோற்றியு மழித்து
மென்னுடை யிருளை யேறத் துரந்து
மடியா ருள்ளத் தன்புமீ தூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பு
மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியுங்
கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா னோடு நயப்புற வெய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடு
மெஞ்சா தீண்டு பின்னருள் விளைத்துங்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சக வாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்துங்

கேவேட ராகிக் கெளிதது படுத்து
 மாவேட் டாகிய வாகமம் வாங்கியு
 மற்றவை தம்மை மகேந்திர ரத்திருந்
 துற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியு
 நந்தம் பாடியி னான்மறை யோளு
 யந்தமி லாரிய னுயமர்ந் தருளியும்
 வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையு
 தூறுதூ ருயிர டியல்பின தாகி
 யேறுடை யீசனிப் புவனியை யுய்யக்
 கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளிக்
 குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மினைச்
 சதுர்ப்பதச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்
 வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
 கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையுந்
 தர்ப்பண மதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
 விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவு
 மொக்கணி யருளிய முழுத்தழன் மேனி
 சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையு
 மர்யொடு பிரமற் களவறி யொண்ணு
 னரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையு
 மாண்டுகொண் டருள் வழகுறு திருவம
 பாண்டி யன்றனக் குப்பரி மாவிற்
 நீண்டு கனக மிசையப் பெறாஅ
 தாண்டா னெங்கேர னருள்வழி யிருப்பத்
 தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையு
 மந்தண னாகி யாண்டுகொண்டருளி
 யிந்திர ஞாலங் காட்டிய வியல்பு
 மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
 குதிரைச் சேவக னாகிய கொள்கையு
 மாங்கது தன்னி லடியவட் காகப்
 பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசு
 முத்தர கோச மங்கையு ளிருந்து
 வித்தக வேடங் காட்டிய வியல்பும்
 பூவண மதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
 தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
 வாத பூரினில் வந்தினி தருளிப்

பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்புந்
 திருவார் பெருந்துறைச் செல்வ னாகிக்
 கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்
 பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
 பாவ நாச மாக்கிய பரிசுந்
 தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
 நன்னீர்ச் சேவக னாகிய நன்மையும்
 விருந்தின னாகி யெண்கா டதனிற்
 குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்
 பட்ட மங்கையிற் பாங்கா யிருந்தங்
 கட்டமா சித்தி யருளிய வதுவும்
 வேடுவ னாகி வேண்டிருக் கொண்டு
 காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமு
 மெய்க்காட் டிட்டு வேண்டிருக் கொண்டு
 தக்கா னொருவ னாகிய தன்மையு
 மோரி யூரி னுகந்தினி தருளிப்
 பாரிரும் பாலக னாகிய பரிசும்
 பாணீர் தன்னி லீண்ட விருந்துந்
 தேவூர்த் தென்பாற் றிகழ்தரு தீவிற்
 கோயார் கோலங் கொண்ட கொள்கையுந்
 தேனமர் சோலைத் திருவா ருரின்
 ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையு
 மிடைமரு ததனி லீண்ட விருந்து
 படிமப் பாதம் வைத்தவப் பரிசு
 மேகம் பத்தி னியல்பா யிருந்து
 பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசுந்
 திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற விருந்து
 மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமுஞ்
 சேவக னாகித் திண்சிலை யேந்திப்
 பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசுந்
 கடம்பூர் தன்னி லிடம்பெற விருந்து
 மீங்கோய் மலையி லெழுவது காட்டியு
 மையா றதனிற் சைவ னாகியுந்
 துருத்தி தன்னி லருத்தியோ டிருந்துந்
 திருப்பனை யூரில் விருப்ப னாகியுந்
 கழுமல மதனிற் காட்சி கொடுத்துந்

கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
 புறம்பய மதனி லறம்பல வருளியுந்
 குற்ற லத்துக் குறியா யிருந்து
 மந்தரில் பெருமை யழலுருக் கரந்து
 சுந்தரவேடத் தொருமுத லுருவுகொண்
 டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
 யெவ்வெடர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துக
 தானே யாகிய தயாபர னெம்மிறை
 சந்திர தீபத்துச சாத்திர னாகி
 யந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாஸையுட்
 சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந்தருளியு
 மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்ப
 னந்தமில் பெருமை யருளுடை யண்ண
 லெந்தமை யாண்ட பரிசுது பகரி
 னாற்ற லதுவுடை யழகமர் திருவுரு
 நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியு
 மூனந் தன்னை யொருங்குட னறுக்கு
 மானந் தம்மே யாற வருளியு
 மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணைய
 னாதப பெரும்பறை நவின்னு கறங்கவு
 மழுக்கடை யாம லாண்டுகொண் டருள்பவன்
 கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியு
 மூல மாகிய மும்மல மறுக்குந்
 தூய மேனிச் சுடர்விடு-சோதி
 காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
 யேலுடைத் தாக வெழில்பெற வணிந்து
 மரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
 பரிமா வின்மிசைப் பயின் ற வண்ணமு
 மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
 பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
 பத்திசெ யடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவ
 னுத்தர கோச மங்கையு ராகவு
 மாதி மூர்த்திகட் கருன்புரித் தருளிய
 தேவ தேவன் றிருப்பெய நாகவு
 மிருள்கடிந் தருளிய விற்ப ஆந்தி
 யருளிய பெருமை யருண்மலை யாகவு

மெப்பெருந் தன்மையு மெவ்வெவர் திறமு
 மப்பரி சதனா லாண்டுகொண் டருளி
 நாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
 கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென
 வேல வென்னை யீங்கொழித் தருளி
 யன்றுடன் சென்ற வருள்பெரு மடியவ
 ரொன்ற வொன்ற வுடன்கலந் தருளியு
 மெய்தவந் திலாதா ரெரியிற் பாயவு
 மாலது வாகி மயக்க மெய்தியும்
 பூதல மதனிற் புரண்டவீழ்ந் தலறியுங்
 கால்விசைத் தோடிக் கடல்பக மண்டி
 நாத நாத வென்றமு தரற்றிப்
 பாத மெய்தினர் பாத மெய்தவும்
 பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநா டகவென்
 நிதஞ்சலிப் பெய்தநின் தேங்கின ரேங்கவு
 மெழில்பெறு மிமயத் தியல்புடை யம்பொற்
 பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினி னடநவில்
 கனிதரு செவ்வா யுமையொடு காளிக்
 கருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
 யிறைவ னீண்டிய வடியவ ரோடும்
 பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளின்
 னொலிதரு கைலை யுயர்கிழ வோனே
 திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவண்டப்பகுதி.

சிவனது தூலகுக்குமத்தை வியந்தது.
 தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அண்டப் பகுதியி னுண்டைப் பிறக்க
 மளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங்காட்சி

யொன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரி
 னூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
 வின்னுழை கதிரின் றுன்னனுப் புரையச்
 சிறிய வாகப் பெரியோன் நெரியின்
 வேதியன் றொகையொடு மாலவன் மிகுதியுந்
 தோற்றமுஞ் சிறப்பு மீற்றொடு புணரிய
 மாப்பே ருழியு நீக்கமு நிலையுஞ்
 சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்
 தெறியது வளியிற்
 கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன் முழுவதும்
 படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை
 காப்போற் காக்குங் கடவுள் காப்பவை
 கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்
 கருத்துடைக் கடவு டிருத்தரு
 மறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
 வீடுபே ருய்நின்ற விண்டோர் பகுதி
 கீடம் புரையுங் கிழவோ னுடொறு
 மருக்கனிற் சோதி யமைத்தோன் நிருத்தரு
 மதியிற் றண்மை வைத்தோன் நிண்டிறற்
 நீயின் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்
 வானிற் கலப்பு வைத்தோன் மேதரு
 காலி னூக்கங் கண்டோ னிழறிகழ்
 நீரி லின்சுவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட்ட
 மண்ணிற் றிண்மை வைத்தோ னென்றென்
 நெனைப்பல கோடி யெனைப்பல பிறவு
 மனைத்தனைத் தவ்வயி னடைத்தோ னொத்தானு
 முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
 தன்னே ரில்லோன் றானே காண்க
 வேனத் தொல்லெயி றணிந்தோன் காண்க
 கானப் புலியுரி யரையோன் காண்க
 நீற்றோன் காண்க நினைதொறு நினைதொறு
 மாற்றேன் காண்க வந்தோ கெடுவே
 னின்னிசை வீணையி லிசைந்தோன் காண்க
 வன்னதொன் றவ்வயி னறிந்தோன் காண்க
 பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
 பிரமன்மால் காண்ப் பெரியோன் காண்க

ஸ்ரீபுதன் காண்க வநேகன் காண்க
 சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
 சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
 பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க
 வெருவ நென்னு மொருவன் காண்க
 விரிபொழின் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
 வணுத்தருந் தன்மை யிலையோன் காண்க
 விணைப்பரும் பெருமையி லீசன் காண்க
 வரியதி லரிய வரியோன் காண்க
 மருவியெப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
 நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க
 மோலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
 வந்தமு மாதியு மகன்றோன் காண்க
 பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
 நிற்பதுஞ் செல்வது மாளோன் காண்க
 கற்பமு மிறுதியுங் கண்டோன் காண்க
 யாவரும் பெறவுறு மீசன் காண்க
 தேவரு மறியாச் சிவனே காண்க
 பெண்ணு ணலியெனும் பெற்றியன் காண்க
 கண்ணு லியானுங் கண்டேன் காண்க
 வருணனி சுரக்கு மழுதே காண்க
 கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
 புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
 சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
 வவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க
 குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
 வவளுந் தானு முடனே காண்க
 பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே
 கருமா முகிலிற் றோன்றித்
 திருவார் பெருந்துறை வரையி லேறித்
 திருத்தகு மின்னொளி திசைதிசை விரிய
 வைம்புலப் பந்தனை வாளர விரிய
 வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
 நீடெழிற் றோன்றி வானொளி மிளிர
 வெந்தம் பிறவியிற் கோப மிகுத்து
 முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்

பூப்புரை யஞ்சலி காந்தள் காட்ட
 வெஞ்சர் வின்னரு ணுண்டெளி கொள்ளச்
 செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசைதிசை தெவிட்ட வரையுறக்
 கேதக் குட்டங் கையற வோங்கி
 யிருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
 நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்
 தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு
 மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன
 வாயிடை வாணப் பேரியாற் தகவயிற்
 பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
 சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
 னாழ மோங்கிய நங்க
 ளிருவினை மாமரம் வேர்ப் றித்தெழுந்
 துருவ வருணீ ரோட்டா வருவரைச்
 ஈந்தின் வான் சிறை கட்டி மட்டவிழ்
 வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகின்
 மாப்புடைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
 மீக்கொள மேன்மேன் மகிழ்தலி னோக்கி
 யருச்சனை வயலு ளன்புலித் திட்டித்
 தொண்ட வழுவ ராரத் தந்த
 வண்டத் தரும்பெறன் மேகன் வாழ்க
 கரும்பணக் கசசைக் கடவுள் வாழ்க
 வருந்தவர்க் கருளு மாத்ரி வாழ்க
 வச்சந் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க
 நச்சலு மீர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க
 குழிருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க
 வெய்தினர்க் காரமு தளிப்போன் வாழ்க
 கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க
 பேரமைத் தோளி காதலன் வாழ்க
 வேதிலர்க் கேதிநிலம் மிறைவன் வாழ்க
 காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க
 நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி
 பிச்செமை யேற்றிய பெரியோன் போற்றி
 நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி நாற்றினை
 நடப்பன நடா அய்க் கிடப்பன கிடா அய்
 நிற்பன நிறீஇச்

சொற்பதங் கடந்த தொல்லோ
 னுள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்
 கண்முதற் புலனாற் காட்சியு மில்லோன்
 வீண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்
 பூவி னாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கு
 மொழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
 யின்மெனக் கெளிவந் தருளி
 யாழிதரு மாக்கை யொழியச் செய்த வொண்பொரு
 ளின்மெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி
 யளிதரு மாக்கை செய்தோன் போற்றி
 யூற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி
 யாற்றாவின்ப மலர்ந்தலை செய்யப்
 போற்றா வாக்கையைப் பொறுத்தல் புசலேன்
 மாகதக் குயாஅன் மாமணிப் பிறக்க
 மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழ்த்
 திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்து
 முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்து
 மொற்றுமை கொண்டு நோக்கு முள்ளத்
 துற்றவர் வருந்த வுறைப்பவர்க் கொளித்து
 மறைத்திற நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்து
 மித்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்
 சுத்தந் திரத்தி னய்வயி னொளித்து
 முனிவற நோக்கி நனிவரக் கெளவி
 யானெனத் தோன்றி யலியெனப் பெயர்ந்து
 யானுதற் பெண்ணென வொளித்துஞ் சேண்வயி
 னைம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
 துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை
 யருந்தவர் காட்சியுட் டிருந்த வொளித்து
 மொன்றுண் டில்லை பென்றறி வொளித்தும்
 பண்டே பயிற்றொரு மின்றே பயிற்றொரு
 மொளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டன
 மார்மி னார்மி னுண்மலர்ப் பிணையலிற்
 றுடனை யிடமின்
 சுற்றுமின் சூழ்மின் றொடர்மின் விடேன்மின்
 பற்றுப் பன்றவர் பற்றுமுற் றொளித்துந்
 தன்னு லோன் றுனே யான தன்மை

யென்னே ரனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
 யறைகூலி யாட்கொண்டருளி
 மறையோர் கொலங் காட்டி யருளலு
 முனையா வன்பென் புருக வோலமிட்
 டிலகடற் றிரையி னூர்த்தார்த் தோங்கித்
 தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
 பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
 நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவுங்
 கடக்களி தேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தி
 னுற்றே னாக வயவவஞ் சுவைதரு
 கோற்றேன் கொண்டு செய்தன
 னேற்றார் மூதூ ரெழினகை யெரியின்
 வீழ்வித் தாங்கன்
 தருட்பெருந் தீயி னடியோ மடிக்குடி
 லொருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்
 நடக்கையி னெல்லிக் கனியெனக் காயினன்
 சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
 தரியே னாயேன் றுனெனைச் செய்தது
 தெரியேனாவா செத்தே னடியேற்
 கருளிய தறியேன் பருகியு மாரேன்
 விழுங்கியு மொல்ல கில்லேன்
 செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரைவித்
 துவாக்கட னள்ளுநீ ருள்ளகந் ததும்ப
 வாக்கிறந் தமுத மயிர்க்கா ரோறுந்
 தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியே னூன்றழை
 குரம்பை தோறு நாயுட லகத்தே
 குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி கிரம்பிய
 வற்புத மான வமுத தாரைக
 னெற்புத் துனெதொறு மேற்றின னுருகுவ
 துள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக்
 கள்ளா ருக்கை யமைத்தன னெள்ளிய
 கன்னந் கனிதேர் களிநெனக் கடைமுறை
 யென்னையு பிருப்ப தாக்கின னென்னிற்
 கருணை வான்தேன் கலக்க

வருளொடு பராவமு தாக்கினன்
பிரமன்மா லறியாப் பெற்றி யோனே

திருச்சிற்றம்பலம்.

போற்றித்திருவகவல்.

சகத்தினுற்பத்தி.

எ-து. பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கு முறைமை.

தில்லைவிலருளிச் செயப்பட்டது.

நிலை மண்டி லவா சிரியப் பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ
வீரடி யாலே மூவுல களந்து
நாற்றிசை முனிவரு மைம்புலன் மலரப்
போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடு மாலன்
ஈடிமுடி யறிது மாதர வதனிற
கடுமுர ணேன மாகி முன்கலந்
தேழ்தல முருவ விடந்து பின்னெய்த்
தூழி முதல்வ சயசய வென்று
வழுத்தியுங் காண மலரடி யிணைகள்
வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கட லுலகினில்
யானை முதலா வெறும்பீ ருய
ஆனபி லியோனியி னுள்வினை பிழைத்து
மானுடப் பிறப்பினுண் மாதா வுதரத்
தீனமில் கிருமிச் செருவினிற பிழைத்து
மொருமதித் தான்றியி னிருமையிற் பிழைத்து
மிருமதி வினைவி னொருமையிற் பிழைத்து

மும்மதி தன்னு ளம்மதம் பிழைத்து
மீரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்து
மஞ்ச திங்களின் முஞ்சதல் பிழைத்து
மாறு திங்களி னூறலர் பிழைத்து
மேழு திங்களிற் ருழ்புவி பிழைத்து
மெட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்து
மொன்பதில் வருதரு தன்பமும் பிழைத்துந்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படு
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்து
மாண்டிக டோறு மடைந்தவக் காலை
யிண்டியு மிருத்தியு மெனைப்பல பிழைத்துங்
காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்துங்
சுருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயி
லொருங்கிய சாய னெருங்கியுண் மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்ந்து முன்பிணைத்
தெய்த்திடை வருந்த வெழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா விளமுலை மாதர்தங்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த வுலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுண்
மத்தக் களிநெனு மவாவிடைப் பிழைத்துந்
கல்வி யென்னும் பல்கடற் பிழைத்துஞ்
செல்வ மென்னு மல்லலிற் பிழைத்து
நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்
புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்துந்
தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவீ லாததோர் பொருளது கருதலு
மாறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைக டொடங்கின
வாத்த மாஔ ரயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர்
சுற்ற மென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
விரத மேபர மாகவே தியருஞ்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்
சமய வாநிக டத்த மதங்களி

லமைவ வாக வரற்றி மலைந்தனர்
 மீண்டிய மாயா வாத மென்னுஞ்
 சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த் .
 துலோகா யதனெனு மொண்டிறற் பாம்பின்
 கலாபே தத்த கடுவிட மெய்தி
 யதிற்பெரு மாயை யெனைப்பல சூழவுந்
 தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்
 நழலது கண்ட மெழுகது போலத்
 தொழுதுள முருகி யழு துடல் கம்பித்
 தாடியு மலறியும் பாடியும் பரவியுந்
 கொடிதும் பேதையுந் கொண்டது விடாதெனும்
 படியே யாகிநல் லிடையறா உன்பிற்
 பசுமரத் தாணி யறைந்தாற் போலக்
 கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
 யகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்ந்துச
 சகம்பே யென்று தம்மைச் சிரிப்ப
 நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
 பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
 சதுரிழந் தறிமால் கொண்டு சாருங்
 கதியது பரமா வதிசய மாகக்
 கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியு
 மற்றோர் தெய்வங் கனவிலு நினையா
 தருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
 குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
 சிறுமையென் நிகழாதே திருவடி யினையைப்
 பிறிவினை யறியா நிழலது போல
 முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை
 யென்புகைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
 யன்பெனு மாறு கரையது புரள
 நன்புல னென்றி நாதவென் றரற்றி
 யுரைதடு மாறி யுரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
 கரமலர் மொட்டித் திருதய மலரக்
 கண்களி கூர நுண்டிளி யரும்பச்
 சாயா வன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
 தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி
 மெய்தரு வேதிய னாகி வினைகெடக்

கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி
 யாடக மதுரை யரசே போற்றி
 கூட விலங்கு குருமணி போற்றி
 தென்றில்லை மன்றினு ளாடி போற்றி
 யின்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி
 சூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
 சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
 மன்னா ருருவ விகிர்நா போற்றி
 கன்னா ருரித்த கனியே போற்றி
 காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
 யாவா வென்றனைக் கருளாய் போற்றி
 படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
 யிடரைக் களையு மெந்தாய் போற்றி
 யீச போற்றி யிறைவு போற்றி
 தேசப் பளிங்கின் நிரளே போற்றி
 யரசே போற்றி யமுதே போற்றி
 விரைசேர் சரண விகிர்நா போற்றி
 வேதி போற்றி விம்லா போற்றி
 யாதி போற்றி யறிவே போற்றி
 கதியே போற்றி கனியே போற்றி
 நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
 யுடையாய் போற்றி யுணர்வே போற்றி
 கடையே னடிமை கண்டாய் போற்றி
 யையா போற்றி யணுவே போற்றி
 சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
 குறியே போற்றி குணமே போற்றி
 நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
 வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி
 யேனோர்க் கெளிய விறைவா போற்றி
 சூவேழ் சுற்ற முரணுறு நாகிடை
 யாழா மேயரு ளரசே போற்றி
 தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
 வாழ்வே போற்றியென் வைப்பே போற்றி
 முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
 யத்தா போற்றி யானே போற்றி
 யுரையுணர் விறந்த வொருவ போற்றி

வீரிகட லுலகின் வீளைவே போற்றி
 யருமையி லெளிய வழுக்கே போற்றி
 கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி
 மன்னிய திருவருண் மலையே போற்றி
 யென்னையு மொருவ னாக்கி யிருங்கழற்
 சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி
 தொழுதகை துண்பந் துடைப்பாய் போற்றி
 யழிவிலா வானந்த வாரி போற்றி
 யழிவது மாவதுங் கடந்தாய் போற்றி
 முழுவது மிறந்த முதல்வா போற்றி
 மாணேர் நோக்கி மணுனா போற்றி
 ஷானகத் தமரர் தாயே போற்றி
 பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
 நிரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
 தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
 உளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
 வெளியிடை யொன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
 யளிபவ ருள்ளத் தழுதே போற்றி
 கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
 ஈனவிலு நாபேற் கருளினை போற்றி
 யிடைமரு துறையு மெந்தாய் போற்றி
 சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
 யாளு ரமர்ந்த வரசே போற்றி
 சீரார் திருவை யாளு போற்றி
 யண்ண மலையெம் மண்ணு போற்றி
 கண்ண ரமுதக் கடலே போற்றி
 யேகம் பத்துறை யெந்தாய் போற்றி
 பாகம் பெண்ணுரு வானாய் போற்றி
 பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
 சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
 மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
 குற்ற லத்தெங் கூத்தா போற்றி
 கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
 யீங்கோய் மலையெம் மெந்தாய் போற்றி
 பாங்கார் படினத் தழகா போற்றி
 கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி

யடைந்தவர்க் கருளு மப்பா போற்றி
 யித்தி தன்னின் கீழிரு மூவர்க்
 கத்திக் கருளிய வரசே போற்றி
 தென்னா டிடைய சிவனே போற்றி
 யெந்நாட் டவர்க்கு மிறைவா போற்றி
 யேனக் குருளைக் கருளினே போற்றி
 மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
 யருளிட வேண்டு மம்மான் போற்றி
 யிருள்கெட வருளு மிறைவா போற்றி
 தளர்ந்தே னடியேன் றமியேன் போற்றி
 களங்கொளக் கருத வருளாய் போற்றி
 யஞ்சே லென்றிங் கருளாய் போற்றி
 நஞ்சே யமுதா நயந்தாய் போற்றி
 யத்தா போற்றி யையா போற்றி
 ரித்தா போற்றி ரிமலா போற்றி
 பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
 பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
 யரியாய் போற்றி யமலா போற்றி
 மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
 முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
 யுறவே போற்றி யுயிரே போற்றி
 சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
 மஞ்சா போற்றி மனோனா போற்றி
 பஞ்சே ரடியாள் பங்கா போற்றி
 யலந்தே னாயே னடியேன் போற்றி
 யிலங்கு சுடரெம் மீசா போற்றி
 கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
 குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
 மலைநா டிடைய மன்னே போற்றி
 கலையா ரரிகே சரியாய் போற்றி
 திருக்கழக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
 பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி
 யருவமு முருவமு மானாய் போற்றி
 மருவிய கருணை மலையே போற்றி
 துரியமு மிதந்த சுடரே போற்றி
 தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி

தோளாமுத்தச் சுடரே போற்றி
 யாளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
 யாரா வமுதே யருளே போற்றி
 பேரா யிரமுடைப் பெம்மான் போற்றி
 தாளி யறுகின் றுராய் போற்றி
 னீனொளி யாகிய நிருத்தா போற்றி
 சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
 சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
 மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
 யெந்தமை யுய்யக் கொள்வாய் போற்றி
 புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
 யலைகடன் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
 கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி
 யிரும்புலன் புலர விசைந்தனை போற்றி
 படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
 யடியொடி நடுவீ றுனாய் போற்றி
 நரகொடி சுவர்க்க நானிலம் புகாமற்
 பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி
 யொழிவற நிறைந்த வொருவ போற்றி
 செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
 கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
 தொழுவார் மைய றுணிப்பாய் போற்றி
 பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
 குழைத்தசொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி
 புரம்பல வெரித்த புராண போற்றி
 பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
 போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
 போற்றி போற்றி புராண காரண
 போற்றி போற்றி சயசய போற்றி

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சதகம்.

—————)*—————

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செயப்பட்டது.

பத்தி வைராக்கிய விசித்திரம்.

எ - து. ஞானாசிரியர் பத்துவகையாக இரட்சித்த

முறைமையை யுரைத்தல்.

அவைபாவன

க-வது. மெய்யுணர்தல்.

அதாவது:—தேகாதி பிரபஞ்சங்களைக்கண்டு நீங்கல்.

—————

க ட் ட னே க் க லி த் து ஐ ற.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்
கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்
பொய்தான் றவீர்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்
கைதா னெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே. (க)

கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குழகெடினு
நள்ளே னினதடி யாரொடல் லானர கம்புகிது
மெள்ளேன் றிருவரு ளாலே யிருக்கப் பெறினிறைவா
வுள்ளேன் பிததெய்வ முன்னையல் லாதெங்க ளுத்தமனே. (உ)

உத்தம னத்த னுடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மாலிவ னென்ன மனநினைவி
லொத்தன வொத்தன சொல்லிட லுருந் திரிந்தெவருந்
தத்த மனத்தன பேசுவெஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே. (ங)

சாவமுன் னாட்டக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சமஞ்சி
யாவவெந் தாயென் றவிதா வுநம் மவரவரே
மூவொன் றேயெம் பிரானொடு மெண்ணிவிண் ணண்மெண்மேற்
தேவொன் றேயிது மாந்தென்ன பாவந் திரிதவோ. (ச)

தவமே புரிந்திலன் தண்மல ரிட்டுமுட் டா திறைஞ்சே
 னவமே பிறந்த வருவினை யேனுனக் கன்பருள்ளாந்
 சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி லேனின் றிருவடிக்காம்
 பவமே யருளுகண் டாயடி யேற்கெம் பரம்பரனே. (டு)

பரந்துபல் லாய்மல ரிட்டுமுட் டாதடி யேயிறைஞ்சி
 யிரந்தவெல் லாமெமக் கேபெற லாமென்னு மன்பருள்ளந்
 கரந்துநில் லாக்கள்வ னேநின்றன் வார்கழற் கன்பெனக்கு
 நிரந்தர மாயரு ளாய்நின்னை யேத்த முழுவதுமே. (சு)

முழுவதுங் கண்டவ னைப்படைத் தான்முடி சாய்த்துமுன்னுட்
 செழுமலர் கொண்டெங்குந் தேடவப் பாலனிப் பாலெம்பிரான்
 கழுதொடு காட்டிடை நாடக மாடிக் கதியிலியா
 யுழவையின் ரோலுதித் துன்மத்த மேல்கொண்டிழிதருமே (௭)

உழிதரு காலங் கனலும் புனலொடு மண்ணும்விண் டு
 மிழிதரு காலமெக் காலம் வருவது வந்ததற்பி
 னுழிதரு காலத்த வுன்னடி யேன்செய்த வல்வினையைக்
 கழிதரு காலமு மாயவை காத்தெம்மைக் காப்பவனே. (அ)

பவனெம் பிரான்பனி மாமதிக் கண்ணிவிண் ணோர்பெருமான்
 சிவனெம் பிரானென்னை யாண்டுகொண் டானென் சிறுமைகண்டு
 மவனெம் பிரானென்ன நானடி யேனென்ன விப்பரிசே
 பவனெம் பிரான்றெரி யும்பரி சாவ தியம்புகவே (க)

புகவே தகேனுனக் கன்பருள் யானென்பொல் லாமணியே
 தகவே யெனையுனக் காட்கொண்ட தன்மையெப் புன்மையரை
 மிகவே யுயர்த்திவிண் ணோரைப் பணித்தியண் னாவமுதே
 நகவே தகுமெம் பிரானென்னை நீசெய்த நாடகமே. (சுடி)

அறிவுறுத்தல்.

அதாவது:—பொறியோடேகூட்டுதல், அருள் தரிசனம்,
குருதரிசனம்.

தாவுகொச்சகக்கலிப்பா.

நாடகத்தா லுன்னடியார் போனடித்து நானடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றே
ஹடகச்சீர் மணிக்ஞன்றே யிடையற வன்புனக்கென்
ஹடகத்தே நின்றிருகத் தந்தருளெம் முடையானே. (௧௧)

யானேதும் பிறப்பஞ்சே னிறப்பதனுக் கென்கடவேன்
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணுள்வான் மதித்துமிரேன
றேனேயு மலர்க்கொன்றைச் சிவனேயெம் பெருமானெம்
மானேயுன் னருள்பெறுநா ளென்றென்றே வருந்துவனே. (௧௨)

வருந்துவனின் மலர்ப்பாத மவைகாண்பா னுயடியே
னிருந்துநல மலர்புனையே னேத்தேனாத் தழும்பேறப்
பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தா யருளமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவனற் றமியேன்மற் றென்னேநா னுமாதே. (௧௩)

ஆமானுன் றிருவடிக்கே யகங்குழையே னன்புருகேன்
பூமாலே புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமானின் றிருக்கோயி றாகேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாதே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே. (௧௪)

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
பூனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானென்தென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே. (௧௫)

வாழ்த்துவதும் வானவர்க டாம்வாழ்வான் மனநின்பாற்
ருழ்த்துவதற் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டிச்
சுழ்த்துமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே. (௧௬)

பரவுவா ரிமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதங்
 குரவுவார் குழன்மடவாள் கூறுடையா னொருபாகம்
 விரவுவார் மெய்யன்பி னடியார்கண் மேன்மேலுன்
 னரவுவார் கழலிணைகள் காண்பாரோ வரியானே. (௧௭)

அரியானே யாவர்க்கு மம்பரவா வம்பலத்தெம்
 பெரியானே சிறியேனே யாட்கொண்ட பெய்கழற்கீழ்
 விரையார்ந்த மலர்துவேன் வியந்தலறே னயந்துருகேன்
 றரியேனா னுமாறென் சாவேனான் சாவேனே. (௧௮)

வேனில்வேண் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணகைச்செவ் வாய்க்கரிய
 பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே
 யூனெலா நின்றருகப் புகுந்தாண்டா னின்றுபோய்
 வானுளான் காணாய் மானாவாழ் கின்றாயே. (௧௯)

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்
 டாழ்கின்ற யாழாமற் காப்பானே யேத்தாதே
 குழ்கின்றாய் கேடுகெஞ்சச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
 வீழ்கின்றாய் நியவலக் கடலாய வெள்ளத்தே. (௨௦)

சு ட் ட று த் த ல்.

அதாவது:—தன்செயலறுத்தல்

எண்ணீர்க்கழிநெடிலடி யாகிரியவிருத்தம்.

வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
 பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
 பள்ளந்தா முறுபுனலிற் கீழ்மேலாகப்
 பதைத்துருகு மவர்நிற்க வென்னை யாண்டாய்க்
 குள்ளந்தா ணின்துச்சி யளவு நெஞ்சா
 யுருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணு யண்ணு
 வெள்ளந்தான் பாயாதா நெஞ்சங் கல்லாங்
 கண்ணிணையு மரமாந்தி வினையி னேற்கே. (௨௧)

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
 போதுநான் வினைக்கேட னென்பாய் போல
 வினையனா னென்றுன்னை யறிவித் தென்னை
 யாட்கொண்டெம் பிரானானாய்க் கிரும்பின் பாவை
 யினையநான் பாடேனின் ருடே னந்தோ
 வலறிடே னுலறிடே னாவி சோரேன்
 முனைவனே முறையோநா னுன வாறு
 முடிவறியேன் முதலந்த மாயினானே. (௨௨)

ஆயநான் மறையவனு ளீயே யாத
 லறிந்தியா னியாவரினுங் கடைய னாய
 நாயினே னாதலேபு நோக்கிக் கண்டு
 நாதனே நானுனக்கோ ரன்ப னென்பே
 னாயினே னாதலா லாண்டு கொண்டா
 யடியார்தா மில்லையே யன்றி மற்றோர்
 பேயனே னிதுதானின் பெருமை யன்றே
 யெம்பெருமா னென்சொல்லிப் பேசுகேனே. (௨௩)

பேசிற்றா மீசனே யெந்தா யெந்தை
 பெருமானே யென்றென்றே பேசிப் பேசிப்
 பூசிற்றான் நிருநீதே நிறையப் பூசிப்
 போற்றியெம் பெருமானே யென்று பின்று
 நேசத்தாற் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
 யாண்டானே யவாவெள்ளக் கள்வ னேனை
 மாசற்ற மணிக்குன்றே யெந்தா யந்தோ
 வென்னைநீ யாட்கொண்ட வண்ணந் தானே. (௨௪)

வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதே யன்ற
 நேகனேக னனுவனாவி லிறந்தா யென்றங்
 கெண்ணந்தான் நடுமாறி யிமையோர் கூட்ட
 மெய்துமா நறியாத வெந்தா யுன்றன்
 வண்ணந்தா னாதுகாட்டி வடிவு காட்டி
 மலர்க்கழல்க ளாவகாட்டி வழியற் றேனைத்
 திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டா
 யெம்பெருமா னென்சொல்லிச் சிந்திக் கேனே. (௨௫)

சிந்தனைநின் நனக்காக்கி நாயி னேன்றன்
 கண்ணினைநின் நிருப்பாதப் போதுக் காக்கி

வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
 மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புலன்க ளார
 வந்தனையாட் கொண்டெள்ளே புகுந்த விச்சை
 மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னேத்
 தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டினைய மேனித்
 தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனிய நேற்கே. (உசு)

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத்
 தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றென் நின்றிக்
 கனியையேந் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற்
 கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
 டினியென்னே யுய்யுமா நென்றென் நெண்ணி
 யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
 முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
 கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க நேற்கே. (உ௭)

கேட்டாரு மறியாதான் கேடொன் நில்லான்
 கினையிலான் கேளாதே யெல்லாங் கேட்டா
 னாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
 நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி நேற்கே
 காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
 கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
 மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டா
 னெம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை நானே. (உ௮)

விச்சைதா னிதுவொப்ப துண்டோ கேட்கின்
 மிகுகாத லடியார்தம் மடியனாக்கி
 யச்சந்தீர்த் தாட்கொண்டா னமுத மூறி
 யகநெகவே புகுந்தாண்டா னன்பு கூட
 வச்சுனாண் பெண்ணலியூ காச மாகி
 யாரழலா யந்தமா யப்பா னின்ற
 செச்சைமா மலர்புரையு மேனி யெங்கள்
 சிவபெருமா னெம்பெருமான் தேவர் கோவே. (உ௯)

தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்
 செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
 மூவர்கோ னுய்கின்ற முதல்வன் மூர்த்தி

மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோ னென்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோ
மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே.

(௩௦)

ஆத்துமசுத்தி

அதாவது — அனுபவத்தழுந்தல்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பண்கிலை பாத்மலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே. (1)

அறிவி லாத வெணப்புருந் தாண்டுகொண் டறிவதை யருளிமே
னெறியெ லாம்புல மாக்கிய வெந்தையைப் பந்தனை யறுப்பானைப்
பிறிவி லாதவின் னருள்கள்பெற் றிருந்துமா ருடுதி பிணநெஞ்சே
கிறியெ லாமிகக் கீழ்ப்படுத் தாய்கெடுத் தாயென்னைக் கெடுமாறே.

மாறி நின்றெனைக் கெடக்கிடந் தனையெயம் மதியிலி மடநெஞ்சே
தேறு கின்றில மினியுனைச் சிக்கெனச் சிவனவன் றிரடோண்மே
னீறு நின்றது கண்டனை யாயினு நெக்கிலை யிக்காயங்
கீறு கின்றிலை கெடுவதுன் பரிசிது கேட்கவுங் கில்லேனே. (௩௩)

கிற்ற வாமன மேகெடு வாயுடை யானடி நாயேனை
விற்றெ லாமிக வாள்வதற் றுரியவன் விரைமலர்த் திருப்பாத
முற்றி லாலிளந் தளிப்பிரிந் திருந்துநீ யுண்டன வெல்லாமுன்
ன்ற வாறுநின் னறிவுநின் பெருமையு மளவறுக் கில்லேனே. (௩௪)

அளவ றுப்பதற் கரியவ னிமையவர்க் கடியவர்க் கெளியானங்
களவ றுத்துநின் ருண்டமை கருத்தினுட் கசிந்துணர்ந் திருந்தேயு
முளக றுத்துனை நினைந்துளம் பெருங்களன் செய்தது மிலைநெஞ்சே
பளக றுத்துடை யான்கழல் பணிந்திலை பரகதி புகுவானே. (௩௫)

புகுவ தாவதும் போதர வில்லதும் பொன்னகர் புகப்போதற்
குருவ தாவது மெந்தையெம்பிரானென்னை யாண்டவன் கழற்கன்பு
நெருவ தாவது நித்தலு மமுதொடி தேனெடு பால்கட்டி
மிகுவ தாவது மின்றெனின் மற்றிதற்கென்செய்கேன் வினையேனே.

வினையென் போலுடை யார்பிற ராருடை யானடி நாயேனைத்
தினையின் பாகமும் பிறிவது திருக்குறிப் பன்றமற் றதனாலே
முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்துநான் முட்டிலேன் றலைகேறே
னினையன்பாவனை யிரும்புகன்மனஞ்செவியின்ன தென்றறியேனே.

எனை யாவரு மெய்திட லுற்றுமற் றின்னதென் றறியாத
தேனை யானையைக் கரும்பினின் றேறலைச் சிவனையென் சிவலோகக்
கோனை மாணன நோக்கிதன் கூறனைக் குறுகிலே னெடுங்கால
மூனை யானிருந் தோம்புகின் றேன்கெடு வேனுயி ரோயாதே (௩௮)

ஓய்வி லாதன வுவுமனி லிறந்தன வொண்மலர்த் தாடந்து
நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படு மென்னைநன் னெறிகாட்டித்
தாயி லாகிய வின்னருள் புரிந்தவென் றலைவனை நனிகாணேன்
நீயில் வீழ்கிலேன் நிண்வரையுருள்கிலேன் செழுங்கடல் புகுவேனே

வேனில் வேள்களை கிழித்திட மதிசுடு மதுதனை நினையாதே
மானி லாவிய நோக்கியர் படிநிடை மத்திடு தயிராகித்
தேனி லாவிய திருவருள் புரிந்தவென் சிவனகர் புகப்போகே
னுனி லாவியை யோம்புதற் பொருட்டினு முண்டுத்திருந்தேனே.

கைம்மாறுகொடுத்தல்.

அதாவது :—தன்னைச் சிவனிடத்திலே கொடுத்தல்.

க லி வி ரு த் த ம்.

இருகை யானையை யொத்திருந் தென்னுளக்
கருவை யான்கண்டி லேன்கண்ட தெவ்வமே
வருக வென்று பணித்தனை வானுளோர்க்
கொருவ னேகிற்றி லேன்கிற்ப னுண்ணவே.

உண்டொ ரொண்பொரு ளென்றுணர் வாரக்கெலாம்
பெண்டி ராணலி யென்றறி யொண்கிலே
தொண்ட னேற்குள்ள வாயந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலே னென்னகண் மாயமே.

(௪௨)

மேலே வானவ ரும்மறி யாததோர்
கோல மேயெனை யாட்கொண்ட கூத்தனே
ஞால மேவிசம் பேயிவை வந்துபோங்
கால மேயுனை யென்கொல் காண்பதே.

(௪௩)

காண லாம்பர மேகட் கிறந்ததோர்
வாணி லாப்பொரு ளேயிங்கொர் பார்ப்பெனப்
பாண னேன்படிற் ருக்கையை விட்டுனைப்
பூணு மாற்றி யேன்புலன் போற்றியே.

(௪௪)

போற்றி யென்றும் புரண்டும் புகழ்ந்து நின்
ரூற்றன் மிக்கவன் பாலழைக் கின்றிலே
னேற்று வந்தெதிர் தாமரைத் தாளுறுங்
கூற்ற மன்னதொர் கொள்கையென் கொள்கையே

(௪௫)

கொள்ளுங் கில்லெனை யன்பரிற் கூப்ப்பணி
கள்ளும் வண்டு மருமலர்க் கொண்டையா
னள்ளுங் கீழுளு மேலுளும் யாவுளு
மெள்ளு மெண்ணெயும் போனின்ற வெந்தையே.

(௪௬)

எந்தை யாயெம் பிரான்மற்று மியாவர்க்குந்
தந்தை தாய்தம் பிரான்மனக் கஃதிலான்
முந்தி யென்னுள் புருந்தனன் யாவருஞ்
சிந்தை யாலு மறிவருஞ் செல்வனே.

(௪௭)

செல்வ நல்குர வின்றிவிண் ணோர்புழுப்
புல்வ ரம்பின்றி யார்க்கு மரும்பொரு
ளெல்லே யில்கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
சல்வகைமனத் தேன்பட்ட கட்டமே.

(௪௮)

கட்ட றுத்தெனை யாண்டுகண் ணாரநீ
றிட்ட வன்பொரா டியாவருங் காணவே
பட்டி மண்டப மேற்றினை யேற்றினை
யெட்டி னோடிநண் டும்மறி யேனையே

(௪௯)

அறிவ னேயமு தேயடி நாயினே
 னறிவ னாகக்கொண் டோவெனை யாண்டது
 வறிவி லாமைபன் றேகண்ட தாண்டநா
 ளறிவ னேவல்ல னேவரு ளீசனே.

(௧௦)

அநுபோகசுத்தி.

அதாவது :—சுகமேவீடு.

அறுசீர்க்கழி நெடிவடி யாசிரிய விருத்தம்.

நாச னேயென் னெம்மானே யெந்தை பெருமா னென்பிறவி
 நாச னேநான் யாதுமொன் றல்லாப் பொல்லா நாயான
 நீச னேனை யாண்டாய்க்கு நீனைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
 தேச னேயம் பலவனே செய்வ தொன்று மறியேனே.

(௧௧)

செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன் செம்பொற் பாத மலர்காணுப்
 பொய்யர் பெறும்பே தத்தனையும் பெறுதற் றூரியேன் பெய்யிலா
 மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாத மேவக் கண்டுங் கேட்டிருந்தும்
 பொய்ய னேனா னுண்டுத்திங் கிருப்ப தானேன் போரேறே.

(௧௨)

போரே றேநின் பொன்னகர்வாய் நீபோந் தருளி யிருணீக்கி
 வாரே றிளமென் முலையாளோ டுடன்வந் தருள வருள்பெற்ற
 சீரே றடியார் நின்பாதஞ் சேரக் கண்டுங் கண்கெட்ட
 ஶ்ரே றியிங் குழல்வேனா கொடியே னுயிர்தா னுலவாதே.

(௧௩)

உலவாக் காலந் தவமெய்தி யுறுப்பும் வெறுத்திங் குனைக்காண்பான்
 பலமா முனிவர் நனிவாடப் பாவி யேனைப் பணிகொண்டாய்
 மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்க மாட்டேன் மணியே யுனைக்காண்பா
 னலவா நிற்கு மன்பிலே னென்கொண்டெழுகே னெம்மானே.

(௧௪)

மனேர் நோக்கி யுமையான் பங்கா வந்திங் காட்கொண்ட
 தேனே யமுதே கரும்பின் றெளிவே சிவனே தென்றில்லைக்
 கோனே யுன்மன் றிருக்குறிப்புக் கூடு வாரநின் கழல்கூட
 ஶ்ரூர் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தானே னுடையானே.

(௧௫)

உடையா னேரின் றனையுள்கி யுள்ள முருகும் பெருங்காத
லுடையா ருடையாய் நிற்பாதஞ் சேரக் கண்டிங் கூர்நாயிற்
கடையா னேனெஞ் சுருகாதேன் கல்லா மனத்தேன் கசியாதேன்
முடையார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்பதாக முடித்தாயே. (௩௬)

முடித்த வாறு மென்றனக்கே தக்க தேமுன் னடியாரைப்
பிடித்த வாறுஞ் சோராமற் சோரனேனிங் கொருத்திவாய்
துடித்த வாறுந் துகிலிறையே சோர்ந்த வாறு முகங்குறுவேர்
பொடித்த வாறு மிவையுணர்ந்து கேடென் றனக்கே சூழ்ந்தேனே.

தேனைப் பாலுக் கன்னலின் நெளியை யொளியைத் தெளிந்தார்த
மூனை யுருக்கு முடையானே யும்ப ரானை வம்பனே
னானின் னடியே னீயென்னை யாண்டா யென்றா லடியேற்குத்
தானுஞ் சிரித்தே யருளலாந் தன்மை யாமென் றன்மையே (௩௮)

தன்மை பிறரா லறியாத தலைவா பொல்லா நாயான
புன்மை யேனை யாண்டையா புறமே போக விடுவாயோ
வென்னை நோக்கு வார்யாரே யென்னான் செய்கே னெம்பெருமான்
போன்னே திகழூந் திருமேனி யெந்தா யெங்குப் புகுவேனே. (௩௯)

புகுவே னெனதே நிற்பாதம் போற்று மடியா ருண்ணின்று
நகுவேன் பண்டு தோனோக்கி நாண மில்லா நாயினே
னெகுமன் பில்லை நினைக்காண நீயாண் டருள வடியேனுந்
தருவ னேயென் றன்மையே யெந்தா யந்தோ தரியேனே. (௪௦)

காருணியத்திரங்கல்.

அதாவது :—சிவனுடைய வெற்றிப்பாட்டி ரங்கல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை சங்கரா போற்றி வான
விருத்தனே போற்றி யெங்கள் விடலையே போற்றி யொப்பி
லொருத்தனே போற்றி யும்பர் தம்பிரான் போற்றி தில்லை
நிருத்தனே போற்றி யெங்க ணின்மலா போற்றி போற்றி. (௪௧)

போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
போற்றியோ நமச்சி வாய புகலிடம் பிறிதொன் நில்லை
போற்றியோ நமச்சி வாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சி வாய சயசய போற்றி போற்றி. (௬௨)

போற்றியென் போலும் பொய்யர் தம்மையாட் கொள்ளும் வள்ளல்
போற்றின் பாதம் போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி
போற்றின் கருணை வெள்ளப் புதுமதுப் புவனநீர்தீக்
காற்றிய மானன் வான மிருகடர்க் கடவு ளானே. (௬௩)

கடவுளே போற்றி யென்னைக் கண்டுகொண் டருளு போற்றி
வீடவுளே யுருக்கி யென்னை யாண்டிட வேண்டும் போற்றி
யுடலிது களைத்திட் டொல்லை யும்பர்தந் தருளு போற்றி
சடையுளே கங்கை வைத்த சங்கரா போற்றி போற்றி. (௬௪)

சங்கரா போற்றி மற்றோர் சரணிலேன் போற்றி கோலப்
பொங்கரா வல்குற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கரிய வாட்கண்
மங்கையோர் பங்க போற்றி மால்விடை யூர்தி போற்றி
யிங்கிவாழ் வாற்றகில்லே னெம்பிரா னிழித்திட் டேனே. (௬௫)

இழித்தன னென்னை யானே யெம்பிரான் போற்றி போற்றி
பழித்திலே னுன்னை யென்னை யாளுடைப் பாதம் போற்றி
பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி
யொழித்திடிவ் வாழ்வு போற்றி யும்பர்நாட் டெம்பிரானே. (௬௬)

எம்பிரான் போற்றி வானத் தவரவ ரேறு போற்றி
கொம்பரார் மருங்குன் மங்கை கூறவெண் ணீற பேரற்றி
செம்பிரான் போற்றி தில்லைத் திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி
யும்பரா போற்றி யென்னை யாளுடை யொருவ போற்றி. (௬௭)

ஒருவனே போற்றி யொப்பி லப்பனே போற்றி வாணோர்
குருவனே போற்றி யெங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி
வருகவென் நென்னை நிற்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி
தருகநின் பாதம் போற்றி தமிழனென் தனிமை தீர்த்தே (௬௮)

தீர்த்தவன் பாய வன்பர்க் கவரினு மன்ப போற்றி
பேர்த்துமென் பொய்மையாட்கொண் டருளிடம் பெருமை போற்றி
வார்த்தரு சயின்று வாணோர்க் கழுதமீ வள்ளல் போற்றி
யார்த்த நின் பாத நாயேற் கருளிட வேண்டும் போற்றி. (௬௯)

போற்றியிப் புவன நீர்திக் காலொடு வான மானாய்
போற்றியெவ் வுயிர்க்குந் தோற்ற மாகிநீ தோற்ற மில்லாய்
போற்றியெவ் லாவுயிர்க்கு மீரூயீ நின்மை யானாய்
போற்றியைம் புலன்க ணின்னைப் புணர்கிலாப் புணர்க்கையானே.

ஆனந்தத்தழுந்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

புணர்ப்ப தொக்க வெந்தை யென்னை யாண்டு பூண நோக்கினும்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக வன்றி தாக வன்பு நின்க ழற்கணே
புணர்ப்ப தாக வங்க னுள புங்க மான போகமே. (எக)

போகம் வேண்டி வேண்டி லேன்பு ரந்த ராதி யின்பமு
மேக நின்க ழலிணைய லாதி லேனெ னெம்பிரா
னாகம் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி யஞ்ச லிக்கணே
யாக வென்கை கண்க டாரை யாற தாக வையனே. (எஉ)

ஐய நின்ன தல்ல தில்லை மற்றொர் பற்று வஞ்சனேன்
பொய்க லந்த தல்ல தில்லை பொய்மை யேனெ னெம்பிரான்
மைக லந்த கண்ணி பங்க வந்து நின்க ழற்கணே
மெய்க லந்த வன்ப ரன்பெ னக்கு மாக வேண்டுமே. (எங)

வேண்டும் நின்க ழற்க ணன்பு பொய்மை தீர்த்து மெய்மையே
யாண்டு கொண்டு நாயினேனை யாவ வென்ற ருளுநீ
பூண்டுகொண் டடிய னேனும் போற்றி போற்றி யென்று மென்று
மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்ன நின்வ ணங்கவே. (எச)

வணங்கு நின்னை மண்ணும் விண்ணும் வேத நான்கு மோலமிட்
டுணங்கு நின்னை யெய்த லுற்று மற்றொ ருண்மை யின்மையின்
வணங்கி யாம்வி டேங்க ளென்ன வந்து நின்ற ருளுதற்
கிணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க வென்கொ ஷோரி னைப்பதே.எடு

நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லு மெல்லை யேய வாக்கினும்
நினைத்த னையு மாவ தில்லை சொல்ல லாவ கேட்பவே

யனைத் துலகு மாய நின்னை யைம்பு லன்கள் காண்கிலா
வெனைத்தெ னைத்த தெப்பு றத்த தெந்தை பாத மெய்தவே. (௭௬)

எய்த லாவ தென்று நின்னை யெம்பி ரானிவ் வஞ்சனேற்
சூய்த லாவு துன்க ணன்றி மற்றொ ருண்மை யின்மையிற்
பைத லாவ தென்று பாது காத்தி ரங்கு பாலியேற்
சீத லாது நின்க ணென்றும் வண்ண மில்லை யீசனே. (௭௭)

ஈச னேநீ யல்ல தில்லை யிங்கு மங்கு மென்பதும்
பேசி னேனொர் பேத மின்மை பேதை யேனெ னெம்பிரா
னீச னேனை யாண்டு கொண்ட நின்ம லாவொர் நின்னலாற்
மேச னேயொர் தேவ ருண்மை சிந்தி யாது சிந்தையே. (௭௮)

சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச் சீரி லைம்பு லன்களான்
முந்தை யான கால நின்னை யெய்தி டாத மூர்க்கனென்
வெந்தை யாவி முந்தி லேனெ னுள்ளம் வெங்கி விண்டிலே
னெந்தை யாய நின்னை யின்ன மெய்த லுற்றி ருப்பனே. (௭௯)

இருப்பு நெஞ்ச வஞ்ச னேனை யாண்டு கொண்ட நின்னதாட்
கருப்பு மட்டு வாய்ம டுத்தெ னைக்க லந்து போகவு
நெருப்பு முண்டி யானு முண்டி ருந்த துண்ட தாயினும்
விருப்பு முண்டு நின்க ணென்க ணென்ப தென்ன விசையே(அ').

ஆனந்தபரவசம்.

கலிநிலைத்துறை.

விச்சக் கேடு பொய்க் காகா தென்றிங் கெனைவைத்தா
யிச்சைக் காளு ரெல்லாரும் வந்துன்றாள் சேர்ந்தா
ரச்சத் தாலே யாழ்ந்திடு கின்றே னொருமாம்
பிச்சைத் தேவா வென்றான் செய்கேன் பேசாயே. (௮௧)

பேசப் பட்டே னின்னடி யாரிற் றிருநீறே
பூசப் பட்டேன் பூதல ராலுன் னடியானென்
மேசப் பட்டே னினிப்படு கின்ற தமையாதா
லாசைப் பட்டே னுட்பட் டேனுன் னடியேனே. (௮௨)

அடியே னல்லேன் கொல்லோ தானெனை யாட்கொண் டிலைகொல்
வடியா ரானு ரெல்லாரும் வந்துன் றுள்சேர்ந்தார் [லோ
செடிசே ருடல மிதுநீக்க மாட்டே னெங்கள் சிவலோகா
கடியே னுன்னைக் கண்ணுரக் காணுமாறு காணேனே. (அ௩)

காணு மாறு காணே னுன்னை யந்நாட் கண்டேனும்
பானே பேசி யென்றன்னைப் படுத்திதன்ன பரஞ்சோதி
யானே பெண்ணே யாரமுதே யத்தா செத்தே போயினே
னேணு ணில்லா நாயினே னென்கொண் டெழுகேனெம்மானே

மானேர் நோக்கி யுடையாள் பங்கா மறையீ றறியா மறையோனே
தேனே யமுதே சிந்தைக் கரியாய் சிறியேன் பிழைபொறுக்குங்
சோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் சிவமா நகர்குறுகப்
போளு ரடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே. (அ௪)

புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானு மெய்யன்பு
பெறவே வல்லே னல்லா வண்ணம் பெற்றேனயா
னறவே நின்னைச் சேர்ந்த வடியார் மற்றொன் றறியாதார்
சிறவே செய்து வழிவந்து சிவனே நின்றான் சேர்ந்தாரே. (அ௫)

தாரா யுடையா யடியேற் குன்ற ளிணையன்பு
பேரா வுலகம் புக்கா ரடியார் புறமே போந்தேனயா
னாரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்திங் குன்ற ளிணையன்புக்
காரர் யடியே னயிலே மயல்கொண் டழுகேனே. (அ௬)

அழுகே னின்பா லன்பா மனமா யழல்சேர்ந்த
மெழுகே யன்னார் மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தே னென்கொண் டென்னைப் பணிகேனே. (அ௭)

பணிவார் பிணிதீர்த் தருளிப் பழைய வடியார்க்குன்
னணியார் பாதங் கொடுத்தி யதுவு மரிதென்றற்
றணியார் மூங்கி லினையேன் வினையைப் பொடியாக்கித்
தணியார்பாதம் வந்தொல்லை தாராய் பொய்தீர்மெய்யானே. (அ௮)

யானே பொய்யென் னெஞ்சம் பொய்யென் னன்பும்பொய்
யானால் வினையே னழுதா லுன்னைப் பெறலாமே

தேனே யமுதே கரும்பின் நெள்வே தித்திக்கு
மானே யருளா யடியே னுனைவந் துறுமாதே.

(௧௧)

ஆனந்தாதீதம்.

எண்ணீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

மாறி லாதமாக் கருணை வெள்ளமே
வந்து முந்திரின் மலர்கொ டாளினை
வேறி லாப்பதப் பரிசு பெற்றநின்
மெய்மை யன்பருன் மெய்மைமேவினா
ரீறி லாதநீ யெளியை யாகிவந்
தொளிசெய் மானுட மாக நோக்கியுங்
கீறி லாதநெஞ் சடைய நாயினேன்
கடைய னாயினேன் பட்ட கீழ்மையே.

(௧௧௧)

மையி லங்குநற் கண்ணி பங்கனே
வந்தெ னைப்பணி கொண்ட பின்மழக்
கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்றலா
லரியை யென்றுனைக் கருது கின்றிலேன்
மெய்யி லங்குவெண் ணீற்று மேனியாய்
மெய்மை யன்பருன் மெய்மைமேவினா
பொய்யி லங்கெனைப் புகுத விட்டிநீ
போவ தோசொலாய் பொருத்த மாவதே.

(௧௧௨)

பொருத்த மின்மையேன் பொய்மை யுண்மையேன்
போத வென்றெனைப் புரிந்து நோக்கவும்
வருத்த மின்மையேன் வருச முண்மையேன்
மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே
யரத்த மேனியா யருள்செ யன்பரு
நீயு மங்கெழுந் தருளி யிங்கெனை
யிருத்தி னாய்முறை யோவெ னெம்பிரான்
வம்ப னேன்வினைக் கிறுதி யில்லையே.

(௧௧௩)

இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணை
 யேல மேலுநற் குழலி பங்கணை
 கல்லை மென்கனி யாக்கும் விச்சைகொண்
 டென்னை நின்கழற் கன்ப னாக்கினா
 யெல்லை யில்லைநின் கருணை யெம்பிரா
 னேது கொண்டுநா னேது செய்யினும்
 வல்லை யேயெனக் கின்னு முன்கழல்
 காட்டி மீட்கவும் மறுவில் வானனே.

(௬௪)

வான நாடரு மறியொ ணாதநீ
 மறையி லீறுமுன் றெடரொ ணாதநீ
 யேனை நாடருந் தெரியொ ணாதநீ
 யென்னை யின்னிதா யாண்டு கொண்டவா
 ளுனை நாடக மாடு வித்தவா
 வருகி நானுனைப் பருக வைத்தவா
 ஞான நாடக மாடு வித்தவா
 நைய வையகத் துடைய விச்சையே.

(௬௫)

விச்ச தன்றியே விளைவு செய்குவாய்
 விண்ணு மண்ணக முழுதும் யாவையும்
 வைச்ச வாக்ுவாய் வஞ்ச கப்பெரும்
 புலைய னேனையுன் கோயில் வாயிலிற்
 பிச்ச னாக்கினாய் பெரிய வன்பருக்
 குரிய னாக்கினாய் தாம்வ ளர்த்ததோர்
 நச்ச மாமர மாயி னுங்கொலார்
 நானு மங்கனே யுடைய நாதனே.

(௬௬)

உடைய நாதனே போற்றி நின்னலாற்
 பற்று மந்தெனக் காவ தொன்றினி
 யுடைய னோபணி போற்றி யும்பரார்
 தம்ப ராபரா போற்றி யாரினுங்
 கடைய னாயினேன் போற்றி யென்பெருங்
 கருணை யாளனே போற்றி யென்னைநின்
 னடிய னாக்கினாய் போற்றி யாதியு
 மந்த மாயினாய் போற்றி யப்பனே.

(௬௭)

அப்ப நேயெனக் கமுத நேயா
 னந்த நேயக நெகவன் னுறுதே
 னெப்ப நேயுனக் குரிய வன்பரி
 லுரிய னுயினப் பருக நின்றதோர்
 துப்ப நேசுடர் முடிய நேதுணை
 யாள நேதொழும் பாள ரெய்ப்பினில்
 வைப்ப நேயெனை வைப்ப தோசொலாய்
 நைய வையகத் தெங்கண் மன்னனே.

(க௮)

மன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
 மாலு நான்முகத் தொருவன் யாரினு
 முன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
 முழுதும் யாவையு மிறுதி புற்றநாட்
 பின்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனைப்
 பெய்க முற்கணன் பாயெ னுவினாற்
 பன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனைப்
 பாவ நாசனின் சீர்கள் பாடவே.

(க௯)

பாட வேண்டினான் போற்றி நின்னையே
 பாடி நைந்துரைந் துருகி நெக்குநெக்
 காட வேண்டினான் போற்றி யம்பலத்
 தாடு நின்கழற் போது நாயினேன்
 கூட வேண்டினான் போற்றி யிப்புழுக்
 கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
 வீட வேண்டினான் போற்றி வீடுதந்
 சருளு போற்றினின் மெய்யர் மெய்யனே.

(க௦௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

நீ த் த ல் வி ண் ண ப் ப ம்.

பிரபஞ்சவைராக்ஷியம்.

எ - து. பிரபஞ்சத்தை அசத்தெனக் காட்டி.

யருளிய முறைமை.

உத்தரகோசமங்கையிலருளிச்செயப்பட்டது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடையவனேனைக்கருணையினுந் கலந்தாண்டுகொண்ட
விடையவனே விட்டிடு திகண்டாய்விதல்வேங்கையின்றோ
லுடையவனென்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
சடையவனே தளர்ந்தேனெம்பிரானென்னைத்தாங்கிக்கொள்ளே. (க)

கொள்ளேர்பிளவகலாத்தடங்கொங்கையர்கொவ்வைச்செவ்வாய்
விள்ளேனெனினும்விடு திகண்டாய்நின்விழுத்தொழும்பி
னுள்ளேன்புறமல்லேனுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
கள்ளேனொழியவுங்கண்டுகொண்டாண்டதெக்காரணமே. (உ)

காருறுகண்ணியரைம்புலனுற்றங்கரைமரமாய்
வேருறுவேனவிடு திகண்டாய்விளங்குந் திருவா
ருருறைவாய்மன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
வாருறுபுண்முலையாள்பங்கவென்னேவளர்ப்பவனே. (ங)

வளர்கின்றின்கருணைக்கையில்வாங்கவுநீங்கியிப்பான்
மிளர்கின்றவென்னைவிடு திகண்டாய்வெண்மதிக்கொழுந்தொன்
றொளர்கின்றநீண்முடியுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
தெளிகின்றபொன்னுமின்னும்மன்னதோற்றச்செழுஞ்சுடரே. (ச)

செழிகின் றதீப்புருவிட்டிவிற்சின்மொழியாரிற் பன்னுள்
விழுகின் றவென்னைவிடு திகண்டாய்வெறியாறுகா
லுழுகின் றபூமுடியுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
வழிகின் றுநின்னருளாரமுதாட்டமறுத்தனனே. (௫)

மறுத்தனன்யானுன்னருளறியாமையிலென்மணியே
வெறுத்தெனைவிட்டிடு திகண்டாய்வினையின்றொருது
யொறுத்தெனையாண்டுகொளுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
பொறுப்பரன்றேபெரியோர்கிறுநாய்கடம்பொய்யினையே. (௬)

பொய்யவனேனைப்பொருளெனவாண்டொன்றுபொத்திக்கொண்ட
மெய்யவனேவிட்டிடு திகண்டாய்விடமுண்மிடற்று
மையவனேமன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
செய்யவனேசிவனேசிறியேன்பவந்தீர்ப்பவனே. (௭)

தீர்க்கின் றவாறென்பிழையெரிந்தீரருளென்கொலென்று
வேர்க்கின் றவென்னைவிடு திகண்டாய்விரவார்வெருவ
வார்க்கின் றதார்விடையுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
யீர்க்கின் றவஞ்சொடச்சம்வினையேனையிருதலையே. (௮)

இருதலைக்கொள்ளியினுள்ளெறும்பொத்துரினப்பிரிந்த
விரிதலையேனைவிடு திகண்டாய்வியன்மூவுலருக்
கொருதலேவாமன் னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
பொருதலேமூவிலேவேல்வலனேந் திப்பொலிபவனே. (௯)

பொலிகின் றநின்றாள்புகுதப்பெற்றாக்கையைப்போக்கப்பெற்று
மெலிகின் றவென்னைவிடு திகண்டாயளிதேர்விளரி
யொலிகின் றபூம்பொழிலுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
வலிகின் றதிண்சிலையாலெரித்தாய்புரமாறுபட்டே. (௧0)

மாறுபட்டஞ்சென்னைவஞ்சிப்பயானுன்மணிமலர்த்தாள்.
வேறுபட்டேனைவிடு திகண்டாய்வினையன்மனத்தே
பூறுமட்டேமன் னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
நீறுபட்டேயொளிகாட்டிம்பொன்மேனிரெடுத்தகையே. (௧௧)

நெடுத்தகையேனையாட்கொள்ளயானைம்புலன்கள்கொண்டு
விடுத்தகையேனைவிடு திகண்டாய்விரவார்வெருவ
வடுத்தகையேல்வல்லவுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
கடுத்தகையேனுண்ணுந்தெண்ணீரமுதப்பெருங்கடலே. (௧௨)

கடலினுணயநக்கியாங்குன்கருணைக்கடலினுள்ளம்
விடலரியேனைவிடுதிகண்டாய்விடவில்லடியா
ருடலிலமேமன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
மடலின்மட்டேமணியேயமுதேயென்மதுவெள்ளமே. (கந)

வெள்ளத் துணைவற்றியாங்குன்னருள்பெற்றுத்துன்பத்தின்றும்
விள்ளக்கிலேனைவிடுதிகண்டாய்விரும்பும்மடியா
ருள்ளத்துள்ளாய்மன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
களளத்துளேற்கருளாய்களியாதகளியெனக்கே. (கச)

களிவந்தசின்தையொடுங்கழல்கண்டுங்கலந்தருள
வெளிவந்திலேனைவிடுதிகண்டாய்மெய்ச்சுடருக்கெல்லா
மொளிவந்தபூங்கழலுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
யெளிவந்தவெந்தையிரானென்னையாளுடையென்னப்பனே. (கரு)

என்னையப்பாவஞ்சலென்பவரின்றிநின்றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னையொப்பாய்விட்டிடுதிகண்டாயுவுமிக்கின்மெய்யே
யுன்னையொப்பாய்மன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
யன்னையொப்பாயெனக்கத்தனொப்பாயென்னரும்பொருளே. (கசு)

பொருளேதமியேன்புகலிடமேநின்புகழிகழ்வார்
வெருளேயெனைவிட்டிடுதிகண்டாய்மெய்மையார்விழுங்கு
மருளேயணிபொழிலுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
யிருளேவெளியேயிகபரமாகியிருந்தவனே. (கஈ)

இருந்தென்னையாண்டுகொள்விற்புக்கொளொற்றிவையென்னினல்
விருந்தினனேனைவிடுதிகண்டாய்மிக்கருஞ்சமுதா [லால்
வருந்தினனேமன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
மருந்தினனேபிறவிப்பிணிப்பட்டுமடங்கினர்க்கே. (கஅ)

மடங்கவென்வல்வினைக்காட்டைநின்மன்னருட்டிக்கொளவும்
விடங்கவென்றனைவிடுதிகண்டாயென்பிறவியையே
ரொடுங்களைந்தாண்டுகொளுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
கொடுங்கரிக்குன்றிரித்தஞ்சவித்தாய்வஞ்சிக்கொம்பினையே. (கஆ)

கொம்பரில்லாக்கொடிபோலலமந்தனன்கொமளமே
வெம்புகின்றேனைவிடுதிகண்டாய்விண்ணார்நண்ணுகில்லா
வும்பருள்ளாய்மன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே
யம்பரமேநிலனையனல்காலொடப்பானவனே. (உ0)

ஆனைவெம்போரிற்சூறுந் தூறெனப்புலனூலையுண்
டேனையெந்தாய்விட்டிடு திகண்டாய்வினையென்மனத்துத்
தேனையும்பாலையுங்கன்னலையும்முதத்தையுமொத்
தூனையுமென்பினையும்முருக்காரின் றவொண்மையனே. (உச)

ஒண்மையனே திருநீற்றையுத்தாளித்தொளிமிளிரும்
வெண்மையனே விட்டிடு திகண்டாய்மெய்யடியவர்கட்
சண்மையனே யென்றுஞ்சேயாய்பிதர்க்கறிதற்கரிதாம்
பெண்மையனேதொன்மையாண்மையனையலிப்பெற்றியனே. (உஉ)

பெற்றதுகொண்டுபிழையேபெருக்கிச்சுருக்குமன்பின்
வெற்றடியேனேவிடு திகண்டாய்விட்டிலோகெடுவேன்
மற்றடியேன் தன்னைத்தாங்குநரில்லையென்வாழ்முதலே
யுற்றடியேன்மிகத்தேற்றினின்றேனெனக்குள்ளவனே. (உ௩)

உள்ளனவேநிற்கவில்லனசெய்யுமையற்றுமனி
வெள்ளனவேனவிடு திகண்டாய்வியன்மாத் தடக்கைப்
பொள்ளனவ்வேழத்தூரியாய்புலனின்கட்போதலொட்டா
மெள்ளனவேமொய்க்குருந்க்குடந்தன்னையெறும்பெனவே, (உ௪)

எறும்பிடைநாங்குமெனப்புலனூலரிப்புண்டலந்த
வெறுந்தமியேனேவிடு திகண்டாய்வெய்யகூற்றொடுங்க
வுறுங்கடிப்போதவையேயுணர்வுற்றவரும்பரும்பர்
பெறும்பதமேயடியார்பெயராதபெருமையனே. (உ௫)

பெருநீரதச்சிறுமீன்று வண்டாங்குநினைப்பிரிந்த
வெருநீர்மையேனேவிடு திகண்டாய்வியன் கங்கைபொங்கி
வருநீர்மடுவுண்மலைச்சிறுதோணிவடிவின்வெள்ளைக்
குருநீர்மதிபொதியுஞ்சடைவானக்கொழுமணியே (உ௬)

கொழுமணியேர்நகையார்கொங்கைக்குன்றிடைச்சென்றுகுன்றி
விழுமடியேனேவிடு திகண்டாய்மெய்ம்முழுதுங்கம்பித்
தழுமடியாரிடையார்த்துவைத்தாட்கொண்டருளியென்னைக்
கழுமணியேயின்னுங்காட்டுகண்டாய்நின்புலன்கழலே. (உ௭)

புலன்கடிகைப்பிக்கயானுந்திகைத்திங்கொர்பொய்ந்நெறிக்கே
விலங்குகின்றேனைவிடு திகண்டாய்விண்ணுமண்ணுமெல்லாங்
கலங்கமுந்நீர்நஞ்சமுதுசெய்தாய்கருணாகரனே
துலங்குகின்றேனடியேனுடையாயென்றொழுஞ்சுலமே. (உ௮)

குலங்களைத் தாய்களைத் தாயென்னைக்குற்றங்கொற்றச்சிலையாம்
விலங்கலெந்தாய்விட்டிடு திகண்டாய்பொன்னின்மின்னுகொன்றை
யலங்கலத் தாமரைமேனியப்பாவொப்பிலாதவனை
மலங்களைத் தாட்சுழல்வன்றயிரின்பொரும்த்துறவே. (உக)

மத்துறுதண்டயிரிற்புலன்றீக்கதுவக்கலங்கி
வித்துறுவேனைவிடு திகண்டாய்வெண்டலைமலைச்சிக்
கொத்துறுபோதுமிலைந்துகுடர்நெடுமாலேசுற்றித்
தத்துறுநீறுடரைச்செஞ் சாந்தணிச்சசையனே. (ரு௦)

சச்சையனேமிக்கதண்புனல்விண்கானிலநெருப்பாம்
விச்சையனேவிட்டிடு திகண்டாய்வெளியாய்கரியாய்
பச்சையனேசெய்யமேனியனையொண்படவரவக்
கச்சையனேகடந்தாய்தடந்தாளவடற்கரியே (ரு.க)

அடற்கரிபோலைம்புலன் களுக்கஞ்சியழிந்தவென்னை
விடற்கரியாய்விட்டிடு திகண்டாய்விழுத்தொண்டர்க்கல்லாற்
றொடற்கரியாய்சுடர்மாமணியேசுடுதீச்சுழலக்
கடற்கரிதாயெழுநஞ்சமுதாக்குங்கறைக்கண்டனே. (ரு.உ)

கண்டதுசெய்து கருணைமட்டுப்பருகிக்களித்து
மிண்டுகின்றேனைவிடு திகண்டாய்நின்விரைமலர்த்தாள்
பண்டுதந்தாற்போற்பணித்துப்பணிசெயக்கூவித்தென்னைக்
கொண்டெனெந்தாய்களையாய்களையாயகுதுகுதுப்பே. (ரு.ங)

குதுகுதுப்பின்றின்றென்றென்றிப்பேசெய்துநின்றநிப்பில்
விதுவிதுப்பேனைவிடு திகண்டாய்விரையார்ந்தினிய
மதுமதுப்போன்றென்னைவாழைப்பழத்தின்மனங்கனிவித்
தெதிர்வதெப்போதுபயில்விக்கயிலைப்பரம்பரனே. (ரு.ச)

பரம்பரனேநின்பழவடியாரொடுமென்படிது
விரும்பரனேவிட்டிடு திகண்டாய்மென்முயற்கறையி
னரும்பரனேநீர்வைத்தணிந்தாய்பிறவியைவாயரவம்
பொரும்பெருமான்வினையேன்மனமஞ்சிப்பொதும்புறவே. (ரு.ரு)

பொதும்புறுதீப்போற்புகைந்தெரியப்புலன்றீக்கதுவ
வெதும்புறுவேனைவிடு திகண்டாய்விரையார்ந்தவந்
ததும்புமந்தாரத்திறுரம்பயின்றுமந்தம்முரல்வண்
டதும்புங்கொழுந்தேனவிர்சடைவானத்தடலரைசே. (ரு.சு)

அரைசேயறியாச்சிறியேன்பிழைக்கஞ்சலென்னினல்லால்
 லீரைசேர்முடியாய்விடுதிகண்டாய்வெண்ணகைக்கருங்கட்
 டிரைசேர்மடந்தைமணந்ததிருப்பொற்பதப்புயங்கா
 வரைசேர்ந்தடர்ந்தென்னவல்லினைதான்வந்தடர்வனவே. (௩௭)

அடர்புலனாநிற்பிரிந்தஞ்சியஞ்சொல்லாரவர்தம்
 விடர்விடலேனைவிடுதிகண்டாய்விரிந்தேயெரியுஞ்
 சடரனையாய்சுகாட்டரசேதொழும்பர்க்கமுதே
 தொடர்வரியாய்தமியேன்றனிநீக்குந்தனித்துணையே. (௩௮)

தனித்துணைநீநிற்கயான்றருக்கித்தலையானடந்த
 வினைத்துணையேனைவிடுதிகண்டாய்விளையேனுடைய
 மனத்துணையென்றனவாழ்முதலேயெனக்கெய்ப்பில்வைப்பே
 தினைத்துணையேனும்பொறேன்றையராக்கையின்றிணவலையே. (௩௯)

வலைத்தலேமானன்னோக்கியர்நோக்கின்வலையிற்பட்டு
 மிலைத்தலைந்தேனைவிடுதிகண்டாய்வெண்மதியினொற்றைக்
 கலைத்தலையாய்கருணாகரனேகயிலாயமென்னு
 மலைத்தலைவாமலையாண்மணவானவென்வாழ்முதலே. (௪௦)

முதலைச்செய்வாய்ச்சியர்வேட்கைவெந்நீநிற்கடிப்பழுங்கி
 விதலைச்செய்வேனைவிடுதிகண்டாய்விடக்கூன்மிடைந்த
 சிதலைச்செய்காயம்பொறேன்சிவனேமுறையோமுறையோ
 திதலைச்செய்ப்புண்முலைமங்கைபங்காவென்சிவகதியே. (௪௧)

கதியடியேற்குன்கழறந்தருளவுமூன்கழியா
 விதியடியேனைவிடுதிகண்டாய்வெண்டலைமுழையிற்
 பதியுடைவாளரப்பார்த் திறைபைத்துச்சுருங்கவஞ்சி
 மதிநெடுநீநிற்குளித்தொளிக்குஞ்சடைமன்னவனே. (௪௨)

மன்னவனையொன்றுமாறறியாச்சிறியேன்மகிழ்ச்சி
 மின்னவனேவிட்டிடுதிகண்டாய்மிக்கவேதமெய்நூல்
 சொன்னவனேசொற்கழிந்தவனேகழியாத்தொழும்பர்
 முன்னவனேபின்னுமானவனையிம்முமுதையுமே. (௪௩)

முமுதயில்வேற்கண்ணியரென்னுமரித்தழன்முமுதும்
 விமுதனையேனைவிடுதிகண்டாய்நின்வெறிமலர்த்தா
 டொழுதுசெல்வானத்தொழும்பரிந்குட்டிசோற்றெம்பிரான்
 பழுதுசெய்வேனைவிடேலுடையாயுண்ணப்பாடுவனே. (௪௪)

பாடிற்றிலேன்பணியேன்மணிநீயொளித்தாய்க்குப்பச்சுன்
வீடிற்றிலேனைவிடுதிகண்டாய்வியந்தாங்கலறித்
தேடிற்றிலேன்சிவனெவ்விடத்தானெவர்கண்டனரென்
ரோடிற்றிலேன்கிடந்துள்ளருகேனின்னுழைத்தனனே (௪௫)

உழைதருநோக்கியர்கொங்கைப்பலாப்பழத்தீயிடுபொய்
விழைதருவேனைவிடுதிகண்டாய்வின்வேலைநஞ்சண்
மழைதருகண்டன்குணமிவிமானிடன்றைய்மதியன்
பழைதருமாபரனென்றென்றைவன்பழிப்பினையே. (௪௬)

பழிப்பினின்பாதப்பழந்தொழும்பெய்திவிழப்பழித்து
வீழித்திருந்தேனைவிடுதிகண்டாய்வெண்மணிப்பணிலங்
கொழித்துமந்தாரமந்தாகினிநுந்தும்பந்தப்பெருமை
தழிச்சிறைநீரிந்பிறைக்கலஞ்சேர்தருதாரவனே. (௪௭)

தாரகைபோலுந்தலைத்தலைமாலைத்தழலரப்பூண்
வீரவென்றன்னைவிடுதிகண்டாய்விலென்னையிக்கா
ராரடியானென்னினுத்தரகோசமங்கைக்கரசின்
சீரடியாரடியானென்னுநின்னைச்சிரிப்பிப்பனே. (௪௮)

சிரிப்பிப்பன்சிறும்பிழைப்பைத்தொழும்பையுமீசற்கென்று
விரிப்பிப்பனென்னைவிடுதிகண்டாய்வின்வெங்கரியி
னுரிப்பிச்சன்றோலுடைப்பிச்சனஞ்சூண்பிச்சனூர்ச்சுகாட்
டெரிப்பிச்சனென்னையுமாளுடைப்பிச்சனென்றேசுவனே. (௪௯)

எசினும்யானுன்னையேத்தினுமென்பிழைக்கேருழைந்து
வேசறுவேனைவிடுதிகண்டாய்செம்பவளவெற்பிற்
றேசடையாயென்னையாளுடையாய்சிறுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சினவாலமுண்டாயமுதுண்ணக்கடையவனே. (௫௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெம்பாவை.

சத்தியை வியந்தது.

திருவண்ணாமலையிலருளிச் செயப்பட்டது.

—*—

வெண்டளையான்வந்த இயற்றரவினைக்கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதியு மந்தமு மில்லா உரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதா ரமளியின்மே னின்றும் புரண்டிவங்
னேதேனு மாகாள் கிடந்தாளென் னேயென்னே
யீதேயெந் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (க)

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பா யிராப்பகனும்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதா ரமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசியிவையுஞ் சிலவோ வினையாடி
யேசு மிடமீதோ விண்ணோர்க ளேத்துதற்குக்
கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் நிலைச்சிற் றம்பலத்து
ளீசனூர்க் கன்பார்யா மாரேலோ ரெம்பாவாய். (உ)

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
னத்தனா னந்த னமுதனென் றள்ளறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
பத்துடையீ ரீசன் பழவடியீர் பாங்குடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
வெத்தோநின் னன்புடைமை யெல்லோ மறியோமோ
சித்த மழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை
யித்தனையும் வேண்டு மெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். ௩

ஒண்ணித் திலநகையா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ
வெண்ணிக்கொ ளெளவா சொல்லுகோ மவ்வளவுங்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ள
முண்ணெக்கு நின்றருக யாமாட்டோ நீயேவந்
தெண்ணிக் குறையிற் றுயிலேலோ ரெம்பாவாய். (ச)

மாலறியா நான்முகனுங் காணு மலையினைநாம்
போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே யறிவரியான்
கோலமு நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனெயென்
றோல மிடினு முணரா யுணராய்கா
ணைலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (ரு)

மானேநீ நென்னலை நாளாவந் துங்களை
நானே யெழுப்புவ னென்றலு நாணமே
போன திசைபகரா யின்னம் புலர்ந் தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே யறிவரியான்
ருனேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி உந்தோர்க்குன் வாய்திறவா
யுனே யுருகா யுனக்கே யுறுமெமக்கு
மேனோர்க்குந்தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். (சு)

அன்னே யிவையுஞ் சிலவோ பலவமா
நுன்னந் கரியா னொருவ னிருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னுவென் னுமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பா
யென்னுனை யென்னரைய னின்னமுதென் றெல்லோமுஞ்
சொன்னோங்கேன் வெவ்வேறு யின்னந் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியா
லென்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (எ)

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெக்கு
மேழி வியம்ப வியம்பும்வெண் சங்கெக்குங்

கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழும்பொருள்கள் பாடினோங் கேட்டிலையோ
 வாழியீ தென்ன வறக்கமோ வாய்திறவா
 யாழியா னன்புடைமை யாமாறு மிவ்வாறே
 ஆழி முதல்வனாய் நின்ற வொருவனை
 யேழைபங் காள்ளையே பாடேலோ ரெம்பாவாய். (௬)

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 யுன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோ
 முன்னடியார் தான்பணியோ மாங்கவர்க்கே பாங்காவோ
 மன்னவரே யெங்கணவ ராவா ரவருகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோ
 மின்ன வகையே யெமக்கெங்கோ னல்குதியே
 லென்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய். (௭)

பாதாள மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியு மெல்லாப் பொருண்முடிவே
 பேதை யொருபாற் றிருமேனி யொன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரு மண்ணுந் துதித்தாலு
 மோத வுலவா வொருதோழன் ரெண்டருளன்
 கோதில் குலத்தரன்மன் கோயிற் பிணப்பிள்ளைகா
 னேதவனா ரேதவன்பே ராருற்ற ராரயலா
 ரேதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (௮)

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
 கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
 லையா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்கா னுரமுல்போற்
 செய்யாவெண் ணீரடி செல்வா சிறுமருங்குன்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
 வையாநீ யாட்கொண் டருளும் விளையாட்டி
 னுய்வார்க ளாய்ப்பும் வகையெல்லா முய்ந்தொழிந்தோ
 மெய்யாமற் காப்பா யெமையேலோ ரெம்பாவாய். (௯)

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநா மார்த்தாடுங்
 தீர்த்தனற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
 கூத்தனிய் வானுங் குவல்குமு மெல்லோமுங்
 காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி

வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வர்கலை
 ளார்ப்பவரு செய்ய வணிசூழன்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாத
 மேத்தி யிருஞ்சுனை நீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௨)

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதா
 லங்கங் குருகி னத்தாற் பின்னு மரவத்தாற்
 றங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினு
 லெங்கள் பிராட்டியு மெங்கோனும் போன்றிசைந்த
 பொங்கு மடுவிற்புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ்
 சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
 கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௩)

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
 சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி யப்பொருளா மாபாடிச்
 சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
 யாதி திறம்பாடி யந்தமா மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
 பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௪)

ஒரொருகா லெம்பெருமா னென்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவான் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகா லோவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையான் விண்ணோரைத்தான் பணியான்
 பேரையைற் கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறு
 மாரொருவ ரிவ்வண்ண மாட்கொள்ளும் வித்தகர்தான்
 வாரொருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
 யேருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௫)

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையா
 னென்னத் திகழ்ந்தெம்மை யாளுடையா எரிட்டிடையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
 பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவ
 மென்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை யாளுடையா

டன்னிற் பிரிவிலா வெங்கோமா னன்பர்க்கு
முன்னி யவணமக்கு முன்சுரக்கு மின்னருளே
யென்னப் பொழியாய் முழையேலோ ரெம்பாவாய். (கசு)

செங்க ணவன்பாற் றிசைமுகன்பாற் றேவர்கன்பா
லெங்கு மிலாததோ ரின்பநம் பாலதாக்
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
யிங்குநம் மில்லங்க டோறு மெழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
யங்க ணரசை யடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (கசு)

அண்ண மலையா னடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போற்
கண்ண ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ண ரொளிமழுங்கித் தாரகைக டாமகலப்
பெண்ணகி யாண யலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணகி மண்ணகி யித்தனையும் வேறுகிக்
கண்ண ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணையிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே யடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் மச்சத்தா
லெங்கள் பெருமா னுனக்கொன் றுரைப்போங்கே
னெங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க
வெங்கை யுனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றென்றுங் காணற்க
விங்கிப் பரிசே யெமக்கெங்கோ னல்குதியே
லெங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். (கசு)

போற்றி யருளுகநின் னுதியாம் பாதமலர்
போற்றி யருளுகநின் னந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீறா மிணையுடிகள்
போற்றிமா னுன்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்

போற்றியா முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியா மார்கழீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். (௨௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவம்மாவின.

ஆனந்தக்களிப்பு.

எ து. சுசுமேலீடு.

திருவண்ணாமலையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஒப்புமைபற்றிவந்தவாறடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செங்க னெடுமாலுஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
யெங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையா
னங்கண னந்தணல யறைகூவி வீடருளு
மங்கருணை வார்கழலே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௧)

பாரார் விசம்புள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தா
ராராலுங் காண்டற் கரியா னெமக்கெளிய
பேராளன் றென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வழியருளி வந்தென் னுளம்புகுந்த
வாரா வமுதா யலைகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேரரசை வாரியனைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௨)

இந்திரனு மாலயனு மேனோரும் வானோரு
மந்தரமே நிற்கச் சிவனவனி வந்தருளி

யெந்தரமு மாட்கொண்டு தோட்கொண்ட நீற்றனாய்ச்
சுந்தனையை வந்துருக்குஞ் சீரார் பெருந்துறையான்
பந்தம் பறியப் பரிமேற்கொண் டான்மந்த
யந்தமிலா வான்மந்தம் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௩)

வான்வந்த தேவர்களு மாலயனே டிந்திரானுங்
கானின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றலையளித்திட்
னேவந் துரோமங்க ளுள்ளே யுயிர்ப்பெய்து
தேன்வந் தமுதின மெளிவி னெளிவந்த
வான்வந்த வர்கழலே பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௪)

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
஁ல்லாளன் மென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம் பலமன்னு
மொல்லை விடையானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௫)

கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறெருவன்
நீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனவெல்லாம் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை வீடெய்த
வாட்டாங்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௬)

ஓயாதே யுன்குவா ருள்ளிருக்கு முள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாதிருக்கும் பாதியனை
நாயான நந்தம்மை யாட்கொண்ட நாயகனைத்
தாயான தத்துவனைத் தானே யுலகேழு
மாயானை யான்வானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௭)

பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண் டலத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து ஁லிகொண் டக்கோவான் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௮)

துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந் துறையான்
கொண்ட புரிநூலான் கோ லமா வூர்தியான்
கண்டங் கரியான்செம் மேனியான் வெண்ணீற்றா
னண்டமுத லாமினா னந்தமிலா யானந்தம்
பண்டைப் பரிசே பழவடியார்க் கீந்தருளு
மண்டம் வியப்புறுமா பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௧௭)

விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளு மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ணூர் தமிழளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
பெண்ணாளும் பாகனைப் பேணு பெருந் துறையிற்
கண்ணூர் கழல்காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட
வண்ணா மலையானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௧௮)

செப்பார் முலைபங்கன் நென்னன் பெருந் துறையான்
றப்பாமே தாளண்டந்தார் நெஞ்சுருக்குந் தன்மையினா
னப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோக மாக்குவித்த
வப்பார் சடையப்ப னானந்த வாரகமுலே
யொப்பாக வொப்புவித்த வுள்ளத்தா ருள்ளிருக்கு
மப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௧௯)

மைப்பொலியுங் கண்ணிகேண் மாலயனே டிந்திரனு
மெப்பிறவி யுந்தேட வென்னையுந்தன் னின்னருளா
லிப்பிறவி யாட்கொண் டினிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கட் டோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேரு
யெப்பொருட்குந் தானேயா யாவைக்கும் வீடாகு
மப்பொருளா நஞ்சிவனைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௨௦)

கையார் வளைசிலம்பக் காதார் குழையாட
மையார் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டொலிப்பச்
செய்யானை வெண்ணீ றணிந்தானைச் சேர்ந்தறியாக்
கையானை யெங்குஞ் செறிந்தானை யன்பர்க்கு
மெய்யானை யல்லாதார்க் கல்லாத வேதியனை
யையா றமர்ந்தானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

(௨௧)

ஆனையாய்க் கிடமாய் மானுடராய்த் தேவரா
யேனைப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந் தெய்த்தேனை
யூனையு நின்றுருக்கி யென்வினையை யோட்டுகந்து

தேனையும் பாலையும் கன்னலையு மொத்தினிய
கோனவன்போல் வந்தென்னைத் தன்றொழும்பிற் கொண்டருளும்
வானவன் பூங்கழலே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கச)

சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்கன்மன் வேள்வியினி
லிந்திரனைத் தோணெரித்திட் டெச்சன் றலையரிந்
தந்தரமே செல்லு மலர்கதிரோன் பற்றகர்த்துச்
சிந்தித் திசைதிசையே தேவர்களை யோட்டுகந்த
செந்தார்ப் பொழில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
மந்தார மாலையே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கரு)

ஊனா யுயிரா யுணர்வாயென் னுட்கலந்து
தேனா யமுதமுமாய்த் தீங்கரும்பிற் கட்டியுமாய்
வானோ ரறியா வழியெமக்குத் தந்தருளந்
தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீரொளிகே
ரானா வறிவா யளவிறந்த பல்லுயிர்க்குங்
கோனாகி நின்றவா கூறுதுங்கா ணம்மானாய். (கசு)

சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன்றிரடோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கிநின்
றூடுவேன் செவ்வாய்க் குருசூவே னுள்ளருகிக்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்து மலர்வே னன்னலேந்தி
யாடுவான் சேவடியே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கஎ)

கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கினரும் பாதியனை
வெளிவந்த மாலயனுங் காண்பரிய வித்தகனைத்
தெளிவந்த தேறலைச் சீரார் பெருந்துறையி
லெளிவந் திருந்திரங்கி யெண்ணரிய வின்னருளா
லொளிவந்தெ னுள்ளத்தி னுள்ளே யொளிகிழ
யளிவந்த வந்தணனைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கஅ)

முன்னனை மூவர்க்கு முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
ின்னனைப் பிள்ளுகளைப் பேணு பெருந்துறையின்
ன்னனை வானவனை மாதியலும் பாதியனைத்
தன்னனைக் காவானைத் தென்பாண்டி நாட்டானை
யன்னனை யென்னப்ப நென்பார்கட் கின்னமுதை
ன்னனை யம்மானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கக)

பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்க ணீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான் ரொல்புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்கா ணம்மானும்.

௨௦

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பொற்சுண்ணம்.

ஆனந்தமனோலயம்.

எ. து. தானன்றி நிற்றல்.

தில்லையி லருளிச்செயப்பட்டது.

எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்துநற் றுமம் பூமாலை தூக்கி
முளைக்குடந் தூபநற் றீபம் வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளு
நாமக னோடு பல்லாண்டிசைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியுங்
கங்கையும் வந்து கவரி கொண்மி
னத்தனை யாறனம் மானைப் பாடி
யாடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(க)

பூவியல் வார்சடை யெம்பி ராற்குப்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடிக்க வேண்டு

மாவின் வடுவகி ரன்ன கண்ணீர்
 வம்மின்கள் வந்துடன் பாடு மின்கள்
 கூவுமின் றெண்டர் புறநி லாமே
 குனிமின் றெழுமினெங் கோனெங் கூத்தன்
 தேவியுந் தானும்வந் தெம்மை யாளச்
 செம்பொன்செய் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(௨)

சந்தர நீற ணிந்தும் மெழுகித்
 தூயபொன் சிந்தி நிதிப ரப்பி
 யிந்திரன் கற்பக நாட்டி யெங்கு
 மெழிற்சுடர் வைத்துக் கொடி யெடுமி
 னந்தரர் கோன யன்றன் பெருமா
 னுழியா னுதனல் வேலன் றுதை
 யெந்தர மாளுமை யாள் கொழுநந்
 தேயந்தபொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(௩)

காசணி மின்க னுலக்கை யெல்லாங்
 காம்பணி மின்கள் கறை யுரலை
 நேச முடைய வடிய வர்க
 ணினுந் நிலாவுக வென்று வாழ்த்தித்
 தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங் கச்சித்
 திருவேகம்பன் செம்பொற் கோயில் பாடிப்
 பாச வினையைப் பறித்து நீன்று
 பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(௪)

அறுகெ டிப்பா ரயனும் மரியு
 மன்றி மற்றிந் திரனோ டமரர்
 நறுமுறு தேவர் கணங்க ளெல்லா
 நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்க வொட்டோஞ்
 செறிவுடை மும்மதி லெய்த வில்லி
 திருவேகம்பன் செம்பொற் கோயில் பாடி
 முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்க ணப்பற்
 காடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(௫)

உலக்கை பலவோச் சுவார் பெரிய
 ருலகமெ லாமுரல் போதா தென்றே

கலக்க வடியவர் வந்து நின்றார்
காண வுலகங்கள் போதா தென்றே
நலக்க வடியோமை யாண்டு கொண்டு
நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத் தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி
மகிழ்ந்துபொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (க)

சூடகந் தோள்விலை யார்ப்ப வார்ப்பத்
தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்ப வார்ப்ப
நாடவர் நந்தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப
நாமுமவர் தம்மை யார்ப்ப வார்ப்பப்
பாடக மெல்லடி யார்க்கு மங்கை
பங்கின னெங்கள் பரா பரனுக்
காடக மாமலை யன்ன கோவுக்
நாடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (ங)

வாட்டடங் கண்மட மங்கை நல்லீர்
வரிவிலை யார்ப்பவண் கொங்கை பொங்குத்
தோட்டிரு முண்டந் துறைந்தி லங்கச
சோற்றெம் பிரானென்று சொல்லிச் சொல்லி
நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மை யிம்மை
நாட்கொண்ட வண்ணவதள் பாடிப் பாடி
நாடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (ச)

நாடக மெல்லா முரல நாக
மாமேரு வென்னு முலக்கை நாட்டி
மெய்யெனு மஞ்ச ணிநைய வட்டி
மேதகு தென்னன் பெருந்து றையான்
செய்ய திருவடி பாடிப் பாடிச்
செம்பொ ளுலக்கை வலக்கை பற்றி
யையனணி தில்லை வாண னுக்கே
நாடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (க)

முத்தணி கொங்கைக ளாட வாட
மொய்குழல் வண்டின மாட வாடச்
சித்தஞ் சிவனொடு மாட வாடச்
செங்கயற் கண்பனி யாட வாடப்

பித்தெம் பிரானொடு மாட வாடப்
பிறவி பிறரொடு மாட வாட
வத்தன் கருணையொ டாட வாட
வாடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(க௦)

மாடுநகை வாணி லாவெ றிப்ப
வாய்திறந் தம்பவ ளந்து டிப்பப்
பாடுமி னந்தம்மை யாண்ட வாறும்
பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப் பாடித்
தேடுமி னெம்பெரு மானைத் தேடிச்
சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத் தேறி
யாடுமி னம்பலத் தாடி னானுக்
காடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(க௧)

மையமர் கண்டனை வான நாடர்
மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன் றன்னை
யையனை யையர் பிரானை நம்மை
யகப்படுத் தாட்கொண்ட ருமை காட்டும்
பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப்
போதரிக் கண்ணினைப் பொற்றொ டித்தோட்
பையர வல்குன் மடந்தை நல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(க௨)

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்க ருங்கண்
வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீ
ரென்னுடை யாரமு தெங்க ளப்ப
னெம்பெரு மானிம வான்ம கட்டுத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்ற கப்பன்
றமையனெம் மையன் ருள்கள் பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே.

(க௩)

சங்க மரற்றச் சிலம்பொ லிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாட்ச்
செங்கனி வாயித முந்து டிப்பச்
சேயிழை யீர்சிவ லோகம் பாடிக்
கங்கை யிரைப்ப வராவி ரைக்குங்
கற்றைச் சடைமுடி யானக ழற்கே

திருப்பொற்சுண்ணம்.

கூக

பொங்கிய காதலிற் கொங்கை பொங்கப்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (கச)

ஞானக் கரும்பின் நெளியைப் பாகை
நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை யாயி னானைச்
சித்தம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டு கொண்ட
கூத்தனை நாத்தழும் பேற வாழ்த்திப்
பானற் றடங்கண் மடந்தை நல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (கஞ)

ஆவகை நாழும்வந் தன்பர் தம்மோ
டாட்செயும் வண்ணங்கள் பாடி விண்மேற்
றேவர் கனாவி லுங்கண் டறியாச்
செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ் செல்வச்
சேவக மேந்திய வெல்கொ டியான்
சிவபெரு மான்புராஞ் செற்ற கொற்றச்
சேவக னுமங்கள் பாடிப் பாடிச்
செம்பொன்செய் சுண்ண மிடித்து நாமே. (கக)

தேனக மாமலர்க் கொன்றை பாடிச்
சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
வானக மாமதிப் பிள்ளை பாடி
மால்விடை பாடி வலக்கையேந்து
மூனக மாமழுச் சூலம் பாடி
யும்பரு மிம்பரு முய்ய வன்று
போனக மாகநஞ் சுண்டல் பாடிப்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (கஎ)

அயன்றலை கொண்டுசெண் டாடல் பாடி
யருக்க னெயிறு பறித்தல் பாடிக்
சயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல் பாடிக்
காலனைக் காலா லுதைத்தல் பாடி
யியைந்தன முப்புர மெய்தல் பாடி
யேழையடி யோமை யாண்டு கொண்ட
நயந்தனைப் பாடிநின் றாடி யாடி
நாதற்குச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (கச)

வட்டமலர்க் கொன்றை மாலை பாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும் பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழுந் தென்றில்லை பாடிச்
 சிற்றம் பலத்தெனகள் செல்வம் பாடிச்
 கட்டிய மாசணக் கச்சை பாடிச்
 கங்கணம் பாடிச் கவித்த கைம்மே
 லிட்டினின் ருடு மரவம் பாடி
 யீசற்குச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௧௯)

வேதமும் வேள்வியு மாயி னார்க்கு
 மெய்மையும் பொய்மையு மாயி னார்க்குச்
 சோதியு மாயிரு ளாயி னார்க்குத்
 துன்பமுமா யின்ப மாயினார்க்குப்
 பாதியுமாய் முற்று மாயி னார்க்குப்
 பந்தமுமாய் வீடு மாயி னாருக்
 காதியு மந்தமு மாயி னாருக்
 காடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௨௦)
 திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோத்தும்பி.

சிவனோடைக்கியம்.

எ - து. சிவனுடன் இடையருது நின்றல்
 தில்லையி லருளிச்செயப்பட்டது.

நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவேறு கோணம் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
 நாவேறு செல்வியு நாரணனு நான்மறையு
 மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச
 சேவேறு சேவடிக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி. (௧)

நானாரென் னுள்ளமார் ஞானங்களா ரென்னையாரறிவார்
 வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனென் மதிமயங்கி

பூளு ருடைதலையி லுண்பலிதே ரம்பலவன்
மேளார் கமலமே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௨)

தினைத்தனை யுன்னதோர் பூவினிற்தே னுண்ணுதே
நினைத்தொறுங் காண்டோறும் பேசுந்தோறு மெப்போது
மனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௩)

கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி
னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௪)

அத்தேவர் தேவ ரவர்தேவ ரென்றிங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேது மில்லாதென் பற்றறநான் பற்றிரின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௫)

வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள்குலங் கல்வியென்னும்
பித்த வுலகிற் பிறப்போ டிறப்பென்னுஞ்
சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௬)

சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனைக்
கெட்டேன் மறப்பேளோ கேடுபடாத் திருவடிபைய
யொட்டாத பாலித் தொழும்பரைநா முருவறியோஞ்
சிட்டாய சிட்டற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௭)

ஒன்றாய் மூளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
வென்றாதை தாதைக்கு மெம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௮)

கரணங்க ளெல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க ளேசென்று சார்தலுமே தானெனக்கு
மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௯)

நோயுற்று மூத்துநா னுந்துகன்ற யிங்கிருந்து
நாயுற்ற செல்வ நயந்தறியா வண்ணமெல்லாந்

தாயுற்று வந்தென்னை யாண்டுகொண்ட தன்கருணைத்
தேயுற்ற செல்வற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௧௦)

வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலிய நென்னுதே
கன்னெஞ் சுருக்கிக் கருணையினு லாண்டுகொண்ட
வன்னந் தினைக்கு மணிதில்லை யம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௧௧)

நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேது மில்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளுந்
தாயான வீசற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௧௨)

நான்றனக் கன்பின்மை நானுந்தா னும்மறிவோந்
தானென்னை யாட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவா
ரான கருணையு மங்குற்றே தானவனை
கோனென்னைக் கூடக் குளிர்ந்துதாய் கோத்தும்பீ. (௧௩)

கருவா யுலகினுக் கப்புறமா யிப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழன் மாதினொடும் வந்தருளி
யருவாய் மறைபயி லந்தணளு யாண்டுகொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௧௪)

நானுமென் சிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோந்
தானுந்தன் றையலுந் தாழ்சடையோ னுண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்
றேனுந் து சேவடிக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௧௫)

உள்ளப் படாத திருவுருவை யுள்ளுதலுங்
கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை
வெள்ளப் பிரானெம் பிரானென்னை வேறேயாட்
கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௧௬)

பொய்யாய செல்வத்தே புக்கமுந்நி நாடோறு
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை யாட்கொண்ட
வையாவென் னொயிரே யம்பலவா வென்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. (௧௭)

தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருடோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசஞ்சாந்தும் னபங்கிளியுஞ்

சூலமுந் தொக்க வளைபு முடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிரந்தூதாய் கோத்தும்பி.

(கஅ)

கள்வன் கடியன் கலதியிவ னென்னுதே
வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தா னென்மனத்தே
யுள்ளத் துறுதுய ரொன்றொழியா வண்ணமெல்லாந்
தெள்ளுங் கழலுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி.

(கக)

பூமே லயனோடு மாலும் புகலரிதென்
தேமாநி நிற்க வடியே னிறுமாக்க
நாய்மேற் றவிசிட்டி நன்றூப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி.

(உ௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத் தெள்ளேணம்.

—[*]—

சிவனோடடைவு.

எ - து. சிவனுடனே சென்று கூடுதல்.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

—o—o—o—

இதுவுமது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
யுருநா மறியவோ ரந்தணனா யாண்டுகொண்டா
னொருநாம மோருருவ மொன்றுமில் லாற்காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

(க)

திருவார்பெருந்துறை மேயபிரா னென்பிறவிக்
கருவே ரறுத்தபின் யாவரையுந் கண்டதில்லை
யருவா யுருவமு மாயபிரா னவன்மருவுந்
திருவாரூர் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

(உ)

அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை

யுருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பதுகேட் டிலகமெல்லாங்
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௩)

அவமாய தேவ ரவகதியி லமுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலு நாமொழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௪)

அருமந்த தேவ ரயன்றிருமாற் கரியசிவ
முருவந்து பூதலத்தோ ருகப்பெய்தக் கொண்டருளிச்
கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்தென் னுளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௫)

அரையாடு நாக மசைத்தபிரா னவனியின்மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிற்
முரையாட வுள்ளொளியாட வொண்மாமலர்க் கண்களினீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௬)

ஆவா வரியயனிந் திரன்வானோர்க் கரியசிவன்
வாவாவென் றென்னையும்பூ தலத்தேவலித் தாண்டுகொண்டான்.
பூவா ரடிச்சுவ டென்றலைமேற் பொறித்தலுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௭)

கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னு
மறம்பாவமென் றிரண்டச்சந் தவிர்த்தென்னை யாண்டுகொண்டான்
மறந்தேயுந் தன்கழனான் மறவாவண்ண நல்கியவத்
திறம்பாடல் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௮)

கன்னு ருரித்தென்ன வென்னையுந்தன் கருணையினாற்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான் புகழ்பாடி
மின்னேர் நுடங்கிடைச் செந்துவர்வாய் வெண்ணகையீர்
தென்னு தென்னு வென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௯)

கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கணைகழலோன்
புனவே யனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே யெனைப்பிடித்தாட் கொண்டவா நயந்துநெஞ்சஞ்
சினவேற்க ணீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௧௦)

கயன்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கனெனைக்கலந் தாண்டலுமே
யயன்மாண் டருவினைச்சுற் றமுமாண் டவனியின்மேன்

திருத்தெள்ளேணம்.

சுஎ

மயன்மாண்டு மற்றுமுள்ள வாசகமாண் டென்னுடைய
செயன்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கக)

முத்திக் குழன்று முனிவர்குழா நனிவாட
வத்திக் கருளி யடியேனை யாண்டுகொண்டி
பத்திக் கடலுட் பதித்த பாஞ்சோதி
தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கஉ)

பார்பாடும் பாதாளர் பாடும்விண்ணோர் தம்பாடி
மார்பாடிஞ் சாரா வகையருளி யாண்டுகொண்ட
நேர்பாடல் பாடி நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்
சீர்பாடல் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கங)

மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே
நூலே நுழைவரியா னுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவகத்தாற்
சேலேர்கண் ணீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கச)

உருகிப் பெருகி யுளங்குளீர முகந்துகொண்டு
பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடலை
மருவித் திகழ்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோர்
திருவைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கரு)

புத்தன் புரந்தரா திய்யயன்மால் போற்றிசெயுழி
பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்பறுத்த
வத்த னணிதில்லை யம்பலவ னருட்கழல்கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கசு)

உவலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திரமாஞ்
சவலைக் கடலுள னாய்க்கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைக டந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கஏ)

வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழவீர் மண்கெடினுந்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கூன்கெட் டியிர்கெட் டினர்வுகெட்டெ னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கஅ)

விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாளத் தார்வித்து
மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடைய வைப்படியோங்

கூ.அ

திருச்சாழல்.

கண்ணா வந்துநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னுதென் னுவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ (கக)

குலம்பாடிக் கொக்கிற சும்பாடிக் கோல்வளையா
ணலம்பாடி நஞ்சுண்ட வாபாடி நாடோறு
மலம்பார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
சிலம்பாடல் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (உ௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சாழல்.

சிவனுடையகாருணியம்.

எ - து. சிவனுடைய அருட்சத்தி விளையாட்டு.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

இதுவுமது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூசுவதம் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதந் திருவாயான் மறைபோலுங் காணேஇ
பூசுவதம் பேசுவதம் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
யீசனவ நெவ்வயிர்க்கு மியல்பானான் சாழலோ. (க)

என்னப்ப நெம்பிரா நெல்லார்க்குந் தானீசன்
றுன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது வென்னேஇ
மன்னுகலை துன்னுபொருண் மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ. (உ)

கோயில் சுகொடு கொல்புலித்தோ னல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேஇ
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னுயிடினுங்
காயி லுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ. (ஈ)

அயனை யனங்கனை யந்தகனைச் சந்திரனை
வயனங்கண் மாபா வடிச்செய்தான் காணேஇ

நயனங்கண் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தார்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ. (ச)

தக்கனையு மெச்சினையுந் தலையறுத்துத் தேவர்கணந்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதா னென்னே.உ
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி யருள்கொடுத்தங்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ. (இ)

அலரவனு மாலவனு மறியாமே யழலுருவாய்
நிலமுதற்கீ ழுண்டமுற நின்றதுதா னென்னே.உ
நிலமுதற்கீ ழுண்டமுற நின்றிலனே லிருவருந்தஞ்
சலமுகத்தா லாங்காரந் தவிரர்காண் சாழலோ; (ஈ)

மலைகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாயுமது வென்னே.உ
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாய்ந்திலளேற் றாணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கோடாஞ் சாழலோ. (எ)

கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த
வாலால முண்டா னவன் சதுர்தா னென்னே.உ
யாலால முண்டிலனே லன்றயன்மா லுள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ. (அ)

தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன் .
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணே.உ
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ. (ஊ)

தானந்த மில்லான் றனையடைந்த நாயேனை
யானந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணே.உ
யானந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ. (க0)

நங்காயி தென்னதவ நரம்போ டெலும்பணிந்து
கங்காளந் தோண்மேலே காதுவித்தான் காணே.உ
கங்காள மாமாகேன் காலாந் தரத்திருவர்
தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ. (கக)

காணர் புலித்தோ லுடைதலையுண் காடுபதி
யாணு லவனுக்கிங் காட்படுவா ராரேடி.

எயி

திருச்சாமுல்.

யானுலங் கேனா யயனுந் திருமாலும்
வானுடர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ. (கஉ)

மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலான் பெண்டிருவை
யுலகறியத் தீவேட்டா னென்னுமது வென்னேட
யுலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனே லுலகனைத்துங்
கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாங் கலவகிடுங்காண் சாழலோ. (கங)

தேன்புக்க தண்பணைசூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
ரூன்புக்கு நட்டம் பயிலுமது வென்னேட
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேற் றரணியெல்லா
மூன்புக்க வேற்காளிக் கூட்டாங்காண் சாழலோ. (கச)

கடகரியும் பரிமாவுந் தேருமுகந் தேருதே
யிடபமுகந் தேறியவா நெனக்கறிய வியம்பேட
தடமதில்க ளவைமூன்றுந் தழுவெரித்த வந்நாளி
விடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ. (கரு)

நன்றாக நால்வர்க்கு நான்மறையி னுட்பொருளை
யன்றாவின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் கானேட
யன்றாவின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தா னுயிடினுங்
கொன்றான்காண் புரமூன்றுங் கூட்டோடே சாழலோ. (கசு)

அம்பலத்தே கூத்தாடி யமுதுசெயப் பலிதிரியு
நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது வெ னேட
நம்பனையு மாமாகே ணன்மறைக டாமறியா
வெம்பெருமா னீசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ. (கஏ)

சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா நென்னேட
நலமுடைய நாரணன்ற நயனமிடந் தரண்டிக்கீ
ழலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ (கஅ)

அம்பரமாம் புள்ளித்தோ லாலால மாரமுத
மெம்பெருமா னுண்டசது ரெனக்கறிய வியம்பேட
யெம்பெருமா னேதுடித்தங் கேதமுது செய்திடினுந்
தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ. (கஃ)

அருந்தலருக் காலின்கீ ழறமுதலா நான்கனையு
மிருந்தவருக் கருளுமது வெனக்கறிய வியம்பேட

யருந்தவருக் கறமுதனான் கன்றருளிச் செய்திலனேற்
றிருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ.

(௨௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்புவல்லி.

மாயாவிசயநீக்குதல்.

௭. து - மாயையின் பலத்தை மறுத்தல்.

தில்லையி லருளிச்செயப்பட்டது.

இதுவுமது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இணையார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்க ளத்தனையுந் துறந்தொழிந்தே
னணையார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ.

(௧)

எந்தையெந் தாய்சுற்ற மற்றுமெல்லா மென்னுடைய
பந்த மறுத்தென்னை மாண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரா
னந்த விடைமருதி லானந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ

(௨)

நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடைய தம்பெருமான்
மாயப் பிறப்பறுத் தாண்டானென் வல்வினையின்
வாயிற் பொடியட்டிப் புவல்லி கொய்யாமோ.

(௩)

பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
யெண்பட்ட தக்க னருக்கனெச்ச னிந்துவனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரராத்
புண்பட்ட வாபாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ.

(௪)

தேனாடு கொன்றை சடைக்கணிந்த சிவபெருமா
னூனாடி நாடிவந் துள்புகுந்தானுலகர்முன்னே

நானாடி யாடிநின் றோலமிட நடம்பயிலும்
வானாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ. (௩)

எரிமூன்று தேவர்க் கிரங்கியருள் செய்தருளிச்
சிரமூன் றறத்தன் றிருப்புருவ நெரித்தருளி
யுருமூன்று மாகி யுணர்வரிதா மொருவனுமே
புரமூன் றெரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (௪)

வணங்கத் தலைவைத்து வार्கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்
திணங்கத்தன் சேடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமா
னணய்கொ டணிதில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
குணங்கூரப் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௫)

நெறிசெய் தருளித்தன் சேடியார் பொன்னடிக்கே
குறிசெய்து கொண்டென்னை யாண்டபிரான் குணம்பரவி
முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையைக்
கிறிசெய்த வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௬)

பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமல
ரென்னாகந் துன்னவைத்த பெரியோ நெழிற்சுடராய்க்
கன்னா ருரித்தென்னை யாண்டுகொண்டான் கழலினைகள்
பொன்னா னவாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௭)

பேராசை யாமிந்தப் பின்டமறப் பெருந்துறையான்
சேரார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடனஞ்சை யுண்கெந்த காபாலி
போரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௮)

பாலு மமுதமுந் தேனுடனும் பராபரமாய்க்
கோலங் குளிர்ந்துள்ளங் கொண்டபிரான் குரைகழல்கண்
ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியா மந்நெறியே
போலும் புகழ்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௯)

வீரனவன் மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்குங்
கோனவ னாய்நின்று கூடலிலாக் குணக்குறியோ
னான நெடுங்கட லாலால மமுதுசெய்யப்
போனக மானவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௦)

அன்றல நீழற்கீழ்ருமறைக டானருளி
நன்றாக வானவர் மாமுனிவர் நாடோறு

நின்றர வேத்து நிறைகழலோன் புனைகொன்றைப்
பொன்றாது பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௧௩)

படமாக வென்னுள்ளே தன்னிணைப்போ தவையளித்திங்
கிடமாகக் கொண்டிருந் தேகம்ப மேயபிரான்
றடமார் மதிற்றில்லை யம்பலமே தானிடமா
நடமாடு மாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௧௪)

அங்கி யருக்க னிராவணன் தகன்கூற்றன்
செங்க ணரியய னிந்திரனுஞ் சந்திரனும்
பங்கமி றக்கனு மெச்சனுந்தம் பரிசுழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௧௫)

திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பான் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௧௬)

முன்னாய மாலயனும் வானவருந் தானவரும்
பொன்னார் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே
யென்னாக முன்புருந் தாண்டுகொண்டா னிலங்கணியாம்
பன்னாகம் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௧௭)

சீரார் திருவடித் திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
யாராத வாசையதா யடியே னகமகிழத்
தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் றிருநடஞ்செய்
பேரானந் தம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௧௮)

அத்தி யுரித்தது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்
பித்த வடிவுகொண் டிவ்வுலகிற் பிள்ளையுமா
முத்தி முழுமுதலுத் தரகோச மங்கைவள்ளல்
புத்தி புருந்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௧௯)

* மாவார வேறி மதுரைநகர் புருந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப் பெருந்துறையான்

* இத் திருப்பாசரஞ் சில பிரதிகளிற் காணப்பட்டிருத்தலானும்
திருப்பதிகத் தொகையைக் குறிக்குஞ் செய்யுளினும் திருப்பூவல்லி
இருபது திருப்பாசரங்களை யுடைத்து எனக்கூறியிருப்பதனுஞ்
சேர்க்கப்பட்டது.

கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(௨௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவுந்தியார்.

—*—

ஞானவெற்றி.

எ-து-அருட்சத்தியினுடைய சாமர்த்தியம்.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

கலித்தாழிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வளைந்தது வில்லு வளைந்தது பூச
லுளைந்தன முப்புர முந்தீபற
வொருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற.

(௧)

நாரம்பு கண்டில மேகம்பர் தங்கையி
லோரம்பே முப்புர முந்தீபற
வொன்றும் பெருமினக யுந்தீபற.

(௨)

தச்ச விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலு
மச்ச முறிந்ததென் றுந்தீபற
வழிந்தன முப்புர முந்தீபற.

(௩)

உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் லானுக்கே யுந்தீபற
விளமுலை பங்கனென் றுந்தீபற.

(௪)

சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்க
ளோடிய வாபாடி யுந்தீபற
வுருத்திர நாதனுக் குந்தீபற.

(௫)

ஆவா திருமா ல்விப்பாகங் கொண்டென்று
சாவா திருந்தானென் றுந்தீபற
சதூர்முகன் றுதையென் றுந்தீபற.

(௬)

வெய்யவ னங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தறித்தானென் றுந்தீபற
கலங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. (௭)

பார்ப்பதி யைப்பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பதென் னேயேடி யுந்தீபற
பணைமுலை பாகனுக் குந்தீபற. (௮)

புரந்தர னாரொரு பூங்குயி லாகி
மரந்தனி லேறினா ருந்தீபற
வானவர் கோனென்றே யுந்தீபற. (௯)

வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திர னாத்தலை
துஞ்சின வாபாடி யுந்தீபற
தொடர்ந்த பிறப்பற வுந்தீபற. (௧௦)

ஆட்டின் றலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி யுந்தீபற
கொங்கை குலங்கரின் றுந்தீபற. (௧௧)

உண்ணப் புகுந்த பகனொளித் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்தீபற
கருக்கெட நாமெலா முந்தீபற. (௧௨)

நாமக னாசி சிரம்பிர மன்படச்
சோமன் முகனொளித் துந்தீபற
தொல்லை வினைகெட வுந்தீபற. (௧௩)

நான்மறை யோனு மகத்திய மான்படப்
போம்வழி தேமொ றுந்தீபற
புரந்தரன் வேள்வியி லுந்தீபற. (௧௪)

சூரிய னாந்தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற
மயங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. (௧௫)

தக்கனா ரன்றே தலையிழந் தார்தக்கன்
மக்களைச் சூழரின் றுந்தீபற
மடிந்தது வேள்வியென் றுந்தீபற. (௧௬)

பாலக னூர்க்கன்று பாற்கட லீந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யுந்தீபற
குமரன் தன் ருதைக்கே யுந்தீபற. (௧௭)

நல்ல மலரின்மே னுன்முக னூர்தலை
யொல்லை யரிந்ததென் றுந்தீபற
வுகிரா லரிந்ததென் றுந்தீபற. (௧௮)

தேரை நிறுத்தி மலையெடுத் தான்சிர
மீரைந்து மிற்றவா றுந்தீபற
விருபது மிற்றதென் றுந்தீபற. (௧௯)

* ஏகாச மிட்ட விருடிகள் போகாம
லாகாசங் காவலென் றுந்தீபற
வதற்கப்பா லுங்காவலென் றுந்தீபற. (௨௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தோனோக்கம்.

பிரபஞ்சசுத்தி.

எ-து. ஆன்மாக்களைச் சுத்திகரித்தல்.
தில்லை யிலருளிச் செய்ப்பட்டது.

நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தா ஷன்சேவடி கூடும்வண்ணந் தோனோக்கம். (௧)

என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே யாண்டு கொண்டான்
கன்றால் வினவெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிபு

* இத் திருப்பாசரமும் சில பிரதிகளிற் காணப்பட்டிருத்தலானும்
திருப்பதிகத்தொகையின்படி இருபதாகலானுஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

குன்றாத சீர்த்தில்லை யம்பலவன் குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோனோக்க மாடாமோ. (௨)

பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்த்தவ
கருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ. (௩)

கற்போலு நெஞ்சங் கசிந்துருகக் கருணையினு
னிற்பாணைப் போலவென் னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி
நற்பாற் படுத்தென்னை நாடறியத் தானிங்ஙன்
சொற்பால தானவா தோனோக்க மாடாமோ. (௪)

நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்ற
னுலகே மெனத்திசை பத்தெனத்தா னெருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ. (௫)

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற்ப ல்சமையந்
தத்த மதங்களிற் மட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மத்தன் கருணையினுற் றோனோக்க மாடாமோ. (௬)

தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் றுதைதனைத் தாளிரண்டுஞ்
சேதிப்ப வீசன் றிருவருளாற் தேவர்தொழப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோனோக்கம். (௭)

மான மழிந்தோ மதிமறந்தோ மங்கைநல்லீர்
வானந் தொழுந்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோ
மானந்தக் கூத்த னருள்பெறினா மவ்வணமே
யானந்த மாகிரின் றாடாமோ தோனோக்கம். (௮)

எண்ணுடை மூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக்
கண்ணுத லெந்தை கடைத்தலைமு னின்றதற்பி
னெண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களு
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் டோனோக்கம். (௯)

பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
தங்க ணிடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே

சங்கர னெம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா .
நெற்கும் பரவிநாந் தோணுக்க மாடாமோ. (௧௦)

காம னுடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோ
ஞமக ஞ்சி சிரம்பிரமன் கரமெரியைச்
சோமன் கலைதலை தக்கனையு மெச்சனையுந்
துய்மைகள் செய்தவா தோணுக்க மாடாமோ. (௧௧)

பிரம னரியென் நிருவருந்தம் பேதைமையாற்
பரம மியாம்பரம மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
வரனா ரழலுருவா யங்கே யளவிற்றது
பரமாகி நின்றவா தோணுக்க மாடாமோ. (௧௨)

ஏழைத் தொழும்பனே னெத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழக் கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
பூழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோணுக்க மாடாமோ. (௧௩)

உரைமாண்ட வுள்ளொளி யுத்தமன்வந் துளம்புகலுங்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
யிரைமாண்ட விந்திரியப் பறவை யிரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடித் தோணுக்க மாடாமோ. (௧௪)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பொன்னுசல்.

அருட்சுத்தி.

எ - து. அருளொடுகலத்தல்.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஒப்புமைபற்றிவந்த ஆறடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேரார் பவளங்கான் முத்தங் கயிறுக

வேராரும் பொற்பலகை யேறி யினிதமர்ந்து

திருப்பொன்னுசல்.

௭௬

நாரா யண்ணறியா நாண்மலர்த்தா ணுயடியேற்
கூடாகத் தந்தருளு முத்தர கோசமங்கை
யாரா வழிதி னருட்டா ளிணைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னுச லாடாமோ.

(௧)

மூன்றங் கிலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்றங்கு தேவர்களுங் காணு மலரடிக
டேன்றங்கித் தித்தித் தமுதாறித் தான்றெளிந்தங்
கூன்றங்கி நின்னுருக்கு முத்தர கோசமங்கைக்
கோன்றங் கிடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றங் கனநடையீர் பொன்னுச லாடாமோ.

(௨)

முன்னீறு மாதியு மில்லான் முனிவர்குழாம்
பன்னூறு கோடி யிமையோர்க டாநிற்பத்
தன்னீ றெணக்கருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன்னூற மன்னுமணி யுத்தர கோசமங்கை
மின்னேறு மாட வியன்மா ளிகைபாடிப்
பொன்னேறு பூண்முலையீர் பொன்னுச லாடாமோ.

(௩)

நஞ்சமர் கண்டத்த னண்டத் தவர்நாதன்
மஞ்சதோய் மாடமணி யுத்தர கோசமங்கை
யஞ்சொலா டன்னோடுங் கூடி யடியவர்க
னெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து
துஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் றாய புகழ்பாடிப்
புஞ்சமார் வெள்வனையீர் பொன்னுச லாடாமோ.

(௪)

ஆனே வலியோ வரிவையோ வென்றிருவர்
காணுக் கடவுள் கருணையினுற் றேவர்குழா
நாணுமே யுய்யவாட் கொண்டருளி நஞ்சுதனை
பூணை வுண்டருளு முத்தர கோசமங்கைக்
கோணூர் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
பூணூர் வுனமுலையீர் பொன்னுச லாடாமோ.

(௫)

மாதாடு பாகத்த னுத்தர கோசமங்கைத்
தாதாடு கொன்றைச் சடையா னடியாருட்
கோதாட்டி நாயேனை யாட்கொண்டென் றெல்பிறவித்
தீதோடா வண்ணந் திகழப் பிறப்பறுப்பான்

அன்னைப்பத்து.

(5)

(७)

(2)

(五)

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லையிலிருள் எச்செயப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேத மொழியர் வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர்
நாதப் பறையின ரன்னே யென்னும்

நாதப் பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கு
நாதரிந் நாதனா லன்னே யென்னும். (க)

கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக் கடலின
ருண்ணின் றுருக்குவ ரன்னே யென்னு
முண்ணின் றுருக்கி யுலப்பிலா வானந்தக்
கண்ணீர் தருவரா லன்னே யென்னும். (உ)

நித்த மணாளர் நிரம்ப வழகியர்
சித்தத் திருப்பரா லன்னே யென்னுஞ்
சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
யத்தரா னந்தரா லன்னே யென்னும். (ஈ)

ஆடரப் பூணுடைத் தோல்பொடிப் பூசிற்றோர்
வேட மிருந்தவா றன்னே யென்னும்
வேட மிருந்தவா கண்டுகண் டென்னுள்ளம்
வாடுமிது வென்னே யன்னே யென்னும், (ஈ)

நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்
பாண்டிநன் னாடரா லன்னே யென்னும்
பாண்டிநன் னாடர் பரந்தெழு சிந்தையை
யாண்டன்பு செய்வரா லன்னே யென்னும். (ஐ)

உன்னற் கரியசீ ருத்தர மங்கையர்
மன்னுவ தென்னெஞ்சி லன்னே யென்னு
மன்னுவ தென்னெஞ்சின் மாலயன் காண்கிலா
ரென்ன வதிசய மன்னே யென்னும். (ஈ)

வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண்டிரு முண்டத்தர்
பள்ளிக்குப் பாயத்த றன்னே யென்னும்
பள்ளிக்குப் பாயத்தர் பாய்பரி மேல்கொண்டென்
னுள்ளங் கவர்வரா லன்னே யென்னும். (எ)

தாளி யறுகினர் சந்தனச் சாந்தின
ரானெம்மை யாள்வரா லன்னே யென்னு
மானெம்மை யானா மடிகளார் தங்கையிற்
றாள் மிருந்தவா றன்னே யென்னும். (அ)

தையலோர் பங்கினர் தாபத வேடத்த
ரையம் புகுவரா லன்னே யென்னு

மையம் புகுந்தவர் போதலு மென்னுள்ள
நையுமிது வென்னே யன்னே யென்னும்.

(௬)

கொன்றை மதியமுங் கூவிள மத்தமுந்
துன்றிய சென்னிய ரன்னே யென்னுந்
துன்றிய சென்னியின் மத்தமுன் மத்தமே
யின்றெனக் கானவா றன்னே யென்னும்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

(௧௦)

கு யி ற் ப த் து.

ஆத்துமவிரக்கம்.

எ - து. சிவனைக்கண்டிரங்குதல்.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கீத மினிய குயிலே கேட்டியே லெங்கள் பெருமான்
பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாள மேழினுக் கப்பாற்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிற்றது நின்ற தொன்மை
யாதிருண மொன்று மில்லா னந்தமி லான்வரக் கூவாய்.

(௧)

எர்தரு மேழூல கேத்த் வெவ்வுரு வுந்தன் னுருவா
யார்கலி சூழ்தென் னிலங்கை யழகமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேரரு ளின்ப மளித்த பெருந்துறை மேய பிராணைச்
சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்.

(௨)

நீல வருவிற் குயிலே நீண்மணி மாட நிலாவுங்
கோல வழகிற் நிகழும் கொடியங்கை யுள்ளுறை கோயிற்
சீலம் பெரிது மினிய திருவுத் தரகோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க விருந்த நாயக னைவரக் கூவாய்.

(௩)

தேன்பழிச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயிலே யிதுகேணீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை யாட்கொண்ட வள்ள

வூன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென் னுணர்வது வாய வொருத்தன்
மான்பழித் தாண்ட மென்னோக்கி மணுளனை நீவரக் கூவாய். (ச)

சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல
வந்தரத் தேநின் நிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்
முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்
சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவக ணைவரக் கூவாய். (இ)

இன்பந் தருவன் குயிலே யேமூலகும் முழு தாளி
யன்ப நமுதளித் துறு மானந்தன் வான்வந்த தேவ
னன்பொன் மணிச் சுவடொத்த நற்பரி மேல்வரு வானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய். (ஈ)

உன்னை யுகப்பன் குயிலே யுன்றுணைத் தோழியு மாவன்
பொன்னை யழித்த நன்மேனிப் புகழிற் நிகழு மழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த உள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்ப்புயங் கன்வரக் கூவாய். (உ)

வாவிற்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலொடு நான்முகன் நேடி
யோவியவ ருன்னி நிற்ப வொண்டழல் விண்பினந் தோங்கி
மேவியன் றண்டங் கடந்து விரிசுடராய் நின்ற மெய்யன்
ரூவிரும் பரிப்பாகன் ரூழ்சடை யோன்வரக் கூவாய். (அ)

காருடைப் பொன்றிகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழுங் குயிலே
சீருடைச் செங்கம லத்திற் நிகழுரு வாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாச மறுத்தெனை யாண்ட
வாருடை யம்பொனின் மேனி யமுதினை நீவரக் கூவாய். (ஊ)

கொந்தண வும்பொழிற் சோலைக் கூங்குயி லேயிது கேணீ
யந்தண னாகிவந் திங்கே யழகிய சேவடி காட்டி
யெந்தம ராமிவ னென்றிங் கெண்ணையு மாட்கொண் டருளுஞ்
செந்தழல் போற்றிரு மேனித் தேவர் பிரான்வரக் கூவாய். (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தசாங்கம்.

—o—o—o—

அடிமைகொண்ட முறைமை.

எ - து. பத்து அடையாளத்தானுண்டமை.

அவையாவன:—

தலைவனது நாமம், நாடு, பதி, ஆறு,
மலை, வாகனம், ஆயுதம், முரசு,
தார், கொடி என்பனவாம்.

நேரிசைவெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏரா ரிளங்கிளியே யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமந் தேர்ந்துரையா - யாளுரன்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவபோ
லெம்பெருமான் தேவர்பிரா னென்று. (க)

ஏதமிலா வின்சொன் மரகதமே யேழ்பொழிந்து
நாதனமை யாளுடையா னுடிரையாய் - காதலவர்க்
கன்பாண்டு மீளா வருள்புரிவா னுடென்றுந்
தென்பாண்டி நாடே தெளி. (உ)

தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையாளு
மாதாடும் பாகத்தன் வாழ்பதியென் - கோதாட்டிப்
பத்தரெல்லாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற் கொண்டாடு
முத்தர கோசமங்கை யூர். (ங)

செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீநஞ் சிந்தைசே
ரையன் பெருந்துறையா னுறுரையாய் - தையலாய்
வான்வந்த சிந்தை மலங்கமூவ வந்திழியு
மானந்தங் காணுடையா னுறு. (ச)

கிஞ்சகவா யஞ்சகமே கேடில் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவு மலைபகராய் - நெஞ்சத்
திருளகல வாள்வீசி யின்பமரு முத்தி
யருளுமலை யென்பதுகா னுய்ந்து. (டு)

இப்பாடே வந்தியம்பு கூடுபுக லென்கிளியே
யொப்பாடாச் சீருடையா னூர்வதென்னே - யெப்போதுந்
தேன்புரையுஞ் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ணேத்திசைப்ப
வான்புரவி யூரு மகிழ்ந்து. (சு)

கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய் கோதில் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றாரை வெல்லும் படைபகரா - யேற்றா
ரழுக்கடையா நெஞ்சருக மும்மலங்கள் பாயுங்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை. (எ)

இன்பான் மொழிக்கிள்ளா யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பான் முழங்கு முரசியம்பா - யன்பாற்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
பருமிக்க நாதப் பறை. (அ)

ஆய மொழிக்கிள்ளா யன்னாறு மன்பர்பான்
மேய பெருந்துறையான் மெய்த்தாரென் - நீயவினை
நாளுமனு காவண்ண நாயேனை யாளுடையான்
றளியறு காழுவந்த தார். (க)

சோலைப் பசுங்கிளியே தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
கோலம் பொலியுங் கொடிகூராய் - சாலவு
மேதிலார் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி யேர்காட்டுங்
கோதிலா வேரூங் கொடி. (கர)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

திரோதானகத்தி.

எ - து. ஏகமாகிய திரோதாயி மறைப்பான மலத்தை
நீ க் க ல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணை துணை மலர்கொண்

டேற்றினின் நிருமுகத் தெமக்கருண் மலரு
 மெழினகை கொண்டுநின் நிருவடி தொழுகோஞ்
 சேற்றிதழ்க் கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்குழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 யேற்றுயர் கொடியுடை யாயெனை யுடையா
 யெம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (க)

அருணணிந் திரன்றிசை யணுகின னிருள்போ
 யகன்றது வுதயநின் மலர்த்திரு முகத்தின்
 கருணையின் சூரிய னெழுவெழ நயனக்
 கடிமலர் மலரமற் றண்ணலங் கண்ணுந்
 திரணிரை யறுபுத முரல்வன விவையோர்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 யருணிதி தரவரு மானந்த மலையே
 யிலைகட லேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே (உ)

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
 குருகுக ளியம்பின வியம்பின சங்க
 மோவின தாரகை யொளியொளி யுதயத்
 தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
 தேவநற் செறிகழற் றுளினை காட்டாய்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 யாவரு மறிவரியா யெமக் கெளியா
 யெம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (ங)

இன்னிசை வீணைய ரியாழின ரொருபா
 லிருக்கொடு தோத்திர மியம்பின ரொருபாற்
 றுன்னிய பிணைமலர்க் கையின ரொருபாற்
 ரெழுகைய ரழுகையர் துவள்கைய ரொருபாற்
 சென்னியி லஞ்சலி கூப்பின ரொருபாற்
 நிருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 யென்னையு மாண்டுகொண் டின்னருள் புரியு
 மெம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (ச)

பூதங்க டோறுநின் றுயெனி னல்லாற்
 போக்கிலன் வரவில னெனநினைப் புலவோர்
 சீதங்கள் பாடுத லாடுத லல்லாற்
 கேட்டறி யோமுனைக் கண்டறி வாரைச்

சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னு
சிந்தனைக் கும்மரி யாயெங்கண் முன்வந்
தேதங்க ளறுத்தெம்மை யாண்டருள் புரியு
மெம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௫)

பப்பற வீட்டிருந் துணருநின் னடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரு
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின் றுரணங் கின்மண வாளா
செப்புறு கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்கூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
யிப்பிறப் பறுத்தெமை யாண்டருள் புரியு
மெம்பெருமான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௬)

அதுபழச் சுவையென வழுதென வறிதந்
கரிதென வெளிதென வமரரு மறியா
ரிதுவவன் றிருவுரு விவனவ னெனவே
யெங்களை யாண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளு
மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னு
வெதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போ
மெம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௭)

முந்திய முதனடு விறுதியு மானாய்
மூவரு மறிகில ரியாவர்மற் றறிவார்
பந்தனை விரலியு நீயுநின் னடியார்
பழங்குடி றொறுமெழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
யந்தண னுவதுங் காட்டிவந் தாண்டா
யாரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௮)

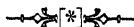
விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா
விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கண்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வண்டிருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோங்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடல்மு தேகரும் பேவிரும் படியா

௮௮ கோயின்முத்ததிருப்பதிகம்.

ரெண்ணகத் தாயுல குக்குயி ரானு
யெப்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (க)

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையி னுணம்
போக்குகின் றேரமவ மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாதென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலா
மவன்விருப் பெய்தவு மலரவ னுசைப்
படவுநின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையு நீயு
மவனியிற் புகுந்தெமை யாட்கொள்ள வல்லா
யாரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (க0)
திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயின்முத்ததிருப்பதிகம்.

அநாதியாகியசற்காரியம்.
தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உடையா னுன்ற னடுவீருக்கு முடையா னடுவு னீயிருத்தி
யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியேனுன்
னடியார் னடுவு ளிருக்குமரு னைப்புரியாய்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்தே. (க)

முன்னின் றுண்டா யெனைமுன்ன மியானு மதுவே முயல்வற்றுப்
பின்னின் தேவல் செய்கின்றேன் பிற்பட் டொழிந்தேன் பெம்மானே
யென்னின் தருளி வரநின்று போந்தி டென்னு விடிலடியா
ருன்னின் நிவனு ரென்னுரோ பொன்னம் பலக்கூத் துகந்தானே.

உகந்தா னேயன் புடையடிமைக் குருகா வுள்ளத் துணர்விலியேன்
சுகந்தா னறிய முறையிட்டாற் தக்க வாறன் தென்னுரோ
மகந்தான் செய்து வழிவந்தார் வாழ வாழ்ந்தா யடியேற்குன் [லே
முகந்தான் றுரா விடின்முடிவேன் பொன்னம் பலத்தெம் முழுமுத

முழுமுத லேயைம் புலனுக்கு மூவர்க்கு மென்றனக்கும்
வழிமுத லேனின் பழுவடி யார்திரள் வான்குழமிக்
கெழுமுத லேயரு டந்திருக்க விரங்குங் கொல்லோவென்
றழுமது வேயன்றி மற்றென் செய்கேன் பொன்னம் பலத்தரைசே.

அரைசே பொன்னம் பலத்தாடு மழுதே யென்றுன் னருணைக்கி
யிரைதேர் கொக்கொத் திரவுபக லேசற் றிருந்தே வேசற்றேன்
கரைசே ரடியார் களிசிதப்பக் காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பாற்
பிரைசேர் பாவி னெய்போலப் பேசா திருந்தா லேசாரோ. (ரு)

ஏசா நிற்ப ரென்னையுனக் கடியா னென்று பிறரெல்லாம்
பேசா நிற்ப ரியான்றானும் பேணு நிற்பே னின்னருளே
தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்குந் திருவோ லக்கஞ் சேவிக்க
வீசா பொன்னம் பலத்தாடு மெந்தா யினித்தா னிரங்காயே. (சு)

இரங்கு நமக்கம் பலக்கூத்த னென்றென் றேமாந் திருப்பேனை
யருங்கற் பனைகற் பித்தாண்டா யாள்வா ரிலிமா டாவேனே
நெருங்கு மடியார் களுகீயு நின்று நிலாவி விளையாடு
மருங்கே சார்ந்து வரவெங்கள் வாழ்வே வாவென் றருளாயே. (எ)

அருளா தொழிந்தா லடியேனை யஞ்சே லென்பா ராரிங்குப் [த்தா
பொருளா வென்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே பொன்னம் பலக்கூ
மருளார் மனத்தோ டினைப்பிரிந்து வருந்து வேளை வாவென்றுன்
றெருளார் கூட்டங் காட்டாயேற் செத்தே போனாற் சிரியாரோ. (அ)

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு திரண்டின் றிருவார்த்தை
விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார் வெவ்வே றிருந்துன் றிருநாமந்
தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந் தலைவா வென்பா ரவர்முன்னே
நரிப்பாய் நாயே னிருப்பேனே நம்பி யினித்தா னல்காயே. (க)

நல்கா தொழியா னமக்கென்றுன் னாமம் பிதற்றி நயனநீர்
மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறு வணங்கா மனத்தா னினைந்துருகிப்
பல்கா லுன்னைப் பாவித்துப் பரவிப் பொன்னம் பலமென்றே
யொல்கா நிற்கு முயிர்க்கிரங்கி யருளா யென்னை யுடையானே. (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயிற்றிருப்பதிகம்.

அநுபோகவிலக்கணம்.

எ - து. சிவானுபூதிக்கடையாளம்.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவீருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாறின் நென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத் தழுதே
பூறின் நென்னு ளெழுபரஞ் சோதி
யுள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் நெளிவே சிவபெரு மானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மீநிலாப் பதங்க ளியாவையுந் கடந்த
விற்பமே யென்னுடை யன்பே.

(க)

அன்பின லடியே னாவியோ டாக்கை
யானந்த மாய்க்கசிந் துருக
வென்பர மல்லா வின்னரு டந்தா
யானிதற் கிலனொர்க்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மானே
சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே.

(உ)

அரைசனே யன்பர்க் கடியனே னுடைய
வப்பனே யாவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின் றுருக்கிப்
பொய்யிருந் கடிந்தமெய்ச் சுடரே
திரைபொரா மன்னு மமுதத்தெண் கடலே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யுரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோ ருணர்வே
யானுன்னை யுரைக்குமா றுணர்த்தே.

(ஈ)

கோயிற்றிருப்பதிகம்.

கக

உணர்ந்தமா முனிவ ரும்பேரோ டொழிந்தா
ருணர்வுக்குந் தெரீவரும் பொருளே
யிணங்கிவி யெல்லா வுயிர்கட்கு முயிரே
யெனைப்பிறப் பறுக்குமெம் மருந்தே
திணிந்ததோ ரிருளிற் மெளிந்ததா வெளியே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
குணங்கடா மில்லா விற்பமேயுண்ணைக்
குறுகினேற் கினியென்ன குறையே.

(ச)

குறைவிலா நிறைவே கோதிலா வழுதே
யீறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே
சிறைபெரு நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யிறைவனே நியென் னுடவிடங் கொண்டா
யினியுன்னை யென்னிரக் கேனே.

(சு)

இரந்திரந் துருக வென்மனத் துள்ளே
யெழுகின்ற சோதியே யிமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுந் கமலச்சே வடியாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
நிரந்தவா காய நீர்நிலந் தீகா
லாயவை யல்லையா யாங்கே
கரந்ததோ ருருவே களித்தன னுன்னைக்
கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே.

(சு)

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் மன்மை நினைப்பற நினைந்தே
னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியுகிற் பாரே.

(எ)

பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப்
பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே

நீருறு தீயே நினைவதே லரிய
 நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்
 சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளா
 ரானந்த மாக்குமென் சோதீ. (அ)

சோதியாய்த் தோன்று முருவமே யருவா
 மொருவனே சொல்லுதற் கரிய
 வாதியே நடுவே யந்தமே பந்த
 மறுக்குமா னந்தமா கடலே
 தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
 வந்துநின் னிணையடி தந்தே. (ஆ)

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
 சங்கரா வார்கொலோ சதுர
 ரந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றே
 னியாதுநீ பெற்றதொன் றென்பாற்
 சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யெந்தையே யீசா வுடவிடங் கொண்டா
 யானிதற் கிலஞாக்கைம் மாறே. (க0)
 திருச்சிற்றம்பலம்.

செ த் தி லா ப் ப த் து.

சிவானந்தமளவறுக்கொணுமை.

எ-து. சிவானந்தமணுகிச் செயிக்கப்படாமை.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய்விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொய்யனே நகநெகப் புருந்தமு தூறும்

புதும லர்க்கழ லினையடி பிரிந்துங்

கையனே னின்னுஞ் செத்திலே னந்தோ

விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினே யிழந்தே

னையனே யரசே யருட்பெருங் கடலே

யத்த னேயயன் மாற்கறி யொண்ணச்

செய்யமே னியனே செய்வகை யறியேன்

றிருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(௧)

புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே

யுண்டியா யண்ட வாணரும் பிறரும்

வற்றி யாருநின் மலரடி காணு

மன்ன வென்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்

பற்றினாய் பதையேன் மனமிக வருகேன்

பரிகி லேன்பரி யாவுட றன்னைச்

செற்றி லேனின்னுந் திரிதரு கின்றேன்

றிருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(௨)

புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன்

னருள்பு ரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்

தலையி னுனடந் தேன்விடைப் பாகா

சங்கரா வெண்ணில் வானவர்க் கெல்லா

நிலைய னேயலை நீர்விட முண்ட

நித்த னேயடை யார்புர மெரித்த

சிலைய னேயெனைச் செத்திடப் பணியாய்

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(௩)

அன்ப ராகிமற் றருந்தவ முயல்வா
 ரயனு மாலுமற் றழலுறு மெழுகா
 மென்ப ராய்நினை வாரெ ணைப்பலர்
 நிற்க விங்கெனை யெற்றினுக் காண்டாய்
 வன்ப ராய்முரு டொக்குமென் சிந்தை
 மரக்க ணென்செவி யிரும்பினும் வலிது
 தென்ப ராய்த்துறையாய்சிவ லோகா
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(௪)

ஆட்டுத் தேவர்தம் விதியொழித் தன்பா
 லைய னேயென்றுன் னருள்வழி யிருப்பே
 னாட்டுத் தேவரு நாடரும் பொருளே
 நாத னேயுனைப் பிரிவுறு வருளைக்
 காட்டித் தேவரின் கழலினை காட்டிக்
 காய மாயத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்
 சேட்டைத் தேவர்தந் தேவர்பி ரானே
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(௫)

அறுக்கி லேனுட றுணிபடத் தீப்புக்
 கார்கி லேன்றிரு வருள்வகை யறியேன்
 பொறுக்கி லேனுடல் போக்கிடங் காணேன்
 போற்றி போற்றியென் போர்விடைப் பாகா
 விறக்கி லேனுனைப் பிரிந்தினி திருக்க
 வென்செய் கேனிது. செய்கவென் றருளாய்
 சிறைக்க ணேபுன னிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(௬)

மாய னேமறி கடல்விட முண்ட
 வான வாமணி கண்டத்தெம் மழுதே
 நாயி னேனுனை நினையவு மாட்டே
 னமச்சி வாயவென் றுன்னடி பணியாப்
 பேய னாகிலும் பெருநெறி காட்டாய்
 பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்ஞக னேயோ
 சேய னாகினின் றலறுவ தழகோ
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(௭)

போது சேரயன் பொருகடற் கிடந்தோன்
 புரந்த ராதிக ணிற்கமற் றென்னைக்

கோது மாட்டின் குரைகழல் காட்டிக்
குறிக்கொள் கென்றுநின் றெண்டறிந் கூட்டா
யாது செய்வதென் நிருந்தனன் மருந்தே
யடிய னேனிடர்ப் படுவது மினிதோ
சீத வார்புன னிலவிய வயல்கூழ்
நிருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(அ)

ஞால மிந்திர னுன்முகன் வானவர்
நிற்க மற்றெனே நயந்தினி தாண்டாய்
கால னொயிர் கொண்டபூங் கழலாய்
கங்கை யாயங்கி தங்கிய கையாய்
மாலு மோலமிட்டலறும் மலர்க்கே
மரக்க ணேனையும் வந்திடப் பணியாய்
சேலு நீலமு நிலவிய வயல்கூழ்
நிருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

(க)

அளித்து வந்தெனக் காவவென் றருளி
யச்சந் தீர்த்தநின் னருட்பெருங் கடலிற்
றிளைத்துந் தேக்கியும் பருகியு முருகேன்
நிருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே
வளைக்கையானொடு மலரவ னறியா
வான வாமலை மாதொரு பாகா
களிப்பெ லாமிகக் கலங்கிடு கின்றேன்
கயிலை மாமலை மேவிய கடலே.
நிருச்சிற்றம்பலம்.

(க0)

அடைக்கலப்பத்து.

பக்குவநிண்ணயம்.

எ - து. வித்துமங்குரமும்போலவென்றல்.
நிருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

கலவைப்பாட்டு.

நிருச்சிற்றம்பலம்.

செழுக்கமலத் திரளானநின் சேவடி சேர்ந்தமைந்த
பழுத்தமனத் தடியருடன் போயினர்யான் பாவிவேன்

புழுக்கனுடைப் புன்ருரம்பைப் பொல்லாக்கல்வி ஞானமிலா
வழுக்குமனத் தடியே னுடையாயுன் னடைக்கலமே. (க)

வெறுப்பன வேசெய்யு மென்சிறு மையைநின் பெருமையினற்
பொறுப்பவ னேயராப் பூண்பவ னேபொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவ னேநின் நிருவரு ளாலென் பிறவியையே
ரறுப்பவ னேயுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (உ)

பெரும்பெருமா னென்பிறவியை வேரறுத்துப் பெரும்பிச்சுத்
தரும்பெருமான் சதுரப் பெருமானென் மனத்தினுள்ளே
வரும்பெருமான் மலரோ னெமொலறி யாமனின்ற
வரும்பெருமா னுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (ங)

பொழிகின் றதுன்பப்பு யல்வெள்ளத்தினின் கழற்புணைகொண்
டிழிகின்ற வன்பர்களேறி னர்வான்யா னிடர்க் கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்த்திரை பொரக்காமச் சுறவெறிய
வழிகின் றனனுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (ச)

சுருள்புரி: கூழையர் சூழலிற் பட்டுன் றிமறந்திங்
கிருள்புரி யாக்கையி லேகிடந் தெய்த்தனன் மைத்தடங்கண்
வெருள்புரி மானன்ன நோக்கிதன் பங்கவிண் ணோர்பெருமா
னருள்புரி யாயுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (ரு)

மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர் வன்மத் திடவுடைந்து
தாழியைப் பாவு தயிர்போற் றளர்ந்தேன் றடமலர்த்தான்
வாழியெப் போதுவந் தெந்நான் வணங்குவன் வல்வினையே
னாழியப் பாவுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (சு)

மின்கணிநூர் துடங்குமிடையார் வெகுளிவலையி லகப்பட்டுப்
புன்கணனாய்ப் புரள்வேனைப் புரளாமற் புருந்தருளி
யென்கணிலே யமுதுறித் தித்தித்தென் பிழைக்கிரங்கு
மங்கணனே யுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (ஏ)

மர்வடு வகிரன்ன கண்ணிபங் காநின் மலரடிக்கே
கூவிவொய் கும்பிக்கே யிவொய்நின் குறிப்பறியென்
பாவிடையாடுகுழல் போற்கரந்து பரந்ததுள்ள
மாகெடுவே னுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (அ)

பிறிவறி யாவன்பர் நின்னருட் பெய்கழற் றுளிணைக்கீழ்
மறிவறி யாச்செல்வம் வந்துபெற் றுருன்னை வந்திப்பதோர்.

ஆசைப்பத்து.

கூ௭

நெறியறி யேனின்னை யேயறி யேனின்னை யேயறிபு
மறிவறி யேனுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (க)

வழங்குகின் றுய்க்குன் னருளா ரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன் வினையேனென் விதியின்மையாற்
றழங்கருந் தேனன்ன தண்ணீர்பருகத்தந் துய்யக்கொள்ளா
ஙழுங்குகின்றே னுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (க௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆசைப்பத்து.

ஆத்துமவிலக்கணம்.

எ-து. ஆன்ம ரூபத்தை யறிதல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கருடக் கொடியோன் காணமாட்டாக் கழற்சே வடியென்னும்
பொருளைத் தந்திங் கென்னை யாண்ட பொல்லா மணியேயோ
விருளைத் துரந்திட் டிங்கே வாவென் றங்கே கூவு
மருளைப் பெறுவா னாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (க)

மொய்ப்பா னரம்பு கயிருக மூளை யென்பு தோல்போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்ககில்லேன் கூவிக் கொள்ளாய் கோவேயோ
வெப்பா லவர்க்கு மப்பா லாமென் னாழு தேயோ
வப்பா காண வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (௨)

சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுஞ் சிறுகுடி விதுசுதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட் கொள்ளுந் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே சிறிதென் முகநோக்கி
யாவா வென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (௩)

மிடைந்தெலும் பூத்தை மிக்கழுக் கூறல் வீறிவி நடைக்கூடந்
தொடர்ந்தெனைநலியத்துயருறுகின்றேன்சோத்தமெம்பெருமானே

யுடைந்து நைந்துருகியுன் னொளிநோக்கி யுன்றிரு மலர்ப்பாத
மடைந்து நின்றிடுவா னாசைப் பட்டேன் கண்டாயம்மானே. (ச)

அளிபுண் ணகத்துப் புறந்தோன்மூடி யடியே னுடையாக்கை
புளியம் பழமொத் திருந்தே னிருந்தும் விடையாய் பொடியாடி
யெளிவந் தென்னை யாண்டு கொண்ட வென்னு ரமுதேயோ
வளியே னென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (சு)

எய்த்தே. னுயே னினியிங் கிருக்க கில்லே னிவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வாளுே ரறியா மலர்ச்சே வடியானே
முத்தா வுன்றன் முகவொளி நோக்கி முறுவன் னகைகாண
வத்தா சால வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (சு)

பாரோர் விண்ணோர் பரவி யேத்தும் பரனே பரஞ்சோதி
வாராய் வாரா வுலகந் தந்து வந்தாட் கொள்வானே
பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெருமா னெனவேத்த
வாரா வமுதே யாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (எ)

கையாற் றொழுதுன் கழற்சே வடிகள் கழுமத் தழுவிக்ஈகாண்
டெய்யா தென்றன் றிலமேல் வைத்தெம் பெருமான் பெருமானென்
றையா வென்றன் வாயா லரற்றி யழல்சேர் மெழுகொப்ப
வையாற் றரசே யாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (அ).

செடியா ராக்கைத் திறமற வீசிச் சிவபுர நகர்புக்குக்
கடியார் சோதி கண்டு கொண்டேன் கண்ணினை களிகூரப்
படிதா னில்லாப் பரம்பர னேயுன் பழவடி யார்கூட்ட
மடியேன் காண வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (கூ)

வெஞ்சே லனைய கண்ணூர்தம் வெகுளி வலையி லகப்பட்டு
நைஞ்சே னுயேன் ஞானச் சுடரே நானோர் துணைகாணென்
பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா பவளத் திருவாயா
லஞ்சே லென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அதிசயப்பத்து.

—o—o—o—

முத்தியிலக்கணம்.

எ.து. மோட்சத்தினடையாளம்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வைப்புமாடென்றுமாணிக்கத்தொளியென்றுமனத் திடையுருகாதே
செப்பு நேர்முலைமடவர லியர் தங்கடி மத்திடை ரைவேனை
யொப்பி லாதன ஷவமனி லிறந்தன வொண்மலர்த் திருப்பாதத்
தப்ப னாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (க)

நீதி யாவன யாவையு நினைக்கிலே னினைப்பவ ரொடுங்குடே
னேத மேபிறந் திறந்துழல் வேன்றனை யென்னடி யானென்று
பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பர னிரந்தர மாய்நின்ற
வாதி யாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டியவ திசயங் கண்டாமே. (உ)

முன்னை யென்னுடைவல்வினை போயிட முக்கண துடையெந்தை
தன்னை யாவரு மறிவதற் கரியவ னெளியவ னடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றதோர் புரிசடைமுடிதனி லிளமதி யதுவைத்த
வன்னையாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (ங)

பித்த னென்றேனை யுலகவர் பகர்வதோர் காரண மிதுகேள்
ரொத்துச் சென்றுதன் றிருவருட் கூடிடு முபாயம தறியாமே
செத்துப் போயரு நாகிடை வீழ்வதற் கொருப்படு கின்றேனை
யத்த னாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (ச)

பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன் பன்மலர் பறித்தேற்றேன்
குரவு வார்முழ லார்திறத் தேறின்று குடிசெடு கின்றேனை
யிரவு நின்றெரி யாடிய வெம்மிறை யெரிசடை மிளர்கின்ற
வரவு னாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (ஞ)

எண்ணி லேன்றிரு நாமவஞ் செழுத்துமென் னேழமை யதனாலே,
நண்ணி லேன்கலை ஞானிகடம்மொடு நல்வினை நயவாதே

புணர்ச்சிப்பத்து.

மண்ணி லேபிறந் திறந்துமண் ணுவதற் கொருப்படு கின்றேனை
யண்ண லாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (சு)

பொத்தையுன்சுவர்புழுப்பொதிந்துளுத்தசம்பொழுகியபொய்க்கரை
யித்தைமெய்யெனக் கருதிரின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை
மூத்து மாமணிமாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி
யத்தனாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (ஏ)

நீக்கி முன்னெனைத்தன்னொடு நிலாவகை ருரம்பையிற் புகப்பெய்து
நோக்கிநுண்ணியநெடியன சொற்செய்துநுகமின்றிவிளாக்கைத்துத்
னாக்கி முன்செய்த பொய்யறத்துகளறுத் தெழுதருகடர்ச்சோதி
யாக்கி யாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (அ)

உற்ற வாக்கையி னுறுபொரு ணறுமல ரெழுதரு நாற்றம்போற்
பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொரு ளப்பொருள் பாராதே
பெற்ற வாபெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும் பித்தர்சொற் நெளியாமே
யத்த னாண்டிதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (க)

இருடி ணிந்தெழுந் திட்டதோர் வல்வினைச் சிறுகுடி விதுவித்தைப்
பொருளெ னக்களித் தருநர கத்திடை விழப்புரு கின்றேனைத்
தெருளு மும்மதி னொடிவரை யிடிதரச் சினப்பதத் தொடு செந்தீ
யருளு மெய்நெறி பொய்நெறி நீக்கிய வதிசயங் கண்டாமே. (கஉ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பு ண ர் ச் சி ப் ப த் து.

அத்துவிதவிலக்கணம்.

எ-து. பதியும் பசவும் ஒன்றிரண்டல்லவென்றல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆ சி ரி ய வி ரு த் த ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா முத்தை வாளா தொழும்புகந்து
கடைபட்டேனை யாண்டுகொண்ட தருண லயனைக் கருமால்பிரமன்

றடைப்பட்டின்னுஞ் சாரமாட்டாத்தன்னைத் தந்தவென்றாரமுதைப்
புடை பட்டிருப்ப தென்று கொல்லோ வென்பொல் லாமணியைப்
புணர்ந்தே. (க)

ஆற்றகில்லே னடியேனரசே யவனி தலத்தைம் புலனாய
சேற்றி லமுந்தாச் சிந்தைசெய்து சிவனெம் பெருமா னென்றேத்தி
பூற்று மணற்போ னெக்குநெக் குள்ளே யுருகி யோலமிட்டுப்
போற்றிநிற்ப தென்கொல்லோ வென்பொல்லா மணியைப்
புணர்ந்தே. (உ)

நீண்டமாலுமயனும் வெருவ நீண்டநெருப்பை விருப்பி லேனை
யாண்டு கொண்ட வென்ற ரமுதை யள்ளு றுள்ளத் தடியார்புமன்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட்டலநி விரையார் மலர் தூவிப் [தே.
பூண்டு கிடப்ப தென்கொல்லோவென்பொல்லாமணியைப்புணர்ந்

அல்லிக்கமலத் தயனுமாலு மல்லாதவரு மமரர் கோனுஞ்
சொல்லிப்பரவு நாமத்தானைச் சொல்லும் பொருளு மிறந்தசுடரை
நெல்லிக்கனியைத் தேனைப் பாலை நிறையின் னமுதை யமுதின
சுவையைப், புல்லிப் புணர்வதென்று கொல்லோ வென் பொல்லா
மணியைப் புணர்ந்தே. (ச)

திகழத்திகழு மடியுமுடியுங் காண்பான் கீழ்மே லயனும் மாலு
மதழப்பறந்துங் காணமாட்டா வம்மா னிம்மா னில முழுது
நிகழப்பணிகொண் டென்னையாட்கொண் டாவா வென்ற நீர்மை
யெல்லாம், புகழப்பெறுவ தென்கொல்லோவென்பொல்லா
மணியைப் புணர்ந்தே. (இ)

பரிந்துவந்து பரமானந்தம் பண்டே யடியேற் கருள் செய்யப்
பிரிந்துபோந்து பெருமா நிலத்தி லருமா லுற்றே னென்றென்று
சொரிந்தகண்ணீர் சொரியவுண்ணீ ருரோமஞ் சிலிர்ப்ப வுகந்
தன்பாய்ப், புரிந்துநிற்ப தென்று கொல்லோ வென்பொல்லா
மணியைப்புணர்ந்தே. (ஈ)

நினையப்பிறருக் கரியநெருப்பை நீரைக் காலை நிலனை விசும்பைத்
தனையொப்பாரை யில்லாத்தனியை நோக்கித் தழைத்துத் தழுத்த
கண்டங், கனையக்கண்ணீ ரருவிபாயக் கையுங்கூப்பிக் கடி மலராத்
புனையப்பெறுவ தென்று கொல்லோ வென்பொல்லா மணியைப்
புணர்ந்தே. (எ)

நெக்குநெக்குள் ளுருகியுருகி நின்று மிருந்துங் கிடந்து மெழுந்து
நக்குமழுதுந் தொழுதும் வாழ்த்தி நானா விதத்தாற் கூத்துநவிறிற்

செக்கர்போலுந் திருமேனி திகழ நோக்கிச் சிலிர் சிலிர்த்துப்
புக்குறிப்பதென்றுகொல்லோவென்பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே.

தாதாய் மூவே முலகுக்குந் தாயே நாயேன் றனையாண்ட
பேதாய்பிறவிப்பிணிக்கோர்மருந்தே பெருந்தேன்பில்கவெப்போது
மேதாமணியே யென்றென்றேத்தி யிரவும் பகலு மெழிலார் பாதப்
போதாய்ந்தணைவ தென்று கொல்லோ வென் பொல்லாமணியைப்
புணர்ந்தே. (க)

காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய்முழுதுங் கண்ணூர் விசம்பின் விண்
னோர்க்கெல்லா, மூப்பாய்மூவா முதலாய் நின்ற முதல்வா முன்னே
யெனையாண்ட, பார்ப்பானேயெம் பரமாவென்று பாடிப் பாடிப்
பணிந்து பாதப், பூப்போதணைவ தென்று கொல்லோ வென்பொல்
லாமணியைப் புணர்ந்தே. (க௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாழாப்பத்து.

முத்தியுபாயம்.

எ-து, பிரபஞ்சமயனிங்கி பரபோகத்தைக் கூடுதற்குபாயம்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தவெம்பரனே

பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்

சிரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்தரசே

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

யாரொடு நோகே னூர்க்கெடுத்துரைக்கே

ஞண்டீ யருளிலை யானால்

வார்கட லுலகில் வாழ்கிலென்கண்டாய்

வருகவென் றருள்புரியாயே.

(க)

வம்பனேன் றன்னை யாண்டமாமணியே

மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்

யும்பரு மறியா வொருவனையிருவர்க்
குணர்விறந் துலகமூ ருவுஞ்
செம்பெரு மானே சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெம்பெரு மானே யெண்ணையாள்வானே
யெண்ணைக் கூவிக்கொண் டருளே.

(௨)

பாடிமால் புகழும் பாதமேயல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேடிநீ யாண்டாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யூடுவ துன்னோடு டிவப்பதுமுன்னை
யுணர்த்துய துனக்கெனக் குறுதி
வாடினே னிற்கு வாழ்கிலென்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

(௩)

வல்லவா ளரக்கர் புரமெரித்தானே
மற்றுநான் மற்றிலேன்கண்டாய்
தில்லவாழ் கூத்தா சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெல்லேம வுலகு முருவியன்றிருவர்
காணுநா ளாதியீ நின்மை
வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலென்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

(௪)

பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கநீயல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திண்ணமே யாண்டாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெண்ணமே யுடல்வாய் மூக்கொடுசெவிகண்
ணென்றிவை நின்கணை வைத்து
மண்ணின்மே லடியேன் வாழ்கிலென்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

(௫)

பஞ்சினெல் லடியாள் பங்கநீயல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவே யாண்டாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

யஞ்சினே னுயே னுண்ணியளித்த
வருளினை மருளிநான் மறந்த
வஞ்சனே னிற்கு வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

(சு)

பருதிவா ழொளியாய் பாதமேயல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவுயர் கோலச் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துளமுருகிக்
கலந்துநான் வாழுமா றறியா
மருளனே னுலகில் வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

(௭)

பந்தனை விரலான் பங்கநீயல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யந்தமி லமுதே யரும்பெரும்பொருளே
யாரமு தேயடி யேனை
வந்துய வாண்டாய் வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

(௮)

பாவநா சாவுன் பாதமே யல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ் விருவர்கீழ் மேலாய்
முழங்கழ லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

(௯)

பழுதிருெல் புகழான் பங்கநீ யல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி யணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ வெனக்கோர்
துணையென நினைவனோ சொல்லாய்

அருட்பத்து.

௩௩

மழவிடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென்றருளபுரி யாயே.

(௧0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருட்பத்து.

மகாமாயாசுத்தி.

எ-து.மாயையினின்றும் விலகுதல்.
திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிசூழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொன்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனுமா லறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையி
னிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீ
ராதியே யடியே ஞாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றருளாயே.

(௬)

நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணுனோர் பிரானே
யொருத்தனே யுன்னை யோலமிட் டலறி
யுலகெலாந் தேடியுங் கானேன்
நிருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ
ரருத்தனே யடியே ஞாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றருளாயே.

(௭)

எங்கணு யகனே யென்னுயிர்த் தலைவா
வேலவார் சூழலிமாரிருவர்
தங்கணு யகனே தக்கநற் காமன்
றனதுட றழலெழ விழித்த
செங்கணு யகனே திருப்பெருந் துறையிற்

செழுமலர்க்குருந்த மேவியசீ
ரங்கனா யடியே னாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

(௩)

கமலநான் முகனும் கார்முகி னிறத்துக்
கண்ணனு நண்ணுதற் கரிய
விமலனே யெமக்கு வெளிப்படா யென்ன
வியன்றழல் வெளிப்பட்ட வெந்தாய்
திமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ
ரமலனே யடியே னாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

(௪)

துடிகொணே ரிடையாள் சுரிசூழன் மடர்வத
துணைமுலைக் கண்கடைய் சுவடு
பொடிகொள்வான் றழலிற் புள்ளிபோ விரண்டு
பொங்கொளி தங்குமார் பினனே
செடிகொள்வான் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ
ரடிகளே யடியே னாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

(௫)

துப்பனே தூயாய் தூயவெண் ணீறு
துதைந்தெழு துளங்கொளி வயிரத்
தொப்பனே யுன்னை யுள்குவார் மனத்தி
னுறுசுவை யளிக்குமா ரமுதே
செப்பாமா மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ
ரப்பனே யடியே னாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

(௬)

மெய்யனே விகிர்தா மேருவேவில்லா
மேவலர் புரங்கண்மூன்றெறித்த
கையனே காலாற் காலனைக் காய்ந்த
கடுந்தழற் பிழம்பன்ன மேனிச்
செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ

ரையனே யடியே னாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

(௭)

முத்தனே முதல்வா முக்கண முனிவா
மொட்டரு மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்
சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ
ரத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

(௮)

மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
மறுமையோ டிம்மையுங் கெடுத்த
பொருளனே புனிதா பொங்குவா ளரவங்
கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்
தெருளுநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ
ரருளனே யடியே னாதரித் தழைத்தா
லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

(௯)

திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ
நிருந்தவா நெண்ணி யேசுரா நினைந்திட்
டென்னுடை யெம்பிரா னென்றென்
றருந்தவா நினைந்தே யாதரித் தழைத்தா
லலைகட லதனுளே நின்று
பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி யிதுகாண்
போதரா யென்றரு ளாயே.

(௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்.

குருதரிசனம்.

எ-து.பசுத்துவங் கெட்டவிடம்.

திருக்கழுக்குன்றத்திலருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிணக்கிலாத பெருந்துறைப் பெரு
யானுன் னுமங்கள் பேசுவார்க்
கிணக்கிலாத தோரிற்பமே வருந்
துன்பமே துடைத் தெம்பிரா
னுணக்கிலாத தோர் வித்துமேல்வினை
யாம லென்வினை யொத்தபின்
கணக்கிலாத் திருக்கோலநீ வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.

(க)

பிட்டுநோர்பட மண் சுமந்த
பெருந்துறைப் பெரும் பித்தனே
சட்டநோர்பட வந்தி லாத
சழக்கனே னுனைச சார்ந்திலேன்
சிட்டனே சிவலோகனே சிறு
நாயினுங் கடை யாயவெங்
கட்டனேனையு மாட்கொள்வான் வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.

(உ)

மலங்கினேன் கண்ணி னீரைமாற்றி
மலங் கெடுத்த பெருந்துறை
விலங்கினேன் வினைக்கேடனே னினி
மேல் விளைவதறிந்திலே
னிலங்குகின்ற நின் சேவடிக
ளிரண்டும் வைப்பிட மின்றியே
கலங்கினேன் கலங் காமலே வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.

(ங)

பூனெணைதொடர வன்பு பூண்டு
 பொருந்தி நாடொறும் போற்றவ
 நானெணைதொடர் நாண மெய்தி
 நடுக்கடலு ளழுந்தி நான்
 பேனெணைத பெருந்துறைப் பெருந்
 தோணி பற்றி யுகைத்தலுங்
 கானெணைத் திருக்கோலநீ வந்து
 காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே.

(ச)

கோலமேனி வராகமே குண
 மாம் பெருந்துறைக் கொண்டலே
 சீலமேது மறிந்திலாத வென்
 சிந்தை வைத்த சிகாமணி
 ஞாலமே கரியாக நானுனை
 நச்சி நச்சிட வந்திடுங்
 காலமேயுனை யோத நீவந்து
 காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே.

(சு)

பேதமில்ல தொடர் கற்பளித்த
 பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே
 யேதமேபல பேசநீ யெனை
 யேதிலார் முன மென்செய்தாய்
 சாதல்சாதல் பொல்லாமை யற்ற
 தனிச்சரண் சரண மெனக்
 காதலா லுனை யோதநீ வந்து
 காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே.

(சு)

இயக்கிமா ரறுபத்து நால்வரை
 யெண்குணஞ் செய்த வீசனே
 மயக்கமாய தொடர்மும் மலப்பழ
 வல் வினைக்கு ளழுந்தவுந்
 துயக்கறுத் தெனையாண்டு கொண்டிநின்
 லாய்மலர்க் கழ றந்தெனைக்
 கயக்கவைத் தீடியார்முனே வந்து
 காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே.

(சு)

திருச்சிற்றம்பலம்.

க ண் ட ப த் து.

நிருத்ததரிசனம்.

தில்லைவருளிச்செயப்பட்டது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந் திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமா
யந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
வந்தமிலா வானந்த மணிகொடில்லே கண்டேனே. (க)

வினைப்பிறவி யென்கின்ற வேதனையி லகப்பட்டுத்
தனைச்சிறிது நினையாதே தளர்வெய்திக் கிடப்பேனே
யெனைப்பெரிது மாட்கொண்டென் பிறப்பறுத்த வினையிலியை
யனைத்துலகுந் தொழுந் தில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. (உ)

உருத்தெரியாக் காலத்தே யுள்புகுந்தென் னுளமன்னிக்
கருத்திருத்தி யூன்புக்குக் கருணையின லாண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
யருத்தியின னுயடியே னணிகொடில்லே கண்டேனே. (ங)

கல்லாத புல்லறிவிற் கடைபட்ட நாயேனை
வல்லாள னாய்வந்து வனப்பெய்தி யிருக்கும்வண்ணம்
பல்லோருங் காணவென்மன் பசுபாச மறுத்தானே
யெல்லோரு மிறைஞ்சுதில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. (ச)

சாதிசுவம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறு
மாத்தமிலி நாயேனை யல்லவறுத் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிசுவ தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே. (ரு)

பிறவிதனை யறமாற்றிப் பிணிமூப்பென் றிவையிரண்டு
முறவினாடி மொழியச்சென் றுலகுடைய வொருமுதலைச்
செறிபொழில்கூழ் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம் பலமன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே. (சு)

பிரார்த்தனைப்பத்து:

௩௧௧

பத்திமையும் பரிசுமிலாப் பசுபாச மறுத்தருளிப்
பித்தனிவ நெனவென்னை யாக்குவித்துப் பேராமே
சித்தமெனுந் தின்கயிற்றூற் றிருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே. (௭)

அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
விளைவொன்று மறியாதே வெறு வியனாய்க் கிடப்பேனுக்
களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக்
களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே. (௮)

பாங்கினொடு பரிசொன்று மறியாத நாயேனை
யோங்கியுளத் தொளிவளர வுலப்பிலா வன்பருளி
வாங்கிவினை மலமறுத்து வான்கருணை தந்தானை
நான்குமறை பயிற்றில்ல யம்பலத்தே கண்டேனே. (௯)

பூதங்க ளைந்தாகிப் புலனுளிப் பொருளாகிப்
பேதங்க ளனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையினக்
கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
வேதங்க டொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரார்த்தவணப்பத்து.

ச தா மு த் தி.

எ-து. ஆன்மாக்களுக்கு முத்திரிச்சயம் பண்ணுதல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆ சி ரி ய வி ரு த் த ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலந்து நின்னடி யாரோடன்று வாளா களித்திருந்தேன்
புலர்ந்து போன காலங்கள் புஞ்ந்து நின்ற திடர்பின்னா
ளுலர்ந்து போனே னுடையானே யுலவா விற்பச் சுடர்காண்பா
னலந்து போனே நருள்செய்யா யார்வங் கூர வடியேற்கே. (௧)

அடியார் சிலருன் னருள்பெற்ற ரார்வங் கூட யானவமே
முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி முனிவாலடியேன்மூக்கின்றேன்
கடியேனுடைய கருவினையைக் களைந்துன்கருணைக்கடல்பொங்க
வுடையா யடியே னுள்ளத்தே யோவா துருக வருளாயே. (உ)

அருளா ரமுதப் பெருங்கடல்வா யடியா ரெல்லாம் புக்கமுந்த
விருளாராக்கை யிதுபொறுத்தே யெய்த்தேன்கண்டா யெம்மாளே
மருளார்மனத் தோருன்மத்தன் வருமாலென்றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளாவண்ண மெய்யன்பை யுடையாய்பெற நான்வேண்டிமே.

வேண்டும் வேண்டு மெய்யடியா ருள்ளே விரும்பியெனையருளா
லாண்டா யடியே னிடர்களைந்த வமுதே யருமா மணிமுத்தே
தூண்டாவிளக்கின்சுடரனையாய் தொண்டனேற்குமுண்டாங்கொல்
வேண்டாதொன்றும் வேண்டாது மிக்கவன்பே மேவுதலே. (ச)

மேவு முன்ற னடியாருள் விரும்பி யானு மெய்ம்மையே
காவி சேருங் கயற்கண்ணுள் பங்கா வுன்றன் கருணையினுற்
பாவி யேற்கு முண்டாமோ பரமானந்தப் பழங்கடல்சேர்ந்
தாவி யாக்கை யானெனதென் றியா துமின்றி யறுதலே. (ரு)

அறவே பெற்றார் நின்னன்ப ரந்த மின்றி யகநெகவும்
புறமே கிடந்து புலநாயேன் புலம்புகின்றே னுடையானே
பெறவே வேண்டு மெய்யன்பு பேரா வொழியாப் பிரிவில்லா
மறவா நினையா வளவிலா மாளா விற்ப மாகடலே. (சு)

கடலே யனைய வானந்தங்கண்டா ரெல்லாங்கவர்துண்ண, விடரே
பெருக்கி யேசற்றிங் கிருத்த லழகோ வடிநாயே, னுடையாய்
நீயே யருளுதியென் றுணர்த்தா தொழிந்தே கழிந் தொழிந்தேன்
சுடரா ரருளா லிருணைக்கச் சோதி யினித்தான்றுணியாயே. (எ)

துணியா வருகா வருள்பெருகத்தோன்றுந்தொண்டரிடைப்புருந்து
திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன் சிவனே நின்று தேய்கின்றே
னணியா ரடியா ருனக்குள்ள வண்புந் தாரா யருளரியத்
தணியா தொல்ல வந்தருளித் தளிர்ப்பொற் பாதந் தாராயோ. (அ)

தாராவ ருளொன் றின்றியே தந்தா யென்றுன் மமரெல்லா
மாரா நின்ற ரடியேனு மயலார் போல வயர்வேளே
சீரா ரருளாற் சிந்தனையைத் திருத்தி யாண்ட சிவலோகா
பேரா னந்தம் பேராமை வைக்க வேண்டும் பெருமானே. (ஈ)

மானோர் பங்கா வந்திப்பார் மதுரக் கனியே மனநெகா
நானோர்தோளாச் சரையொத்தா னம்பி யித்தால் வாழ்ந்தாயே
யூனே புகுந்த வுனையுணர்ந்தே யுருகிப் பெருகு முள்ளத்தைக்
கோனே யருளுங் காலந்தான் கொடியேற் கென்றோ கூடுவதே. (க0)

கூடிக் கூடி யுன்னடியார் குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
வாடி வாடி வழியற்றேன் வற்றன் மரம்போ னிற்பேனோ
வூடி யூடி யுடையாயொடு கலந் துள்ளுருகிப் பெருகிறெக்
காடி யாடி யானந்த மதுவே யாக வருள்கலந்தே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

குழைத்தபத்து.

ஆத்துமநிவேதனம்.

எ-து. நேயத்தோடொன்றல்.

திருப்பெருந் துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினேநோய் காவாயுடையாய் கொடு
வினையே, னுழைத்தா லுறுதி யுண்டோதா னுமையாள் கணவா
வெனையாள்வாய், பிழைத்தாற் பொறுக்க வேண்டாவோ பிறைசேர்
சடையாய் முறையோவென், ஈழைத்தா லருளா தொழிவதே யம்
மானே யுன்னடியேற்கே. (க)

அடியே னல்ல லெல்லாமுன் னகல வாண்டா யென்றிருந்தேன்
கொடியே ரிடையாள் கூறவெங் கோவே யாவா வென்றருளிச்
செழிசே ருடலைச் சிதையாத தெத்துக் கெங்கள் சிவலோகா, வுடை
யாய் கூவிப் பணிபுகாள்ளா தொறுத்தா லொன்றும் போதுமே. (உ)

ஒன்றும் போதா நாயேனை யுய்யக் கொண்ட நின்கருணை
யின்றே யின்றிப் போய்த்தோதா னேழை பங்கா வெங்கோவே
குன்றே யினைய குற்றங்கள் குணமா மென்றே நீகொண்டா
லென்றான் கெட்ட திரங்கிடா யெண்டோண் முக்க ணெம்மானே

மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
வூனே புகவென் றனைதூக்கி யுழல்ப் பண்ணு வித்திட்டா
யானு லடியே னறியாமை யறிந்துநீயே யருள் செய்து
கோனே கூவிக் கொள்ளுநா ளென்றென் றுன்னைக் கூறுவதே. (ச)

கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதூநீ
வேறோர் பரிசிற் கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிற்
தேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் தேற்ற வேண்டாவோ

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதூந் தருவோய்நீ
வேண்டு மயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்
டாய், வேண்டி நீயாதருள் செய்தா யானுமதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னி லதுவு முன்றன் விருப்பன்றே

அன்றே யென்ற னாலியு முடலு முடைமை யெல்லாமுங்
குன்றே யனையா யென்னை யாட்கொண்டபோதே கொண்டிலையோ
வின்றோரிடையுறெனக்குண்டோ வெண்டோண்முக்கனெம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ விதற்கு நாயகமே. (எ)

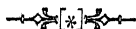
நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்துநீயே யாட் கொண்டாய்
மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
யாயக் கடவே னானோதா னென்ன தோவிங் கதிகாரங்
காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே. (அ)

கண்ணா நுதலோய் கழலினைகள் கண்டேன் கண்கள் களிகூர
வெண்ணு திரவும் பகலுநா னவையே யெண்ணு மதுவல்லான்
மண்மேல் யாக்கை விமொறும் வந்துன் கழற்கே புகுமாறு
மண்ணு வெண்ணக் கடவேனோ வடிமை சால வழகுடைத்தே. (க)

அழகே புரிந்திட் டடிநாயே னரற்று கின்றே னுடையானே
திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதமெனக்குப் புராண நீதந் தருளாதே
குழகா கோல மறையோனே கோனே யென்னைத் குழைத்தாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உயிருண்ணிப்பத்து.

சிவானந்தமேலிடுதல்,

எ-து. நேயமேலிடுதல்.

திருப்பெருந்துறையிலுள்ளிச்செயப்பட்டது.

கலிவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பைந்நாப்பட வரவேல்கு லுமைபாகம தாயென்
மெய்ந்நா டொறும் பிரியாவினைக் கேடாவிடைப்பாகா
செந்நாவலர் பரசும் புகழ்த் திருப்பெருந்துறை யுறைவா
யெந்நாட்களித் தெந்நாளிறு மாக்கேனினி யானே. (க)

நாளுரடி யனைவானொரு நாய்க்குத்தவி சிட்டிங்
கூளுருடல் புகுந்தானுயிர் கலந்தானுளம் பிரியான்
நேனூர்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யுறைவான்
வானொர்களு மறியாததோர் வளமீந்தன னெனக்கே. (உ)

எனைநானென்ப தறியேன்பக லிரவாவது மறிபுன்
மனவாசகங் கடந்தானெனை மத்தோன் மத்தனாக்கிச்
சினமால்விடை யுடையான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யுறையும்
பனவனெனைச் செய்தபடி. நறியேன்பரஞ் சுடரே. (ங)

வினைக்கேடரு முளரோபிறர் சொல்லீர்விய னுலகி
லெனைத்தான்புகுந் தாண்டானென தென்பின்புரை யுருக்கிப்
பினைத்தான்புகுந் தெல்லேபெருந் துறையிலுறை பெம்மான்
மனத்தான்கண்ணி எனத்தான்மறு மாற்றத்திடை யானே. (ச)

பற்றாங்கவை யற்றீர்பற்றும் பற்றாங் கதுபற்றி
நற்றாங்கதி யடைகோமெனிற் கெடுவீரோடி வம்மின்
நெற்றூர்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யிறைசீர்
கற்றாங்கவன் கழல்பேணிந ரொடுங் கூடுமின் கலந்தே. (ரு)

கடலின்றிரை யதுபோல்வரு கலக்கமல மறுத்தென்
னுடலும்மென துயிரும்புகுந் தொழியாவண்ண நிறைந்தான்

சுடருஞ்சுடர் மதிருடிய திருப்பெருந்துறை யுறையும்
படருஞ்சடை மருடத்தெங்கள் பரன்றான்செய்த படிதே. (சு)

வேண்டேன்புகழ் வேண்டேன்செல்வம் வேண்டேன்மண்ணும்விண்
ணும், வேண்டேன்பிறப் பிறப்புச்சிவம் வேண்டார் தமைநாளுந்
தீண்டேன்சென்று சேர்ந்தேன்மண்ணு திருப்பெருந்துறையிறை
தாள், பூண்டேன்புறம் போகேனினிப்புறம்போகலாட்டேனே. (எ)

கோற்றேனெனக் கென்கோகுரை கடல்வாயமு தென்கோ
வாற்றேனென்க ளரனையரு மருந்தேயென தரசே
சேற்றூர்வயல் புடைசூழ்தரு திருப்பெருந்துறை யுறையு
நீற்றூர்தரு திருமேனிநின் மலனையுனை யானே. (அ)

எச்சம்மறி வேனானெனக் கிருக்கின்றதை யறியே
னச்சோவென்க ளரனையரு மருந்தேயென தமுதே
செச்சைமலர் புரைமேனியன் திருப்பெருந்துறை யுறையா
னிச்சம்மென நெஞ்சின்மன்னி யானாகிநின் றானே. (க)

வான்பாவிய வுலகத்தவர் தவமேசெய வவமே
பூன்பாவிய வுடலைச்சுமந் தடவிமர் மானேன்
தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு திருப்பெருந்துறை யுறையாய்
நான்பாவிய னானுனை நல்காயென லாமே. (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அ ச ச ப ப த் து.

ஆனந்தமுறுதல்.

எ-து. நேயத்திலேயொன்றுபட்டுச்சிக்கென அமுந்தினமை.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆ சி ரி ய வி ரு த் த ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புற்றில்வா ளரவுமஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யுமஞ்சேன்
கற்றைவார் சுடையெம்மண்ணல் கண்ணுதல் பாதநண்ணி
மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை யுண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்
கற்றிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (க)

வெருவரேன் வேட்கைவந்தால் வினைக்கடல் கொள்ளினுமஞ்சே
 னிருவரான் மாறுகாணு வெம்பிரான் தம்பிரானுந்
 திருவுரு வன்றிமற்றோர் தேவரெத் தேவரென்ன
 வருவரா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (உ)

வன்புலால் வேலுமஞ்சேன் வளைக்கையார் கடைக்கணஞ்சே
 னென்பெலா முருகநோக்கி யம்பலத் தாடுகின்ற
 வென்பொலா மணியையேத்தி யினிதருள் பருகமாட்டா
 வன்பிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (ஈ)

கிளியனார் கிளவியஞ்சே னவர்கிறி முறுவலஞ்சேன்
 வெளியநீ ருடுமேனி வேதியன் பாதநண்ணித்
 துளியுலாங் கண்ணராகித் தொழுதழு துள்ளநெக்கிங்
 களியிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (ச)

பிணியெலாம் வரினுமஞ்சேன் பிறப்பினே டிறப்புமஞ்சேன்
 றுணிநிலா வணியினுன்றன் ரொழும்பரோ டுழந்தியம்மா
 றிணியிலம் பிளந்துங்காணுச் சேவடி பரவியெண்ணீ
 ரணிகிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (ரு)

வாளுலா மெரியுமஞ்சேன் வரைபுரண் டிடினுமஞ்சேன்
 ரோளுலா நீற்றனேற்றன் சொற்பதங் கடந்தவப்பன்
 ருளதா மரைகளேத்தித் தடமலர் புனைந்துநையு
 மாளலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (சு)

தகைவிலாப் பழியுமஞ்சேன் சாதலைமுன்ன மஞ்சேன்
 புகைமுகந் தெரிகைவீசிப் பொலிந்த வம்பலத்துளாடு
 முகைநகைக் கொன்றை மாலைமுன்னவன் பாதமேத்தி
 யகநெகா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (ஊ)

தறிசெறி களிறுமஞ்சேன் தழல்விழி யுழுவையஞ்சேன்
 வெறிகமழ் சடையனப்பன் விண்ணவர் நண்ணமாட்டாச்
 செறிதரு கழல்களேத்திச் சிறந்தினி திருக்கமாட்டா
 வறிவிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே. (அ)

மஞ்சுலா முருமுமஞ்சேன் மன்னரோ டிறவுமஞ்சே
 னஞ்சுமே யமுதமாக்கு நம்பிரா னெம்பிரானுய்
 செஞ்சுவே யாண்டுகொண்டான் றிருமுண்டந் தீட்டமாட்டா
 தஞ்சுவா ரவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே (ஆ)

கோணிலா வாளியஞ்சேன் கூற்றுவன் சீற்றமஞ்சே
 னீணிலா வணியினுனை நினைந்துரைந் துருகிநெக்கு
 வாணிலாங் கண்கள்சோர வாழ்த்திநின் றேத்தமாட்டா
 வாணலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பாண்டிப்பதிகம்.

சிவானந்தவ்ளோவு.

எ - து. சுகமேலீடு.

திருப்பெருந் துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பருவரை மங்கைதன் பங்கரைப் பாண்டியற் காரமுதா
 மொருவரை யொன்றுமி லாதவரைக்கழற் போதிறைஞ்சித்
 தெரிவர நின்றருக்கிப் பரிமேற்கொண்ட சேவகன
 ரொருவரை யன்றி யுருவறியாதென்றனுள்ளமதே. (௧)

சதுரைமறந்தறி மால்கொள்வர் சார்ந்தவர் சாற்றிச்சொன்னோ
 ந்திரை மறைத்தன்ன சோ திகழுக்கடை கைப்பிடித்துக்
 குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடுமேற் குடிசேடுகண்டார்
 மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப்போட மறித்திடுமே. (௨)

நீரின்பவெள்ளத்து நீந்திக் குளிக்கின்ற நெஞ்சங்கொண்டார்
 பாரின்பவெள்ளங் கொளப்பரி மேற்கொண்ட பாண்டியன
 ரோரின்பவெள்ளத்துருக்கொண்டதொண்டரையுள்ளங்கொண்டார்
 பேரின்பவெள்ளத்துட் பெய்கழலே சென்று பேணுமினே. (௩)

செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர்செல்லன்மின் நென்னன்னோட்
 டுறைவன் கிளர்கின்ற காலமிக்காலமெக் காலத்துள்ளு
 மறிவொண் கதிர்வா னுறைகழித்தானந்த மாக்கடவி
 யெறியும் பிறப்பை யெதிர்த்தார் புரளவிருநிலத்தே. (௪)

காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானெடு நான்முகன்வானவர் நண்ணரிய
வாலமுண் டானெங்கன் பாண்டிப்பிரான் தன் னடியவர்க்கு
மூலபண்டாரம் வழங்கு கின்றான்வந்து முந்துமினே. (௩)

நுண்டியமாயா விருள்கெட வெப்பொருளும் விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவனுஞ்சொல்ல வல்லனல்லன்
வேண்டியபோதே விலக்கிலவாய்தல் விரும்புமின்றான்
பாண்டியனாரான் செய்கின்றமுத்திப் பரிசிதுவே. (௪)

மாயவனப்பரி மேல்கொண்டு மற்றவர் கைக்கொளலும்
போயறுமிப்பிறப் பென்னும் பகைகள் புகுந்தவருக்
காயவரும்பெருஞ் சீருடைத் தன்னருளே யருளுஞ்
சேயநெடுங் கொடைத் தென்னவன்சேவடி சேர்மின்களே. (௫)

அழிவின்றி நின்றதொ ரானந்தவெள்ளத் திடையழுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுல குந்தரு வான்கொடையே சென்று முந்துமினே. (௬)

விரவிய தீவினை மேலெப்பிறப்பு முந்நீர்கடக்கப்
பரவிய வன்பரை யென்புருக்கும்பரம் பாண்டியனார்
புரவியின் மேல்வரப் புந்திகொளப்பட்ட பூங்கொடியார்
மரவியன் மேல்கொண்டு தம்மையுந்தாமறி யார்மற்றந்தே. (௭)

கூற்றைவென் றுங்கைவர் கோக்களையும் வென்றிருந்தழகால்
வீற்றிருந்தான் பெருந்தேவியுந் தானுமோர் மீனவன்பா
லேற்றுவந்தா ருயிருண்டதிற லொற்றைச் சேவகனே
தேற்றமிலாதவர் சேவடி சிக்கெனச் சேர்மின்களே. (௮)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பி டி த் த ப த் து.

—o—o—o—

முத்திக்கலப்புரைத்தல்.

எ - து மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின் சுகத்தைச்
சொல்லியது.

திருத்தோணிபுரத்தி ல்ருளிச்செயப்பட்டது.

ஆ சி ரி ய வி ரு த் த ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உம்பர்கட் கரசே யொழிவற நிறைந்த
யோகமே பூற்றையேன் றனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
செம்பொருட் டெனவே சீருடைக் கழலே
செல்வமே சிவபெரு மானே
யெம்பொருட் டென்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(க)

வீடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே
வினையனே னுடைய மெய்ப்பொருளே
முடைவிடா தடியேன் மூத்தற மண்ணாய்
முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து
கடைபடா வண்ணங் காத்தெனே யாண்ட
கடவுளே கருணைமா கடலே
யிடைவிடா துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(உ)

அம்மையே யப்பா வொப்பிலா மணியே
யன்பினில் விளைந்தவா ரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனென் றனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபத மளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யிம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(ஈ)

அருளுடைச் சுடரே யளிந்ததோர் கனியே
பெருந்திற லருந்தவர்க் கரசே
பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே யோகத்தின் பொலிவே
தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யிருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(ச)

ஒப்புனக் கில்லா வொருவனே யடியே
னுள்ளத்து னொளிர்கின்ற வொளியே
மெய்ப்பத மறியா வீறிலி யேற்கு
விழுமிய தளித்ததோ ரன்பே
செப்புதற் கரிய செழுஞ்சுடர் மூர்த்தீ
செல்வமே சிவபெரு மானே
யெய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(ரு)

அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்
டளவிலா வானந்த மருளிப்
பிறவிவே ரறுத்தென் குடிமுழு தாண்ட
பிஞ்ஞகா பெரியவெம் பொருளே
திறவிலே கண்ட காட்சியே யடியேன்
செல்வமே சிவபெரு மானே
யிறவிலே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(சு)

பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொரு டன்னைப்
பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
பூசனை யுகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
தேசடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தீ
செல்வமே சிவபெரு மானே
யீசனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(ஏ)

அத்தனே யண்ட ரண்டமாய் நின்ற
வா தியே யாதுமீ நில்லாச்

சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
 செவ்வமே சிவபெரு மானே
 பித்தனே யெல்லா வுயிருமாய்த் தழைத்துப்
 பிழைத்தவை யல்லையாய் நிற்கு
 மெத்தனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
 னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(அ)

பானினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
 பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
 லுனினை யுருக்கி யுன்னொளி பெருக்கி
 யுலப்பிலா வானந்த மாய
 தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
 செவ்வமே சிவபெரு மானே
 யானுனைத் தொடர்ந் து சிக்கெனப் பிடித்தே
 னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(ஆ)

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கணியப்
 பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
 னென்பெலா முருக்கி யெளியையா யாண்ட
 வீசனே மாசிலா மணியே
 துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்காந்
 தொடக்கெலா மறுத்த நற்சோதி
 யின்பமே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
 னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

(க)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேசறவு.

சுட்டறிவொழித்தல்.

எ - து. தன்செயலறநிற்பல்.

திருப்பெருந் துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரும்புதரு மனத்தேனை யீர்த்தீர்த்தெ னென்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவையெனக்குக் காட்டினையுன் கழலினைக
ளொருங்குதிரை யுலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை யாக்கியவா நன்றேயுன் பேரருளே. (க)

பண்ணூர்ந்த மொழிமங்கை பங்காநின் னாளானாக்
குண்ணூர்ந்த வாரமுதே யுடையானே யடியேனை
மண்ணூர்ந்த பிறப்பறுத்திட டாள்வாய்நீ வாவென்னக்
கண்ணூர வுய்ந்தவா நன்றேயுன் கழல்கண்டே. (உ)

ஆதமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னு மருநரகி
லார்தமரு மின்றியே யழுந்துவேற் காவாவென்
றோதமலி நஞ்சுண்ட வுடையானே யடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா நன்றேயெம் பரம்பரனே. (ங)

பச்சைத்தா ளரவாட்டி படர்சடையாய் பாதமல
ருச்சத்தார் பெருமானே யடியேனை யுய்யக்கொண்
டெச்சத்தார் சிறுதெய்வ மேத்தாதே யச்சோவென்
சித்தத்தா ளுய்ந்தவா நன்றேயுன் றிறநினைந்தே. (ச)

கற்றறியேன் கலைஞானங் கசிந்துருகே னாயிடினு
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் ஊர்கழல்வந்
துற்றிறுமார் திருந்தேனெம் பெருமானே யடியேற்குப்
பொற்றவிச நாயக்கிடுமா நன்றேநின் பொன்னருளே. (ஞ)

பஞ்சாய வடிமடவார் கடைக்கண்ணு லிடர்ப்பட்டு
நஞ்சாய துயர்கூர நடுங்குவே னின்னருளா

லுயஞ்சேனெம் பெருமானே யுடையானே யடியேனை
யஞ்சேலென் றுண்டவா நன்றேயம் பலத்தமுதே. (சு)

என்பாலைப் பிறப்பறுத்திங் கிமையவர்க்கு மறியவொண்ணுந்
தென்பாலைத் திருப்பெருந் துறையுறையுஞ் சிவபெருமா
னன்பானீ யகநெகவே புகுந்தருளி யாட்கொண்ட
தென்பாலை நோக்கியவா நன்றேயெம் பெருமானே. (௭)

மூத்தானே மூவாத முதலானே முடிவில்லா
வோத்தானே பொருளானே யுண்மையுமா யின்மையுமாய்ப்
பூத்தானே புகுந்திங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினுற்
பேர்த்தேநீ யாண்டவா நன்றேயெம் பெருமானே. (அ)

மருவினிய மலர்ப்பாத மனத்திலவளர்ந் துள்ளருகத்
தெருவுதொறு மிகவலறிச் சிவபெருமா னென்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலிற் படிவாமா
றருளெனக்கிங் கிடைமருதே யிடங்கொண்ட வம்மானே. (க)

நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்
றேனாயின் னமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
ருணைவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தா
னானு முயிர்வாழ்க்கை யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே. (க௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்புலம்பல்.

சிவானந்தமுதிர்வு.

எ-து. சிவானந்தம்பெருவிச்சை.

திருவாரூரிலருளிச்செயப்பட்டது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூங்கமலத் தயனொடுமா லறியாத நெறியானே
கோங்கலர்ச்சேர் குவிமுலையான் கூருவெண் ணீரூட

யோங்கெயில்குழ் திருவாரூருடையானே யடியேனின்
பூங்கழல்க ளவையல்லா தெவையா தும் புகழேனே. (௧)

சுடையானே தழலாட தயங்குழ விலைச்சுலப்
படையானே பரஞ்சோதி பசுபதி மழவெள்ளை
விடையானே விரிபொழில்குழ் பெருந்துறையா யடியேனா
னுடையானே புனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே. (௨)

உற்றாரை யான்வேண்டே னூர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு மினியமையுங்
குற்றலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவேனே. (௩)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கு ல ர ப் ப த் து.

—o—o—o—

அநுபவமிடையிடுபடாமை.

எ-து. விட்டுப்பற்றாமல் ஒருதன்மையாயது.

தில்லையிலருளிச்செய்யப்பட்டது.

—

கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நெங் கவந்தியுமே யுறவென்றிட் டென்கசிந்து
தேமம் பொருளுஞ் சிவன்கழலே யெனத்தெளிந்து
கூடு முயிருங் குமண்டையிடக் குனித்தடியே
னாடுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௧)

துடியே ரிகிடைத் தூய்மொழியார் தோணசையாற்
செடியேறு தீமைக ளெத்தையுஞ் செய்திடினு
முடியேன் பிறவே னெனைத்தனதாண் முயங்குவித்த
வடியேன்குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௨)

என்புள் ளருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத்
துன்பங் களைந்து துவந்துவங்க டேய்மைசெய்து

மூன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வுன்புகுந்த
வன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௩)

குறியு நெறியுங் குணமுமிலார் குழாங்கடமைப்
பிறியு மனத்தார் பிறிவரிய பெற்றியனைச்
செறியுங் கருத்தி லுருத்தமுதாஞ் சிவபதத்தை
யறியுங் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௪)

பேருங் குணமும் பிணிப்புறுமிப் பிறவிதனைத்
தூரும் பரிசு தூரிசறுத்துத் தொண்டரெல்லாஞ்
சேரும் வகையாற் சிவன்கருணைத் தேன்பருகி
யாருங் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௫)

கொம்பி லரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடல மாண்டிங்ஙன் போகாமே
நம்புமென் சிந்தை நணுகும்வண்ண நானணுகு
மம்பொன் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௬)

மதிக்குந் திறலுடைய வல்லரக்கன் றோணெரிய
மிதிக்குந் திருவடி யென்றலைமேல் வீற்றிருப்பக்
கதிக்கும் பசுபாச மொன்றுமிலோ மெனக்களித்திங்
கதிர்க்குங் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௭)

இடக்குங் கருமுருட் டேனப்பின் கானகத்தே
நடக்குந் திருவடி யென்றலைமே னட்டமையாற்
கடக்குந் திறலைவர் கண்டகர்தம் வல்லாட்டை
யடக்குங் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௮)

பாழ்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
கீழ்ச்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புன்றலையா
லாட்செய் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௯)

கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையாள் கூறனுக்குச்
செம்மை மனத்தாற் றிருப்பணிகள் செய்வேனுக்
கிம்மை தரும்பய னித்தனையு மீங்கொழிக்கு
மம்மை குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்தே. (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அ ற் பு த ப் ப த் து.

—[*]—

அ நுபவமாற்றமை.

எ-து. அ நுபவமுற்றுதல்பொருமைவிம்முதல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆ சி ரி ய வி ரு த் த ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மையலா யிந்த மண்ணிடை வாழ்வெனு மாழியு ளகப்பட்டுத்
தையலா ரெனுஞ் சுழித்தலைப் பட்டுநான் றிலைதி மாறாமே
பொய்யெ லாம்விடத் திருவரு டந்துதன் பொன்னடி யிணைகாட்டி
மெய்யனும் வெளிகாட்டி முன்னின்ற தோரற்புதம் விளம்பேனே.

எய்ந்தமா மலரிட்டுமுட் டாததோரியல்பொடும் வணங்காதே
சாந்தமார் முலைத் தையனல் லாரொடுத்தலைதி மாறாகிப்
போந்தியான் றுயர்புகாவண மருள்செய்து பொற்கழலிணைகாட்டி
வேந்தனும் வெளியே யென்முனின்ற தோ ரற்புதம் விளம்பேனே.

நடித்துமண்ணிடைப்பொய்யினைப்பலசெய்துநானெனதெனுமாயக்
கடித்தவாயிலே நின்றுமுன்வினை மிகக்கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்துமுன்னின்றப் பெருமறைதேடிய வரும்பொருளடியேனை
யடித் தடித்துவக் காமுன் றீற்றியவற்புத மறியேனே. (ந)

பொருந்துமிப்பிறப்பிறப்பிவைநினையாது பொய்களேபுகன்றுபோய்க்
கருங் குழலினர் கண்களா லேறுண்டு கலங்கியே கிடப்பேனைத்
திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத்திருவொடு மகலாதே
யருந்துணைவனொண்டு கொண்டருளியவற்புத மறியேனே. (ச)

மாடுஞ் சுற்றமு மற்றுள போகமுமங்கையர் தம்மோடுங்
கூடி யங்குள குணங்களா லேறுண்டிருலாவியே திரிவேனை
வீடுதந்தென்றன் வெந்தொழில்வீட்டிட மென்மலர்க் கழல்காட்டி
யாடு வித்தென தகம்புகுந் தாண்டதோரற்புத மறியேனே. (ரு)

வணங்கு மிப்பிறப்பிறப்பிவைநினையா துமங்கையர் தம்மோடும் [னைக்
பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தழுந்திரான் பித்தனாய்த் திரிவே

குணங்களுங்குறிகளுமிலாக்குணக்கடல்கோமளத்தொடுங்குடி
யணைந்து வந்தெனையாண்டு கொண்டருளியவற்புத மறியேனே. (சு)

இப்பிறப்பினி லிணைமலர்கொய்துநா னியல்பொடஞ்செழுத்தோதித்
தப்பிலாதுபொற் கழல்களுக் கிடாதுநான் நடமுலையார்தங்கண்
மைப்புலாம் கண்ணு லேறுண்டுகிடப்பேனை டுலரடியிணைகாட்டி
யப்பென்னனைவந் தாண்டுகொண்டருளிய வற்புதமறியேனே. (எ)

ஊச லாட்டிமீவ் வுடலுயிராயின விருவினை யறுத்தென்னை
யோசை யாலுணர்வார்க் குணர்வரியவ னுணர்வுதந் தொளியாக்கிப்
பாச மானவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன் பரம்பெருங் கருணையா
லாசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டியவற்புத மறியேனே. (அ)

பொச்சையான விப்பிறவியிற் கிடந்து நான்புழுத்தலை நாய்போல
விச்சை யாயின வேழையர்க்கே செய்தங் கிணங்கியே திரிவேனை
யிச்சகத் தரியயனுமெட் டாததன் விரைமலர்க் கழல்காட்டி
யச்ச நென்னையு மாண்கொண் டருளியவற்புத மறியேனே. (க)

செறியு மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது செறிசூழலார் செய்யுங்
கிறியுங்கீழ்மைபுங் கெண்டையங் கண்களு முன்னியே கிடப்பேனை
யிறைவ நெம்பிரானெல்லை யில்லாததன் னிணைமலர்க்கழல்காட்டி
யறிவுதந்தெனை யாண்டுகொண் டருளிய வற்புத மறியேனே. (க௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்னிப்பத்து.

சிவவிளைவு.

௭-து. சீவனுக்குறிச்சயப்படுத்தல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன் நென்பெருந்துறை நாயகன்
மூவராலு மறியொணுமுத லாயவானந்த மூர்த்தியான்

யாவராயினு மன்பரன்றி யறியொணுமலர்ச் சோதியான்
றுயமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னிச் சுடருமே (௧)

அட்டமூர்த்தி யழகனின்னமு தாயவானந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன்மெய்ச்சிவ லோகநாயகன் நென்பெருந் துறைச் சேவகன்
மட்டுவார்முழன் மங்கையாளையோர் பாகம்வைத்த வழகன்றன்
வட்டமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (௨)

நங்கைமீரேனே நோக்குமின்னங்க ணாதனம்பணி கொண்டவன்
நெங்குசோலைகள்குழ்பெருந் துறைமேயசேவகனாயகன் [கொள்வான்
மங்கைமார்கையில் வளையுங்கொண்டெம் முயிருங்கொண்டெம்பணி
பொங்குமாமலர்ச்சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னிப்பொலியுமே. (௩)

பத்தர்குழப் பராபரன் பாரில்வந்து பார்ப்பானெனச்
சித்தர்குழச் சிவபிரான் நிலைமூதூர் நடஞ்செய்வா [வான்
னெத்தனாகிவந் தின்புருந்தெமை யாளுங்கொண்டெம் பணிகொள்
வைத்தமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (௪)

மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மதித்திடா வகைநல்கினான்
வேயதோளுமை பங்கனெங்க டிருப்பெருந் துறை மேவினான்
காயத்துள்ளமு தூறலூறநீ கண்டுகொள் ளென்று காட்டிய
சேயமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (௫)

சித்தமேபுருந் தெம்மையாட்கொண்டு தீவினைகெட்டுத் தூய்யலாம்
பத்திதந்துதன் பொற்கழற்கணை பன்மலர்கொய்து சேர்த்தலு
முத்திதந்திந்த மூவுலகுக்கு மப்புறத்தெமை வைத்திடு
மத்தன்மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (௬)

பிறவியென்னுமிக் கடலைநீர்த்தத்தன் பேரருடந் தருளினு
னறவையென்றடி யார்கடங்க ளாருட்குழாம்புக விட்டுநல்
லுறவுசெய்தெனை யுய்யக்கொண்ட பிரான்றனுண்மைப்பெருக்கமாந்
திறமைகாட்டிய சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னித் திகழுமே. (௭)

புழுவினாற்பொ திந் திடுகுரம்பையிற் பொய்தனையொழி வித்திடு
மெழில்கொள் சோதியெய்மீச னெம்பிரானென்னுடை யப்பனென்
நென்று, தொழுதகையினராகித்தூய்மலர்க்கண்கணீர்மல்குந்தொண்
டார்க்கு, வழுவிலாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே.

வம்பனாய்த்திரி வேளைவாவென்று வல்வினைப்பங்கை மாய்த்திடு.
மும்பரானுல ஈடறுத்தப் புறத்தனய்நின்ற வெம்பிரா

நாடய

திருவார்த்தை.

னன்பரானவர்க் கருளிமெய்யடி யார்கட்கின்பந் தழைத்திடுஞ்
செம்பொன் மாமலர்ச்சேவடிக்கணஞ்சென்னிமன்னித்திகழுமே. (௬)

முத்தனை முதற்சோதியை முக்க ணப்பனை முதல் வித்தினைச்
சித்தனைச் சிவலோகனைத் திருநாமம்பாடித் திரிதரும்
பத்தர்கா ளிங்கே வம்மி னீருங்கள் பாசந்தீரப் பணிமினே
சித்தமார்தருஞ் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னித் திகழுமே. (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவார்த்தை.

அறிவித்தன்புறுதல்.

எ-து. நின்னொலியப்படாததுரைக்க அறிவையென்றது.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆகிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற
வாசகன் மாமலர் மேய்சோதி
கோதில் பரங்கருணை யடியார்
குலாவுநீதி குணமாக நல்கும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்
தாதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த
வருளறிவா ரெம்பிரா னாவாரே

மாலயன் வானவர் கோனும்வந்து
வணங்க வவர்க்கருள் செய்தவீசன்
ஞால மதனிடை வந்திழிந்து
நன்னெறி காட்டி நலந்திகழும்
கோல மணியணி மாடநீடு
குலாவு மிடவை மடநல்லாட்குச்
சீலமிகக் கருணை யளிக்குந்
திருமறிவா ரெம்பிரா னாவாரே.

(௨)

அணிமுடி யாதி யமரர்கோமா
 னுனந்தக் கூத்த னறுசமயம்
 பணிவகை செய்து படவதேறிப்
 பாரொடு விண்ணும் பரவியேத்தப்
 பிணிகெட நல்கும் பெருந் துறையெம்
 பேரரு ளாளன்பெண் பாலுகந்து
 மணிவலை கொண்டுவான் மீன்விசிறும்
 வகையறிவா ரெம்பிரா னாவாரே.

(௩)

வேடுரு வாகி மகேந் திரத்து
 மிருகுறை வானவர் வந்துதன்னைத்
 தேட விருந்த சிவபெருமான்
 சிந்தனை செய்தடி யோங்களுய்ய
 வாடலமர்ந்த பரிமா வேறி
 யையன் பெருந் துறை யாதியந்நா
 ளோடர்களை யெங்குமாண்டு கொண்ட
 வியல்பறிவா ரெம்பிரா னாவாரே.

(௪)

வந்திமை யோர்கள் வணங்கியேந்த
 மாக்கருணைக் கடலா யடியார்
 பந்தனை விண்டற நல்குமெங்கள்
 பரமன் பெருந் துறை யாதியந்நா
 ளுந் து திரைக்கட லைக்கடந்தன்
 றேங்குமதி விலங்கை யதனிற்
 பந்தனை மெல்விர லாட்கருளும்
 பரிசறிவா ரெம்பிரா னாவாரே.

(௫)

வேவத் திரிபுரஞ் செற்றவில்லி
 வேடுவனாய்க் கடிநாய்கள் சூழ
 வேவற் செயல்செய்யுந் தேவர்முன்னே
 யெம்பெருமான் றுணியங்கு காட்டி
 லேவுண்ட பன்றிக் கிரங்கியீச
 னெந்தை பெருந் துறை யாதியன்று
 கேவலங் கேழலாய்ப் பால்கொடுத்த
 கிடப்பறிவா ரெம்பிரா னாவாரே.

(௬)

நாத முடைய தோர் நற்கமலப்
 போதினி னண்ணிய நன்னுதலா

ரோதிப் பணிந்தலர் தூவியேத்த
 வொளிவளர் சோதியெம் மீசன் மன்னும்
 போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
 புண்ணியன் மண்ணிடை வந்துதோன் றிப்
 பேதம் கெடுத்தருள் செய்பெருமை
 யறியவல்லா ரெம்பிரா னாவாரே. (௭)

பூவலர் கொன்றைய மாலமார்பன்
 போருகிர் வன்புலி கொன்றவீரன்
 மாதுநல் லாளுமை மங்கைபங்கன்
 வண்பொழில் சூழ்தென் பெருந்துறைக்கோ
 னேதில் பெரும்புக ழெங்கவீச
 னிருங்கடல் வாணற்குத் தீயிற்றேன்று
 மோவிய மங்கையர் தோள்புணரு
 முருவறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (௮)

தூவெள்ளை நீறணி யெம்பெருமான்
 சோதி மகேந்திர நாதன்வந்து
 தேவர் தொழும்பதம் வைத்தவீசன்
 மென்னன் பெருந்துறை யாளியன்று
 காதல்பெருகக் கருணை காட்டித்
 தன்கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக்
 கேதங் கெடுத்தென்னை யாண்டருளுங்
 கிடப்பறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (௯)

அங்கண னெங்களமரர் பெம்மா
 னடியார்க் கமுத னவனிவந்த
 வெங்கள் பிரானிரும் பாசந்தீர
 விகபர மாயதோ ரின்பமெய்தச
 சங்கங்கவர்ந்து வண்சாத்தி னேனெஞ்
 சதுரன் பெருந்துறை யாளியன்று
 மங்கையர் மல்கு மதுரைசேர்ந்த
 வகையறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (௧௦)

திருச்சிற்றமபலம்.

எண்ணப்பதிகம்.

ஒழியாவிற்பத்துவகை.

எ-து. தேகமுதலாகிய ஆசையை யறுத்தல்.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாருருவாய பிறப்பறவேண்டும் பத்திமையும் பெறவேண்டுஞ்
சீருருவாய சிவபெருமானே செங்கமல மலர்போ
லாருருவாய வென்றாழுமேதேயுன் னடியவர்தொகைநடுவே [னே
யோருருவாய நின்றிருவருள்காட்டி யென்னையுமுய்யக்கொண்டரு

உரியேனல்லேனுனக்கடிமையுண்ணப்பிரிந்திங்கொருபொழுதுந்
தரியேனாயே னின்னதென்றறியேன் சங்கரா கருணையினுற்
பெரியோனொருவன்கண்டுகொள்ளென்றுன் பெய்கழலடிகாட்டிப்
பிரியேனென்றென் தருளியவருளும்பொய்யோவென்கள்பெருமானே

என்பேயுருக நின்னருளளித்துன் னிணைமல ரடிகாட்டி
முன்பேயென்னை யாண்டுகொண்ட முனிவா முனிவர் முழுமுதலே
யின்பேயருளி யெனையுருக்கி யுயிருண்கின்ற வெம்மானே
நன்பேயருளா யென்னுயிர்நாதா நின்னரு ணுணமே. (ந)

பத்திலனே னும்பணிந் திலனே னுமுன்னுயர்ந்தபைங்கழல்காணப்
பித்திலனே னும் பிதற்றிலனே னும் பிறப்பறுப்பா யெம்பெருமானே
முத்தனையானே மணியனையானே முதல்வனே முறையோவென்
றெத்தனையானும் யான்றொடர்ந்துன்னை யினிப்பிரிந்தாற்றேனே.

காணுமெதொழிந்தே னின்றிருப்பாதங் கண்டுகண் களி கூரப் [னே
பேணுமெதொழிந்தேன் பிதற்றுமெதொழிந்தேன்பின்னையெம்பெருமா
நாணுவேயழிந்தேனின்னினைந் துருகுந்தன்மையென்புன்மைகளாற்
காணுமெதொழிந்தே னீயினிவரினுங் காணவு நாணுவனே. (ந)

பாற்றிருநீற்றெம் பரமனைப்பரங் கருணையோடு மெதிர்ந்து, தோற்றி
மெய்யடியார்க்கருட்டுறையளிக்குஞ் சோதியை, தியிலேன், போற்றி

யென்னமுதே யெனநினைந்தேத்திப் புகழ்ந்தழைத்தலறி யென்னுள்
ளே, யாற்றுவனாக வுடையவனே யெனையாவ வென்றருளாயே (சு)
திருச்சிற்றம்பலம்.

யா த் திரை ப் ப த் து.

அநுபவாதீதமுரைத்தல்.

எ-து. அநுபவத்தெட்டாமையையறிவுறுத்தல்.
தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவார் சென்னி மன்னனெம் புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை
யோவா துள்ளங் கலந்துணர்வா யுருக்கும்வெள்ளக் கருணையின
லாவா வென்னப் பட்டன்பா யாட்பட்டீர்வந் தொருப்படு மின்
போவோங்காலம்வந்த துகாண்பொய்விட்டுடையான் கழல்புகவே. (சு)

புகவே வேண்டா புலன்களினீர் புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கண்
மிகவேநினைமின் மிக்கவெல்லாம் வேண்டா போகவிடுமின்க
ணகவேஞாலத் துள்புகுந்து நாயேயனைய நமையாண்ட
தகவேயுடையான் நனைச்சாரத் தளரா திருப்பார் தாந்தாமே. (உ)

தாமேதமக்குச் சுற்றமுந் தாமேதமக்கு விதிவகையும்
யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்னமாய மிவைபோகக் [கொண்டு
கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பேகுறிக்
போமா றமையின் பொய்நீக்கிப் புயங்களுள்வான் பொன்னடிக்கே.

அடியாரானீ ரெல்லீரு மகலவிடுமின் வினையாட்டைக்
கடிசேரடியே வந்தடைந்து கடைக்கொண்டிருமின்றிருக்குறிப்பைச்
செடிசேருடலைச் செலநீக்கிச் சிவலோகத்தே நமையைப்பான்
பொடிசேர்மேணிப் புயங்கன்றன் பூவார்கழற்கே புகவிடுமே. (சு)

விடுமின்வெகுளி வேட்கைநோய் மிகவோர்கால மினியில்லை [மி
யுடையானடிக்கீழ்ப்பெருஞ்சாத்தோ டுடன்போவதற்கேயொருப்படு

னடைவோநாம்போய்ச் சிவபுரத்து ளணியார்கதவ தடையாமே
புடைபட்டுருகிப் போற்றுவோம் புயங்களுள்வான் புகழ்களையே.

புகழ்மின் றொழுமின் பூப்புனைமின் புயங்கன்றானே புந்சிவைத்திட்
டிகழ்மினெல்லா வல்லலையு மினியோரிடையு றடையாமே
திகழுஞ்சீரார் சிவபுரத்துச் சென்றுசிவன்றான் வணங்கிநா
நிகழுமடியார் முன்சென்று நெஞ்சமுருகி நிற்போமே. (௬)

நித்பார்நிற்க நில்லாவுலகி னில்லோ மினிநாஞ் செல்வோமே
பொற்பாலொப்பாந் திருமேனிப் புயங்களுள்வான் பொன்னடக்கே
நிற்பீரெல்லாந் தாழாதே நிற்கும்பரிசே யொருப்படுமின்
பித்பானின்று பேழ்கணித்தாற் பெறுதற்கரியன் பெருமானே. (௭)

பெருமான்பேரா னந்தத்துப் பிரியாதிருக்கப் பெற்றீர்கா
ளருமாலுற்றுப் பின்னைநீ ரம்மாவழுங்கி யரற்றாதே
திருமாமணிசேர் திருக்கதவந் திறந்தபோதே சிவபுரத்துத்
திருமாலறியாத் திருப்புயங்கன் றிருத்தாள்சென்று சேர்வோமே.

சேரக்கருதிச் சிந்தனையைத் திருந்தவைத்துச் சிந்திமின்
போரிற்பொலியும் வேற்கண்ணுள் பங்கன்புயங்க னருளமுத
மாரப்பருகி யாராத வார்வங்கூர வழுந்துவீர்
போரப்புரிமின் சிவன்கழுற்கே பொய்யிற்கிடந்து புரளாதே. (௮)

புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாரா யின்றேவந்தா ளாகாதீர்
மருள்வீர் பின்னைமதிப்பாரார் மதியுட்கலங்கி மயங்குவீர்
தெருள்வீராகி லிதுசெய்மின் சிவலோகக்கோன் றிருப்புயங்க
னருளார்பெறுவா ரகலிடத்தே யந்தோவந்தோவந்தோவே. (௯)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்படையெழுச்சி.

—o—o—o—

பிரபஞ்சப்போர்.

எ-து. மலவினாவற்றது.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

—

க லி வி ரு த் த ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானவா னேந்து மையர்நாதப் பறையறைமின்
மானமா வேறுமையர் மதிவெண் குடைகவிமி
னானீற்றுக் கவச மடையப் புருமின்கள்
வானவூர் கொள்வோநா மாயப் படைவாராமே.

(க)

தொண்டர்கா சேசசெல்லீர் பத்தர்காள் சூழப்போதி
ரொண்டிறல் யோகிகளே பேரணியுந் தீர்க
டிண்டிறற் சித்தர்களே கடைக்கூழைசென்மின்க
ளண்டர்நா டாள்வோநா மல்லற் படைவாராமே.

(உ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

திரு வெ ண் பா .

—o—o—o—

அணைந்தோர்தன்மை.

எ-து. பரிசுவேதிபோல என்றது.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

—

நேரிசை வெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெய்ய வினையிரண்டும் வெந்தகல மெய்யுருகிப்
பொய்யும் பொடியாகா தென்செய்கேன்—செய்ய
திருவார் பெருந்துறையான் நேனுந்து செந்தி
மருவா திருந்தேன் மனத்து.

(க)

ஆர்க்கோ வரற்றுகோ வாடுகோ பாடுகோ
பார்க்கோ பரம்பரனே யென்செய்கேன்—நீர்ப்பரிய
வானந்த மாலேற்று மத்தன் பெருந்துறையான்
ருனென்பா ராரொருவர் தாழ்ந்து. (௨)

செய்த பிழையறியேன் சேவடியே கைதொழுதே
யுய்யும் வகையி னுயிர்ப்பறியேன்—வையத்
திருந்துறையுள் வேன்மடுத்தென் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையின் மேய பிரான். (௩)

முன்னை வினையிரண்டும் வேரறுத்து முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன்—நென்னன்
பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
வருந்துயரந் தீர்க்கு மருந்து. (௪)

அறையோ வறிவார்க் கனைத்துலகு மீன்ற
மறையோனு மாலுமால் கொள்ளு—மிறையோன்
பெருந்துறையுண் மேய பெருமான் பிரியா
திருந்துறையு மென்னெஞ்சத் தின்று. (௫)

பித்தென்னை யேற்றும் பிறப்பறுக்கும் பேச்சரிதா
மத்தமே யாக்கும்வந் தென்மனத்தை—யத்தன்
பெருந்துறையா னாட்கொண்டு பேரருளா னோக்கு
மருந்திறவாப் பேரின்பம் வந்து. (௬)

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
யாரா வழுதா யமைந்தன்றே—சீரார்
திருத்தென் பெருந்துறையா னென்சிந்தை மேய
வொருத்தன் பெருக்கு மொளி. (௭)

யாவர்க்கு மேலா மளவிலாச் சீருடையான்
யாவர்க்குங் கீழா மடியேனை—யாவரும்
பெற்றறியா விற்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் னெம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை. (௮)

மூவரு முப்பத்து மூவரு மற்றொழிந்த
தேவருங் காணச் சிவபெருமான்—மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வர்கழல்கன் வந்திக்க
மெய்யகத்தே யின்ப மிகும். (௯)

இருந்தென்னை யாண்டா னிணையடியே சிந்தித்
திருந்திரந்து கொண்ணெஞ்சே யெல்லாந்—தருங்காண்
பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
மருந்துருவா யென்மனத்தே வந்து.

(க0)

இன்பம் பெருக்கி யிருளகற்றி யெஞ்ஞான்றுந்
துன்பந் தொடர்வறுத்துச் சோதியா—யன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறையா னென்னுடைய சிந்தையே
பூராகக் கொண்டா னுவந்து.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பண்டாயநான்மறை.

அநுபவத்துக்கையமின்மையுரைத்தல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச்செயப்பட்டது.

நேரிசை வெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பண்டாய நான்மறையும் பாலனுந் மாலயனுந்
கண்டாரு மில்லைக் கடையேனைத்—தொண்டாகக்
கொண்டருளுங் கோகழியெங் கோமார்து நெஞ்சமே
யுண்டாமோ கைம்மா றுரை.

(க)

உள்ள மலமுன்று மாய வுருபெருந்தேன்
வெள்ளந் தரும்பரியின் மேல்வந்த—வள்ளன்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள் வாழ்த்தக்
கருவுங் கெடும்பிறவிக் காடு.

(உ)

காட்டகத்து வேடன் கடலில் விலைவாண்
னாட்டிற் பரிப்பாக னம்வினையை—வீட்டி
யருளும் பெருந்துறையா னங்கமல பாத
மருளுங் கெடநெஞ்சே வாழ்த்து.

(ஈ)

வாழ்ந்தார்க ளாவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாருந்
தாழ்ந்துலக மேத்தத் தருவாருந்—சூழ்ந்தமரர்

சென்றிறைஞ்சி யேத்துந் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி யேத்து நமர். (ச)

நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல
வெண்ணி யெழுகோ கழிக்கரசைப்—பண்ணின்
மொழியாளோ டுத்தர கோசமங்கை மன்னிக்
கழியா திருந்தவனைக் காண். (ரு)

கா ளுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பேணு மடியார் பிறப்பகலக்—காணும்
பெரியானே நெஞ்சே பெருந்துறையி லென்றும்
பிரியானே வாயாரப் பேசு. (சு)

பேசும் பொருளுக் கிலக்கிதமாம் பேச்சிறந்த
மாசின்மணியின் மணிவார்த்தை—பேசிப்
பெருந்துறையே யென்று பிறப்பறுத்தே னல்ல
மருந்தினடி யென்மனத்தே வைத்து. (எ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்படையாட்சி.

சீவோபாதியொழிதல்.

எ-து. கிரியாகுனியம்.

தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்க ளிரண்டு மவன்கழல் கண்டு களிப்பன வாகாதே
காரிகை யார்கடம் வாழ்விலென் லொழிவு கடைப்படு மாகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறு மறந்திடு மாகாதே
மாலறியா மலர்ப் பாத மிரண்டும் வணங்குது மாகாதே
பண்களிகூர்தரு பாடலொ டாடல் பயின்றிடு மாகாதே
பாண்டி நன் னுடுடை யான்படை யாட்சிகள் பாடுது மாகாதே

விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து வெளிப்படு மாகாதே
மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படு மாயிடிலே. (க)

ஒன்றினொடொன்றுமோ ரைந்தினொ டைந்து முயிர்ப்பது மாகாதே
யுன்னடி யாரடி யாரடி யோமென வய்ந்தன வாகாதே
கன்றை நினைந்தெழு தாயென வந்த கணக்கது வாகாதே
காரண மாகு மனாதி குணங்கள் கருத்துறு மாகாதே
நன்றிது தீதென வந்த நடுக்க நடந்தன வாகாதே
நாமுமே லாமடி யாருட னேசெல நண்ணுது மாகாதே
யென்றுமெ னன்பு நிறைந்த பராவமு தெய்துவ தாகாதே
யேறுடை யானெனை யாளுடை நாயக னென்னுள் புகுந்திடிலே. (உ)

பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே
பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தாகாதே
யந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப்படு மாகாதே
யாதி முதற்பர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே
செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே
சேலன கண்க ளவன்றிரு மேனி திளைப்பன வாகாதே
யிந்திர ஞால விடர்ப் பிறவித்துய ரேகுவ தாகாதே
யென்னுடை நாயக னாகிய வீச னெதிர்ப்படு மாயிடிலே. (ஈ)

என்னணி யார்முலை யாக மனைந்துட னின்புறு மாகாதே
யெல்லையின் மாக்கரு ணைக்கட லின்றினி தாடுது மாகாதே
நன்மணி நாத முழங்கி யெனுள்ளுற நண்ணுவ தாகாதே
நாத னணித்திரு நீற்றினை நித்தலு நண்ணுவ தாகாதே
மன்னிய வன்பரி வென்பணி முந்துற வைகுவ தாகாதே
மாமறையும்மறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
யின்னியற் செங்கழு நீர்மல ரென்றலை யெய்துவ தாகாதே
யென்னை யுடைப் பெருமா னருளீச னெழுந்தருளப் பெறிலே. (ச)

மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே
வானவ ரும்மறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
கண்ணிலி கால மனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே
காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று களித்திடு மாகாதே
பெண்ணலி யானென நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே
பேரறி யாத வனைக பவங்கள் பிழைத்தன வாகாதே
யெண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகாதே
யென்னை யுடைப் பெருமா னருளீச னெழுந்தருளப் பெறிலே. (ரு)

பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீறு பொலிந்திடு மாகாதே
பூமழை மாதவர் கைகள் குவிந்து பொழிந்திடு மாகாதே
மின்னிய னுண்ணிடை யார்கள் கருத்து வெளிப்படு மாகாதே
வீணை முரன்றெழு மோசையி லின்ப மிகுத்திடு மாகாதே
தன்னடி யாரடி யென்றலை மீது தழைப்பன வாகாதே
தானடி யோமுட னேயுய வந்து தலைப்படு மாகாதே
யின்னிய மெங்கு நிறைந்தினி தாக வியம்பிடு மாகாதே
யென்னைமு னாளுடை யீச னெனத்த நெழுந்தருளப் பெறிலே. (சு)

சொல்லிய லாதெழு தாமணி யோசை சுவைதரு மாகாதே
துண்ணென வென்னுள மன்னிய சோதி தொடர்ந்தெழு மாகாதே
பல்லியல் பாய பரப்பற வந்த பராபர மாகாதே
பண்டறி யாத பராது பவங்கள் பரந்தெழு மாகாதே
வில்லிய னன்னுத லார்மயலின்றுவிளைந் திடு மாகாதே
விண்ணவரும் மறியாத விழுப்பொரு ளிப்பொரு ளாகாதே
யெல்லையி லாதன வெண்குண மானவை யெய்திடு மாகாதே
யிந்து சிகாமணி யெங்களை யாள வெழுந்தருளப் பெறிலே. (ஏ)

சங்கு திரண்டு முரன்றெழு மோசை தழைப்பன வாகாதே
சாதி விடாத குணங்க ணம்மோடு சலித்திடு மாகாதே
யங்கிது நன்றிது நன்றெனு மாயை யடங்கிடு மாகாதே
யாசை யெலாமடி யாரடி யோமெனு மத்தனை யாகாதித
செங்கய லொண்கண் மடந்தையர் சிந்தை திளைப்பன வாகாதே
சீரடி யார்கள் சிவாநு பவங்க டெரிந்திடு மாகாதே
யெங்கு நிறைந்தமு துறு பரஞ்சுட ரெய்துவ தாகாதே
யீற்றியாமறை யோனெனை யாள வெழுந்தருளப் பெறிலே. (அ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆனந்தமாலை.

சிவாநுபவவிருப்பம்.

எ-து. சிவானந்தமேலீட்டில் கிரியாசத்தியழிவுரைத்தல்
தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மின்னேரனைய பூங்கழல்க ளடைந்தார் கடந்தார் வியனுலகம்
பொன்னேரனைய மலர்கொண்டு போற்றாநின்ற ரமரெல்லாங்
கன்னேரனையமனக்கடையாய்க் கழிப்புண்டவலக் கடல்வீழ்ந்த
வென்னேரனையே னினியுன்னைக் கூடும்வண்ண மியம்பாயே. (க)

என்னுலறியாப் பதந்தந்தா யானதறியா தேகெட்டே
னுன்னுலொன்றுங்குறைவில்லையுடையா யடிமைக்காரென்பேன்
பன்னுளுன்னைப் பணிந்தேத்தும் பழையவடிய ரொடுங்கூடா,
தென்னுயகமே பிற்பட்டிங் கிருந்தேனாய்க்கு விருந்தாயே. (உ)

சீலமின்றி நோன்பின்றிச் செறிவேயின்றி யறிவின்றித்
தோலின்பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்றுவிழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங்காட்டி வழிகாட்டி வாராவுலக நெறியேறக்
கோலங்காட்டி யாண்டானைக் கொடியேனென்றே கூடுவதே. (ங)

கெடுவேன்கெடுமாகெடுகின்றேன்கேடிலாதாய்பழிகொண்டாய்
படுவேன் படுவதெல்லாநான் பட்டாற் பின்னைப் பயனென்னே
கொடுமாநரகத் தழுந்தாமே காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
நடுவாய்நில்லா தொழிந்தக்கா னன்றே வெங்கனையகமே. (ச)

தாயாய்முலையைத் தருவானே தாராதொழிந்தாற் சவலையாய்
நாயேன்கழிந்து போவேனோ நம்பியினித்தா னன்குதியே
தாயேயென்றுன் றுளடைந்தேன் நயாநீயென்பா வில்லையே
நாயேனடிமை யுடனாக வாண்டாய் நான்ருன் வேண்டாவோ (ஊ)

கோவேயருள வேண்டாவோ கொடியேன் கெடவேயுன்^{மே}
யாவாவென்னு விடிலென்னை யஞ்சேலென்பா ராடு

சாவாரெல்லா மென்னனவோ தக்கவாறன் நென்னாரோ
தேவேதில்லை நடமாடி திகைத்தே னினித்தான் தேற்றாயே. (௬)

நரியைக்குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லா நிகழ்வித்துப்
பெரியதென்னன்மதுரையெல்லாம்பிச்சதேற்றும்பெருந் துறையா
யரியபொருளே யவநாசியப்பா பாண்டி வெள்ளமே
தெரியவரிய பரஞ்சோதி செய்வதொன்று மறியேனே. (௭)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அ ச் சோ ப் ப தி க ம்.

—o—o—o—

அநுபவவழியறியாமை.

எ-து. அநுபவத்ததிசயம்.
தில்லையிலருளிச்செயப்பட்டது.

க லி வி ரு த் த ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்திரெறி யறியாத மூர்க்கரோடு முயல்வேளைப்
பத்திரெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
வத்தனெனக் கருளியவா ரூர்பெறுவா ரச்சோவே. (௧)

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேளைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணங்
குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக்
கறியும்வண்ண மருளியவா ரூர்பெறுவா ரச்சோவே. (௨)

பொய்யெல்லா மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே
மையலுறக் கடவேளை மாளாமே காத்தருளித்
தையலிடங் கொண்டபிரான் றன்கழலே சேரும்வண்ண
மையனெனக் கருளியவா ரூர்பெறுவா ரச்சோவே. (௩)

மண்ணதனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டுவிழக் கடவேளை
யெண்ணமிலா வன்பருளி யெனையாண்டிட் டென்னையுந்தன்

சண்ணவெண்ணீ றணிவித்துத் தூய்நெறியே சேரும்வண்ண
மண்ணலெனக் கருளியவா றூர்பெறுவா ரச்சோவே. (ச)

பஞ்சாய வடிமடவார் கடைக்கண்ணு விடர்ப்பட்டி
நெஞ்சாய துயர்கூர நிற்பேனுன் நருள்பெற்றே
னுய்ஞ்சேன னுடையானே யடியேனை வருகவென்
றஞ்சேலென் றருளியவா றூர்பெறுவா ரச்சோவே. (டு)

வெந்துவிழு முடற்பிறவி மெய்யென்று வீண்பெருக்கிக்
கொந்துகுழற் கோல்வனையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தமறுத் தெனையாண்டு பரிசறவென் றுரிசுமறுத்
தந்தமெனக் கருளியவா றூர்பெறுவா ரச்சோவே. (சு)

தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
பையவே கொடுபோந்து பாசமெனுந் தாழுருவி
யுய்யுநெறி காட்டுவித்திட் டோங்காரத் துட்பொருளை
யையெனக் கருளியவா றூர்பெறுவா ரச்சோவே. (எ)

சாதல்பி றப்பென்னுந் தடஞ்சுழியிற் றடுமாறிக்
காதலின்மிக் கணியிழையார் கலவியிலே விழுவேனை
மாதொருக றுடையபிரான் றன்கழலே சேரும்வண்ண
மாதியெனக் கருளியவா றூர்பெறுவா ரச்சோவே. (அ)

செம்மைநல மறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை
மும்மைமல மறுவித்து முதலாய முதல்வன்ற
னம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
வம்மையெனக் கருளியவா றூர்பெறுவா ரச்சோவே. (ஆ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆகத்திருப்பதிகங்கள்-டுக.

அகவலோடு செய்யுள்-சூருஅ.

திருவாசகம் முற்றுப்பெற்றது.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மந் - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

திருக்கோவையார்செய்யுட்டிரட்டு.

நூற்சிற்ப்பு.

ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்ப
ரேரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சேரணங் காயசிற் தம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்குதெய்வ
மருவளர் மாலையோர் வல்லியி னெல்கி யனநடைவாய்ங்
துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன்றொளிர்கின்றதே. (க)

பூங்களை யார்புனற் றென்புலி யூர்புரிந் தம்பலத்து
ளாங்கெனை யாண்டுகொண் டாடும்பி ரானடித் தாமரைக்கே
பாங்களை யானன்ன பண்புலக் கண்டிப் பரிசுரைததா
லீங்கெனை யார்தடுப் பார்மடப் பாவையை யெய்துந்நே (உ)

நிருத்தம் பயின்றவன் சிற்றம் பலத்துநெற் றித்தனிக்க
னெருத்தன் பயிலுங் கயிலை மலையி னுயர்குடுமித்
திருத்தம் பயிலுஞ் சனைகுடைந் தாடிச் சிலம்பெதிர்கூய்
வருத்தம் பயின்றுகொல் லோவல்லி மெல்லியல் வாடியதே. (ங)

மடுக்கோ கடலின் விடுதிமி லன்றி மறிதிரைமீன்
படுக்கோ பணிலம் பலகுளிக் கோபரன் நிலைமூன்றிற்
கொடுக்கோ வளைமற்று நும்மையர்க் காயகுற் றேவல்செய்கோ
தொடுக்கோ பணியீ ரணியீர் மலர்நுஞ் சரிசூழற்கே. (ச)

மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு மறந்துமற்றப்
பொய்வா னவரிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியே
னுய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றேன்சடை மேலதொத்துச்
செவ்வா னடைந்த பசங்கதிர் வெள்ளைச் சிறுபிழைக்கே. (டு)

மாசுகா திருக்கோவையார் செய்யுட்டிரட்டு.

பொருளா வெனைப்புருந் தாண்டு புரத்தரன் மாலயன்பா
விருளா யிருக்கு மொளியின்ற சிற்றம் பலமெனலாஞ்
சுருளார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் துடியிடைய்
ரருளா தொழியி னொழியா தழியுமென் னொயிரே. (சு)

தேமென் கிளவிதன் பங்கத் திறையுறை தில்லையன்னீர்
பூமென் றழையுமம் போதுங்கொள் ளீர்தமி யேன்புலம்ப
வாமென் றருங்கொடும் பாடுகள் செய்துநங் கண்மலராங்
காமன் கணைகொண் டலைகொள்ள வோமுற்றக் கற்றதுவே. (எ)

மருந்துநம் மல்லற் பிறவிப் பிணிக்கம் பலத்தமிர்தா
யிருந்தனர் குன்றினின் றேங்கு மருவிசென் றேர்திகழப்
பொருந்தின மேகம் புதைந்திரு நேகும் புனையிறும்பின்
விருந்தினன் யானுங்கள் சீறு ரதனுக்கு வெவ்வளையே. (அ)

பிரசந் திகழும் வரைபுரை யானையின் டீடழித்தார்
முரசந் திகழும் முருகிய நீங்கு மெவர்க்குமுன்ன
மரசம் பலத்துநின் றுடம்பி ரானருள் பெற்றவரிற்
புரசசந் தமேகலை யாய்துயர் தீரப் புருந்துநின்றே. (க)

மூப்பா னினையவன் முன்னவன் பின்னவன் முப்புரங்கள்
வீப்பான் வியன்றில்லை யானரு ளால்விரி நீருலகங்
காப்பான் பிரியக் கருதுகின் றூர்நமர் கார்க்கயற்கட்
பூப்பா னலமொளி ரும்புரி தாழ்குழற் பூங்கொடியே. (க0)

முனிவரு மன்னரு முன்னு வபொன்னுன் முடியுமெனப்
பனிவருங் கண்பர மன்றிருச சிற்றம் பலமனையாய்
துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று துநீர் தெளித்தளிப்ப.
நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கு நன்னுதலே. (க1)

காரணி கற்பகங் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்
சீரணி சிந்தா மணியணி தில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாபணி கொன்றையன் றக்கோர்தஞ் சங்க நிதிவி திசே
ருருணி யுற்றவர்க் கூடனம்ந் றியாவர்க்கு மூதியமே. (க2)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோவையார் செய்யுட்டிரட்டு
முற்றுப்பெற்றது.

திருவாசகப்.

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அங்கண்ணெ	நகஉ.	அழிவின்றி	நகசு	இடக்குங்	நஉசு
அங்கிபருக	எக	அழுகே	நக	இணையார்	எக
அடர்புல	சசு	அளவறு	உக	இந்திரனு	நக
அடற்கரி	சடு	அளவிலாப்	நகசு	இந்திரிய	நய
அடியாரானி	நகசு	அளித்து	கடு	இப்பாடே	அந
அடியார்	நயஉ	அளிபுண்	கஅ	இப்பிறப்பி	நஉஅ
அடியேனல்	நயந	அறவேபெற்	நகஉ	இயக்கிமா	நக
அடியேனல்ல	நக	அறையையே	நஉக	இரங்குநம	அசு
அட்டமூர்த்தி	நஉக	அறிவனே	நஉ	இரந்திரந்	நக
அணிமுடி	நகசு	அறிவிலா	உக	இருகை	நய
அண்டப்பகுதி	ய	அறுகெடு	நஅ	இருடிணிந்	ந
அண்ணமலை	நஉ	அறுக்கிலே	சசு	இருதலை	சஉ
அதுபழச்	அஎ	அறையோ	நகஎ	இருந்தென்	நகஅ
அத்தனே	நஉக	அன்பராகி	சசு	இருந்தென்னே	சந
அத்தியுரித்	எக	அன்பின	சுய	இருப்பு	நகசு
அத்தேவர்	சக	அன்றலநீழ	எஉ	இருப்பு	நஉக
அப்பனே	சய	அன்றையே	நகசு	இல்லை	நக
அம்மரமாம்	எய	அன்னேயி	சக	இழித்தன	நக
அம்பலத்	எய	—	—	இன்பந்	அந
அம்மையே	நஉய	ஆடரப்பு	அக	இன்பம்	நகஅ
அயனையன	சஅ	ஆடுகின்றி	உக	இன்பான்	அந
அயன்றலை	சக	ஆட்டின்	எடு	இன்றெனக்	சக
அரிக்கும்	சடு	ஆட்டித்தேவர்	சசு	இன்னிசை	அசு
அரியானே	உசு	ஆணைவலி	எக	—	—
அருணணிந்	அசு	ஆதமிலி	நஉந	சசனே	நக
அருந்தவருக்	எய	ஆதியுமந்த	சஅ	சசனையென்	நஉ
அருமந்த	சசு	ஆமாறுன்	உடு	சுண்டிய	நயசு
அருளாதொ	அக	ஆயநான்	உஎ	சுரம்பு	சச
அருளாரமுத	நகஉ	ஆயமொ	அடு	—	—
அருளுடை	நஉக	ஆர்க்கோ	நகஎ	உகந்தானே	அஅ
அரைசனே	சுய	ஆர்த்தபிற	நய	உங்கையிற்	நஉ
அரை பொன்	அக	ஆவகைநாழு	க0க	உடையநா	நக
அரைசேய	சசு	ஆவாதிரு	எச	உடையாளு	அஅ
அரையாடு	சசு	ஆவாவரி	சசு	உடையானே	நக
அலரவனு	சக	ஆற்றகில்லே	நக	உணர்ந்த	சக
அல்லிக்கமல	நக	ஆனையாய்க்	நடு	உண்டொ	நக
அவமாய	சசு	ஆனெவெம்	சச	உண்ணப்	எடு
அழகேபுரிந்	நகசு	—	—	உத்தமனத்த	உந

ஈசஅ . பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
உம்பர்	௩௨௩	என்னை	௪௩	கயன்மாண்	௬௬
உய்யவல்லா	௪௪	என்றும்	௪௬	கரணங்க	௬௩
உரியெனல்	௩௩௩	எகாச	௪௬	கருடக்கொ	௬௪
உருகிப்பெ	௬௪	எசாநிற்	௮௩	கருவாயுல	௬௪
உருத்தெரியா	௩௩	எசினும்மா	௪௪	கலந்துநின்	௩௩௩
உரைமாண்ட	௪௮	எதமிலா	௮௪	கல்லாதபுல்	௩௩
உலக்கை	௩௮	எயந்த	௩௨௪	கல்லாமன	௩௪
எலவாக்	௩௨	எராரிளங்	௮௪	களிவந்	௪௩
உவலைச்	௬௪	எர்தரு	௮௨	கன்வன்கடி	௬௩
உழிதரு	௨௪	எழைத்தொ	௪௮	கறங்கோலை	௬௬
உழைதரு	௪௪	எனையாவ	௩௩	கற்போலு	௪௪
உள்ளப்	௬௪	ஐயநின்	௩௩	கற்றறியென்	௩௨௬
உள்ளமல	௩௩௮	ஒண்ணித்தி	௪௬	கனையெயுந்	௬௬
உள்ளன	௪௪	ஒண்மை	௪௪	கன்னொருநித்	௬௬
உற்றவாக்	௩	ஒப்புணக்	௩௨௬	காசணி	௩௮
உற்றாரை	௩௨௩	ஒருவ	௩௪	காட்டகத்து	௩௩௮
உண்ணற்கரியசி	௮௬	ஒன்றாய்	௬௬	காணலாம்	௩௬
உண்ணற்கரியதிரு	௮௩	ஒன்றினொ	௩௪௩	காணும்	௩௩௬
உன்னையுகப்	௮௩	ஒன்றும்போ	௩௬௩	காணுமாறு	௩௪
ஊசலாட்டு	௩௨௮	ஒடுங்கவந்	௩௨௩	காதார்	௩௬
ஊனாயுயிரா	௩௬	ஒயாதே	௪௩	காப்பாய்	௩௨
எங்கனாயக	௩௩	ஒய்விலா	௩௩	காமனுட	௪௮
எச்சமறியே	௩௬௬	ஒரொருகா	௩௬	காருடைப்	௮௬
எண்ணிலேன்	௬௬	கடகரியும்	௪௩	காருறு	௪௩
எண்ணுடை	௪௪	கடலினு	௪௬	காலமுண்	௩௩௬
எந்தையா	௩௬	கடலின்றிரை	௩௩௩	காணாபுலித்	௬௬
எந்தையெ	௪௬	கடலேயனைய	௩௩௨	கிஞ்சக	௮௪
எம்பிரா	௩௪	கடவுளே	௩௪	கிளியனார்	௩௩௪
எய்தலாவ	௩௬	கடையவ	௪௬	கிளிவந்த	௩௬
எய்ததே	௬௮	கட்டறு	௩௬	கிற்றவா	௨௬
எரிமூன்று	௪௪	கண்களிரண்	௩௬௬	கீதமினிய	௮௨
எறும்பிடை	௪௪	கண்டது	௪௩	குதுகுது	௪௩
எனைநானெ	௩௬௩	கண்ணஞ்	௬௬	குலங்க	௪௩
என்பாலைப்	௩௨௪	கண்ணப்	௩௬௪	குலம்பாடி	௬௮
என்புள்ளருகு	௩௨௩	கண்ணார்	௪௬	குழைத்தாற்	௩௬௬
என்பே	௩௩௩	கதியடி	௪௬	குறியுடுறிய	௩௨௬
என்னணி	௩௪௩	கமலநான்			
என்னப்ப	௬௮				
என்னுலறியா	௩௪௨				

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

நாசக

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
குறைவிலா	கக	சதுரை	நகஅ	செறியும்	நகஅ
கூடிக்கூடி	நகந	சந்திரனை	ருக	சேரக்கருதி	நங்ரு
கூவின	அக	சலமுடைய	எய	சொல்லிய	நசக
கூறுநாயே	நகச	சாடியே	எச	சோதியாய்	கஉ
கூற்றை	நகக	சாதல்	நசச	சோதியே	நரு
கெடுவேன்	நசஉ	சாதிசூலம்	நய	சோலைப்ப	அரு
கேட்டாயோ	ருச	சாயமுன்	உந		
கேட்டாரு	உஅ	சித்தமேபுகு	நஉக		
கையார்	ருரு	சிந்தனை	உஎ	ஞலமிந்தி	கரு
கையாற்	கஅ	சிந்தை	நக	ஞானக்கரு	கக
		சிரிப்பார்	அக	ஞனவா	நஙக
		சிரிப்பிப்ப	சஎ		
கொந்தணவு	அக	சிரார்திரு	எக	தகைவிலா	நகஎ
கொம்பரி	சந	சிரார்பவ	எக	தக்கரு	எரு
கொம்பில	நஉக	சிலமின்றி	கசஉ	தக்கனையு	கக
கொம்மை	நஉக	சீவாரந்தி	கஎ	தச்சுவிடு	ருச
கொழுமணி	சச			தந்ததுன்	கஉ
கொள்ளு	நக	சுடர்பொற்	ந	தரிக்கிலே	நரு
கொள்ளேர்	சக	சுந்தரத்	அக	தவமே	உச
கொள்ளேன்	உந	சுந்தரநீ	ருக	தறிசெறி	ககஎ
கொன்றை	அஉ	சுருள்புரி	கக	தனித்து	சக
				தனியினேன்	உஅ
கோணிலா	நகஅ	சூடகந்தோ	ருக	தன்மை	நரு
கோயில்குடு	கஅ	சூடுவேன்	ருக		
கோலமேனி	நக	சூரியனார்	எரு	தாதாடு	அச
கோலவரை	அய			தாதாய்முவே	க0உ
கோலாலமா	கக	செங்கணெடு	ருக	தாமேதம	கநச
தோவே	நசஉ	தெங்கணவ	ருஉ	தாயாய்	கசஉ
கோழிசிலம்	சக	செடியாராக்	கஅ	தாரகை	சஎ
கோற்றேனெ	நகக	செப்பார்	ருரு	தாராயு	நஎ
கோற்றேன்	அரு	செய்மை	நசச	தராவருளொ	ககஉ
		செய்த	நகஎ	தாளியறுகி	அக
சங்கமரற்றச்	கய	செய்யலாய்	அச	தானந்தமில்	கக
சங்கரா	நச	செய்வதறி	நஉ		
சங்கு	கசக	செல்வநல்	நக	திகழ்த்திகழு	க0க
கச்சை	சரு	செழிகின்	சஉ	திண்போர்	எந
சடையா	நஉரு	செழுக்கமல	கரு	திருந்துவார்	க0எ
சட்டோநனை	கந	செறியுமி	நஅஅ	திருமாலும்	கரு
				திருவார்	கரு

நாடு

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
தில்லைமூதார்	சு	நல்கா	அக	பஞ்சாய	நஉந
தினேத்தனை	சுந	நல்லமலரின்	எசு	பஞ்சாயவ	நசச
		நன்றாக	எய	பஞ்சின்மெல்	நாந
திதில்லை	எஎ			படமாகவெ	எந
தீர்க்கின்	சஉ	நாடசுத்தா	உரு	பணிவார்	நஉஎ
தீர்ந்தவன்	நச	நாத்தமுடைய	கந.க	பணசுமந்	ருச
		நாமசனாசி	எரு	பண்டாய	நநஅ
துடிக்கொ	க0சு	நாயிற்கடைப்	எக	பண்பட்ட	எக
துடியேரிடு	கஉரு	நாயிற்கடை	ககச	பண்ணார்ந்	நஉந
துணியாவரு	ககஉ	நாயேனை	சுச	பண்ணிளேர்	நந
துண்டப்	ருரு	நாறாடி	ககரு	பத்தர்குழப்	நஉக
துப்பனை	க0சு	நாறாரென்	சுஉ	பத்திமை	நயக
		நானுமென்	சுச	பத்திலனை	நநந
துவென்	கநஉ	நானேயோ	க.ச	பத்தனைவிர	நச
		நான்மறை	எரு	பத்தவிகார	நசய
தெங்குலவு	அய	நான்முகன்	யசு	பப்பற	அஎ
தென்பாலு	சுசு	நான்மறனக்	சுச	பரந்துபல்	உப
				பரம்பர	சரு
தேரெரிறுத்தி	எசு	நித்தமணை	சக	பரவுவார்	உசு
தேவதேவன்	கஉஅ	நிருத்தனை	நரு	பரவுவாரவர்	கக
தேவர்கோ	உஅ	நிலநீர்	எஎ	பரிந்துவந்து	நக
தேனகமாம	சுந	நினைப்ப	நரு	பரிதிவாழொ	நச
தேனாகொ	எக	நினைப்பிற	நக	பருவரை	நயஅ
தேனைப்	நந	நிற்பார்	நநரு	பவனென்	உச
தேன்பழச்	அஉ			பழிப்பினி	சஎ
தேன்புக்க	எய	நீக்கிமுன்	ந	பழுதிரெல்	நச
		நீண்டகர	அக	பற்றங்கவை	நயரு
தையலார்	கசச	நீண்டமாலு	நக	பன்னாட்பரவி	எஉ
தையலோர்	அக	நீதியாவன	கக		
		நீரின்பவெ	நயஅ	பாங்கினொடு	நயக
தொண்டர்கா	கநசு	நீலவரு	அஉ	பாசம்பரஞ்	சஅ
				பாசவே	நஉக
தோந்லுது	சுச	நெக்குநெக்	நக	பாடவே	சய
		நெடுந்த	சஉ	பாடிமால்புக	நந
நங்காயிதெ	சுசு	நெறிசெய்	எஉ	பாடிற்றிலே	சஎ
நங்கைமீரெ	கஉசு	நெறியல்லா	நசந	பாதாள	ருய
நஞ்சமர்	எசு			பாரார்விசு	ருந
நடித்து	கஉஎ	நோயுற்று	சுந	பாருருவாய	நநந
நண்ணிப்	கநசு			பாரொடு	நஉ
நமச்சிவாய	ந	பங்கயமா	எஎ	பாரோர்	கஅ
நரியை	கசந	பச்சைத்தா	நஉந	பார்பத	கக

பாட்டுமுதற்குறிப்பகராதி.

நாடுக

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
பார்பாடு	௬௭	பூதங்கடோ	௮௬	போதுசேரய	௬௪
பார்ப்பதி	௭௭	பூதங்களை	௭௮	போரேறே	௩௨
பாலகனூர்க்	௭௬	பூத்தாரும்	௭௬	போற்றியரு	௭௨
பாலுமழுத	௭௨	பூமேலயனே	௬௭	போற்றியிப்	௩௭
பாவநாசா	௭௪	பூவலர்	௭௩௨	போற்றி-போ	௩௪
பாழ்செய்	௭௨௬	பூவார்	௭௩௪	போற்றி-வாழ்	௮௭
பாற்றிரு	௭௩௩	பூலியல்	௭௭	போற்றியென்று	௩௬
பாணினைந்	௭௨௨	பூவேறு	௬௨	போற்றியோ	௩௪
பட்டுநேர்	௭௮	பெருநீரற	௪௪	மஞ்சலா	௭௮௭
பிணக்கிலாத்	௭௮	பெருமான்	௭௩௭	மடங்க	௪௩௩
பிணியெலா	௭௮௭	பெரும்பெரு	௬௬	மண்ணதனிற்	௭௪௩
பித்தனென்	௬௬	பெற்றது	௪௪	மண்ணின்	௭௪௮
பித்தென்னை	௭௩௭	பெற்றிபிரர்க்	௭௭	மதிக்குந்	௭௨௬
பிரமணி	௭௮	பேசப்பட்ட	௩௬	மத்துறு	௪௭௭
பிறவிதனை	௭௮	பேசிறு	௨௭	மருவினிய	௭௨௪
பிறவியெ	௭௨௬	பேசும்	௭௩௬	மருளனென்	௭௭
பிறிவறியா	௬௬	பேதமில்ல	௭௬	மலங்கினென்	௭௮
புகவே	௨௪	பேராசை	௭௨	மலைமகளை	௬௬
புகவேவே	௭௩௪	பேருங்குண	௭௨௬	மலையனா	௭௮
புகழ்பின்	௭௩௭	பையருவ	௭௬	மன்னவ	௪௬
புகுவதா	௩௮	பைந்நாப்ப	௭௮௭	மன்னவெ	௪௮
புகுவே	௩௩	பொச்சை	௭௨௮	மறுத்த	௪௨
புணர்ப்ப	௩௭	பொது	௪௭	மாடுஞ்சு	௭௨௭
புத்தன்புரந்	௬௭	பொத்தை	௭	மாடுநகை	௬௮
புத்தன்மு	௭௭	பொய்யவ	௪௨	மாதாடு	௭௬
புரந்தரனா	௭௩௭	பொய்யனே	௬௩	மாதுவர்	௭௩௮
புரன்வார்	௪௪	பொய்யாய	௬௪	மாயவாழ்க்	௭௨௬
புலன்கடி	௬௩	பொய்யெல்	௭௪௩	மாயவனப்	௬௮
புலையனே	௮௮	பொருட்ப	௭௭	மாயனே	௬௪
புலனியிற்	௭௨௬	பொருத்த	௩௮	மாலயன்	௬௩௮
புழுவினாற்	௩௩	பொருந்து	௭௨௭	மாலறியா	௪௬
புறனே	௬௬	பொருளே	௪௨	மாலேபிடம்	௬௭
புற்றில்வா	௬௬	பொலிகின்	௬௬	மாவடுவிகிர்	௬௬
புற்றுமாய்	௭௨௨	பொழிகின்ற	௬௬	மாவாரவே	௭௩
புண்புலால்	௭௨௨	பொன்னிய	௭௪௬	மாழைமை	௬௬
பூங்கமல	௭௨௪	போகம்	௩௭	மாறி-நெனை	௨௬
பூசுவதும்	௬௮			மாறி-நென்	௬௮
பூனெனாை	௭௬			மாறிலா	௩௮
				மாறுபட்	௪௨
				மானமுதிந்	௭௭

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
மானேரி	சக	மைப்பொலி	௧௧	விச்ச	௩௧
மா-க்கிம	கயச	மையமர்	௬௦	விச்சக	௩௬
மா-க்கியுடை	௩௭	மையலா	௧௨௭	விச்சைதா	௨௮
மானே-யுமை	௩௨	மையிலங்	௩௮	விடுமின்	௩௩௪
மானேரயங்க	கய௩			விடைவிடா	௩௨௮
		மொய்ப்பா	௬௭	விண்ணகத்	௮௭
மிடைந்தெ	௬௭	மொய்யார்	௧௮	விண்ண	௧௧௧
மின்கணி	௬௬			விண்ணோர்	௬௭
மின்னிடை	௬௮	யாவர்க்கு	௧௩௭	விரவிய	௩௩௬
மின்னேர	௧௪௨	யானேதும்	௨௧	வினைக்கேட	௩௩௮
		யானேபொ	௩௭	வினைப்பிறவி	௩௮
முடித்த	௩௩	வட்டமலா	௬௨	வினையிலே	௨௭
முதலை	ச௬	வணங்கத்	௭௨	வினையெ	௩௮
முத்தணி	௧௧௬	வணங்குமி	௩௧௧		
முத்தனே	௧௦௭	வணங்குமி	௧௨௭	வெஞ்சின	௭௧
முத்தனை	௧௩௮	வண்ணந்	௨௭	வெஞ்சேல	௬௮
முத்தன்ன	௪௮	வந்திமை	௧௩௬	வெந்து	௩௪௪
முத்திக்குழ	௬௭	வம்பனாபத்	௧௨௬	வெய்யவ	௭௧
முத்திரெறி	௧௪௩	வம்பனேன்	௧௦௨	வெய்யவி	௩௩௬
முத்தாந்ரும	௧௩	வருந்துவ	௨௧	வெருவரேன்	௩௬௭
முந்தியமுத	௮௭	வலைத்தலை	௪௬	வெள்ளத்	௪௩௩
முமுதயில்	௪௬	வல்லையா	௧௦௩	வெள்ளந்	௨௬
முமுமுதலே	௮௬	வழங்குகின்	௬௭	வெள்ளைக்	௮௬
முழிவதுங்	௨௪	வளர்கின்	௪௧	வெறுப்பன	௬௬
முன்னாய	௭௩	வளைந்தது	௭௪		
முன்னே	௧௬	வன்புலால்	௧௧௭	வேடுருவாகி	௩௩௬
முன்னிக்	௧௩	வன்னெஞ்	௬௪	வேண்டித்த	௩௬௪
முன்னின்ற	௮௮			வேண்டிநி	௩௧௧
முன்னீறு	௭௬	வாட்டடங்	௧௧	வேண்டும்	௩௧௨
முன்னைப்	௧௮	வாராவழி	௧௩௭	வேண்டின்	௩௧௩
முன்னையெ	௬௬	வாவிங்	௮௩	வேதமும்	௬௨
முன்னைவி	௧௩௭	வாழ்கின்	௨௬	வேதமோ	௮௮
முத்தானே	௧௨௪	வாழ்த்துவ	௨௧	வேவத்	௩௩௬
முவரு	௧௩௭	வாழ்ந்தார்	௩௩௮	வேனில்-க	௩௮
முன்றங்	௭௬	வாளுலா	௩௬௭	வேனில்-ம	௨௬
		வானநா	௩௬		
மெய்தா	௨௩	வானவன்	௭௨	வைத்தகிதி	௬௩
மெய்யனே	௧௦௬	வாளுகி	௨௧	வைப்புமா	௬௬
		வான்கெட்	௬௭	வையக	௧௬
மேலைவா	௩௬	வான்பாவிய	௩௬௬		
மேவுமுன்ற	௧௧௨	வான்வந்த	௧௪	முற்றிற்று.	

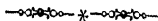
உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசன நுக்கிரமணி.

சிவபுராணம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

க. "நமச்சிவாய" வாஅழ்க	க
உ. "நாதன்" ருள் வாஅழ்க	க
ங. இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான்	ங
ச. டி. "ஆகமம்" ஆகிரின்று "அண்ணிப்பான்"	ச. டி.
ச. எ. அ. "ஏகன்" "அனேகன்" "இறைவன்"	ச. எ. அ.
க. பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்	க
க0. "புறத்தார்க்குச்சேயோன்" "கரங்குவிராருண்மகி முங்கோன்"	க0
கக. மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்னன்	க0
கஉ. கக. "சிவனவன்" "என்சிற்தையு ணின்னவதனால்"	கக. கஉ.
கச. அவனருளாலே யவன்ருள் வணங்கி	கங.
கடு. எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்தினைத்தே மெம்பெருமான்	கச
கசு. ஒங்காரமாய் நின்ற மெய்யா	கசு
க ஏ. "இயமானன்" ஆம்விமலா	கசு.
சஅ. ஆக்குவாய் காப்பா யழிப்பா யருடருவாய்	உ0
கக. அறம்பாவ மென்னு மருங்கயிற்றற் கட்டி	உக
உ0. தயாவான "தத்துவனே"	உஉ
உக. பொய்கெட்டு "மெய்யானார்"	உக
உஉ. சிவபுரத்தினுள்ளார்	உச

கீர்த்தித்திருவகவல்.

உங. தில்லைமுதா ராடியதிருவடி	உடு
உச. "அந்தணன்" ஆகி யாண்டுகொண்டருளி	உசு
உடு. சந்திரதீபத்துச் "சாத்திரனாகி"	உசு
உசு. அழகமர் திருவுரு-நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்	உஅ
உஎ. பரம்பரத் துய்ப்பவன்	ங0

2 . திருவாசக விஷய சூசனாநுக்கிரமணி.

விஷயம்.	பக்கம்.
உ.அ. ஆதிமூர்த்திகட்கருள்புரிந்தருளிய தேவதேவன்	௩௨
உ.க. “கைலை” யுயர்கிழவோனே	௩௨

திருவண்டப்பகுதி.

௩௦. அண்டப்பகுதியி னுண்டைப்பிறக்கம்.....சிறியவாகப் பெரியோன்	௩௩
௩௧. “ஒருவனென்னுமொருவன்” காண்க	௩௪
௩௨. குவளைக்கண்ணி கூடறன்	௩௬
௩௩. எய்தினர்க்காரமு தளிப்போன்	௩௬

போற்றித்திருவகவல்.

௩௪. ஊழிமுதல்வ	௩௮
௩௫. ஆறுகோடி மாயாசத்திகள் வேறுவேறுதம் மாயைகடொடங்கின	௩௯
௩௬. சகம்பேயென்று தம்மைச் சிரிப்ப நாணதுவொழிந்து	௪௦
௩௭- மூவா நான்மறை முதல்வா	௪௧
௩௮. அருவமு முருவமு மானாய்	௪௨
௩௯. பரம்பரஞ் சோதிபரனே	௪௪

திருச்சதகம். க-வது. மெய்யுணர்தல்.

௪௦. கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு	௪௫
௪௧. மூவரென்றே யெம்பிரானெடு மெண்ணி	௪௭
௪௨. கழுதொடு காட்டிடை நாடகமாடி	௫௦
௪௩. பவனெம்பிரான்	௫௨.

உ-வது. அறிவுறுத்தல்.

௪௪. யானே தும் பிறப்பஞ்சே னிறப்பதனுக் கென்கடவேன்	௫௩
௪௫. வாழ்த்துவதும் வானவர்க டாம்வாழ்வான்.....தம்மையெ லாந் தொழவேண்டி.	௫௬
௪௬. நாயடியேன்-பாழ்த்தபிறப்பறுத்திவொன் யானுமுனைப் பரவுவனே	௫௭
௪௭. பாடுவன நால்வேதம்	௬௪

௩-வது. சுட்டறுத்தல்.

௪௮. வினையிலே கிடந்தேனைப்.....னென்பாய்போல	௬௬
௪௯- இனியென்னே யுய்யுமா.....கிடக்கின்றேனை	௬௭
௫௦. தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன்.....பாகத்தெந்நதை	௬௯

திருவாசக விஷய சூசனாநுக்கிரமணி. ௩

விஷயம்.

பக்கம்.

௫௧. சிவனவன் நிரடோண்மேல் நிறுநின்றது கண்டனையாயி
னும் நெக்கிலை எரு

ரு-வது. கைம்மாறுகொடுத்தல்.

௫௨. மேலவானவரும் மறியாததோர் கோலமே எரு

௫௩. நள்ளங்கீழுளும் மேலுளும்யாவுளும்-எள்ளுமெண்ணெயு
ம் போனின்ற வெந்தையே அ0

௫௪. எட்டிஞேடிரண்டு மறியேனைமே அ௩

யி-வது. ஆனந்தாதீதம்.

௫௫. விச்சதன்றியே விளைவு செய்குவாய் விண்ணு மண்ணக
முழுதும் யாவையும் அ௬

நீத்தல்விண்ணப்பம்.

௫௬. மருந்தினனே பிறவிப்பிணிப்பட்டு மடங்கினர்க்கே அ௭

திருவம்மாளை.

௫௭. சேர்ந்தறியாக் கையாளை அ௮

திருத்தெள்ளேணம்.

௫௮. திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை கூ0

திருச்சாழல்-

௫௯. நலமுடைய நாரணன்ற நயனமிடந் தரண்டிக்கீ, ழலரா
க விடவாழி யருளினன் கூ௧

திருவுந்தியார்.

௬0. “உருத்திரநாதனுக்கு” உந்திபற கூ௩

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪	௨௩	தூரிய	தூரிய
௫	௨௬	ஸாரயவாத்	ஸாரத்வாத்
௬	௩௩	ப்ரஹ்மையகம்	ப்ரஹ்மைகம்
௭	௬	ஏகனெனப்	ஏகனெனப்

பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
அ	ந	நிறுத்திடு	நிறுத்துவன்
ய	கக	நசானன்	நசானன்
ய	ந	திருமந்திரதிருமுறை	திருமந்திரத்திருமுறை
ய	நச	மஹேஸ்வர	மஹேசுவர:
கக	கடு	மீளவிப்பிறவி	மீளப்பிறவி
கடு	உச	நைவஸ்திரி	நைவஸ்தர்
கக	கந	ஐம்பைத்தைந்தாவது	ஐம்பத்துநாலாவது
உ0	எ	ஜபாலோபநிடதம்	ஜபாலோபநிடதம்
உ0	நந	ஜபாபாலோபநிடதம்	ஜபாலோபநிடதம்
உக	உக	பாவப்பா	பாவப்பய
உஉ	எ	ஷஜம்	ஷஜம்
ய	கடு	தவம்	தத்வம்
உஅ	உக	புகழ்த்தமையால்	புகழ்ந்தமையால்
ய	நந	அழகர் திருவரு	அழகமர் திருவரு
நக	உக	வைதிகசைவர்	வைதிகசைவர்
நஉ	யஅ	ஸவர்யே	சவர்யே
நந	நந	பரப்ரஹ்மம்	பரம்ப்ரஹ்ம
நக	டு	உமாதேவியைக்	உமாதேவியைக்
சஉ	கக	போதர்	போதர
சஅ	கக	மூவக்கும்	மூவருக்கும்
ய	உஉ	மற்பமதியிர்	மற்பமதியிர்
டுந	உச	நிறப்பதனுக்	நிறப்பதனுக்
டுஎ	கக	சேதிக்குப்	சேதிக்கும்
ய	உச	பன்தூஉம்	ன்பன்தூஉம்
டுக	உக	பஸ்மஜபாலோப	பஸ்மஜபாலோப
ய	உடு	ப்ரசார்த்தம்	ப்ரசார்த்தம்
சுய	உஅ	ஜனகப்	ஜனகம்
சுச	எ	பரம்பொருளாக	பரம்பொருளாக
எக	உ, அ, கஉ	பரப்ரஹ்ம	பரம்ப்ரஹ்ம
எந	உஉ	இரண்டாவது	இரண்டாவது
ய	நச	ரப்பிரமங்களாக	பரப்பிரமங்களாக
எச	க	என்ற	என்று
எடு	க	கண்டமாத்	கண்டமாத் திரத்
எசு	கக	சிவலக்ஷ	சிவலக்ஷ
எஎ	உசு	உலக	உலக
அ0	நக	தந்தையே	தந்தையே
அக	நஉ	என்றும்	என்னும்
ய	நச	ஞடையத்தலால்	ஞடையத்தலால்

உ

சிவமயம்.

நீருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனம்.

சிவபுராணம்.

நமச்சிவாய வாழ்க. “நமச்சிவாய” இது பஞ்சாக்ஷரமென்று சொல்லப்படும். இந்தப்பஞ்சாக்ஷரமேவதத்தின் மத்தியிலுள்ளது. இதனை விரிக்கின் “ந்ரயீ” என்று ஸ்மிருதியாதிகளில் படிக்கப்பட்டவேதமானது ருக், யஜுர், சாமம் எனமூன்று விதமாகப் பிரிந்து விளங்கும். இம்மூன்றனுள் நடுவேயுள்ளது யஜுர்வேதம். இந்தயஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகைகளாக விரிந்துகிடக்கின்றது. இவற்றுள் நடுச்சாகை ஐம்பத்தோவது சாகையாகிய ஸ்ரீபோதாயனசாகை, இந்தச்சாகை ஏழுகாண்டங்களாக அமைந்துள்ளது. இதன்மத்தியிலுள்ள காண்டமேநாலாவது காண்டமாகிய சதருத்ரீயம். இதன் நடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரஸ்னம். அதில் “நமஸ்லோமாயசநந்திராயச” என்னும் அனுவாகத்தின் இருதயத்தில், “நமச்சிவாயச” என்னும் பஞ்சாக்ஷரம் பிரகாசித் தொளிக்கின்றது. இதனாலே இச்சிவமந்திரம் சகலவேத ஜீவரத்னமாயும், பரமபாவநகரமாயும், அதிக ரகசியமாயும், சர்வவேதார்த்த சாரமாயுமுள்ளதோர் மந்திரமாகும். இதுவே நான்குவேதங்களின் மெய்ப்பொருளெனவும், சந்தியாகாலங்களிலோது மந்திரமெனவும், வேதசாரமாகிய சிவஞானப்பாலையுண்டருளிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமானார் தாமருளிய திராவிடகுத்தியில் “வேத நான்கினு மெய்ப்பொருளாவது—நாதனும் நமச்சிவாயவே” எனவும், “செந்தழ லோம்பிய செம்மை வேதியர்க்க—கந்தியுண் மந்திர மஞ்செழுத் துமே” எனவும் விளக்கியருளினார். இதன்மகிமை அளவிறந்ததாதலின் வந்துழி வந்துழி விரிக்கப்படும். (க)

நாதனென்று வாழ்க. “நாதன்”=ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் வாச்சியப்பொருளாயுள்ள ஸம்புவாகிய பரமேசுவரன். இந்தப் பரமேசுவரன் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் நடுவிலுள்ள சீம் என்ற சிவபீஜத்தை முகத்திலேற்று வகரமாகிய அமிருதவாருணபீஜத்தைத் தம்மைப்பின்பற்றப் பெற்று அகிலவேதரகசியமாயும் அவற்றிற்கு ஜீவரத்னமாயும் நின்று சிவம் என்னும்நாமத்தால்பிரகாசிக்கின்றான். ருக்வேதம்இருபத்தொரு சாகைகளிலும், யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகைகளிலும், சாமவே

தம்ஆயிரஞ்சாகைகளிலும், அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகைகளிலும் இந்தச் சிவ என்ற சொல்லானது பேரணியாய் நின்று துரியஸ்தானத்தை விளக்குதலானும், பரப்பிரமத்துக்கு இடிகுறிப்பெயராய் நிற்றலானும், மாணக்கியோபநிடதம், நரசிம்மதாபனியோபநிடதம், அந்நரசிரோபநிடதம் முதலிய எல்லா உபநிடதங்களும் இதனை யளவிலாது புகழ்கின்றன. நூல்களெல்லாவற்றிலும் வேதஞ்சிறந்தது. அதனுள் மகாமந்திரசமுதாயமாகிய சதருத்ரீயம் மிகச் சிறந்தது. அதனிடத்துள் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியும் அதனில் சிவ என்னும் இரண்ட்சரமே மிகச்சிறந்தது. ஆகவே வேதபுருஷனுக்கு உருத்திரைகாதசனி கண்ணும், பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியும், சிவசப்தம் கட்பார்வையுமாயிருக்கின்றன. தேகத்தின் மத்தியிலுள்ள இருதயத்தில் ஆன்மா அனூரூபமாயிருந்து தேகமுழுமையும் இயக்குமாறுபோல் வேதத்தின் நடுவில் சிவசப்தம் இருந்து கொண்டு வேதமுழுமையுஞ் சிவமணங்கந் திக்கச்செய்கின்றது. இக்காரணம் பற்றியே வேதவித்துக்கள யாவரும் பதினான்குவித்தைகளின் சாரமாயுள்ளதும், பாவங்களையெல்லாம் நசிக்கச்செய்யதும் பரப்பிரமவாசகமா யிருப்பதும் சிவநாமமே யென்று துணித்தமதிக்கொண்டு கூறியுள்ளார்கள். தாயுமான சுவாமிகளும் “நாந்ரெட்டாதி வேதமெதித்தெடுத்தாரைத்த விருத்திக்கேற்க-அமையுமில்லக் கணவடிவா யதுவும்போதா தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணாகி.” என்று கூறியருளினார். சண்டாளனுயிருப்பினும் சிவ என்னுஞ் சப்தத்தையுச்சரிப்பானின் அவனோடு சம்பாஷணைசெய்—அவனோடு வாசஞ்செய்—அவனோடு கலந்துபோசனஞ்செய்—என்போருள்தரும் “அபிவாயஸ் சண்டாபஃ சிவஜித்வாசம் வதேந் தேநஸஹஸம் வதேந்—தேநஸஹஸம் வஸேந்—தேந ஸஹபும் பித்.” என்று முண்டகோபநிடதங்கூறிற்று. இந்தச்சுருதிப்பொருளையே திராவிட மகாபாஷ்யச் செல்வராகிய சிவஞானசுவாமிகள் “சிவனெனு மொழியைக் கொடியசண்டாளன் செப்பிடினவனுடனுறைக—அவனோடு கலந்துபேசுகயவனோடருகிருந்துண்ணுக வென்னும் உவமைநிற் சுருதிப்பொருள்—” என்று உரைத்தருளினார்கள். ஸ்ரீவாசேப்பெருந்தகையாரும் “ஆவுரித்துத் தின்முறுலும் புலையனெனுங்-கங்கைவார் சடைக்காரந்தார் கன்பராகி லவர்கண்டர் யாம் வணங்குங் கடவுளாரே.” என்று அன்பாற்கரைந்து கணிந்துருகியருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய மகிமை வாய்ந்த சிவசப்தம் பாசமோசனத்துக்குப் பரமஹேதுவாயும், ஆரணத்துக்கு அன்னியமல்லாச் சேமநிதியாயுமிருக்க இதைக்கேட்கக் காது செவிபெட்டும், சொல்லவாயுமையாயும், உச்சரிப்பவரைக்காண்க்கண்குருகிபெற்றும்

வாமுந்தீயோருடைய செய்கை கொடிது கொடிது, அறக்கொடிது. இச்சிவநாமத்தின் சிறப்பினை “சிவசிவ வெண்கிளர் தீவினை யாளர்-சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளும்-சிவசிவவென்றிடத் தேவருமாவர்-சிவசிவ வென்றிடச் சிவசதி தானே.” எனத்திருமுலரும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். (௨)

இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி வீங்காதாண் = அடியார்க ளது உள்ளக்கமலத்தினின்றும் இமைப்பொழுதும்பிரியாது நிற்பவன் சம்புகாகிய சிவபெருமான். இந்தச்சம்புகையே இருதயகமலவாசியென்று வேதாந்தம்களெல்லாமெடுத்திசைக்கின்றன. உபநிடதச் சி ரசுக்களுக்கெல்லாம் சிகையாகிய அநந்தசிறை “ஸ்ரீவைத் வரியம்” ஸ்ட்பந்தஸ் ஸ்ரீவேதிவர : சம்பு ராகாச மநீயேநீயேய = (சர்வஞ்ஞாதி கல்பாணகுணமாகளாகிய) சர்வையுடைய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயுமுள்ளவரே இருதயாகாசமத்தியிலே தியானி க்கற்பாவர்” என்று பிரகாசப்படுத்தியது. இங்கே சம்புவென்றது சிவபெருமானுக்கேயுரிய அசாதாரணநாமம். சம்பு பத்தினியாகிய அம்மையைச் சாம்பவியென்றும், சம்புபத்தர்களாகிய சிவனடியார்களைச் சாம்பவர்களென்றும் அருணால்கள் கூறுவதே போதுமான சாண் றும். “சம்புரீசு பசுபதி சிவஸ்ஸுலி மஹேஸ்வர” என்று அய ரசிம்ஹமும் பசுபதிக் கே அந்நாமத்தைக் கூறிப்போந்தது. “ரம்” எனப்படுஞ் சுகம் எவனிடமிருந்துண்டாமோ அவனை சம்புவாதலா ல் மெய்யடியார்களுக்கு நித்தியானுக்கிரகஞ்செய்து குன்றச்சுகம் கொடுக்குஞ் சுதந்திரம் சிவத்தினிடத்தே இயல்பாயமைந்துள்ளதெ ன்பது சமஸ்த சமுசயங்களையும். வேரடக்களைந்து தெளிபொருள் விளக்கும் வேதாந்தங்களின் முடிந்தகருத்தாம். ஆன்மாவினுடைய உள்ளமென்னும் இருதயமானது செந்தாமரை முகுளம்போன்ற அ தோமுக வடிவானதும், ஐந்து தளைகளுடையதும், சரீரமத்தியத்து க்குச் சிறிது இடதுபுறத்தில் நிலைபெற்றுள்ளதும், இருபத்தாறு தற ட்டெலும்புகளுக்குள் ஈசனாற் சேமித்தவவக்கப்பட்டதும் ஆகிய செந்நிறம்பொருந்திய மாமிசகண்டமாம். இதனுட்புறத்திலுள்ள வா காயம் பூதாகாயம்போற் சடமாகாது சித்தேயாதலின் சிற்சத்திருப மாகிய சிதாகாசமாம். இந்தச் சிதாகாசமாகிய சிதம்பரத்தில் மின் னற்கொடிபோன்ற ஈசானராம் துரியமூர்த்தி சதா எழுந்தருளியிரு ப்பார். “ஸ்தா ஜநா நாம் ஹ்ருதயே ஸந்தீநிவ்ஷ்ட = என்றும் ஜனங் களுடைய இருதயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர்” என்னும்சுவேதாசு

வதரோப நிடத மந்திரத்தானுந் தெளிக. இந்த ஈசானர் சர்வகாரண பிரம்மசொருபராதலானும் இவருக்குமேலொரு காரணரின்மையானும் அதர்வசிகோபநிடதமானது “ந்யாயீதே சானம் ப்ரத்யாய் தவ்யம் = ஈசானரைத்தியானிக்க விசேஷமாகத்தியானிக்க” என்று இரட்டித்துக்கூறி வற்புறுத்தியது. இந்த இருதயா காசமாகிய சிதம்பரத்தில் சிவபெருமானைத் தியானிப்பதையே தகரவித்தை அல்லது தகரோபாசனை என்று உபநிடதங்கள் கூறும். இந்தத்தகரவித்தை தைத்திரீயம், சாந்தோக்கியம், அதர்வசிகை, பிருகதாரணனியம் முதலிய பல வுபநிடதங்களில் விரிவாகப் புகழப்பட்டிருக்கினும் அவற்றுள் பல பரமேசுவரனுடைய சொருபத்தைப் பொதுத்தன்மையானும் மற்றுஞ்சில சிறப்பான இடிகுறிகளானும் நிரூபித்தன. ஆயின் கைவல்லியோபநிடதமோ அவற்றையெல்லாம் அநுவதித்துப் பொதுவாகவுஞ் சிறப்பாகவுங் கூறிய சொருப தடஸ்தலட்சணங்கள் யாவையும் உமாகாந்தனிடத்தமைத்து தகரமென்னும் இருதயகமலத்தின்கண் தியானிக்கப்படும்பொருள் காளகண்டம், திரிநேத்திரம், சதுர்ப்புஜம் முதலிய சிறப்பிலக்கணங்களமைந்த பரமசிவனையென “ஹ்ருநீபுண்டரீசம் விரஜம் விசுந்தம் .... உமாஸஹாயம் பரமேஸ்வரஃ ப்ரபும்-திரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்” என்றற் றொடக்கத்தனவான வசனங்களால் உபாசகர்களுக்கு உண்மையென்றுவியது. சாக்ஷாத் பரமசிவம் சர்வவடிவங்களையுங்கடந்துநின்ற நிஷ்களாதீத சித்தகனசொருபமாயினும் ஆன்மாக்களுடைய தியானையோக சமாதியின்பொருட்டு தனதுதயாமூலத்தை வெளிப்படுத்தி இவ்வித துரியபெரிய வடிவமாகச் சகளீகரித்து நிற்குமென்பதுசர்வவேதாந்தங்களின் முடிந்ததுண்பாம். இந்தத் தகரோபாசனையே தெய்வத்தன்மைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் “மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்—நிலமிசை நீடுவாழ்வார்” என்று திருவாய்மலர்ந்திருளினார்.

(௩)

ஆகமமாகி, ஆகமம் = ஆப்தவாக்கியம். ஆ = ஞானம், க = மோட்சம், ம = மலநாசம். எனவே ஆன்மாக்களுக்கு மலததை நாசஞ்செய்து ஞானத்தையுதிப்பித்து மோட்சத்தைத் தருதல் எனப்பொருள்படும். அன்றியும் ஆ = பாசம், க = பசு. ம = பதி எனப்பொருள்பட்டுத் தன்னைப்பழிசிறைர்க்குத் திரிபதார்த்தலட்சணத்தையுணர்த்துவது எனவும் பொருள் கொள்ளப்படும். இவ்வாகமம் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். வேதத்தையறுசரித்த தொன்று. அறுசரியாத தொன்று. வேதத்தை யறுசரித்தது அக்கீகாரமும் அறுசரியாதது வேதத்தில் அநதி

காரிகளாயிருக்கின்ற அப்பிராமணர்களுக்கு ஜீவனோபாயமாகவும் அசுரவ்யாமோக ஞர்த்தமாகவுஞ் சொல்லப்பட்டதாதலால் அப்பிராமணமாகும். வேதத்தை யதுசரித்த ஆகமங்கள் காமிகமுதல் வானுளர்த்தமான இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்கள். வேதத்தை யதுசரியாத ஆகமங்கள் வாமம், சோமம், லாகுளம், பைரவம் முதலானவைகள். ஸ்மிருதி, புராணேதி காசங்சளிற் கூறப்படும் ஆகமநிந்தை பிந்தியவைகளுக்கேயன்றிசிவபிரணீதமாயுள்ள சிவாகமங்களுக்கன்று. இந்த சிவாகமங்கள் ஒருக்காலும் ஒன்றானும் பாதிக்கப்படமாட்டா. ஆதலின் சர்வோத்தமமான பதிநூல்களென்றே யுணரற்பாற்று. யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த அமிர்தநாதோபநிடதமும் “ஆகமங்களுக்கு வி ரோதமில்லாமல் யூகிப்பதே தர்க்கமாம்” என்னும்பொருள்பட “ஆகமஸ்யா விரோதேந ஊஹந்மநர்க்க உத்யதே” என்று சிவாகமங்களை மெடுத்துப் பூஷித்தது. இன்னணம் தெளிவாகப் பூஷித்திருக்கவும் ஆகமம் என்னுஞ்சொல்லுக்கு வேதம் என்னும் பொருள் தாப்பொருள்கொண்டு இடர்ப்பட்டனர் சிலர். இது பண்டையத்தீவினைப்பயனே. வேதவழியினின்றுபிரவர்த்தித்த சிவஞானிகள் தமதாசையடங்காமல் சிவாகமத் துறையிற்படிந்து இன்புற்றார்களென உண்மைநூல்கள் பலவெழுந்துமுழங்குகின்றன. நான்குமறைகளும் ஆறங்கங்களும், மற்றுமுள்ள கலைஞானங்களும் கற்றுணர்ந்த சனகாதி மகாரிஷிகள் சிவாகம ஞானத்தாலன்றோ மோகத்தைத் தவிர்த்து மனோலயமடைந்து சின்மாத்திரமயமானார்கள். ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியார் “வயந்நுதிவாகம யோர்ப்பேதந்நபஸ்யாமு வேதோபி சிவாகமம்” “பாம்வேத சிவாகமங்கட்குப்பேதங்காண்கின்றிலம். வேதமே சிவாகமம்” என்று கூறியருளினார். இக்கருத்தைப் பின்பற்றியே “வேதவாகமச் சென்னியில் விளைபொருளபேதம்” என்று ஸ்ரீபரஞ்சோதி முனிவரும், “வேதாகமத் துண்பிரண்டில்லையொன்றென்ன வேவந்தருவே” என்று ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் உரைத்தருளினார்கள். அன்றியும் “வேதாந்தார்த்த மிதஜ்ஞானம் வேதசாரமீதந் தந்தீரம்-சித்தாந்தம் வேத ஸாரயவாத்=வேதத்தின்பொருள் இத்தஞானம், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச்சித்தாந்தம், சித்தாந்தமவேத சாரமாயிருத்தலினால்” என்றுசிவாகமமுஞ் செப்பியது. வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை விளக்கவெழுந்த சிவஞான கோசங்களிவைகளையாதலின் இவற்றுள் புருடார்த்தங்கள் நான்கும் விரிந்துகிடக்கின்றன. இவைகளே வீடுபேற்றிற்கு முக்கியகருவிக ளென்பது மேதாவியர்துணிபு.

அண்ணிப்பாள்=விரைவில் எழுந்தருளிவந்து அனுக்கிரகிப்பான். வேதம் பொதுவும் சிவாகமஞ் சிறப்பும், வேதம் பசுவும் சிவாகமம் அதன்பாலும், வேதம்கனியும் சிவாகமம் அதன்சாறும், வேதம் உடலும் சிவாகமம் அதன் உயிரும், வேதம் ஒருநதிக்குச் செல்லும் வழியும் சிவாகமம் அந்நதியிற்சென்று படியுந் துறையுமாயிருத்தலால். வேதவழியில் நின்று ஆகமஞானத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுக்குப் பாமேசுவரன் விவரவில் பேரருள் புரிவானென்பது இதனால் தெரிக்கலுற்றது. வேதம் பொருள்பலபடத்தோன்றும் சூத்திரமும், சிவாகமம் அதனை யவ்வாறுக்கொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாஷ்யமூமாயிருத்தலானும், வேதத்தினது ஞானபாகத்தில் சித்தாந்தமுடிபு அற்பமும், சிவாகமத்தின் ஞானபாகத்தில் சித்தாந்தமுடிபு அதிகமூமாய் விளங்குதலானும், சிவாகம ஞானமே சிவப்பிரசாதமடைவதற்கு யாவருக்கும் இன்றியமையாதுவேண்டப்படுமீ. சிவாகமம் வேண்டாமல் எத்தனை கோடிகாலம் வேதம்படித்தாலும் மயக்கந்தீரா தென்பது பிரமநிஷ்டாபரர் தீர்மானம். ஆகவே ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் “ஆரணமார்க்கத் தாகமவாசியற்புத மாய்நடந்தருளும்” எனவும், ஸ்ரீஉமாபதி சிவாசாரியர் “ஆதிமறையோ நியதன்பயனென்று மறியா வேதியர்சொல் மெய்யென்று மேவாதே” எனவும் வற்புறுத்தியருளினார்கள்.

(டு)

ஏகன்=சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களிரண்டினிலும் ஆகாயத்தைப்போல பரிபூரண வியாபகமாயுள்ள பதிப்பொருளொருவனே “ஏகஸ்தநா ஸர்வ பூநாந்த ராத்மா=சர்வசிந்தைப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தர் யாமியாகியஏகன்” என்று கடவல்லியுபநிடதமும், “ஏகோ நுத்திரோ நக்விதீய்=ஒருவனே உருத்திரன் இரண்டாவதாக ஒருவனிலன்” என்று அதர்வசிரோபநிடதமும், “நேவநாப் பதிரோக்=தேவர்களுக்குப்பதியாயுள்ள ஏகன்” என்று முண்டகோபநிடதமும், “ஏகமேவாத்வீதீயம்=இரண்டாவதற்றேகம்” என்றுசாந்தோக்கியோபநிடதமும், “நமாதி மத்யாந்த விஷ்ணுமேகம்=ஆதியத்தமில்லாதவனும் ஏகனும்” என்று கைவல்லியோபநிடதமும், “யயேகஸ்ஸ யேகோநுத்ரீ=எவன் ஏகன் அவன் ஏகனானஉருத்திரன்” என்று அதர்வசிரோபநிடதமும், “ஏகோ தேவஸ் ஸர்வ பூதேஷுக்=ஒரே தேவன் எல்லாப் பூதங்களிலும் மறைந்தவன்” என்றுபிரமோபநிடதமும், “பிரஹ்மையகம் தீவம்=ஏகமாகிய பிரமம்கீ” என்று அதர்வசிரோபநிடதமும், “கஷரம் ப்ரநாஹம்நுநாக்ஷரம்ஹரஃக்ஷரா

தீ மாநா பீசதே தேவயேகை=கூரம் பிரதானம் அகூரம் அமிருதம் (ஆன்மா), கூராத்மாக்களை ஏகதேவனாகிய ஹரன் டத்துகின்றான்” என்று சுவேதா சுவதரோபநிடதமுஞ்சாற்றுகின்றன. இத்திறச்சுரு திப்பிரமாணவசனாதிகளால் சித்தசித்துப் பிரபஞ்சங்கள் யாவும் கலப் பினாலே தானேயாயிருப்பவன் சிவபிரானென்பதனும் அவனிடத்தே ஏகத்துவமுள்ளதென்பதனும் பெறப்பட்டது. ஏகனென்னும் பெயர் சிவ நாமங்களில் ஒன்றாயிருத்தல்பற்றி அதர்வசிரோபநிடதமானது “அந அஸ்பா துசீயதே யேக” என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் “இனியெதனால் ஏகனெனப்படுவான், எல்லாவுலகங்களையுந்தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொள்ளுகின்றான், எப்பொழுதுஞ்சிருஷ்டிக்கின்றான், சங்கரிக்கின்றான், காக்கின்றான் அதனாலேயே யேகனெனப்படுகின்றான்” என்று கூறிப்போந்தது. சப்தம் அர்த்தம் (சொல், பொருள்) என்னும் இரு கூற்றுப் பிரபஞ்சங்களும் சிவனையே முழுமுதலாகக் கொண்டு நிலை பெறுகின்றமையாலும் அவனது சொருபத்தைக்கொண்டே பிரகாசிக்கின்றமையாலும் சிவமயம் என்னுஞ்சொல் வேதவேதாந்தங்களிலே கேட்கப்படுகின்றது. சனற்குமார சம்ஹிதையானது “ஸர்வம் சிவமயம் ப்ரோகீதம் ஜகதேதசீ சராசரம்-ஏகயேவமஹாதேவ” ஏக யேவேநிசஸ்நதே=சராசரமெனப்படும் இவ்வுலகமெல்லாம் சிவமயமெனச் சொல்லப்பட்டது “மகாதேவன்” “ஒருவனன்றே” என்றசுரு திகளால் ஒருவனையெனவும் உபதேசிக்கப்பட்டான்” என்று கூறிற்று.

அனேகசீ=எண்ணிறந்தவருட்கோலங்களுடையான் “ஏகபவ்யத்தபநீதநுபம்=வெளிப்படாதவனும், அளந்த ரூபனுமாயுள்ளவன் ஏகன்” என்று மகாநாராயணோபநிடதமும், “அசிநீத்ய மவ்யதிதநீதநுபட்சிவம்=மனோவிருத்திக்கெட்டப்படாதவனும், அதிருக்குமனும், அளவிறந்தரூபனும், சிவனும்” என்று கைவல்லியோபநிடதமும், “ஏகமீநுபம் பஹுநாயிகரோதி=அவன் ஒருரூபத்தையே (பக்தர்கள் பாவனைகளுக்கேற்றவாறு) பலரூபமாகச்செய்வான்” என்று பிரமோபநிடதமும், “விஸ்வஸ்ய ஸ்நஷ்டா ரபனோகநுபம்=விவ்ஸததைச் சிருட்டித்தவன், அனேக ரூபங்கொள்பவன்” என்று மந்திரோபநிடதமும் கூறுகின்றன. இந்த வசனங்களால் ஏகனென்று சொல்லப்பட்ட சிவபெருமானே பஞ்சகிருந்தியங்கள் செய்து பாலிக்கும் பொருட்டும் அன்பர்கள் உபாசித்து உய்யும்பொருட்டும் தனது சத்தி சாமர்த்தியத்தால் அளவிறந்த அருட்கோலங்களை யெடுத்துக் கொள்வான் என்பது பெறப்பட்டது. வேதங்களிலுள்ள சிவநாமங்கள் யாவும் தன்னிடத்து நிரம்பப்பெற்றமையால் வேதசாரமென்

அ

திருவாசக விஷய சூசனம்.

னுஞ் சிவசகஸ்ரநாமத்திலும் “ஓம் அநந்தாயநம:” என்னும் நாமம் சிவபிரானுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வுண்மையையே திராவிட உபநிடதமென்று துதிக்கப்பெற்ற சிவஞானசித்தியும் “நிறுத்திடு நினைந்தமேனி நின்மல னருளிஞலே” என்றும் “அருவமும்ரூபரூபமானது மன்றிரின்ற, வருவமுமன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக்குள் ளதாமே” என்றும் எடுத்திகைத்தது. (எ)

இறைவன் = ஆகஜ்ஜம்மாதி காரணமும் பிரபு. சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வகர்த்திருத்தாவம், சர்வாநுக்கிரகம் ஆகிய இம்மூன்றிலக் கணங்களையும் ஒருவரார் தருதலின்றித் தனக்கியல்பாக வுடையவனெவனோ அவனே சர்வவேதாந்தங்களிலும் இறைவனென்று கூறப்படுவன். “எல்லாவற்றிற்கும் பிரபுநசானன்—எல்லாவாத்தாக்களுக்கும் புகலிடமும் நண்பனும் (அவனே)” என்னும் பொருள் விளங்க “ஸ்ரீவல்ய பிரபு மீசானம்—ஸ்ரீவல்யசரணம் ஸ்ரீவருத்” என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதஞ் செப்புகின்றது. ஈண்டு நசானன் என்னும் நாமம் சிவபெருமானுக்கே யுரிய சிறப்புப்பெயராம். “ஈஸ்வரஸ்ரீவ நசானம் சங்கரசி சந்திர கேசர:” என்னும் அமரசிம் ஹத்தாலு முணர்க. ஆதலாற்றான் “ஸ்ப்நாதேவப்ரமீதீ” = சத்தத் தாலன்றோ அளவிடப்பட்டவன்” என்றருத்திரத்தில் ஸ்ரீவேதவியா சமுனிவர் நசானன் என்றசொல்லே பிரமத்தின் பெயராக எடுத்து வழங்கினார். நசானன் = உபாதியில்லாத பரமைசுவரிய விசிட்ட குண முடையவன் என்பது பொருள். அன்றியும் அந்த சுவேதாசுவதரோபநிடதமே “நமீஸ்வராணம் பரமம்மஹேஸ்வரம் = ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம்மேலான மகேசுவரன்” எனவும், “நந்தைவநாநாப்பராஞ்சுதைவநம் = தேவதைகளுக்கெல்லாம் சிறந்ததேவன்” எனவும், “பதீம் பதீநாப் பரமம் = பதிகளுக்கெல்லாம் பரமபதி” எனவும், “பரஸ்தாதீ விதாமதேவப் புவனேச மீடியம் = புகழ்த்தக்க புவனநாயகனும் அப்பாலுள்ள தேவனும் என அறிவோம்” எனவும், ‘ஸ்காரணம் காரணதிபாதிப் = அவனே காரணன்—காரணதிபதிகளுக்கு (பிரமவிஷ்ணுருத்ரேந்திராதிகளுக்கு) அதிபதி” எனவும் என்றுங்குன்றாச் சதந்தரமுடைய சர்வாதிபதித்துவத்தையும், இறைமையையும் சிவபெருமா னொருவனுக்கேகூறி அவனது பரமகாரண பரமேசுவர இணையின்பெருமையினைத் தெற்றென விளக்கியது. தைத்திரீயோபநிடதமும் “ஈசஸ்ரீவல்யஜகந: பிரபு = நசன் எல்லாவுலகங்களுக்கும் பிரபு” என்று அதேபொருளை விளக்கியது. (அ)

பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்=பிரவாகனத்தியைப்போல் பின்பற்றிவாராநின்ற பிரவித்தனையைச் சேதிப்பவன் ஐடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான். கிருத்தியகர்த்தாக்களாகிய பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கனுள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையே தரும் ஆற்றலுடையவர்களன்றி வீட்டையளிக்குஞ் சுதந்தரமுடையவரல்லர். சிவபெருமானெருவனே அம்மூன்றையுந்தந்து சர்வபாப நிவர்த்திசெய்வதோடு சாசுவத சிவாநந்தாபி வியக்தியையும் அளிக்கும் பேராதல் இயல்பில் வகித்தவன். “யதாநர்மவதாகாசம் வேஷ்டயிஷ்யந்தீமாநவஃ—தநாசிவ மவிஜ்ஞாய துக்கல்யாந்தோ பவிஷ்யதி” என்று தோலைப்போல் ஆகாயத்தை மனிதர்போர்த்துக்கொள்வார், அன்றே சிவனையறியாமல் துயரத்துக்கு முடிவு உண்டாகும்” என்று சுவேதாகவதரோப நிததஞ் சாற்றுகின்றது. ஆகாயத்தைத் தோல்போல் போர்த்துக் கொள்பவருமில்லை. நின்மலனாகிய சிவனைவழிபடாது முத்தியடைபவருமில்லை யென்பது ஒருதலை. இதனால் சிவபெருமானே முத்திராதனெனவும் ஏனைய பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர் முதலிய தேவர்கள் காலந்தோறும் மாறுபடுஞ் சுதந்தர ஹீனர்களாதலால் அத்தன்மையுடையா ரல்லரெனவும் சுருதிமுடியானது உபமானஸாதிருசத்தால் நன்குவிளக்கியது. இக்கருத்தையே (மானுடன் விசம்பைத் தோல்போல் சுருட்டுதல் வல்லோனாயின்—நுனமில் சிவனைக்காண திடம்பைநீர் வீடுமெய்தும், என்று திராவிடபாஷ்ய கர்த்தாவாகிய சிவஞானசுவாமிகள் காஞ்சி புராணத்தில் விளக்கியுள்ளார். இதனால்ன்றோ யஜுர்வேதத்தைச்சார்ந்த கர்ப்போபநிடதமும் “யநியோந்யாயம் பாழுகீமேயம் ப்ரபத்யே பரமேஸ்வரம்பர்க்கம் பசுபதீம் நுத்ரம்மஹாதேவம் ஐகத்தருட்=யோனியைவிட்டு வெளியிருவேனாயின் பரமேசுவரனும், பர்க்கனும், பசுபதியும், ருத்ரனும்; ஐகத்தருவுமான மகாதேவனைச் சரணமடைவேன்” என்று பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல் சிவபெருமானது மகிமையினை நாட்டியது.

(க)

புறந்தார்த்துச்சேயோன்—கரங்குவிவாநுன் மகிழங்கோன்=எப்படிப்பட்ட உயர்ந்ததேவர்களா யிருப்பினுந்தன்னை யுள்ளன்போடுவழிபடாதவர்களுக்குத் துரனென்பதூஉம், யாவராயிருப்பினுந்தன்னை யிடையருக் கசுந்துருகும் மெய்யன்புகொண்டு வழிபடுவார்க்கு எளியனென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையை (சார்ந்தாரைக்காதல் தலைவர்கடன்) என்று சிவஞான போதச்செய்யுளும், (சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்தவர்க்குலால்-நலமிலன்) என்று ஆளுடை

யபின்னையார் அருள்வாக்கும், (சார்ந்தார்க்கு இன்னமுதமாயினானே) என்று ஸ்ரீவாகீசம்பெருந்தவையார் தேவாரமும், (பிழைக்கின்றார் பக்கம் பேணிநின்றானே) என்று திருமந்திரதிருமுறையும் விளக்கின. கருணையே வடிவமாகக்கொண்ட மாதோர்பாகனான மகாதேவன் ஒருபெண்ணினுடைய முல்யிலிருந்தும், குதிரைகட்டுதற்குக் கடாவிய ஆப்பிலிருந்தும், ஆட்டிப்பிழக்கையிலிருந்தும் இன்னும்பலநிகிருஷ்டஸ்தானம் களிலிருந்தும் தம்மைமெய்யன்போடு வழிபட்ட அடியார்களது பூசையையேற்று அனுக்கிரகஞ் செய்தானெனின் அவனது பேரருளின்றிறத்தை வரையறுக்க யாந்தாம். (ஆட்பாலவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதிரிமாண்பும் - கேட்பான்புகி வளவில்லை கிளக்கவேண்டா) என்றார் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானார். இறக்குமளவுங் கொடுமைபுரிந்து இறக்கும்பொழுது சிவநாமத்தை யுச்சரித்தவர்கள் அடைந்த மேம்பாடு புராணங்களில் ஏராளமாய் விரிந்து கிடக்கின்றது. அல்லாமலும் (அடியார்க் கெளியவன் சிற்றம்பலவன்) என்னும் ஸ்ரீநடராசப்பெருமானது திருவாக்கேசுவர்த்திருவாளராயுள்ளார் யாருக்கும் சிவபெருமான் திருவடிகண் மேன்மேலும் பத்திமையை யுண்டிபண்ணச் சிறிதுந்தடையின்று. ஆதலாலன்றோ ஸ்ரீநாயுமானசுடாமிகள் (கண்ணாவேனுமுனைக்கைகுவிவா மாயினந்த-மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே) என்று கட்டளைவிட்டருளினார். (க0)

மாயப்பிறப்பறுக்கு மானல்=மாயாமல சம்பந்தமாய் வாராநின்ற பிறவிப்பிணியை யகற்றும் மகேசுவரன் “நாயாந் துபரகிருதி விந்யாத் நாயந் து பஹேஸ்வர”=மாயையைப் பிரகிருதி (காரணம்) எனவும்-மகேசுவரனே மாயைக்கதிபதினவும் உணர்க” என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதம் கூறுகின்றமையால் மாயையைத் தன்வசப்படுத்தியாளும் பேராற்றல் மகேசுவரனிடத்தில் இயல்பாய்மைத்துளதென்பது பெறப்பட்டது. ஆதலின் அவனொருவனே மாயப்பிறவிக்குப் பயந்து தன்னையடைந்த ஆன்மாக்களின் பிறப்பையறுப்பானென்பது மறைமுடியின் முடிந்தகருத்தாம். “தைத்திரீய நாராயணோபநிடதமும் “யுபரஸ்ஸஹேஸ்வர”=எவர்மேலானவரோ அவர்மகேசுவர்” என்றுநாட்டியது. மகேசுவரனென்னும்பெயர் சிவனாகக்கூடியிருநாமமாம். மகேசுவருடைய சத்தியை மகேசுவர்எனவும், மகேசுவருடைய அடியார்களை மாகேசுவர்கள் எனவும் உலகங்கூறுவது நிதரிசனமாம். “சிவஸ்ஸுஹேஸ்வர” என்று அமரசிம்ஹமும் அப்பெயரை சிவனாகக்கே நிரூபித்தது. அல்லது

உம் ஈசுவரன், பரமேசுவரன், மகேசுவரன், சர்வேசுவரன் என்னும்
நாமங்கள் எனையகடவுளுக்கு ஒளபசாரிகமும் சிவபிரானொருவரு
க்கே சொந்தமுமாம் என சர்வவித்தைகளும் ஆகாயமார்க்கத் தடி
த்த அந்தரதுந்தபியாமென அறைகின்றன. என்னை! மகான், பர
மன்முதலிய அற்புதவிசேஷணங்கள் சிவநாமங்களுக்கே இயல்பா
யமைந்துள்ளனவெனின் “மகாவிஷ்ணு” என்னும் நாமம் ஸ்ரீமந்
நாராயணனுக்குஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளதே அதன்கருத்துயாதெனி
ன் “கபிலஸ்து மஹாவிஷ்ணு”=கபிலன் மஹாவிஷ்ணு” என்று உப
யவாதிகளாலும்வேறுபொருளுக்குப்பெயராகநிரூபிக்கப்பட்டமையா
ல் “அதுகூடாமை. ஆகவே மகான், பரமன் என்னும் நாமங்கள் சிவ
பெருமானுக்கேயுரிய பேராற்றல்வகித்தன. இஃதில்நனமிருக்க சிவ
பெருமானேபிறவியை யொழிப்பான் என்பதற்கு “ஜ்ஞாதீவா சிவம்
சாந்தி மந்யந்தேதி”=சிவத்தையடைந்து அத்தியந்த துக்கமிவர்த்தி
யை யடைகின்றான்” என்றும், “சசந்தி ஜ்ஞாதீவா மந்நதா பவ
ந்தி”=சசனையறிந்து மீனவிப்பிறவிகொடாத நித்தியமான பிரமானந்
தானுபவருபமடைகின்றான்” என்றும், “ஜ்ஞாதீவா தேவம் முந்யதே
ஸர்வபாசை”=மகாதேவனையறிந்து சர்வபாசங்களினின்று விடுபடு
கின்றான்” என்றும்சுவேதாசுவதரோபநிடதமும், “ஜ்ஞாதீவா நம் ம்
நுந்யமந்யேதி நான்யம் பந்தாவ் முந்தே”=அவனை (உமாமகேசனை)
யறிந்து மிருத்தவைத்தாண்டொன்—வேறுவழிமோட்சத்துக்கு இல்
லை” என்று கைவல்லியோபநிடதமுங் கூறிப்போந்தன. அன்றியும்
“அபாபஸோமபந்நா அபுட”=உமாதேவியுடன் கூடிய சோமசந்த
னைக்கண்டோம் அமிர்தர்களைன்னும் சிவமயர்களானோம்” என்று
அதர்வசிரோபநிடதமுஞ்செப்புதலால் பிரமவித்யாநாதனாகிய துர்ய
ருத்திரனை யறிந்தோர்களுக்குப் பிறவிக்கடல் விலகுதலும், பாசக்ஷ
யமுண்டாகுதலும் சர்வேதோந்தப் பிரதி பந்தமாம். (கக)

சிவனவன்=பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மூவருக்கும்
மேலானபரமசிவன். இந்தப்பரமசிவனே சகுண நிருக்குண பாவனை
களைக்கடந்த பிராம்மிய பாவனையாலுணரப்படும் உமாசமேதசிவன்.
இப்பரம்பொருளை வேதம் பலவிடங்களிலும் திரிமூர்த்தியுத்திரணரா
யுள்ள நான்காவதான (சதுர்த்தி) என்றுசாற்றுகின்றது. “பிரபஞ்
சோபசமம் சாந்தம் சிவமந்நவநம் சதுர்த்த மந்யந்தே”=பிரபஞ்
சுமொடுங்குமிடம், சாந்தன், சிவன், இரண்டற்றவன், நான்காவது
பொருள் என்று எண்ணுகிறார்கள்” என்றுதூற்றெட்டு உபநிடதங்க
ளால் அடையப்படும் முத்தியுலகத்தை அநிதீவிரபரிபாகிக்கு எளிதி

லடைவிக்கும் பெருந்தியென முக்திகோப நிடதத்தில் புகழ்ப்பெற்ற மாண்கேகியோபநிடதங்கூறுகின்றது. இத்தனையே “ஏகாத்ம ப்ரத்ய யஸாரம் ப்ரபஞ்சோப சமம் சிவம் சாந்தமந்வைதம் சதுர்த்த மந்யந்தே” ஏகாத்மஞானசாரம் பிரபஞ்ச மொடுங்குமிடம்” என்று நாரதபரிவிபாஜகோபநிடதமும், “சாந்தம் சிவபத்வைதம் சதுர்த்த மந்யந்தே” என்று நரசிம்மதாபநியோபநிடதமும், “அத்வைதம் சது ர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு நூதராதீதம்” என்று பஸ்மஜாபாலோப நிடத மும் வற்புறுத்தின. இதனால் வேதநாயகனாய் விளங்குபவர் நான்கா வது பொருளாயுள்ள துரிய சிவன் என்பது தீர்மானிக்கப் பட்டது. ஈ ண்டு ஆரணமுடிகளிற் கூறிய சிவம் என்னுஞ்சொல் நேரேசிவபெரு மாணைக்குறிக்கவும் அந்தப் பதப்பிரயோகம் வருமிடந்தோறும் மங்க ளகரம் என்று மயங்கினர் சிலர். ஐயகோ! இதென்ன விபரீதவுணர் ச்சி. சிவன், கிருஷ்ணன் முதலியசொற்கள் பரமமங்களன், கரியன் எ ன்ணும் பொருளைத்தருவதாகக் கோசங்களிற்காணப்படினும் விசே டமாய்ப்பரமசிவனும் திருமாலும்பொருளென அதேகோசங்கள் வே றிடத்தெடுத்தோதுவது பிரசித்தமாதலால் அந்நியாயத்தைப்பற்றி வி சேடப்பொருளினிடத்தே அவைகளை உபயோகித்தலே சிறப்பாம். அங்ஙனமில்வழி சிவன்தேவதை, கிருஷ்ணன் தேவதை என்பதாதி ஆன்றோர்வழக்கு அவலமாமன்றோ—சிவம் என்னும் நாமம்சிவபெரு மானுக்கே போந்தமை (சிவனெனுநாமந் தனக்கேயுடைய செம்மே னியம்மான்) என்னும் ஸ்ரீவாகீசமூர்த்திகள் திவிராவிட சூக்தியால் கண்டு தெளிக.

(கஉ)

எளிச்சிந்தையுணர்நவ தனுல்=என்மனத்தின் கண்ணிலையாக வீற்றிருத்தலினால். சாக்ஷாத்பரமேசுவரன் சர்வவியாபகமுடையவனா யிருப்பினும் மெய்யடியார்களது உள்ளக்கமலத்தில் தயிரின் நெய் போல் விளங்கியிருப்பன். ஒரு அரசன் ஓரில்லத்துக்கெழுந்தருளின் அவ்வில்லத்தைப் பலவாறு சுத்திசெய்து பலவிதங்களாலலங்கரிப் பது உலக வழக்கமன்றோ. சாதாரணமான மன்னனுக்கே அத்து ணைச்சிறப் பிருக்குமாயின் மன்னர்மன்னராகிய சிவபிரான் இருதய மாகிய குகையில் நிலையாக வெழுந்தருளி யிருக்கவேண்டுமா? இல் லா அவ்விருதயம் எவ்வாறு நின்மலத்துவம் அடைந்திருக்கவேண்டுமென் பது சொல்லாமே யமையுமன்றோ. புரைதீர்த்த சுத்தமாயிருக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்துபற்றியே கைவல்லியோப நிடதமானது “ஹ்ருத் புண்டரீகம் விபஜம் விக்ர்தம் விசிந்த்ய மந்யே=இரு தயகமலத்தைத் துகளற்றதாகவுஞ் சுத்தமாகவுங் கருதி அதன் நடு

வே” என்று கூறியது. இவ்வுபநிடத மந்திரப்பொருளுக்கிசைந்தே அகத்தே அமர்த்தபக்தி யுடையவராய் காமாதிபகைகளாறையு மறுத்து ழம்புலன்களையு மடக்கிச் சிவஞானத்தையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்ட அடியார்களது உள்ளக்கமலத்தைவிட்டு நீங்காது நிற்பவன் சிவபிரானென “அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெந் றைம் பலனு மடக்கிஞானப்-புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர் கோயில்.” என்று உலகமெலா முய்யவந்த மறைச்சிறுவர் அருளினார். அன்றியும் உண்மையான வைராக்கியம்பெற்ற சித்தமுடையவர்களாயு மிருக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்து தோன்ற “சங்கற்பசித்தரவருள்ளக் கருத்திலுறை சாக்ஷிநீ” என்றருளினார் ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள். இதனால் எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய சிவ பெருமானைத் தியானயோக சமாதியின்கண்வைத்து சாக்ஷாத்கரிக் கும் மெய்யன்பர்களது உள்ளம் எஞ்ஞான்றும் தூய்மையும் வைராக் கியமும் பெற்றிருக்கவேண்டு மென்பது அத்தியாவசியமாம். (கந)

அவனருளாலே அவற்றார் வணங்கி=அவனது திருவருளினாலே அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி. ஈண்டு திருவருளென்றது சிவபெருமானுடைய திருவருட்பிரகாசம்-அதாவது மனோவிருத்திக ளடங்கியபோது உண்டாகுந் திவ்வியதிருஷ்டி. கண்ணடியைவிளக்க விளக்க முன்னே அப்பிரகாசமாயிருந்தவொளி பின்னர்பிரகாசமாய் விளங்கியதுபோல் அநாதியே ஆன்மாவிலே பிரிவறப்பொருந்திரின்மசுவம் சிவபாவனை கைவர கைவர அதிகமாய்ப் பிரகாசித்துத்தோன்றும். அங்ஙனத்தோன்றவே ஆன்மாவைப்பற்றியுள்ள ஆணவமலந் தேய்ந்தேய்ந்து பற்றறக்கழியும். கழியவே சிவபூரணப்பிரகாச முண்டாகும். அந்தப்பிரகாசமாகிய அருட்கண்ணிலே சிவபெருமானுடைய தானைவணங்குதல் வேண்டும். “உளக்கண்ணுக்கல்லா தான்கண்ண லோருமதோ.” என்றார் திருவெண்காட்டடிகள். “அவனருளே கண்ணாகக் காண்பதல்லா-லிப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்தனிவனிறைவனென்றெழுதிக் காட்டொண்தே.” என்றார் திருத்தாண்டகவேந்தர். “சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்கவந்திடுமவ் வொளிபோல மருவியரனுளத்தேவரவரவந்திடுவன்பின் மலமானதறுமே” என்றார் அருணத்தி சிவாசாரியர். இதனால் சூரிய கிரணத்தின் உதவியைக்கொண்டு சூரியனைப் பார்ப்பதுபோல் சிவனருளை வாயிலாகக்கொண்டு சிவனை யுணரவேண்டுமென்பது ஒரு தலை. “நத்துவமசி” என்னும் மகாவாக்கியத்தின் இரகசியார்த்தமும் இதுவேயாம். தந்=பரமாத்மாவாகிய சிவம் அல்லது பிரமத்து

க்கும், துவபீ=தீவாத்மாவாகிய: உயிருக்கும், அசி=அருட்சத்தி வாயி-
லாக ஐக்கியம் என்பதுபொருள். இறைவர் வாக்குமனதீத கோசரப்
பொருளாதலின் அவரது உண்மைநிலையை அவரேயறிவிக்க நாம்
அவரது திருவருளை முன்னிட்டு ஒருசிறிது அறியின் அறிவத-
ல்லது நமதுபோதத்தால் அறியத் தக்கதல்ல வென்பது பேரருளா-
ளர் தீர்வை. இவ்வுண்மையினையே “அணுவிலணுவாயும் பெரிதிற்பெ-
ரிதாயும் உள்ளசிவபெருமான் இந்தஜந்துவாகிய ஆன்மாவின் உள்ள-
க்குகையின் கண்ணே அமர்ந்துள்ளானெனவும்-கிரியையில்லாதவனா-
ம், மகிமைபொருந் தியவனுமான அவ்வீசனை ஆன்மாவானவன் அவ-
னது அருட்பிரசாதத்தினாலேசோகங்கள்தொலையக் காண்கின்றான்-
எனவும் பொருள்பட “அனோரணியாந் மஹதோபஹ்யாந்—ஆந்-
மாதூஷாயாப் நிஹிதோஸ்ய ஐந்தோ—தமகிரதாப் பல்யதி பீத-
ஸோகே—நாதுப் பரஸாதாந் மஹிமாநீசபி” என்று சுவேதாசுவ-
தரோபபிடதமும், மகோபபிடதமும், கைவல்லியோபபிடதமும் கூறு-
கின்றன.

(கசு)

எல்லாப்பிறப்புப் பிறந்தீனைத்தே நெட்பெருமாள்=எம்
பெருமானே எல்லாப்பிறவிகளிலும் பிறந்து மெலிந்தேன். இதனால்
தமக்கொரு தலைவனாவேண்டப்படும் ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவினை
யென்னும் இருவினைக்கிடாக நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப்பிற-
ப்பு எண்பத்துநான்கு தூரூயிர யோனிபேதங்களெய்தி மேலுங்கீ-
ழும் புகுமுன்று பிறந்திறக்கும் உண்மை சாதிக்கப்பட்டது. நால்வ-
கைத்தோற்றங்களாவன—அண்டசம், சுவேதசம், உற்பீசம், சராயு-
சம் என்பவைகளாம். அவைகளுள் அண்டசம்- முட்டையிற்பேரென்று
யுன. சுவேதசம்-வேர்வையிலுங் கசிவிலுந்தோன்றுவன. உற்பீசம்-
வித்து, வேர், கிழங்குமுதலியவைகளை மேற்பிளந்து தோன்றுவன.
சராயுசம்-கருப்பையிற்பேரென்றுவன. எழுவகைப்பிறப்புகளாவன—
தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம்
என்பவைகளாம். கருப்பையில் தேவர்களும், மனிதர்களும், நாற்கால்
விலங்குகளும் பிறக்கும். முட்டையில் பறவைகளும், ஊர்வனவும்,
நீர்வாழ்வனவுந்தோன்றும். வேர்வையிலுங் கசிவிலும் கிருமி, கீடம்,
பேன்முதலிய ஊர்வனவும், விட்டில் முதலிய சிறுபறவைகளும் ஜனி-
க்கும். வித்திலும் வேர், கொம்பு, கொடி, கிழங்குகளிலும் புல், பூண்-
டு, தாவரங்களும் உதிக்கும். தேவர்கள் பதினொரு தூரூயிர யோனி-
பேதம். மனிதர்கள் ஒன்பது தூரூயிர யோனிபேதம். நாற்கால் வில-
ங்குகள் பத்து தூரூயிரயோனிபேதம். பறவைகள் பத்து தூரூயிர

யோனிபேதம், நீர்வாழ்வன பத்து தூரூயிரயோனிபேதம், ஊர்வன பதினைந்து தூரூயிரயோனிபேதம். தாவரங்கள் பத்தொன்பது தூரூயிரயோனிபேதம். ஆகத்தொகை எண்பத்து நான்கு தூரூயிரயோனிபேதமாகும்.

ஆத்மாவானது தானெடுத்த சரீரத்துக்கேற்ப மெய், வாய், கண் மூக்கு, செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களினாலும், சித்தத்தினாலும் அறியும் அறிவின் வகையினாலே ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர் என ஐவகைப்படும். இவற்றுள் பரிசுமென்னும் ஓரறிவுயிராயுள்ளவைகள் புல், பூண்டு, செடி, மரம் முதலியவைகளாம். பரிசுத்தோடு இரசம் என்னும் ஈரறிவுயிராயுள்ளவைகள் இப்பி, சங்கு முதலியவைகளாம். பரிசம் இரசத்தோடு கந்தம் என்னும் மூவறிவுயிராயுள்ளவைகள் கறையான், ஏறும்பு, முதலியவைகளாம். பரிசம், இரசம், கந்தத்தோடு ரூபம் என்னும் நான்கறிவுயிராயுள்ளவைகள் தும்பி, வண்டு முதலியவைகளாம். பரிசம், இரசம், கந்தம், ரூபத்தோடு சத்தம் என்னும் ஐயறிவுயிராயுள்ளவைகள் புள், விலங்கு, மக்கள், அசுரர், சுரர் முதலியவைகளாம். இவற்றுள் இறுதியிற்சொன்ன உயிர்களுக்கு ஐயறிவு ஒத்துள்ளவேனும் மக்கட்குப் பருத்தறியும் புத்தியும், சுராசுரருக்குப் புத்தியோடு சித்தியும், திரிமூர்த்திகட்குப் புத்தி சித்தியுடன் தங்களுள்ளையில் சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களும், கிருத்தியதாரதம்மியமும், பதவிபேதமும், ஒன்றுக்கொன்று மேலிட்டிருத்தல் பற்றியுண்டாந் தாரதம்மியமுமுள.

“ஆத்மாவானது பெண்ணுமல்ல, ஆணுமல்ல, அலியுமல்ல. எந்தெந்த சரீரத்தை பெடுக்குமோ அந்தந்த சரீரத்துடன்சேரும் என்னும் பொருடோன்ற “நைவஸ்திரீ நபுமாநேஷு நைவசாயப் நபும்கசு-யந்யகீ சரீரமாதத்தே நேந நேநசயுஜ்யதே.” என்று சுவேதா சுவதரோபநிடதங் கூறுகின்றது. இதனால் ஆத்மாவுக்கு தேவன், நரன், அசுரன், பசு, பட்சி முதலிய பேதங்களும் ஆண், பெண், அலி என்னும் வேற்றுமைகளும், இனையவன்முதியவன், அந்தணன், அரசன் என்பதாதி வேறுபாடுகளும் எடுத்ததோர் சரீரோபாதிக் கேற்றபடியமையுமே யன்றி இயல்பிலுள்ள வல்லவென்பது துணியப்பட்டது.

மேற்சொன்ன எண்பத்துநான்கு தூரூயிரயோனி பேதங்களுள் இதரயோனிகளுள்ளாவற்றையும் போகத்தினாலும், பிராயச் சித்தாதிகளினாலும் நீக்கி மானுடப்பிறவியில் வருமுருமை விசாரித்

துப்பார்க்கின் மிக்கவிசாலமான சமுத்திரத்தைக் கையாலே நீந்திக் கரையேறினவன் காரியத்துக் கொக்கும். அங்ஙனம் மானுடப்பிறவியில் வந்து பிறந்தாலும் மலையிலும், வனத்திலும் குறவராகவும் இருளராகவும் பிறக்காமல் பிராமணாதி நான்குவருணத்தார் நிறைந்திருக்கும் தேசத்தில் பிறப்பது புண்ணியம். அதிலும் வேதாகமநெறி நில்லாத மிலேச்சதேசமொழிந்து புண்ணியநாட்டில் பிறப்பது மிகவும் புண்ணியம், அதிலும் ஈனகுலத்திற் பிறவாமல் கூன், குருடு, செவிடு, பேடுமுதலியவை நீங்கி, ஞானமும் கல்வியும் நயந்து, தானமும் தவமுஞ் செய்யும் உத்தமசமயத்தில் பிறப்பது அதியுத்தமான புண்ணியம். அதிலும் பரசமயங்களிற் பிரவேசியாமல் சகல சமயாதிதமாகும் சித்தாந்த சைவநெறிபேணி சுத்தசிவத்தைப் பரதத்துவமாக வறிந்து துக்க நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுதல் உத்தமோத்தமமான அரியபுண்ணியமாம். இந்தப் புண்ணியத்தின் பயனைச் சொல்லப்புகின் சொல்லளவைக் கடங்காது.

இஃதிங்ஙனமாக, மேற்கூறிய பிறவிபேதங்களில் கல்லும் உயிரொனப்படலால் “கல்லாய் மனிதராய்ப்பேயாய்க் கணங்களாய்” என்றருளிச்செய்தபடியாம். ஈண்டு கல்லென்பது மலை, மலையானது வளர்வு, தேய்வு உடைமையானும், முன்னோர்காலத்துப் பறந்ததென்றமையானும், அகலிகை, கிரவுஞ்சன் முதலாயினோர் கல்லாய் அனைநகரன் கிடந்தமையானும், மலைத்தெய்வம் உண்மையானும், கல்லாகியமலையும் ஆருயிர் வார்க்கங்களி லொன்றாகும்.

ஐங்கார மாய்நின்ற மெய்யா—பிரணவவருவாய் நின்றமெய்யனே. ஒருமுறை யுச்சரித்தமாத் திரத்தில் உயர்ந்தகதியிற் கொண்டு போய் விடுத்தலால் பிரணவமானது ஐங்காரமென்று சொல்லப்பட்டது. “ஐமீத்யக்ஷர மேதநாதோ ப்ரயுக்தம் த்யானம் த்யாயித்வயம்” ஒமென்னும் பிரணவாட்சரமே ஆதியில் உபதேசிக்கப்பட்டது—அதுவேதியானம் அதுவே தியானிக்கத் தக்கது” என்று அதர்வசிகோபநிடதங் கூறிற்று. அன்றியும் “சர்வதேவர்களுக்கும் சர்வலோகங்களுக்கும் இதுவேகாரணஸ்தானம்” என்னும்பொருள்பட “ஸர்வதேவவேதயோநி” என்றுஞ் செப்பியது. சிவதருமோத்தரமும் “ஓமென்னும்பதமதனில் வேதமாதி யுற்பவிக்கு மாலவித்தினுதிக்குமாபோல்” என்று இதனையே எடுத்தாண்டது. பிரணவத்தை எப்பொழுதும் சிவருபமாகவே தியானிக்கவேண்டும். இது நான்கு அம்சங்களோடு கூடியது. நான்கு அம்சங்களும் நான்குவேதங்களா

ம். முதலம்சம் அகாரம். இரண்டாமமிசம் உகாரம். மூன்றாமமிசம் மகாரம். நான்காமமிசம் அர்த்தமாத்திரையாகியமிகச்சுக்குமமானநாத ரூபம். இவற்றுள்முதல்மூன்று அமிசங்களும்முறையேபிரமன், விஷ்ணு, சிவனைக்குறிக்கநான்காமமிசம் சிவபரஞ்சுடரைக்குறிக்கின்றது. சிவரூபமானதுபிரமவிஷ்ணுருத்ராதித தூரியாகாரமாயும், சர்வவிதமான பொருட்பிரபஞ்சங்களுக்குங் காரணமாயும்நிற்றல்போல் அதற்குவாசகமாகிய சிவமந்திரமானபிரணவமும் நான்காய்கின்றது சர்வசொற்பிரபஞ்சங்களுக்கும் எதுவாய் சிவத்துடனே அபேதத்தையடைகின்றது. அதனால் வாச்சியவாசக சம்பந்தமானசிவத்துக்கும்பிரணவத்துக்கும் பேதம் சிறிதுங்கிடையாது. சிவமேபிரணவம் பிரணவமேசிவம் என்பதுசர்வவேதாந்தப் பிரதிபந்தமாம். இவ்வுண்மையைத் தைத்திரீய நாராயணோபநிடதமானது “ப்ரஹ்மாதீபதீர் ப்ரஹ்மணோதீபதீர் ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து ஸ்தாசிவோம்=வேதத்துக்கு நாயகன். பிரமனுக்கு அதிபதி, பிரமம், சிவம், எனக்குண்டாக, சதாசிவம், ஓம்” என்று நன்கு விளக்கியது.

அல்லது உம் அதர்வசிரோபநிடதமும் “ஸஹ்காரோயஹ்காரா” என்னும் மந்திரத்தில்வாசகமாகிய பிரணவத்தைஓங்காரம், பிரணவம், சர்வவியாபி, அநந்தம், தாரம், சூக்குமம், சுக்கிலம், வைத்தியுதம் என்னும் ஒன்பது பெயர்களானும் வாச்சியமாகிய சிவத்தை எகன், எகருத்திரன், ஈசானன், பகவான், மகேசுவான், மகாதேவன் என்னும் ஆறுநாமங்களானும் ஒருசொற்றொடர்புகொண்டுமுடிவுபடுத்தியது. இதனாலே பிரணவத்துக்கும் சிவத்துக்கும்பொருளொற்றுமையமைக்கப்பட்டிருப்பதோடு பிரணவமே பரமசிவநாமமென்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஈண்டு குறிக்கப்பட்ட ஆறுநாமங்களும் சிவபிரானுக்கேயுரிய சூழ்நாமங்களாம். என்னை! ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கே பகவான் என்னும் நாமம் சிறப்பாகவுரியதென்று விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுள் கூறியுள்ளதே அது பயனற்ற பதர்மொழியோ வெனின், அற்றன்று. வேதசங்கிதைகளில் பரமசிவனைத்தவிற வேதே எக்கடவுளரையும் பகருணத்தை யுடையவனென்று பொருள்கொள்ளும் பகவான் என்றசொல்லாத் சிறப்பிக்கவில்லை, பரமசிவனையோ “நமஸ்தே அஸ்துபகவஃ-பகவஃ பராசுநா முகாக்ருதி-அயம்மே அஸ்துபகவாந்-நமஸ்தே அஸ்துபகவந் விஸ்வேஸ்வராய- ஓம்நமோ பகவதே நத்ராய்=ஓபகவ! உன்னைவணங்குவாம். ஓபகவ! அப்புறம்நோக்கியவற்றை எமதுபுறம் திருப்பியருள்வாய். இப்பகவன் எமக்காகுக, ஓபகவ!! விசுவேசுவர!! உன்னைவணங்குவாம். ஓபக

வ!! உருத்திர!! உன்னைவணங்குவாம்” என்பதாதி சுருதி கற்பஞ்
 திரங்கள் பன்முறையும் எடுத்துத்துதிக்கின்றன. ஹரதத்தாசாரிய
 சுவாமிகளும் ஒமகேசுவர! பெரிய ஐசுவரியமுள்ளவர்களாயினும்,
 பெரும்புகழ் பெற்றவர்களாயினும், வீரர்களாயினும், பூமியையாரும்
 அரசர்களாயினும், ஒவ்வொருவிஷயங்களிற் சிறந்தவர்களாயினும்
 பெரியோர் அவர்களைப் பகவான்களென்று வழங்குவதில்லை. மற்று
 ஞானவைராக்கிய சம்பந்தர்களையே அங்ஙனம் வழங்குகின்றார்கள்
 என்று ஆணைத்திருக்கின்றமையானும் “சங்கரோ பகவா னந்
 யோ ரரகஷ சகலஃ ப்ராஜஃ=பகவானும் ஆதித்யருமான சங்கரர் சக
 லபிரஜைகளையும் ரட்சித்தார்” என்று சரபோபநிடதமும், “ஸ்ரீவ
 ஷ்யாபீச பகவாந் தஸ்மாந் ஸ்ரீவ கதச்சீவஃ=எல்லாவற்றையும்
 வியாபித்தவன் பகவான்-ஆகையால் எங்கும் நிறைந்தவன் சிவனும்”
 என்று மந்திரோபநிடதமும் கூறுகின்றமையானும் சிவபெருமானொ
 ருவருக்கே பகவான் என்னும்பெயர் மூடியாக நிலைக்குமே யன்றி
 வேறொருவருக்கும் அப்பெயர் பொருந்தாது. ஆயின் ஏனையகடவுள்
 ரும், தேவர்களும், ரிஷிகளும் அப்பெயரால் அழைக்கப்படுவது என்
 னையெனின், ஈசுவரசம்பந்தம் எய்திய காரணம்பற்றியன்றி வேறல்ல
 வென்பது சுருதியின் இருதயமாம். சிவபெருமானைப் பகவான் என்று
 சுருதிமுடிகள் துதிப்பதுபோல் அவரது சத்தியாகிய அம்மையாரை
 யும் பகவதி என்று துதித்து மகிழ்கின்றன. வேறுகடவுளர் சத்திக
 ளுக்கோ அப்பெயர் எஞ்ஞான்றுங் கிடையாது

சிவபிரான் பகருண முடையவராதலால் பகேசனெனவும் பக
 வானெனவும் வேதங்களிலே சிறப்பிக்கப்பட்டார். பகம் (ஐசுவரிய
 ம், வீரியம், புகழ் திரு, ஞானம், வைராக்கியம்) என்னும் அறுவகை
 ப்பெருமைகளை அவரது திவ்ய நாமங்களே தெளிவாய் விளக்காநி
 ன்றன. ஈசுவரன்=ஐசுவரியத்தைக்குறிக்கும். உகீகரன்=வீரியத்தை
 விளக்கும். சீவன்=பெரியபுகழை நாட்டும். ஸ்ரீமாத் - சந்திரசேகர
 ன்=அழகைக்காட்டும். சர்வஜ்ஞன்=முற்றறிவைப் புகட்டும். காமரி
 பு-மஹர்ஷி=துறவு அல்லது வைராக்கியத்தைத் தெரிக்கும், அன்றி
 யும் அவனது அற்புதச்செயலே பெருமையெனின் நீலகண்டன்=
 விஷபக்ஷணத்தை விளக்கும். விநுபாக்ஷன்=காமாதி சங்காரத்தைக்
 காட்டும். காபாலி=பிரமன் சிவங்கொய்ததைப் பேசும், பைரவன்=
 விஷ்ணுவின் ரக்தபிகைகொண்டமையை விளக்கும். கங்காளன்=
 திருவிக்கிரமன் என்புதாங்கிய திருமேனியைத்தெரிக்கும். சரபன்=
 ஈசுரிகன் கொவ பங்கஞ் செய்தமையைநாட்டும். இன்னணங்கூறிய

பல சரித்திரங்களும் தக்கன்வேள்விதகர்த்தல், திரிபுர சங்கராஞ்செய்தல், பிரமன் விஷ்ணு அடிமுடிதேட அனற்பிழம்பாய் நிற்றல், இன்னோரன்ன பலவேறு திவ்விய சரித்திரங்களும் வேதங்களிலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. வைதிகர்களாயுள்ளவர்களுக்கு அவைகளேயுடன்பாடு. மற்றைய வழிநூல்கள் அவற்றை ஒப்பினும் ஒப்பாவிடினும் யாதுங்கூறவில்லை. சுருதிக்கும் ஏனைய நூல்களுக்கும் விரோதமுண்டாயின் ஏனைய நூல்களைத்தள்ளி சுருதியைக்கொள்ளவேண்டியதென்று மீடாமலா சாத்திரம் விதித்துள்ளது. சுருதிவசனங்களைப் புராணவசனங்களுக்கொண்டு வெல்லமுயல்வது அநசிதமாம். இந்தச் சரித்திரங்களை அகாரண சிவத்துவேஷம் மேலிட்டு, நடுவுநிலைமை குன்றி, மதாவேசம் புண்டு தூஷிப்பவர் பண்டைய தீவினேப்பயன் மலிந்த தீயோருந்தார்த்தருமாவர். இன்னும் இவ்வோங்காரத்தின் விரிபொருளை ஐம்பத்தைந்தாவது விஷய சூசனத்திற்காண்க. (கசு)

இயமானன்=ஐஜமானன். சிவபெருமானுடைய அஷ்டததுக்களில் இறுதிக்கண்ணதாகிய ஆன்மாவுக்கு ஐஜமானன் அவ்வெம்பெருமானொருவனே அவனையன்றி பரமபதி வேறில்லையாதலால் “ஆத்மாநஃ பசுபதி=ஆத்மாவில் பசுபதி” என்று ருக்வேதம் அவனையே புகழ்ந்தது. பாசசம்பந்தத்தினாலே பசுவென்னும் வியவகாரம் உண்மையால் பசு என்னுமிடத்துப் பசு பாசம் என்னும் இரண்டுங் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. பசுவாகிய சித்துக்கும் பாசமாகிய அசித்துக்கும் நாயகராதலால் பசுபதியென்னும் நாமம் பிரமத்துக்காயிற்று. கிருஷ்ண யஜுர்வேதமானது “யேஷாமீசஃ பசுபதிஃ பதுநாம் சதுஷ்பதா முதச தீவீபதாம்=நாற்கால்களும் இருகால்களுமுடைய பசுக்களுக்கும் ஈசராயுள்ளார் பசுபதியெனப்படுவார்.” என்று கூறியது. அங்ஙனமே மந்திரோபநிடதமும் “யநீசே அஸ்ய தீவீபதஃ சதுஷ்பதஃ=எவன் இந்த இருகால்களுக்கும் நாற்கால்களுக்கும் நாயகன்” என்று செப்பியது. அன்றியும் “காதபதீம்-மேதபதீம் நூதீரம்=உருத்திரமூர்த்தி காதைகளுக்கதிபதி மேதைகளுக்கதிபதி.” என்று ருக்வேதமும் புகழ்ந்தது. காதைகளுக்கதிபதி=உலகத்திலுள்ள சொன்மயப் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி, மேதைகளுக்கதிபதி=மேதங்களெனப்படும் கன்மங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி. இதனால் சர்வகரம்பலதாதா சிவபெருமானென்பதூஉம் ஒவ்வொரு கன்மத்துக்கும் அவரது கிருபையும் உத்தரவும் அவசியம் வேண்டுமென்பதூஉம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. சிவபெருமானே பசுபதி யென்று விளக்குஞ்சுருதிவசனங்களிற் சிலவருமாறு:—

“உமாபதயே பசுபதமே நமோநமஃ=உமாபதிக்கு பசுபதிக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்” (தைத்திரீயோபநிடதம்). உமாபதி: பசுபதி: பிநாக்ஷிய மிதத்யுதி=உமாபதியும் பசுபதியும் பிநாகத்தையுடையவரும், அளவில்பிரகாசமுள்ளவரும்.” (நரசிம்மதாபநியோபநிடதம்). “தஸ்மாந் நந்தீரம் பசுநா மதிபதி=ஆகையினாலே ருத்திரர் பசுக்களுக்கதிபதி.” (ருக்வேதம்). “ஸர்வேஸ்வரஃ பசுபதி=சர்வேசுவாரும், ஈசரும், பசுபதியும்.” (ஜபாலோபநிடதம்.) “பரமேஸ்வரம் பரீகம் பசுபதீம் நந்தீரம்=பரமேசுவாரும், பரீக்கரும், பசுபதியும், ருத்திரரும்.” (கர்ப்போபநிடதம்). “ஸர்வதேவா: பசுநாமவாபி: ஸ்வயம் தஸ்மாந் பசுபதி ஸம்பபூவ=இயற்கையினாலேயே சர்வதேவர்களும் பசுக்களாவார்-ஈசர் தானாகவே பசுபதியெனச் சொல்லப்படுவார்.” (சரபோபநிடதம்) “ஸ்வதகீசிவம் பசுபதில்லாகதி சர்வஸ்ய சர்வதா=சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும் சர்வத்துக்கும் சாக்ஷியாயு மிருக்கின்றார் (பாசுபதோபநிடதம்). அல்லாமலும் “அதிபதே மந்திரபதே=ஓ அதிபதி! ஓமித்திரபதி!” என்று சாமவேதமும் அவரை அதிபதியென்று வழங்கியது. இந்திரனென்னுமிடத்து தேவேந்திரனென்றும், பாமையென்னுமிடத்து சத்தியபாமையென்றும் பொருள் கொள்வதுபோல் நாம ஏகதேசத்தில் நாமக்கிரகணமென்றும் நியாத்தால் பதி என்னுஞ்சொல் பசுபதியாகிய சிவபெருமானையே பற்றுமென்பது வஜ்ஜிர தண்டநியாயமாம். (கஎ)

ஆக்த்வாய் காப்பா யதிப்பா யநுநுவாய்=ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்பவனே. முதல் மூன்றுகிருத்தியங்களையும் ஒருங்குகூறி ஐந்தாவது கிருத்தியத்தையுஞ் சொன்னமையால் நான்காவது கிருத்தியமாகிய மறைத்தல் உபலக்ஷணையால்தழுவப்பட்டது. பஞ்சகிருத்தியங்களும் வேதபடிதமென்பதும், திரிமூர்த்திகளிடிலொருவராகிய குணருத்திரரல்லாது துரியருத்திரராகிய பரசிவமே அப்பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கு முரியாரென்பதும் போதர “பஞ்சகீருந்ய நியந்தாரம் பஞ்சபரஹ்மாந்மகம் ப்ருஹத்=பஞ்சகிருத்தியங்களை நியமனஞ் செய்பவரும் பஞ்சப்பிரம சொரூபரும்” என்று பஞ்சப்பிரமோபநிடதமும், ஸர்வஜ்ஞ பஞ்சகீருந்ய சம்பந்த: ஸர்வேஸ்வர ஈசா: பசுபதி=சர்வஞ்ஞரும் பஞ்சகிருத்திய சம்பந்தரும், சர்வேசுவரரும் ஈசரும், பசுபதியும்” என்று ஜபாலோபநிடதமும் தெளிவித்தன. இவ்வுண்மையினை யுணராதார் பஞ்சகிருத்தியம் வேதத்திற் சொல்லவில்லையென்று மனம்போனவாறு கூறுவர். இந்தக் கிருத்தியங்க

னோந்தும் சிவபெருமானது சந்நிதியிலே நிகழ்வனவாம். ஆதலின் அவ்வெம்பெருமானைக் கேவலம் நிமித்தகாரணமெனல் சிந்தாந்தசைவநெறி உள்ளவாறுணராதார் கொள்கையாகும். “மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த—தென்னு மறையி னியன்மறந்தாய்” என்னுஞ் சிவஞானபோதச் செய்யுளின் புதைப்பொருளை யுய்த்துணர்க—“பநீய ரஸாமஜ்ஜஸ்யாந்=பதிசம்பந்தமாகிய சமயம் அஸாமஞ்ஜஸம்” என்று வேதாந்தகுத்திரத்திற் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளதே அச்சமயம் யாதெனின், அதுகேவலம் நிமித்தகாரணங்கூறுஞ் சைவமன்றி சமயாதீதமாம் வைதிகசைவமன்று. இவ்வைதிகசைவம் அதிசோபனமானதெனவும், குஹ்யாகுஹ்யதமமெனவும், வேதசாரமெனவும், மோக்ஷார்த்தமெனவும் கூர்மபுராணங் கூறுகின்றது. இதுவே தக்ஷிணபாசபதமாகிய உத்தரசைவமாம். தூற்றெட்டு உபநிஷத்துக் கோர்வையில் பாசபதோபநிஷத்து என்னும் ஒருபநிஷத்து உண்மையால் அப்பாசபதம் கேவலம் வைதிகமெனல் பொருத்தமாம்—பாஞ்சராத் திரத்துக்கோ அவ்விதப் பெயருள்ள உபநிஷத்து ஒன்றுங் கிடையாது. ஆகவே அது அவைதிகமாம். அன்றியும் மேற்சொன்ன வேதாந்தகுத் திரத்தில் “உநீபநீயஸம் பவாந்” “நசகர்துக் கரணம்” என்னும் வாக்கியங்களில் சீவர்களுக்கு உற்பத்தியுண்டெனவும், கர்த்தாவும் காரணமும் ஒன்றெனவும் கூறுஞ் சங்கசக்கிராங்கித வைஷ்ணவபேதங்களுங் கண்டிக்கப்பட்டிருத்தல் பிரத்தியட்சமாம். (௧௮)

அற்பாவமே ஸ்லு மநுங்கயிற்றிற்கட்டி=புண்ணியபாவப்பானென்னும் அரியகயிற்றிறற்கட்டி. இதனால் பரமகருணாமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரன் ஆணவவிருளிற் அகப்பட்டுமூலம் ஆன்மகோடிகளை ஆரந்தபரிதர்களுகச்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு இருவினையென்னும் பாசக்கயிற்றிறற்கட்டி ஆட்டுவிக்கின்றனென்பதூஉம், அக்கட்டையவிழ்க்கும்பேராற்றல் அவ்வமலபரமபதிக்கே இயல்பிலமைந்ததென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. ஆகலின் எத்திறந்பயனும் ஏகநாதனாகிய அம்புலியணிந்தபிரானருளாலன்றி ஆன்மாக்களுக்கு ஏக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் அமையாதென்பது நினைபது. “இருவினைப்பாசக்கயிற்றின்வழி யாட்டுவிப்பானுமொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே” என்றார் திருவெண்காட்டடிகள். இவ்விரண்டுவினைகளே ஒவ்வொரு ஆன்மாவையும் எந்தத்ததுவினும் நீங்காதுபற்றிப் பின்னொடர்ந்து செல்லுமாதலால் “பற்றித்தொடரும் புண்ணியபாவமுமே” என்று மீளவும் அவரே வற்புறுத்தியருளினார். சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் “பராச்யாம் சீச சர்வாந் பரிணாமேத்யம்=ப

ழையவினைகளைபெல்லாம் பக்குவப்பட்டபருவத்துப் பரிணமிக்கும் படிச்செய்து அவைகளின்பயன்களை யளிப்பான்.” என்று கூறிப் போந்தது. அதனால் ஆன்மாக்களீட்டுஞ் சர்வகன்மங்களையும் அவரவர்களே ஏறமலங்குறையாமலும் புசிக்கும்படியூட்டி அவர்களுக்குச் சித்தசுத்திபிறந்து புலவனாக்கி மனமடக்கித் தம்மையண்டித்தொண்டிபுரியும்பண்ணியப்பேறுவாய்த்தவ்வதாத்து, “ஸ்ரீவசம்சாரபேஷஐ=சர்வசம்சாரப்பிணிக்குமருந்தினர்” என்று தரிசனோபரிடதமும் “சிவயேவ ஸதாதீபேயஸ் ஸ்ரீவஸ்ஸலாரமோசக=சிவபெருமானொருவரே சதாதியானிக்கற்பாலர் சர்வசம்சாரபந்தங்களும் நிவர்த்தியாகும்பொருட்டு” என்று சரபோபரிடதமும், அரைந்தபடி அவர்களது சம்சாரமென்னுங் கடுங்கானகத்தைக் கொளுத்துங் காட்டுத்தீயைப்போல் பிரகாசித்துநிற்பவன் கருணாதியாகிய கண்ணுதற்பிரானென்பது வெளிப்பட்டது. (கசு)

நீதிவனே=உண்மைப்பொருளே. எக்காலத்தும் அழியாமல் நித்தியப் பொருளாயுள்ளவர் மகாதேவர் என்பது தோன்ற “நீவடிபாகபதி.” என்று ஜாபாலோபரிடதஞ் செப்பியது. நீதி என்னுஞ் சொல் பிரமத்தின் பெயராதலின் நீதிவடி என்ற சொல்லின் பொருள் பிரமத்தவம் அதாவது சுத்த பிரமத்தின்றன்மை என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது. ஓடி, தநீ, ஸதீ என்னும் இம்மூன்றும் பிரமத்தைக் குறிக்குஞ்சொற்களென ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உரைத்தருளினமையால், தத்தவஞானம், தத்துவோபதேசம் என்பதாதிப் பிரயோகங்கள் சிவஞானம், சிவோபதேசம் என்பவற்றையே பொருளாகக் கொண்டு விளங்குமாற்றல் பெற்றுள்ளன. சாஷாத் சுத்தசிவம் தத்துவப் பொருளாயின் பிரகிருதியின் காரியங்களாகிய பிருதிவிமுதல் நாதமீறாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறையுந் தத்துவங்களென்று சுருதிகள் கூறியகாரணம் யாதெனின், பஞ்சபூதவயத்துடனே தேவர்களுக்கு நாசமுண்டாயிருக்கவும் மரையபேட்சித்து அமரென்று சொல்லப்பட்டாற்போல தாத்வீகமாகிய சரீராதிகளைப்போல் உடனே நாசமாகாது பிரளயபரியந்தம் நிலத்துநிற்கையினால் தாத்வீகங்களைநோக்கி தத்துவங்களென்று அவைகள் உபசரிக்கப்பட்டன. அந்தத் தத்துவங்களையும் சுத்தசிவம் கடந்துநின்றமையால் தத்துவாதீதமென்று அதேசுருதிகள் வேறிடங்களில் அப்பரம்பொருளைப் புகழாமலிருக்கவில்லை. உலோகாயதமுதல் ஐக்கியவாதசைவ மீறாகச் சொல்லப்பட்ட புறப்புறச்சமயங்களிலும், புறச்சமயங்களிலும், அகப்புறச்சமயங்களிலும் உள்ளதெய்வங்களெல்லாம் பூதமுதல் அசுத்

மாமகோபாதாய, டாக்டர்

உலோகாயதமாயர் அல் தீயைம்

தமாயாதத்துவமீறாக ஒவ்வொருதத்துவங்களினும் நிலைபெறுகின்றன. சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சைவமென்றும் அகச்சமயத்து அறுவகைத்தெய்வங்களாய் நின்ற அதிகாரபோகலயசிவபேதங்கள் சுத்தலித்தைமுதலிய ஐந்துதத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் நிலைபெறுகின்றன. சகலசமயாதீத மென்னுஞ் சித்தார்தசைவத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட தெய்வமாகிய சுத்தசிவமோ அந்ருமூப்பத்தாறு தத்துவபடிகளோபுகடந்து எல்லாதெய்வங்களும் தம்மாணையின்வழிநிற்கப் பிரகாசிக்கின்றது. இதுவே மறைமுடிகளனைத்தும் ஒரேமுடியாய் முரசுடித்துக்கூறிய முடிபுரையாம். அதுபற்றியே திருவெண்காட்டடிகளும் “பூதமுங்காணம் பொறிகளைப் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்றாய்-நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயும் நானுமாய் நிற்குநா னுளதோ” எனவும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரும் “ஆருறையுநீத் ததன்மே னிலையைப்-பேரா வடியேன் பெறுமா றுளதோ” எனவுங் கூறி உண்மைநிறுவினார்கள். “ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும்” “அயர்வறச் சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தில்-அமர்ந்தது வைதிகசைவ மழகிதந்தோ” என்று வீடுகாதலிப்பவர்கட்கு நன்னெறிபுகட்டியருளினார் (உ௨)

மேய்யானார்—மேய்யாகிய சிவத்தை யடைந்தவர். அதாவது சிவத்துவம் விளங்கப்பெற்றவர். சிவத்துவமாவது சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்பையுடைய ஆன்மா சிவத்தோடு ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவத்தினுடைய சர்வஞ்ஞாதி குணங்களெல்லாம் விளங்கப்பெற்று பரிபூரண சிதாகாசசிவத்தன்மையுற்று சிவாநந்தாநுபவியாய் நின்றல். இதனையே முண்டகோபரிடதமானது “நநா விநீவான் புலையபாபே விநூய நிரஞ்சனம் - பரமம் ஸாய்ய முடைநி= இத்திறமுள்ள முத்தன் புண்ணியபாவங்கள் தீர்ந்தவனாய் களங்கமற்றவனாய் சிவசாமியத்தை எய்துகின்றான்” என்றும், சுவேதாசுவதரோபரிடதமானது “தேநநீமயா அநுநா வைப பூவு= அவர் பிரம்மமயராய் அமிர்தர்களானார்கள்” என்றுங் கூறிப்போந்தன. சர்வஞ்ஞாதி குணங்களாவன:—சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு), நித்திய திருப்தத்துவம் (வரம்பிலின்பமுடைமை), அநாதிபோதம் (ஆணவமலசம்பந்தமற்ற சுத்தஞானசொரூபம்), சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயமுடைமை), அலுப்தசக்தித்துவம் (பேரருளுடைமை), அனைத்தசக்தித்துவம் (முடிவிலாற்றலுடைமை). இவ்வறு குணங்களே சிவசாமியம் பெற்றவர்களுக்கு வெளிப்பட்டுவிளங்காநிற்கும். ஆதலின் திருமூலர் திருமந்திரமும் “அநாதி சிட்டுரப மாகிய வான்மா-தநாதி மல

த்தாற் றடைப்பட்டு நின்றது - தநாதி மலமுந் தடையற்ற போதே-
அநாதி சிவரூப மாகிய வாறே” என்று விளக்கியது. இந்த அறுகுண
ங்களும் எண்குணங்களாக விரிபுமாதலால் “தென்றிசைக்கோன்ற
னேவந்து கோவாழிக் குற்றேவல் செய்கென்ற லுங் குணமாகக்கொ
ள்ளோ மெண்குணத்துளோமே” என்று கட்டளை யிட்டருளினார்
திருத்தாண்டகவேந்தர்.

(௨௧)

சிவபுரத்தினுள்ளார் = சிவபுரத்திலெழுந்தருளியிருப்பார். சிவ
புரமாவது புனராவர்த்தியில்லாத பிரமலோகமென்னும் மகாசிவலோ
கமாம். இது அண்டகடாகத்துள்ளிருக்குஞ் சத்தியலோகம், வைகு
ண்டம், கைலாசம் என்னும் ஊர்த்தவலோகங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட
சுத்தமாயாபுனமாகிய அப்பிராகிருத மகாகைலாசம். இதுவே நிர
திசயானந்தவிற்பம் அதுபவிக்குமிடம். ஒங்காரத்தின் இறுதியாயுள்
ள நான்காவதான அர்த்தமாத் திரையின் பொருளாகிய சோமலோக
முமிதுவே. “யாவஸாநேஸ்யசதுர்த்யார்த்தமாத்ராலஸோமலோ
கஃஒங்கார” = இதன் இறுதியில் நான்காவதான அர்த்தமாத் திரையு
ளது அதுவே சோமலோகம் ஒங்காரம்” என்று அதர்வசிகோபநிடத
ங்கூறுகின்றது. சோமலோகமாவது உமாபதியின்லோகம் சோமன் =
உமையோடு கூடியசிவன். அந்த உமாபதியே திரிமூர்த்திகளுக்குமே
லான சச்சிதானந்தப் பரம்பொருளெனவும், பிரணவத்தின் துரீயபா
ததேவதையெனவும், சர்வதேவர்களுக்கும் உபாஸ்யரெனவும், ஆரண
முடிகளதைந்தபடி பிரமநிஷ்டாபரர்களான மகாசாம்பவர்களும் தம
தனுபவத்தில் கண்டு கூறியுள்ளார்கள். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளும்
திருவடித்திருத்தாண்டகத்தில் “அரைமாநீநிராயி லடங்கும்மடி
யகலமனக்கிற்பா ரில்லாவடி” என்று ஒங்காரத்தின் அர்த்தமாத் தி
ரையின் பொருளாயுள்ளார் சிவபெருமானே என்று விளக்கியுள்ளார்.
என்றோ! சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம் என்னு மூன்றுகருத்தியங்களுக்
கும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் கர்த்தாக்களென்று வேதங்கள்
அறையாநிற்கவும் ஈண்டு உமாமகேசன் ஒருவனே உலககாரணரெ
னவும், உபாஸ்யப்பொருளெனவும் எப்படிநிரூபிக்கப்படுமெனில், பி
ராகிருதமான முத்தொழில்களுக்குங் கர்த்தாக்களாய் முக்குணங்க
ளால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளே உருத்தி
ரன் ஒருவனே உலககாரணனென்று சொல்லில் அப்பொழுது அனே
கேசுவரவாத முண்டாகு மாதலால் ஆட்சேபிக்கவிடமுண்டு. இங்கு
முக்குணங்களையுங்கடந்த மும்மூர்த்திகளுக்குங்காரணமாய் ஸ்தூல
சூக்கும சூன்னியரூப மந்தரதாய் சிதானந்தரூபமாய் யோக விருத்தி

யினால் சகலசுப்தங்களுக்கும் வாச்சியப் பொருளாய் இருக்கும் பரவ ஸ்துவைச்சொன்னமையால் ஆட்சேபனைகஞ்ச் சிறிதும் இடமின்று.

கீர்த்தித்திருவகவல்

தில்லை முதலா ராடியதிருவடி = தில்லையாகிய பழையதிருப்பதியி ல் நாண்டவருஞ் செய்தருளிய திருவடி. நாண்டவமாவது சிருஷ்டி, தி து, சம்ஹாரம், திரோபவம், அதுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்திய நட னமாம். சத்துவம், ரஜசு, தமசுஎன்னும் முக்குணங்களையுங் கடந்து நின்ற நின்மலசிடம் தியானையோக சமாதியினால் சாக்ஷாத்கரித்து நி ற்கும் மெய்யடியார்களின் உள்ளக்கமலத்தை அனவரதமும் இருப் பிடமாகக்கொண்டு உமாசகாயா திலிங்கங்களுடன் எழுந்தருளியிரு ப்பதுபோல், பிரமாண்டமாகிய இடவுலகத்திலுந் தில்லையாகிய புண் டரீகவீட்டை ஆனந்த நிருத்தனஞ் செய்யுந்நானமாகக் கொண்டு அருளோடிவாகிய ஸ்ரீநடராஜ கோலத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும். இதனால் தாவரமாகிய அண்டமுஞ் சங்கமமாகிய பிண்டமுஞ் சம மெனல் உணரற்பாற்று. சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் எட்டாவது பிரபாடகத்தில் “பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆதாயத்தை நாடவேண்டியது.” என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டுள்ளது. ஈண்டு ஆகாச மென்றது. “ஆகாசசரீரம் பிரஹ்ம = ஆகாசத்தைச் சரீரமாகவுடை யது பிரமம்.” என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கூறியபடி பிரமமாகிய சிவத்துக்குப் பெயராயிற்று. பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும், இப்பிரமாண்டத்தி னுள்ளிருக்குந் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடு னவும், இந்தத்தில்லை வனத்தில் நிருத்தஞ்செய்யுஞ் சிவம் ஆகாச மெனவும் அறியத்தக்கது. இந்தவாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமா காது சிந்தத்திருப்பமாய் விளங்கலால் சிதம்பரமெனப் பெயர்பெற்றி ருக்கின்றது. இந்தச்சிதம்பரமும் எந்நாளும் நீக்கமின்றி யபேதமாய் விளங்குந் தன்மையால் தில்லையாகிய பழையபதியும் அப்பெயரால்வி ளங்கமுற்றுள்ளது. பிருதிவிமுதலனைத்தையுந் தனதுருவாக்கொண் டவிராட்புருடனுக்கு இந்தத்திருப்பதி ஹ்ருத்பத்மமத்தியகேத்திர மா யமைதலால் “சிந்திப்பரந்து ஹ்ருத்பத்யே” என்று தரிசுரோப நிடதங் கூறிற்று. ஸ்ரீதாயுமானசுடாமிகளும் “களங்கமிலுவந்தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி-வளர்ந்ததா ளென்ன வுள்ள மண்ணை மறையொன் றின்றி” என்று சிதம்பரத்தையே இருதயத்தானமாக

விளக்கியருளினார். “தானுடத் தன் தசையாமும்” என்னும் பழமொழிக்கிணங்கக் கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் சராசரப்பொருள்களனைத்தையும் இயக்குதலாகிய வானந்தநிருத்தனம் இந்தத் திவ்வியக்ஷேத்திரத்திலே செய்தருளுகின்றார். தகரமாகிய உள்ளக்கமலத்தின்கண் உபாசிக்கப்படும் பொருள் சிவபரமாத்மா வென்பது உம், அவரையவ்வாறு ஸ்ரீமந்நாராயணர் வழிபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றாரென்பது உம், தைத்திரீயோபநிடதம் விதந்தபடி அண்டத்திலுள்ள சிதம் பரக்ஷேத்திரத்திலும் அந்நாராயணர் ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமாளையே சேவித்துக்கொண்டிருக்கின்றாரென “வண்ணெப மணிமார்பன் புதல்வனொடும் மனைவியொடுங் குடிபுகுந்து வணங்கிப் போற்றும்-புண்டரிக புரத்தினில் நாதாந்த மோனப் போதாந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே” என்று மீளவும் தாயுமானசுவாமிகள் வற்புறுத்தியருளினார்கள்.

(௨௩)

அந்தணன்=அந்தத்தை யண்ணினவன்-பிராமணன். தேவர்களில் உருத்திரன் பிராமணனாயும், விஷ்ணுக்ஷத்திரியனாயும், இந்திரன் சூத்திரனாயும், மற்றைத்தேவர்கள் சங்கராஜாதியாய் முள்ளார்களெனப் பொருள்பட “ப்ராஹ்மணோ பகவான்ருத்ரஃ க்ஷத்ரீயோ விஷ்ணு ருசீயதே-ப்ராஹ்மா வைஸ்ய இதீப்ரோகீதோ வ்ருஷஸஸ்து புரந்தரஃ- ஸங்கராஸ் ஸர்வதேவாஸஸ்” என்று பராசரபுராணம் கூறிற்று. அம்பிகைபாகனான சிவபிராணர் சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் பதியாயினும் விசேடமாய் அந்தணனர்க்குப் பதியாதலின் அந்தணரெனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். அப்பிராமணன் (பிராமணன்ல்லாதவன்) பிராமணனுக்கு அதிபதியாகமாட்டான். ஆகவே பிரமன் என்ற பிராமணனுக்கும் பதி சிவனாதலால் “ப்ராஹ்மாதிபதிர் ப்ராஹ்மணோதிபதிர்=வேதத்துக்கு அதிபதி-பிரமனுக்கு அதிபதி” என்று தைத்திரீய நாராயணோபநிடதஞ் சிவபிராணைப் புகழ்ந்தது. சாமவேதப் பிரபதப் பிராம்மணமும் “தீவஹீ தேவேஷு ப்ராஹ்மணேஸ் அஹம் மனுஷ்யேஷு-ப்ராஹ்மணேஹி ப்ராஹ்மணமுபதாவதி உபத்வா தாவாமீ தீவ்யா ப்ரஸுத இதம் கர்ம கர்ஷ்யாம்=நீதேவர்களுள் பிராமணன்- நான்மனிதருள் (பிராமணன்) பிராமணன் பிராமணனையன்றோ வழிபடுவான். (ஆதலால்) உன்னையான் வழிபடுவேன். உன்னுடைய அனுஞ்ஞையைப் பெற்று இக்கருமத்தைச் செய்கிறேன்” என்று ஈசனுக்கே பிராம்மணயன் கூறியது. மேலும் சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் “விப்ரஸ்ய ப்ருஷதஃ=பரமேசுவரன்) பெரிய பிராமணன்” என்று கூறி உண்

மைநிறுவியது. சராசரப்பிரேரகனாகிய பரமசிவத்தின் திவ்வியநாமங்கள்லொன்றாகிய “பரீக்கண்” என்னும் பெயரும் அளவில் பெருமைபெற்ற ஸ்ரீகாயத்திரி மகாமந்திரத்தில் பிராம்மணத்துவ காரணமாய் நின்றவின் அந்தணர்கள் யாவருக்குங் குலதேவதை அம்புலியணிந்த பிரானே யென்பது ஆரணவகளின் முடிந்த கருத்தாம். ஆதலினன்றோ “அந்தணர்தஞ் சிந்தையானே” என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர்கள். ஆகவே பிராமணர்கள் வேறுகடவுளரைப் பரமபதியாக வழிபடுதல் விசாரக்குறையும் மதாபிமானமுமேயாம். ஏனைய கடவுளரை ஒவ்வோர் கர்மங்களில் ஒவ்வோர்பயனைக்கருதி வழிபடவேண்டியது வேதசம்மதமாயினும் பிறவிப்பிணிக்கு அச்சமுற்றயாவரும் பரசிவ சாணாகதியே பரமதாரகமாகக் கொள்ளல்வேண்டும். (௨௪)

சாத்திரஞ்சு=சாஸ்திரபோதகனாகி. சாஸ்திரமென்னுஞ் சொல்லுத்தாதுவின்படி பொருள்கூறின்,சாஸ்=அருள்புரிவது,திர=காப்பது, அதாவது ஆத்மாக்களைநறியகட்டளைகளால் அருள்வயப்படுத்திக் காப்பது என்றுபொருள்படும்.வேதகர்த்திருத்துவம்,வேதவேத்தியத்துவம்,வேதஜ்ஞத்துவம்முதலிய எல்லாப்பெருமைகளும்சிவபெருமானிடத்தே இயல்பாயமைந்துள்ளன. “வேதை ரநேகை ரஹமேவ வேத்யோ-வேதாந்த கீருத் வேத் விதேவ சாஹம்=வேதங்களால் லாவற்றாலும் அறியற்பாலன் நானே-வேதங்களை வெளியிட்டவனும் நானே-வேதங்களை யறிந்தவனும் நானே” என்று கைவல்லியோபரிடதமும், “ஈசானஸ் ஸர்வ வித்யாநாம்=ஈசானன் சர்வவித்தைகளுக்கும் நாயகன்” என்று தைத்திரீயோபரிடதமும் நரசிம்மதாபரியோபரிடதமுங் கூறிப்போந்தன. முனிவர்கோமானாகிய வியாசமுனிவரும் “சாஸ்திர யோநித்வாத்=சாஸ்திரகாரணஞதவின்” என்று சூத்திரத்தால் ஈசானனே சாத்திரங்களை வெளியிட்டவரென்று நன்குநிரூபித்ததுள்ளார். சாத்திரம் நாதரூபமா யிருத்தலால் நாதரூபினியாகிய உமாதேவி பங்கனே சாத்திரனைனச் சொல்லப்படுவான். பிரமவித்தையின் சுவதந்திரதேவதை உமாதேவியே யென்பது கெளரி என்னும் நாமத்தால் விளங்கும். கோ=சத்தம் அல்லது ஒலி, கௌரி=நாதத்தின் அபிமான தேவதையாகிய உமாதேவி. அவரே பிரமவித்தியாதேவியெனச் சொல்லப்படுபவர். அந்தத் தேவியாரின் ஆண்மைபூண்டேதிருமாலானவர் அர்ஜுனனுக்குப் பிரமவித்தையென்னுங் கீதையை வெளியிட்டாரென்பது பிரமநிஷ்டாபரர் யாவருக்கும் ஒப்பமுடிந்த தனிபாம். “யாஉமா ஸாமஹாவிஷ்-

ணு=எவன் உமையோ அவன் மகாவிஷ்ணு” என்னும் வேதவசனமே இவ்வுண்மையினை நிலை நிறுத்தும். அன்றியும் உமாதேவியினது புருஷாம்சம் பிரகிருதி ரூபமாகிய விஷ்ணுவென்று சர்வவேதவேதாந்தங்களும் நிச்சயித்துக் கூறுகின்றன.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, சுவேதா சுவதரோபநிடதமானது “எவன் பிரமதேவனை முதலில் சிருஷ்டித்தான்-எவன் அவனுக்கு வேதங்களை யுபதேசித்தான்—அந்த ஆத்மபுத்திப்பிரகாசனான தேவனை மோட்சத்தை விரும்பி யான்சரணமடைகின்றேன்” என்னும் பொருள் விளங்க “யோப்ரஹ்மாணப் விதநாதி பூர்வம்-யோவைவே நாம் ஸ்ச ப்ரஹ்ணேதி தஸ்மை-தம்ஹதேவ மாத்மபுத்தி ப்ரகாசம்-முமுகுஷூர்வை சரணமஹம் ப்ரபந்த்யே” என்று கூறி சர்வான்மாத்மருக்கும் உய்யும்நல்வழி காட்டியது. அந்த வாய்மையையே உபப்ரஹ்மணமும் “சசானஸ் ஸர்வவித்யாநாம் ஸ்யேவாதி தநூர்புதா:-தஸ்ய சிஷ்யோ மஹாவிஷ்ணுஸ் ஸர்வஜ்ஞான மஹாததி=சசானன் சர்வவிததைசருக்கும் ஆதி குரு-ஓபண்டிதர்காள்! அவருக்குச் சீடராகிய மஹாவிஷ்ணு சர்வஞானக்கடலாம்” என்று நிரூபித்தது. ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் “விஷ்ணு வடிவான ஞானகுருவே” என்று கட்டளைவிட்டருளினார். மேலும்சிவஞானசித்தியும், “ஆரண மாக மங்க ளருளின லுருவுகொண்டு-காரண னருளானாகிற் கதிப்பவரில் லேயாகும்-நாரணன் முதலாயுள்ள சுரர்நரர் நாகர்க்கெல்லாஞ்-சீரணி குருசந்தானச் செய்தியுஞ் சென்றிடாவே” என்று புகழ்த்தமையால் உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சமயத்துக்கும் ஒவ்வொரு குருவுளரேனும் சமயநூல்களெல்லாவற்றினுந் தலைமையாகிய வேதாகமசாத்திரங்களைக் குருபரம்பரையின்கண் வைத்த சிவபெருமானொருவரே வைதிகஞானயோக ஆதிகுருவாம். அவரிடந்தோன்றியபிரஹ்மணர்கள் வேறு பெயரால் அழைக்கப்படாது குருக்களென்னும் ருடிப் பெயரால் அழைக்கப்படுவதே போதுமான சான்றும். அவர்களே ஆதிசைவரெனவும், சிவத்வீரரெனவும், சிவவேதியரெனவும், சிவப் ப்ரஹ்மணரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். அவர்கள் ஏனையோர்போல் ஆச்சிரமமுதலிய காரணங்களாலன்றி ருடியாத் குருக்களென்னுந் திருநாமத்தைப் பெற்றவராதலின் பொதுவகையால் யாவருக்கும், சிறப்பு வகையால் சைவருக்கும், சிவபிரானைப் போலவே பிரதம ஆசிரியராவர்.

(௨௫)

அழகரீதிநவரு-நீற்றுக்கோடி நிபிரீந்து காட்டியும்=அழகமர்ந்த திருமேனியில் திருவெண்ணீற்றுக்கொடியை உயர்த்திக்காட்டி.

யும். திருவெண்ணீருகிய பஸ்மம் ஆன்மாக்களின் தீவினைகளைத் தையும் நிறுபடுத்தலால்நீறெனவும், அழியாச்செவ்வமருளலால்விபுதியெனவும், ஆன்மாக்கடோறுங்கலந்துள்ள மலமாசைக் கழுவுதலால் சாரமெனவும், அறியாமை யழியும்படிச்செய்து அதுபவஞானமாகிய சோதியைத்தருதலால் பசிதமெனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் பூதம், பிரேதம், பிசாசம், பிரமராக்ஷசம், அபஸ்மாரம் முதலானவைகளாலுண்டாகுந் துன்பத்தை யொழித்து இரட்சிப்பருளலால் இரட்சை அல்லது காப்பு எனவும்பெயர்பெறுமென்று “பஞ்சபிரீதா மபிரீபநுல் ச மையசீவரீய காரணதீபூதி” என்றற் றொடக்கத்து மந்திரம்களில் பிருஹஜ்ஜாபா லோபநிடதம் நன்கு விளக்கியுள்ளது. வேதங்கள் நான்கும் சிலபெருமானொருவரையே த்யேயப்பொருளாக அறுதியிட்டபடி திருவெண்ணீருகிய பஸ்மத்தையும் ஞானச் சின்னமாகவும்கிறந்த தவவேடமாகவுங் கூறியுள்ளன. இந்தத்திருவெண்ணீறு வைதிகமென்பது மாலயன்முதலான கடவுளரீயாராலும் மறுக்கவொண்ணாத பரமசித்தரீதமாம். இதனை உத்துள்ளனமாகவுந் திரிபுண்டரமாசவுந் தரித்தல்வேண்டும். திரிபுண்டரமாவது மூன்றுரேகைகளாகத் தரித்தல். இம்மூன்று ரேகைகளின் சொரூபங்களையுணரு மிடத்து பதி, பசு, பாசமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களையும், அகார உகார மகார மென்னும் வியஷ்டிப் பிரணவத்தையும், ரூபம் ரூபாரூபம் அரூபமென்னும் மூன்றுவடிவங்களையும், சிருஷ்டிதிதி சம்ஹாரமென்னும் முத்தொழில்களையும், இச்சா ஞானக்கிரியையென்னும் முச்சத்திகளையும், மற்றுமுள்ளவைகளையும் உணர்ந்துவனவாம். திரிபுண்டரத்தில் மேலாக விளங்கும் ரேகை சாமவேத சொரூபமாகவுந், நடுவிலுள்ளரேகையஜுரீயேத சொரூபமாகவுந், அடியிலுள்ளரேகைருக்வேத சொரூபமாகவுந், சொல்லப்படுகின்றன. இந்தத் திரிபுண்டரமாகிய மூன்றுரேகைகள் மும்மலம். முக்குற்றம், முக்குணம், முக்கரணம், முச்சரீரம், முக்காலம், முச்சுட்கி. முப்பிறவி, முப்பதவி, முத்தாபம், மூவினை, மூவுலகம், மூவிடம் இவைபோல்வன எல்லாச் சார்புகளையும் அறவேகெடுத்து ஞானமென்றி யுண்டாகும் வண்ணம் மேனிலையாய்பெரும்பேற்றைத் தெரிவிக்கும் மூன்றுகொடிகள்போல் நெற்றியில் நிரிந்து விளங்கலால் நீற்றுக்கோடி நிரிந்து காட்டியும் எனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. திருவெண்ணீருனது நெற்றியினிடத்து மூன்று கொடிகள்போல் நிரிந்து எஞ்ஞான்றும் பிரகாசிக்கும்படி சர்வாத்மாக்களுடைய நெற்றிகளும் நெடுமையாகப் படைக்கப்படாது திரிபுண்டரத்துக்கியையக் குறுக்காகச் சமைக்கப்பட்டிருத்தலே போதுமான நீதரிசனமாம். ஆதலினன்றோ தைத்திரீயோபநிடதமானது

“சத்யாந்ந ப்ரமதீதவ்யம்-நர்மாந்ந ப்ரமதீதவ்யம்- சூசலாந்ந ப்ரமதீதவ்யம்- பூத்யைந ப்ரமதீதவ்யம்- ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநா ப்யாம்ந ப்ரமதீதவ்யம்= சத்தியத்தினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. தர்மத்தினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. தன்னைக்காப்பாற்றுங் காரியத்தினின்றும் நழுவுதல்கூடாது. பூதியணிதலினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. வேதத்தை ஒதல், ஒதுவித்தல் இவைகளினின்றும் நழுவுதல் கூடாது” எனப்பலவிதிகளையும் விதித்து பஸ்மதாரணமும் யாவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதென்று ஸ்பஷ்டமாய்ப் புகழ்ந்து துதித்தது. ஈண்டு பூதியென்னும் பதத்துக்குத் திரவியம் என்று அர்த்தம்பண்ணி இடர்ப்பட்டனர்சிலர். “பூதியினைத் தான்கொடுத்த லாற்பூதி யென்னும்பேர்-ஒதுவர் வெண்ணீற்றினுக் கென்றோர்” என்னுந் தத்துவஞானியின் வாக்கை யுகித்துணர்க. இன்னம் இதன்வரிபொருளை ஓக-வது விஷய சூசனத்திற் காண்க.

(௨௬)

பரம்பரநீதுய்ப்பவன்= மிகவும் மேலான முத்தியுலகத்தில் வைப்பவன். ஈண்டு முத்தியுலக மென்றது துரியபிரம சிவலோகமென்னுஞ் சோமலோகமாம். இதுவே விஷ்ணுபதத்தின் மேலாய சிவலோகமென்னும் பொருள்பட “விஷ்ணோ பரமம்பதம்” என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கூறிற்று. அன்றியும் “ஞேயம் விஷ்ணுபதாதாரீதவம் தீவ்யம் சிவபதம் ஜகந்=விஷ்ணுபதத்தின் மேலாயறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்விய சிவபதமாம்”. என்று சிவதருமோத்தரமு முரைத்தது. என்னை! “விஷ்ணோ பரமம்பதம்” என்னும் வசனத்துக்கு விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமென்று பொருள்கொண்டால் குற்றமென்னையெனின் கூறுதும். அதர்வசிகோபநிடதமானது “சர்வதேவாஸ் ஸம்விஸந்தீநீ விஷ்ணுஃ=சர்வதேவர்களும் ஒடுங்குமிடமாதலால் விஷ்ணு” என்று அவ்விஷ்ணுவின் பெயரைச் சிவபரமாக நிரூபித்தமையால் அண்டத்தில் உமாகாந்தனுடைய சோமலோகமே பரமபதமாம். அதையடைந்தவர்களே மீளப்பிறப்பதில்லை. அல்லது உம் கைவல்லியோபநிடதமானது “சாக்ஷிரம், சொற்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூன்று ஸ்தானங்களினும் முறையே எது புஜிக்கத்தக்கதோ, எவன் புஜிக்கிறவனோ, எதுபோகமோ அவைகளுக்கு விலட்சணமாயும், சாட்சியாயும், சின்மாத்ரமாயுமுள்ளான் சதாசிவன்” என்னும் பொருள்போதர “தீர்ஷு தாமஸ்யத்போஜ்யம்-போக்தா போகச்சயத்பவேத்-தேப்யோவிலகடி ஸ்லாக்ஷி-சிந்மாந்ரோஹம் ஸதாசிவஃ” எனவும், பிரமோபநிடத

மானது பிரமம் நான்குபாதமுடையதாய் விளங்குகின்றதெனவும், சாக்கிரத்தில் பிரமனும், சொற்பனத்தில் விஷ்ணுவும், சமுத்தியில் உருத்திரனும், துரியத்தில் அழிவற்றதும், ஆதித்தியனும், விஷ்ணுவும், ஈசுவரனுமாயுள்ளதெனவும் பொருள்பட “த நீர சதுஷ்பாதம் ப்ரஹ்ம விபாதி-ஜாகரீதே ப்ரஹ்மா ஸ்வப்பிதே விஷ்ணு:- ஸுஷுப்நேளருத்ரஸ் துரியமகூடா-மாதீத்யோ விஷ்ணுஸ்சேஸ்வர ச்ச” எனவும் கூறிப்போந்தன. ஈண்டு பிரமோபநிடதத்திற் சொன்ன விஷ்ணுசப்தம் ஈசுவர சப்தத்துக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அப்படியேன் கொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுவையே துரியமூர்த்தியாகக் கொள்ளலாகாதோ வெனின் அப்பொழுது சொற்பனஸ்தானத்திலுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் துரியஸ்தானத்திலுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் பேதங்கூறவேண்டும். அங்ஙனங்கூறவோ வைணவமதம் இடந்தராது. இரண்டாவது ஸ்தானத்திலுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி மூன்றாவது ஸ்தானத்திலுள்ள உருத்திரமூர்த்தியிற் குறைந்தவரும், நான்காவது ஸ்தானத்திலுள்ள துரியமூர்த்தி, மூன்றாவது மூர்த்தியைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்தவராயு மிருக்கின்றமையால் தாழ்வு உயர்வுகளாகிய இருதன்மைகளை ஒரே மூர்த்தியினிடஞ் சேர்த்தல் முற்றும் அசம்பாவிதம். ஆதலின் இரண்டாவது விஷ்ணுவேறு, நான்காவது விஷ்ணுவேறு என்பதேதிண்ணம். இந்தச் சித்தாந்தத்தை வைணவர்கள் ஒருபோதும் ஒப்பார்கள். ஆகவே வைதிகவழி சார்ந்ததாயும் வைதீகசைவர்களுக்கே துரியத்துவம் நிலைபெறாமிருக்கின்றமையானும், பிரம விஷ்ணுருத்திர பதங்களுக்குமேல் சிவபதம் ஒன்றுளதெனக் கொண்டமையானும், “ப்ராணம் யநஸி ஸ்ஷகாரணஸ்ஸம் ப்ரஹ்விடாப்யஃ நீயாதா ரூத்ரஃ=பிராணன்களை இந்திரியங்களுடன் மனத்திற்சேர்த்து தியானிப்பவன் ருத்திரன்” என்று அதர்வசிகோபநிடதப் பிரமாணவாயிலாகச் சங்காரருத்திரனை வேறு தேவர்களோடு சேர்த்து அவன் எழுந்தருளியிருக்குங் கைலாயத்தை ஊர்த்துவலோகங்களில் ஒன்றாக ஒதுக்கினமையானும், ஈண்டு சோமலோகமென்றது பிரகிருதி வர்ஜிதமான மகாசிவலோகமாம். இதனையே கைவல்லியோபநிடதமும், முண்டகோபநிடதமும், கடவல்லியுபநிடதமும் “தேப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்நுதாத் பரிழச்யந்தி ஸர்வே=அவர்கள் (ஞானயோகிகள்) மகாசங்காரகாலத்தில் பிரமலோகமென்னுஞ் சிவலோகத்தில் பராமிர்தராய்ப் பரமுத்தியிற்றலைப்படுவர்” என்று புகழ்ந்தன. இன்னும் இப்பிரமலோகத்தின் பெருமையினை (௨௧), (௪0) வது விஷயசூசனங்களில் விளக்கியுள்ளாம்-ஆண்டு கண்டுதெளிக.

ஆதீழர்த்திகட கருப்புரிந்தருளிய தேவதேவக்=முதன்மை
பான மும்மூர்த்திகட்குந் திருவருள் சுரந்தருளிய தேவதேவனாகிய
மகாதேவன். கிருத்திய சுரத்தாக்களாகிய பிரமன், விஷ்ணு. சிவன்
என்னுங் குணமூர்த்திகள் மூவரும் உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும்,
திரிநேத்திரரும், நீலகண்டரும், சந்திரசேகரரும், பராநந்தத் தாண்
டவருமான பரசிவப்பிரபுவின் திருவருள்பெற்றவரெனவும், இவர்கள்
தங்கள் தங்கள் தொழில்களை நடாத்துவதற்கு அவரே பரமகாசண்
ரெனவும், அவரொருவரே யேவுதற்குத்தா, இவர்களியற்றுதற்குத்
தாக்களெனவும் அவர் சங்கற்பஞ் செய்யாதுழி இவர்கள் விசுவகாரி
யங்களை நடாத்த சக்தியற்றவர்களெனவும் இதனால் உணரற்பாற்று.
ஆகவே வேதமானது மகாதேவன் என்னுஞ்சிறப்பு நாமத்தைச் சிவ
னாகக்கே சமர்ப்பித்தது. அதர்வசிரோபநிடதமானது “இனியெந
னால் மஹாதேவனெனப் படுகின்றான்-எவன் எல்லாவற்றையும் ஒழி
த்துவிட்டு மகத்தாகிய பரமாத்ம ஞானயோக ஐசுவரியத்தின்
பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்றான். அதனால் மஹாதேவன் எனப்படு
கின்றான்.” என்னும் பொருள் விளங்க “அந் அஸ்மா துச்யதே ம
ஹாதேவ-ஸர்வாந் பாவாந் பரித்யஜ்ய-ஆத்மஜ்ஞாந் யோகை
ஸ்வரீயே மஹதி மஹீயதே-நஸ்மா துச்யதே மஹாதேவ” என்று
கூறிற்று. இதரதேவர்களைப் பூசிப்பதால் அளவுள்ளவானந்தங் கைக்
கூடுமென்றும், மகாதேவரை வழிபடுவதால் அளவிலாவானந்தமாகி
யபரமாத்ம ஞானயோக ஐசுவரியம் வந்து பொருந்துமென்றும்,
இந்தச்சுருதியால் வியத்த மாகியது. ஆதலின் வேதசிரசின் இரகசி
யங்கருத்தாவது வேறுதேவர்களைப் பூசிக்கும் பேதமையை யொழித்
துவிட்டு மகாதேவனொருவரையே சந்ததமும் பூசிக்கவேண்டு மென்ப
தாம். இவ்வுண்மையினை “வாதுசெய்துமயங்குமனத்தரா-யேதுசொ
ல்லுவீராகிலுமேழைதாள்-யாதோர் தேவரெனப் படுவார்க்கெலாம்-
மாதேவனலாற் தேவர்மற்றில்லையே” என்னுந் திருநாவுக்கரசுசுவா
மிகள் திருவாக்கானும், “காண்பவன் சிவனேயானு லவனடிக் கன்பு
செய்கை-மாண்பற மான்றன்பாத மறந்துசெய் யறங்களுல்லாம்-
வீண்செயல்” என்னுஞ்சிவஞானசித்திச் செய்யுளானுந் தெளிக. இரு
க்குலயம் போக்கிய சைவசிகாமணியாகிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தச் செல்
வரும், “திருச்சிற்றம் பலமேய-செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வம்
செல்வமே” என்று திருவாய்மலர்தருளினார். (உஅ)

கைலை=நித்தியமான மகாகைலாசம்-இதுவே நிரதீசயாந்த
வின்பமதுபவிக்குமிடம். கைலாசமானது உத்தரகைலாசம், தக்ஷிண

கைலாசம், ஊர்த்துவலோககைலாசம், மகாகைலாசம் எனப்பலவ
கைப்படுதலின் காரியமூர்த்தியாகிய உருத்திரருடை கைலாசத்துக்
கும் தூரியமூர்த்தியாகிய மகாசதாசிஉருடைய மகாகைலாசத்துக்
கும் பேதம்பெரிதென வுணரற்பாற்று. எக்காலத்தும் எவ்விடத்
தும் வேறு எப்பொருளையு முணர்த்தாத பேராற்றல்வகித்த திரி
லோசனன், நீலகண்டன், உமாபதி, விருபாட்சன் என்றற்றொட
க்கத்தனவான திவ்வியநாம வைரவாணிகளைப்பெற்ற தூரியசிவன் எ
ழுந்தருளியிருக்கும் சாகவித ஸ்தானமே இதுவாகும். இதனையே தி
ருவள்ளுவநாயனார் “வானோர்க்குயர்ந்தவுலகம்” எனவும் “வரனெ
ன்னும்வைப்பு” எனவும், “நிலமிசை” எனவும் கூறியருளினார். அடி
யார்க்கையாட்கொள்ள அருட்டிருமேனி தாங்கிவரும் அம்புலிகுடிய
வெம்பெருமான் அசலனாதலின் அவனெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பிட
மும் அசலமாகவே மறைமுடிமுடிக்கியது. சுவேதாசுவதரோபநிடத
மும் கிரியின்மேலிருந்து உலகத்துக்குச் சுகமளிக்கும்காரணத்தால்
சிவபெருமானைக் “கிரிசந்த” என்றுதுதித்தது. கிரி=மலை, சம்=சுகம்,
த=செய்பவன்-எனவே மலையினிடமிருந்து சுகமளிப்பவன் என்பது
பொருள். பஸ்மஜாபா லோபநிடதமும் “கைலாஸ் சிகராவாஸ்
மோங்கிரா ஸ்வரூபிணீ=கைலாச சிகரத்தில் வாசஞ்செய்பவரும்,
ஒங்காரஸ்வரூபரும்” என்று கைலாயத்தையும் அதன்கண்வசிப்பவ
ரையும் புகழ்ந்துபேசியது. (உ௯)

திருவண்டப்பகுதி.

அண்டப் பருதியினுண்டைப்பிறக்கம் ....சிறியவாகப் பெ
ரியோன்=இல்லத்தில் நுழைகின்ற சூரியகிண்பத்திகளில் அளவ
ற்ற அணுக்கூட்டங்கள் காணுமாறுபோல் அசித்துப்பிரபஞ்சத்தின
து எண்ணிறந்தகோடி அண்டங்கள் சிவபரமாத்ருமாவின் முன்னா
அணுக்களாகத்தோன்றுமென்பது இதனால் வெளியாயிற்று. பல்லா
யிரகோடியண்டங்களும் அணுக்களாகும்படி பெரிதானவரும், அணு
க்களெல்லாம் அண்டங்களாகும்படி சிறிதானவரும், சிவபெருமானொரு
ருவரே எனப்பொருள்கொண்டு தைத்திரீயோபநிடதமானது “அ
னோணியாந் மஹதோமஹ்யாந்” என்று தொடங்கி அவரை “ம
ஹிமாநமீசம்” மகிமாதி சப்தத்துடன் கூடிய ஈசசப்தத்தால் விள
க்கி, “எவர்மேலானவரோ அவர் மகேசுவர்” என்றுபொருள்பட
‘ய’பரஸ் ஸ்மஷேஸ்வர” என்று முடிவுபடுத்தி, அம்மகேசுவர்
“ருத்ம் சந்யம் பரப்ரஹ்மீ புருஷஃ க்ருஷ்ண பிங்ககாடீ-ஊர்த்

வரேதம் வ்ருபாக்ஷம் வில்வநுபாயவை நம்=மாறுபடாதமெய்
யினரும், சத்தியரும், பரப்பிரமமும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களரு
ம், ஊர்த்வவீரியரும், விருபாக்ஷரும், விசுவநுபருமாயுள்ளார்க்கு நம
ஸ்காரம்” என்று துதித்து சிவபரமாத்மாவினது தடஸ்தலட்சணத்
தை விசதப்படுத்தியது. அன்றியும் அவ்வுபநிடதமே “அப்பிகாபந
யே” “உமாபதயே” “பசுபதயே” “ப்ரஹ்மாதிபதீர்” “ப்ரஹ்
மனோதிபதீர்,” என்றுகூறி சர்வபிராமணகுல தேவதையாகிய உமா
காந்தன் மகிமையினை விளக்கிற்று. இவ்வுண்மையினை யறியும் புண்
ணியமில்லாதார் பிரமனுடைய நெற்றியிலே தோன்றிய குணருத்தி
ரனைத் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானென மயங்கி அவனே சே
தன கோடிகளில் ஒருவனாகப் படிக்கப்பட்டானென்று வசைமொழி
கூறி மாளாநிதப்ர்: ஐயகோ! இது வேதவியலறியாதார் கொள்கை
யாம். அகத்திவ்வுத்துவமும் புறத்திவ்வுத்தாமதமும் உபாதியாகப்பெற்ற
சிவன்வேறு அருட்பராசத்திசமேத சிவபிரான் வேறு என்பதேமறை
முடிகளின் முடிந்த தீர்வையாம். கிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனுக்கு
உள்ளும்புறமும் ரஜோகுணமும், ஸ்திதிநிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்
கு உள்ளும்புறமும் முறையே தமசும், சத்துவமும், சம்ஹாரகர்த்தா
வாகிய உருத்திரனுக்கு உள்ளும்புறமும், முறையே சத்துவமும் தம
சும் குணங்களாக உள்ளன வென்று ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசங்கள்
யாவும் ஒருங்கெழுந்து கண்டோக்தியாய்க் கோஷ்டிக்கின்றமையா
ல், பகவந்தேவதையில் “நிஸ்தீரைகுணயோ” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்
கூறியபொருள் குணமூர்த்திகளைக் கடந்த துரியசிவமேயாம்-அந்தச்
சிவத்தையே “ஈஸ்வரஸ் ஸர்வ பூதாநாம்” என்று மீண்டும் அவரே
வற்புறுத்தியருளினார்.

(௩௦)

ஒருவ னென்னு மோருவன் காண்க=ஒருவனென்னுஞ் செந்
தமிழ்ப்பெருவழக்கு சிவபெருமானுக்கே கூறப்பட்டுள்ளது. பிருதி
விமுதல் நாதமீருகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவதாத்வீக சமூகங்கள்
யாவுஞ் சங்கரிக்கப்படும் மகாபிரளயத்தில் அழியாது எஞ்சிநிற்பவன்
சிவபெருமானொருவனே. ஆதலின் “ஈறி லாதவனீச னொருவனே”
எனவும், “ஒருவனு யுலகேத்த நின்றநாளோ” எனவும் ஸ்ரீவாகீச
மூர்த்திகள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள். மகாசங்காரகாலத்தில்
கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் தத்தமாற்ற
லோடு நிலைபெற்றிருக்க மாட்டார்களோ வெனின் அப்பொழுது
மகாப்பிரளயமென்பதில்லையாம். சங்காரகர்த்தா சிவவற்றை யொழி
த்துஞ் சிவவற்றை நிறுத்தியுஞ் சங்கரிப்பானுமல்லன். சர்வ சங்கார

காலத்தில் உருத்திரர் ஒருவர் தவிர இரண்டாவது வஸ்துவுக்கு இரு ப்பே கிடையாதென்றும் பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்கினி, சந்திரன், நட்சத்திரங்களாகிய ஒருபொருளும் இல்லையென்றும் பொருள்பட “ஏகயேவ ருத்ரோ நத்வீதீயாய நஸ்தே-நப்ரஹ்மா நவிஷ்ணுர் நசூர்யோ நாக்னி சந்த்ர தாரகா” என்று ஜாபாலோபநிடதங் கூறிற்று. ஈண்டு உருத்திரர் என்றது சர்வசங்கார மூர்த்தியாய்ச் சம்சார பந்தத்தைச் சேதிக்கும் பேராற்றல் வகித்த பிறப்பிவிப்பிரானே யன்றி காலருத்திரனல்ல. மறைமுடியானது “ஒருவனே” என்று தேற்றியும் போதாது “இரண்டாவது இல்லை” என்றுங் கூறிய சொன்னயத்தையும் யூகித்தறிக.என்னை! மகோபநிடதமானது. “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸ்தீ-நப்ரஹ்மா தேசாநஃ= நாராயணன் ஒருவனே யிருந்தான், பிரமனிருந்திலன்; ஈசானன் இருந்திலன்” என்று கூறியதே அதன்கருத்து யாதெனின் இங்கு குறிக்கப்பட்ட பிரளயகாலத்து நாராயணனது இருப்பு ஸ்தூல சிருட்டிக்குப் பூர்வமுஞ் சூக்ஷ்ம சிருட்டிக்குப் பின்னுமென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. ஏனெனின் இந்த வசனத்தில் நாராயணனும், பிரமனும், உருத்திரனும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டார்களே யன்றி தூரீயசிவப் பிரஸ்தாபங் கிடையா. கற்பபேதங்களில் ஒருகற்பத்தில் பிரம ருத்திரர்களைநோக்க நாராயணனுக்கு ஆதிக்கயமுண்டென்பதுயாவருக்குஞ் சம்மதம். “நப்ரஹ்மா தேசாநஃ” என்ற வாக்கியத்தோடு “நவிஷ்ணு” என்று சேர்த்து சுருதி கூறியிருப்பின் நாராயணனுக்குத் தூரீயத்துவமும் ஒருவனென்னுஞ் சிறப்புப்பெயரும் நிலைபெறும். அங்ஙன மில்லையாதலின் பிரமன், ஈசன், இவர்களுக்கு மேலாகத்துதிக்கப்பட்ட நாராயணன் ஆகிய மூவர்களும் மகாப்பிரளய காலத்தில் சங்கரிக்கப் படுவார்களென்பதே திண்ணம். இந்த மகோபநிடதமே வேரோரிடத்தில் “ப்ரஹ்மாவிஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஸர்வேவா பூதஜாதயஃ-நாச மேவாநுதா வந்தீஸலீலா நீவ பாடபம்= பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், ஏனையவெல்லாவுயிர்களும் பிறத்தழியும் இயல்பின-நெருப்பில் நீர்த்துளிபோல்” எனவும் “ஸசிவஸ்ஸ்-ஹரிர்விதிஃ=அவனே சிவன், அவனே அரி, அவனே பிரமன்” எனவுங் கூறிப் போந்தமையால் இம்மூவர்களுக்கும் மேலான தூரீயசிவனே பிரளயகாலத்தில் சேடித்து நின்ற ஒருவனென்னும் பெயருக்குரியவனென்பது சுருதிமுடியின் இருதயமாயிற்று. அன்றியும் அதர்வசிரோபநிடதமும் “இனியெதனா லொருவனெனப் படுகின்றான்-எல்லாவுலகங்களையுந் தம்முள் ளொடுக்கிக் கொள்ளுகின்றான்-எப்பொழுதுஞ் சிருஷ்டிக்கின்றான்-சங்கரிக்கின்றான்-காக்கின்றான்-அத

னாலே ஒருவனெனப் படுகின்றான்.” என்னும் பொருளுண்டாக
“அதஅஸ்மாதுசியதயேஃ” என்றற் றொடக்கத்துவசனத்தில் நன்
குநிருபித்துள்ளது. (௩௧)

தவனைக் கண்ணி கூறல் = நீலமலர்போலும் கண்களையுடை
ய உமாதேவியைக் கூறாக வுடையன். அகண்டாகார சச்சிதநந்த
சொயம்பிரகாசமாய்த் தன்னுண்மையில் நிற்கும் அநாதிமுத்த சித்
துருவாகிய பரமசிவம், மாயையில் ஸ்வரூபசத்தாய் அடங்கியுள்ள
பசுபாசங்களை நாமரூப வேறுபாடுகளுக்குரிய தூலரூபத்தோடுவெளி
ப்படுத்து முகத்தால், தமது அருட்சத்தியை முதலில் தோற்றுவித்
து, இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாய், பரமகருணமயத் திருமேனி
நாகி, இந்திரதனுசுபோல், லேமும் பொன்மையும் பெற்று, அர்த்
நாரீசுவர வடிவமாய்ச் சோமலோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்.
இதுவே பரப்பிரமத்துக்குத் தூரீய பெரிய வடிவமாகும். இந்தப்பெ
ரிய வடிவத்தையே சகல வநர்த்தங்களையு மொழித்து சகல நற்பய
ன்களையுந் கைகூடச்செய்யுஞ் சிந்தாமணியை நிகர்த்த பொய்யா
மொழியாகிய வேதங்கள் “அம்பிகாபதயே” “உபாபதயே” “உபா
ந ஹாயம்” எனப் பற்பல நாமங்களால் ஓயாமல் துதித்துக்கொண்
டு இளைப்பாறும். சிவம் சத்தியோடு சேர்ந்தாற்றான் எத்தொழிலையு
ஞ்செய்யவல்லது என்னும் பொருள் வினங்கச் சிவமெனும்பொருளு
மாதிசத்தியோடு சேரினெத்தொழிலும் வல்லதாம்” என்று சங்கரா
சாரியர் அருளிச்செய்தனர். ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் “இடமொரு
மடவாருலகனைக் கீந்திட் டெய்வுல கத்தையு மீன்றுந்-நடமுறுமகி
லமடவருநா ளம்மை தன்னையு மொடுக்கிவிண்ணெனவே.” என்று க
ட்டளைவிட்டருளினார். யஜுர் வேதத்தைச்சார்ந்த உருத்திரஹ்ருத
யோபநிடதமானது “வாஃபார்ஸ்வே உமாதேவி.” என்று அர்த்த
நாரீசுவர மூர்த்தத்தையே புகழ்ந்துள்ளது. இது ஆண்பெண் என்
னும் ஆண்மாக்கள் ஒன்றுபட்டுக் காதுவித்து வாழும்பொருட்டாக
அகண்டாகார சிவம் தன்னிலெழுந்து அமைத்துக்கொண்ட கருணை
வடிவமாம். இந்த வடிவமே சர்வான்மாக்களுக்கும்மோட்சப்பிரதா
யகமாம். ஆதலினன்றோ பிருகஜ்ஜாபாலோபநிடதமும் “சிவசக்தி
யமிருதங்களின் ஸ்பரிசங் கிடைத்தால் மரணமேது” என்னும் பொ
ருள்பட “சிவசக்திய ிருதஸ்பர்சே லப்தயேவ துதேயந்நதி” எ
ன்று கூறி உண்மை வலியுறுத்திற்று. (௩௨)

ரய்தினர்க் காரமு தளிப்போலி = உன்னை வந்தடைந்தவர்க
ளுக்கு அரிய அமிர்தத் தன்மையை யளிப்பவன். அமிர்தம் என்னுஞ்

சொல் மரணமின்மையென்று செம்பொருள் தருமாயினும் ஈண்டு மோட்சமென்னுஞ் சிவத்துவத்தையே அவாவிரின்றது. இதுவே சிவ சாயுச்சியமாம். “ஈசனை யறிந்தவர்களுக்கு எல்லாப்பாசங்களும் ஒழியும்” என்பதாதி பலமந்திரங்கள் வேதாந்தங்களிற் கேட்கப்படுகின்றமையால் ஆணவமலச் சிதைவுடன் கூடிய சுத்தானம் ஸ்வரூபமான சிவத்வாபிவியக்தியே அமிர்தமாம். அவிமுக்த ஜாபாலோபநிடதமானது “ஏதாநிஷ்வா அம்நுதல்ய நாமதேயாநி-ஏதைநிஷ்வா அம்நுதோ பவநி=இவைகளன்றோ அமிர்தனுக்கு நாமதேயங்கள். இவைகளாலன்றோ அமிர்தனாவான்” என்று சிவபெருமானுக்கே அந்நாமத்தை யெடுத்தோதியது. கைவல்லியோபநிடதமும் “சிவம் பிரசாந்தம் மம்நுதம் பிரமயோநிம்=சிவனாய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய், பிரமகாரணராய்” என்று அவ்வாறே கூறியுள்ளது. அமிர்தன்=நித்தியனாகியசிவன். எனவே மரணமென்ற ஜீவலிங்க மில்லாதவன் என்பது பொருள். மரணப் பிணியானது எஞ்ஞான்றும் பிறவிப் பிணியின் உடன்றிகழ்வதாதலால் பிறப்பிலிப்பிரானே அமிர்தனாவான். “அமிர்தத்தன்மை யென்ற மோட்சத்துக்குப் பிரபு ஈசானனே” என்பது போதர “உதா ம்நுதந் வஸ்யேசாந்” என்று மந்திரோபநிடதம் அறைதலால் மங்கைபாகனான சிவபெருமானே மோட்சதான சுதந்தர னென்பது தெற்றனத் துணியப்பட்டது. அவ்வெம்பெருமானையுணர்ந்தவர்கட்கேபாசகூயமும் முத்திப்பேறும் உண்டாமென்பது “அபாமஸோம மம்நுதா அபூம=உமாதேவியோடு கூடிய பரம சிவனைக் கண்டோம், அமிர்தர்களானோம்” என்னும் அதர்வசிரசின் மந்திரமே போதுமான சான்றும்-அன்றியும் சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் “ஸ-நிரீமலா மிமாம்சாந்நி மீசாநோ ஜோதி ரவ்யயம்=அவ்யயனும், ஜோதிருபனு மாயுள்ள ஈசானன்முற்றும் நிர்மலமான சாந்தியைக் (கொடுப்பானாக)” எனவும், “பிரதான கேடிதீரஜ்ஞ பதீர்துணைசஃ- ஸம்ஸார மோகஷ ஸந்தி பந்தஹேதும்= பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), கேடித்திரஞ்ஞனுக்கும் (பசவுக்கும்), பதியாயுள்ளவரும், சம்சாரத்தின் பந்தத்துக்கும், ஸ்திதிக்கும், மோட்சத்துக்குங் காரணரா யுள்ளவரும், சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களையுடைய ஈசரேயாம்” எஃஷுங் கூறிப்போந்தது. அமிர்தனென்னும் பெயரை நாராயணன் முதலியோருக்கு நாராயணோபநிடத முதலிய உபநிடதங்கள் குறித்தபோதிலும்; அது சிவபெருமானுக்கே யுரிய இடுகுறிப் பெயராயிருத்தலால் சிவநாமதேய மென்பதே முடிந்ததுண்பாம். காயத்திரி மாமந்திரத்தை அக்கினி, ஆதித்தன் முதலிய தேவர்கள்

வழிபாட்டில் ஆரணங்கள் விநியோகப்படுத்தினும் இறுதியில் அது பிரமமந்திரமே யாயிருத்தல்போல வேதங்களின் ஒவ்வொரு ருத்திரத்திலும் பரசிவமே அமிர்தபரப்பிரம ரூபமாக நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால் அந்தச் சிவமே அமிர்தசப்தத்துக்குப் பொருளென்பது தேற்றம். அங்ஙனமே ஸ்மிருதி புராணேதிகாசங்களும் ரிச்சயப்படுத்தியுள்ளன.

(௩௩)

போற்றித்திருவகவல்.

ஊழிமுதல்வ=பிரளயமுதல்வனே, பிரமாண்டப்பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதம மகாப்பிரளயம் என்னும் ஐவகைப்பிரளயங்களில் இறுதிக் கண்ணதாகிய பிரதம மகாப்பிரளயத்தும் அழியாமல் நிலைபெற்று அந்தப் பிரளயத்தைச் செய்யும் முதல்வன் சிவபெருமானொருவனே. ஆதலினன்றோ சுவேதாசுவதரோப நிததமானது “எப்பொழுது இருள் (மகாசங்காசகாலம்) உளதாயிற்றோ அப்பொழுது பகலுமில்லை இரவுமில்லை, சந்தாமில்லை அசத்தாமில்லை, சிவன் ஒருவர்மாத் திரம் உளராயினான் என்னும் பொருள்விளங்க “யநாதமஸ்தந் நதிவா நராதீ-நஸந் நசாஸ்கி சிவயேவ கேவலம்” என்று கூறிப்போந்தது. இதனால் சிவன் என்னுஞ்சொல்லினால் உணர்த்தப்படும் பரம்பொருளே கிருஷ்டிக்கு முன்னுஞ் சங்காரத்துக்குப் பின்னும் உளதாகிய பரப்பிரமமென அறியக்கிடக்கின்றது- இதுவே “ஜந்மாந்யல்ய யநம்= எங்கிருந்து இதன்பிறப்பு முதலாயின (உண்டாயிற்று)” என்னும் பிரம சூத்திரத்திலும் விளக்கப்பட்டது. ஐதத்திரீயோபநிடதமும் “எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, எதினின்ற பிறந்தவை நிலையுறுகின்றனவோ ஒழியுங்கால் அவை எங்கே பிரவேசிக்கின்றனவோ அதனை யறியவிரும்பு- அதுபிரமமாம்” என்னும் பொருள்கொண்டு “யதோவா இமாநிபூதாந் ஜாயந்தே யேநஜாதாந் ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்தீய பிலம் விசந்தி தந் விஜ்ஜுளாஸஸ்வ தந் ப்ரஹ்ம” என்று கூறிற்று. அன்றியும் கைவல்லியோபநிடதத்தில் “மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம் மயீஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்-மயீஸர்வம் லயம் யாத் தந் ப்ரஹ்மா த்வய மஸம் யஹம்=என்னிடத்திலிருந்தே எல்லாமுண்டாயிற்று, என்னிடத்திலே எல்லாம் நிலைத்தது, என்னிடத்திலே எல்லாமொடுங்குகின்றது. அந்த இரண்டாவதற்ற பிரமமும்யானே” எனவும், மந்திரோபநிடதத்தில் “யயேவைக தத்பவே ஸஃபவே

ச-மயேநத் விதுர ம்ருதாஸ்தே பவந்தி=எவ்வொருவனே உலகத்தின் உற்பத்தியிலும், உபசங்காரத்திலும் உள்ளான்-எவர் இவ்வினையறிவார் அவர் அமிருதராவார்” எனவும் எழுந்த சுருதிவசனங்களால் பிரபஞ்சத்தோற்றத்துக்கும் ஒடுக்கத்துக்கும்பரமகாரணமாய் பிரமலட்சணம் நன்கு உணர்த்தப்பட்டது. இந்தப் பிரமமே சிவபரம் பொருளென்னும் ஊழிமுதல்வனென்பது இன்னும் அனேக சுருதி முகங்களாலுந் தெற்றன நிரூபிக்கப்படும். (௩௬)

ஆறுகோடி மாயாசத்திகள் வேறுவேறுபட்ட மாயைக டோடங்கி=இதனால் மாயாசக்தியின் வல்லபம் இனைத்தென்பது நாட்டப்பட்டது. ஆறுகோடி யென்பது ஒர்தொகையா யிருப்பினும் “அளவிறந்த” என்னும் பொருள்பட நின்றது. சாக்ஷாத் சிவபிரானே திருமால் நேரேதரிசித்தும் மாயாவல்லபத்தால் மயங்கி நியாரெனக் கேட்டனரெனின் மற்றையாரோ மாயையைக் கடக்கவல்லவர். மாயாவல்லபங் கூறுமிடத்து “கலையை மதிக்கும் புலவர்தமைச் சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை-நிலையை மதிக்கு முனிவரரைத் திசை மாமுகனை நிரைவனையாச்- சிலையை மதிக்கு நெடியோனை விழாங்கியுமிழாத் திறன் மாயை” என்று பிரபுலிங்கலீலையும், “மாயவன் பிரமலீசன் யாரையு மயக்கஞ்செய்யுங்-காயமோ மாயையானு லியாபிதைக் கடக்க வல்லார்” என்று வள்ளலார்சாத்திரமுந் தெளிவித்தன. உலகிற்கு உபாதான காரண மென்பபிம் மாயையின் சொருபத்தை விசாரிக்கின் அழிவற்றதாயும், ஒருவருக்குந் தோன்றாததாயும், ஒன்றாயிருக்கிற நிலைமையினை யுடையதாயும், பிரபஞ்ச முண்டாவதற்கோர் வித்தாயும், ஜடமாயும், எவ்விடத்தும் வியாபக முடையதாயும், மலரகிதனான பரமேசுவரனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாயும், ஆன்மாக்களுக்குத் தனு கரண புனபோகங்களாய் விரிந்த வோர்மலமாயும், என்றும் மயக்கத்தினைச் செய்வதாயு முள்ள இலக்கணங்களை யுடையதாம். இந்த மாயையாகிய யந்திரமென்னுஞ் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கின்ற சகல பிராணிகளையும் தனது மாயையால் சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவரும், சகல பிராணிகளுடைய இருதயத்தில் இருப்பவரும் ஈசுவரர் என்னும் பொருள்பட “ஈசுவரஸ்ஸர்வ பூதாநாம் ஹ்ருந்தே சேர்ஜுந திஷ்டதி-ப்ராமயந் ஸர்வ பூதாநி யந்தீரா நுடதி மாயயா” என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனுக் குபதேசித்துள்ளார். இங்கே கிருஷ்ணர்தனக்கு அன்னியமான ஈசுவரனைக் குறித்தபடியால் அவ்வீசுவரனே உமானாதனென உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. அன்றியும் பஞ்சப்பிரமோபநிடதமும் “மா

யயா மோஷிதாசி சம்போ மகாதேவம் ஜகத்தூயம்-நஜநந்தி
சுரால் ஸர்வே சர்வகாரண காரணம்-தேவர்களனைவரும் சம்பு
வின் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குருவும், சர்வ காரணர்க
ளுக்கும் காரணருமான மகாதேவரை யறிகின்றார்களே” என்று கூ
றிப்போந்தது. ஆகவே சம்புவே மாயையை நடத்துபவ ரென்பது
தீர்மானம். ஆதலினன்றோ அவருக்கு மாயீ யென்றநாமஞ் சருதிக
ளிற் கேட்கப்படுகின்றது. (௩௫)

சகம்பே யென்று தம்மைச் சிரிப்ப நாணது வோழிந்த=
“லகத்திலுள்ளார் உலகநடை சந்துந்தெரியாத பேயரென்று தம்
மைப்பார்த்து நகைக்கவும், சிவஞானிகளா யுள்ளார் ஞானநெறிகிஞ்
சிக்கு மறியாத மலப்பேய ரென்று தாமும் அவர்களைப் பார்த்துச்
சிரித்தலும் இயல்பாதலின் நாணங்கொள்வதை யொழித்து என்ற
ருளியபடியாம். உலகமும்ய் உவதறித்த நம்பரமாசாரியர் என்றும் ஈச
னது திருவடியிணையை மறவாது நிரந்தர சிவசிந்தனையிலிருந்து பிர
பஞ்சத்தை முற்றும் மறந்தவராயும், பரமேசுவர நாம ரூப திவ்விய
நாரகமந்திர நாதகலாநுசந்தான மகாயோகத்தால் தன்மயராயும்,
பாலர் உன்மத்தர் பசாசா திகளைப் போல ஆனந்தபரவச சித்தவிருத்
தியுடையவராயும், பரம னடியாராயும் இருந்தனரென்பது இதனால்
தெரிக்கலாயிற்று. சர்வ பாசங்களையுமொழித்த ஜீவன்முத்த தன்மை
யும் இதுவேயாம். ஆதலினன்றோ சகல் யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்
த ஹம்ஸோபநிடதமானது “தஸ்மாந் மநோ விஸீநே-மநஸிகதே
ஸங்குலீப விகுலீப தகீதே-புண்யபாபே-ஸ்தாசிவோம் சக்தீயாத்
மா-ஸர்வத் ராவஸ்தீநஸ் ஸ்வயம் ஜ்யோதி:- சுத்தோ நிரஞ்ஜன
சி சாந்த தமப் பிரகாசய தீதி=அதனால் மனோலய மென்னும் மன
நாசம் வந்துற்றபொழுது சங்கற்ப விகற்பங்க ளொழிந்தவனாய், புண்
ணிய பாபமற்றவனாய், சதாசிவ சொரூபனாய், பிரணவ சக்திமயனாய்
எங்கும் நிறைந்த சொயம்பிரகாச சொரூபனாய், சுத்தனாய், பற்றில்
லாதவனாய், சாந்தனாய்ப்பிரகாசிப்பான்” என்றுசிவாநுபவம் சுவாநுப
வமாகக்கொண்ட சிவஞானிகளது தன்மையை விளக்கிக்காட்டிற்று.
இந்தச் சிவஞானிகள் பிராரத்துவ தேகமூன்ளமட்டும் பற்றற்று போ
கத்தை விரும்பாதுருந்தாலும் சாகப்போவார் யாதொரு போகத்
தை இச்சியாதிருக்கவும் சுற்றத்தாரா யுள்ளவர்கள் அவரை வேண்
டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல் போல் பிராரத்துவமும் இவர்களுக்கு
வலியக் கொடுவந்து புசிப்புக்கு மென்பது திண்ணம். இவர்கள் ஈஞ்
ஞான்றும் உண்மைநிட்டையை மேற்கொண்டு சிவபெருமானுடைய

திருவடிநிழலையே பற்றியிருப்பவ ராதலால் இவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பென்ப தில்லை. வினைகளைச் செய்தாராயினும் ஒருபயனையும் நாவெதில்லை. சமயாசாரம், தவம், விரதாதுட்டானம், ஆச்சிரமதரு மம், மூர்த்தித் தியானபாவனை, சித்தசலனம், சமயத்துக்கேற்ற வே டம், விடயங்களை விடுதல் பற்றறுத லாகியநியமம், அந்தக்கரணதண் டம், இராசத தாமத குணங்களை யடக்கி சத்துவகுண மேலிட்டிரு த்தல் இவைபோன்ற விதிவிலக்குகள் ஒன்றுமில்லை. எனவே இவை யாவும் ஞானசாதகனுக்கே யன்றி ஞானசித்தனுக் கல்ல வென்பது வெளிப்படை. இவர்க ளிவ்வாறு உலகநடைக்கு வேறுபட் டிருத்த லைக்கண்டு மலசம்பந்திகளா யுள்ளார் தங்கள் தங்கள் மனஞ்சென்ற வாறு பேச்சிசிரித்தல் உலகவியல்பாம். இவர்கள் முற்றறிவுடையராய் பிரபஞ்ச மயக்க மொழித்தவராயினும் உலகத்தார் பார்வைக்குப் பெரிய பயித்தியம் பிடித்தவர்போல் காணப்படுவர். ஆதலினன்றோ அவிமுக்த ஜாபாலோபநிடதமானது “அநுநீமந்தா உநீமந்த வநா சரநீநீ=மயக்கமற்றவர் மயக்க முற்றவரைப்போல் சஞ்சரிப்பர்” என்று புகழ்ந்தது. அன்றியும், “யதாஜாத நுப நரோநி=பிறந்தவா று உருவந்தரிப்பர்” என்றும் இசைத்தது. (௩௬)

ழவா நான்மறை முதல்வா=மூப்படையாத நான்கு வேதங்க ளுக்கு முதல்வனே. ருக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் மறை நான்கும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலிய பலகடவுளரைப்பர ப்பிரமங்களுண்டு பலவிடங்களிற் றுதிக்கினும், மூர்த்தித் திரயாதீத சிவபெருமா னொருவரையே த்யேயராக ங்ஜிறப்பாகப் பிரகாசப் படுத்தியது. எனைய கடவுளரை யெவ்விடத்தும் எஞ்ஞான்றும் அவ்வாறு த்யேயராகக் கூறியதின்று. அந்தத்த்யேய வஸ்துவைச் சொல்லுமிடத் து சிவசப்த்தாலும், ஈசான சப்த்தாலும், ருத்ரசப்த்தாலும், ஈச வசப்த்தாலும், பிரமசப்த்தாலும், சம்புசப்த்தாலுமேபன்முறை விசேடமா யெடுத்துக் கூறிற்று. இதனால் சிவஈசான ருத்ரசம்புவாதி நாமங்களேபரதத்துவபோதகநாமங்களாகும். அவற்றுள் சிலவேதவச னங்கள்வருமாறு: “சிவஐவஸ்தாநீத்யேய”=சிவனொருவரே சதாதியா னிக்கற்பாலர்” என்று சரபோபநிடதமும், “சிவ ஏகோ நீத்யேய”=ஏ கராகிய சிவபிரானரே தியேயர்” என்று அதர்வசிகோபநிடதமும் “நீ யாயீதேசாநீ”=ஈசானரே தியானிக்கப்படுபவர்” என்றும் மீண்டும் அ தேவபநிடதமும், “ஸஐகோருத்ரோநீத்யேய”=ஏகராகியருத்திரரேதி யானிக்கத்தக்கவர்” என்று பிப்பலாதோபநிடதமும், “காரணநீதுநீ த்யேயகீ சம்பு”=காரணராயுள்ள சம்புவே தியேயப்பொருள்” என்று

அதர்வசிகோபநிடதமும் குன்றின்மேலிட்ட விளக்குபோல் தெரிக்க லுற்றன. இவ்வித சுருதிவசனங்களால் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெ ருமானே த்யேயரென்றும், உபாஸ்யரென்றும், சேவ்யரென்றும், மற் றவர்கள் தியாதாக்களென்றும், உபாசகர்களென்றும், சேவர்களென் றும், நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டன. அல்லதூஉம் உபாசகர்கள் உண்மை யறிந்து உய்யும் வண்ணம் பெருந்தேவர்களாகிய நாராயணரையும் உருத்திரரையும் தியாதாக்க ளெனப்பொருள்கொண்டு “நாராயண பரோத்யாதா” என்றுதைத்திரீயோபநிடதமும், “த்யாதாநூதீர” எ ன்று அதர்வசிகோபநிடதமும் முறையிடுகின்றன. ஈண்டு “த்யா நூநூதீர” என்று கூறினமையால் தியானத்துக்கு விஷயமாக நிரூ பிக்கப்படும். துரியருத்திரன் த்யாதாவெனக் கூறப்படுங் குண ருத்திரனிலும் வேறென்பதே தீர்மானம். ஒருவனே தியானஞ் செய்பவனும் செய்யப் படுபவனுமாதல் கூடாமையன்றோ? துரிய ருத்திரனைத் தியேயப் பொருளாகக் கொண்ட அதர்வசிகோப நிடதத்திற்குநானே பிரம் விஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் படைக்கப் பட்டவர்களெனவும், ஆதலின் அன்றோர் காரணர்க ளாகமாட்டா ர்க ளெனவும், காரணராவார் சர்வைசுவரிய சம்பந்தரும், சர் வேசுவரரும், சம்புவாயு முள்ளாரெனவும், அவரே தஹராகாச ம த்தியில் தியானிக்கத் தக்கவரெனவும் பொருள் போதர் “பிரஹ் ம விஷ்ணு ருத்ரேந்திராஸ் ஸம்ப்ரத யந்தே நகாரணம் கா ரணந்து ஸர்வைகீரியஸ் ஸம்பந்த ஸர்வேகீவரஃ சம்புரா காசமத்யே த்யேய” என்று உண்மை யுரைக்கப்பட் டுள்ளது. இதனால் சர்வவேத வேதாந்தங்களுக்கும் முதல்வன் சிவபிரானெ ன்பதே முடிந்த வுண்மையாம். இவ்வுண்மையை யுணராச் சிலர் புராணவசனங்களைக்கொண்டு ஏனைய கடவுளருக்குத் தியேயத்வங் கூறுவர். வைதிக விவகாரத்தில் வைதிக விவகாரமே பிரதானமாத லால் புராண வசனங்களினுஞ் சுருதி வசனங்களே சாலச் சிறப்பு டைத்தாம். ஆதலின் சிவபெருமானே பரம்பொருளெனக் கூசா து ரைத்தல் நடுவுநிலை குன்ற மாந்தர் கொள்கையாம். (௩௭)

அருவழ முருவழ மானுய்=அருபமும் ரூபமுமானவனே. இனம்ப ற்றி ரூபாரூபமும் தழுவப்படும். அநாதிமுத்த சித்தருவாகியபரமசிவ ம் சர்வவடிவங்களையும் கடந்திருப்பினும் ஆன்மாக்களுக்குப் போக மும், யோகமும், வீடும் உதவுமுகத்தால் காருண்ணியத்தினுலே அ ருட்டிருமேனி தாங்கிக்கொள்ளும். பொன்கட்டியானது பூஷணங் களாகக் காரியப்பட்டகாலத்து அநுபவத்துக்குரிய சிரேஷ்ட பதார்

த்தங்களாய் ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தைத் தருதல்போல், இமைப் பொழுதும் உபகாரமல்லாது ஒன்றையும் இயக்காது நிற்குங் குணக்கடலாகிய பரசிவம் உமார்த்த சரீராதி திவ்விய மங்கள தேஜோரூப வடிவங்களாய்ச் சுகளீகரித்தே அனுபவ வேத்யமாய் ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும். அகரமானது தானேதனிதும் ஆகாராதி வடிவங்க ளெடுத்தும் ககரமுதலிய மெய்களை இயக்குமாறுபோல் நிஷ்களாதிதமாயுள்ள பரசிவமும் எண்ணிறந்த அருட்கோலங்களைத் தாங்கி சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யியக்கும். இவ்வருள் வடிவங்கள் யாவும் மலரஹிதமாதலால் அப்பரசிவமே யென்றும், அதன்தயாமூலம் வெளிப்பட்ட தடஸ்த வடிவங்களென்றும் வேதம் பன்முறை முழக்கும். “நிறுத்துவன் நினைந்த மேனி நிம்மல னருளி னாலே” என்னுஞ் சிவஞானசித்தி செய்யுநுக் கிணங்க சுவேதாசுவதரோப நிததமும் “பரால்ய சக்தீர் விவிதைவ க்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல கீரியாசு=அவனது சத்தி பரையெனவு ம், பலவகையாகவுங் கேட்கப்படுகின்றது ஆயினும் (தாதான்மியமாய்) இயற்கையிலமைந்தது ஞானமும் பலமும் கிரியையுமாம்” என்று கூறியிருந்தது. ஈண்டு துரியசிவம் கொள்ளுந் திருமேனியாவும் அவரதுசக்தியே யென்பதுதெள்ளித் திற்பெறப்பட்டது. அதனால் அசிவம் உருவம், அருவம், உருவருவம் எனமுன்று திருமேனியுமாகலாம். அல்லது அம்மூன்றிற்றனித்தனியொவ்வொன்று மாகலாம். உருவமென்றபோது அதனை அருவமென்றே சாதித்தல் கூடாமை. அருவமென்றபோது உருவமென்றே சாதித்தல் கூடாமை. உருவருவமென்றபோதும் அவ்வாறேயாம். ஆதலாற்றான் சிவபரம்பொருள் கொள்ளுந் கோலங்கள் யாவும் சிற்கனமென்று வைதிகசைவமொப்பி அப்பரம்பொருளுக்குத் தடஸ்தம் சொரூபம் என்னும் இருதிற விலக்கணங்களாயுங் கூறியிருக்கின்றது. இதனால் அவ்வைதிகசைவமொன்றே துவிதமாகவும், அத்துவிதமாகவும், விசிட்டாத்துவிதமாகவும், இம்மூன்றுக்கும் அதீதமாகவும் அவ்வவ்வயத்துக்குத் தக்கபடி பிரகாசித்தொளிரும்.

(௩௭)

நிச்ச, அப்பரம்பொருள் பலவடிவங்கள் தரிக்கினும் அதற்கியையிலுள்ள சொரூபவிலக்கணமாவதுதொழில், குணம், இச்சை, வெறுப்பு விகாரம் ஒன்று மில்லாத சுத்தசைதனனிய சொரூபமே சுபாவமாகவுடையதாகும். அதனை விரிக்கின் முயற்கோடுபோல காணப்படாத அரூபமூன்று. பிரபஞ்சத்தி லுண்டான வடிவங்கள்போல அதுவிதுவென்று சுட்டியறியப்படும் ரூபமூன்று. சித்தாகிய ஆன்மவர்க்க

இவர்களது திருமேனிகளே பிரமசொருபமாயின் இவற்றின் சாக்ஷா
 த்காரமன்றி முத்தி வேறுண்டென்பது பெறப்படமாட்டாது. படை
 தாகவே இந்த சாக்ஷாத்காரமே பிரமாநந்தாநுபவ நிலையாகவேண்
 டும். அப்படிக்கின்றி இம்மூவர்களையும் ஜீவர்களென்று வேதம் ஒது
 க்கினமையால் இவர்களது பதங்களெல்லாம் பாரதந்திரிய துக்கக்க
 ளஞ்சியங்களே யன்றி சிறிதேனுந் துயரமணுகப்பெருத சுத்த பா
 மானந்தாநுபவ சாம்ராஜ்யமான மோட்ச மல்லவாம். அவைகளை
 யடைந்தவர் பூலோகத்துக்கு மீள்வாராயினர். மீளாத விடமே அத
 னினும் மேலானதன்றோ. ஆதலின் “மாலயஞ் சந்திரனாய் வாழுவ
 தாய் மாளுவதாஞ்-சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்” என்றுகண்
 ணுடையவள்ளலாரும், “விதியார் படைப்பு மரியா ரளிப்பும் வியன்
 கயிலைப்-பதியார் துடைப்பும் நம்பா லணுகாது பராநந்தமே-கதியா
 கக் கொண்டு” என்று திருவெண்காட்டடிகளும் சிவப்பிரசாத மெய்
 தினோர்களது தன்மையை விதந்தோதி யருளினார்கள். ஆயின் புன
 ராவர்த்தியில்லாத மோட்ச லோகந்தான் யாதெனின், பிரம விஷ்
 ணு ருத்திரலோகங்களுக் கதீதமாய் சுத்தமாயா புவனமாய் அதர்வ
 சிகையில் பிரணவத்தின் நான்காவது மாத்திரையின் ஸ்தானமாய்ப்
 படிக்கப்பட்ட மகாகைலாசமென்னும்சோமலாகியசிவபுரமாம். இது
 வே ப்ரஹ்மலோகமென்றும் கூறப்படும். இதை யடைந்தவரது தன்
 மையைச் சாந்தோக்கியோபநிடதமானது “ப்ரஹ்மலோக ஸ்திபத்
 யதே நசபுனரா வரீந்ததே நசபுனராவரீந்ததே=சிவலோகத்தை
 யடைந்தவன்மீளப்பிறக்கின்றானில்லை. மீளப்பிறக்கின்றானில்லை” எ
 ன்று கூறிற்று. இந்தஉபநிஷத்தின் பொருளையே முனிவேந்தராகிய
 வியாசபகவானும் “அநாவ்ருத்தீஃசப்நாதநாவ்ருத்தீஃசப்நாத்=மீள
 ப்பிறப்பதில்லை மீளப்பிறப்பதில்லை.” என்று தமதுவேதாந்தகுத்திர
 த்து இறுதியத்தியாயத்து இறுதிப்பாதத்து இறுதிச்சூத்திரத்திலே
 இருமுறை யடுக்கிக் கூறினர். எம்மை யாட்கொள்ள வெழுந்தருளி
 வந்தமணிவாசகப்பிரானும் “வானவூர் கொள்வோம் நாம் மாயைப்ப
 டைவாராமே”-எனவும் “அண்டர்நா டாள்வோம் நாமல்லற்படை வா
 ராமே” எனவும் திருப்படையெழுச்சி என்னுந்திருப்பதிகத்தில்திரு
 வாய்மலர்ந்தருளினார். பகவந்தீதையிலும் இந்தச் சிவபுரத்துச் சிறப்
 பினை, “தமேவ சரணம் கரீசஸர்வ பாவேந பாரத தத்பரஸ்தா
 த் பராம்சாந்தீம் ஸ்தாநம் ப்ராபஸ்யஸி சாஸ்வதம்=அவரை
 யே சகலமான தன்மையாலும் சரண மடையக்கடவாய்-அந்த ஈசுவ
 ரனுடைய அநுக்கிரகத்தாலே சர்வோத்தமமான சாந்தியையும் சாசு

விதமான ஸ்தானத்தையும் அடைவாயாக” என்று படர்க்கைப்பொருளைச் சுட்டி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ச்சனனுக்கு உபதேசித்தருளிநூர். ஈண்டு குறித்த ஸ்தானம் பரமபதமென்றால் இழுக்கென்னையெனில், பரமபத நாதனான ஸ்ரீ மந்நாராயணன் கற்பந்தோறும் பூமியில் அவதரிப்பதால் அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் பதவி மீளாப்பதவியெனல் பொருந்தாது. ஸ்ரீ மத் உமாசமேத பரமசிவம் பக்தர்கள் மனங்களிக்க ஆங்காங்கு ஆவிர்ப்பவிப்பதன்றி எங்கும் பிறப்பதின்மையால் அவரது திவ்விய லோகமாகிய சிவபுரமே என்றும் பிறப்புப்பிணி வந்தெய்தப் பெறாத சாசவித ஸ்தானமாம். அந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தவர்களுக்கும் மகாசங்கார காலமெனப்படும் மகாப் பிரளயகாலத்தில் விதேக கைவல்லியமாகிய பரமுத்தி சித்திப்பது நிண்ணமாதலால் அதுவே மோட்சபதமென்று சொல்லப்படும்.

என்னை! தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் “தாம்வீழ்வா ர்மென்றோட் டியிலினினிதுகொ, ருமரைக் கண்ணு னுலகு” என்று திருக்குறளிற் கூறியிருத்தலால் செங்கண்மாலுலகமே பேரின்ப வீடெனவும், அவ்வீட்டுத்தலைவனே பரம்பொருளெனவுங் கொண்டா ல் குற்றமென்னையெனின் அதுகூடாது. தீவினை நல்வினை யென்னும் இரண்டனுள் தீயனவொழிந்துழி நல்லன பொருந்துதலும், அதுவு மொழியுங்கால் இறைவனருள் கூடுதலும் உலகத்தில் பிரத்தியட்சம். ஆதலின் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும்மூன்றனுள் இம்மையிலனுபவிக்கும் இகலோக விற்பத்துக்கு மாறும் மறுமையில் நுகரும் பரபோகத்தையே அவ்வுலகு குறிக்கின்றமையின் அது பேரின்பவீடாதல் செல்லாதாம். வீடு என்பது விடுதல் என்னும் பொருளைத்தருதலால் செங்கண்மா லெழுந்தருளி யிருக்கும் உலகத்தைப்பற்றுதல் விமலஞாநந்த வீடாகாது மறுமைப்போகத்தை அநுபவிக்கும் உலகங்களிற் சிறந்ததாமென்பதே யமைவுடைத்து. ஆதலினன்றோ “அருளபெற்றவர்க ணித்தவுருவத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தியெனிற்பெறும்பதமே யிதுவும்-இனாதுநிலை யிதுதானுங்காயமுண்டே லிருங்கண்ம மாயமலமெல்லா முண்டாம்” என்று பதமுத்தியைத் தூஷித்துரைத்தது சிவஞானசித்தி. ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகளும் “சாலோக மாதி செனக்கியமும் விட்டநம்பால் - மேலான ஞானவின்பமேவுநா னெந்நானோ” என்று வற்புறுத்தியருளிநூர். (சு0)

பூவரென்றே யெம்பிரானோடு மெண்ணி=சாக்ஷாத் சர்வேசுவரனாகிய சிவபெருமானைத் திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனாக வெண்ணி. ஸ்ரீகண்ட சரீர சரீரியாய் விளங்கும் பரமேசுவரன் பிரமவிஷ்ணுருத்

திரர்களைத் திஷ்டித்துநின்றகொண்டு அவரவர்கள்தொழில்களைநடாத்துகின்ற முறைமையினால் அவரவராய்த் தியானம் பண்ணப் படுவானன்றி அவர்களுடனே யொருவனாகவெண்ணப்படுவா னல்லன். பிரமனுக்குச் சிருட்டித்தொழிலும், விஷ்ணுவுக்குக் காத்தற்றொழிலும், உருத்திரனுக்குச் சங்காரத்தொழிலும் சாத்திரங்களிற் சொல்லப்படினும் உருத்திராதிட்டானமே ஏனைய ரிருவரிடத்தும்வியாபித்து யாவும் நடாத்துகின்ற தென்பது வேதமுடிகளின் தாற்பரியம். “கார்யம் விஷ்ணுர்கீரியாப்ரஹ்மா காரணந்தும்ஸோகீவரஃ=காரியம் விஷ்ணு,கிரியைபிரமா, காரணன் மகேசுவரன்” என்றுருத்திரஹ்ருதயோபநிடதமும், “பராந் பரதரோ ப்ரஹ்மாதத்பராந்பரதோஹி:- தத்பராந்பரதோ ஈசு:தல்மா துல்யோதி:கோநஹி:=பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளவர் பிரமா-அவருக்கு மேலாயுள்ளவர் ஹரி-அவருக்கு மேலாயுள்ளவர் ஈசர்-அவருக்குச் சமானமானவரும் துல்யரும் ஒருவருமில்லை” என்று சரபோபநிடதமும் கூறுகின்றன. இதனால் உருத்திரமூர்த்திக்கு அடங்கினவர் மற்றிருவரென்பது சித்தமாயிற்று. இந்த ஈசராகிய உருத்திரரையே பிரம விஷ்ணுக்களோடிகூட்டுவதற்குப் படைக்கப்பட்டவரென்றும், ஜகஜ்ஜன்மாதி காரணரல்லரென்றும், த்யாதா வென்றும், அதர்வசிகோபநிடதமானது வரையறுத்தது. “முறையிடுமாயின், மூவருக்கும் அதீதராகிய பரமசிவத்தை மூவரிலொரு ஈவராகச் சேர்த்துப் படித்தல் மகாபாதகமாம். ஆதலினனரே “ஒதர நுண வித்தகரை மூவரி லொருத்தரென வோதியிடுமற்பமதியிர்” என்பன்று திருவருணைக் கலம்பகமும் “மூவா முதலா முதல்வனைவியு மூவுலகிற்-சாவார் பிறப்பார்க டங்கனையுந்- தேவாக, வொக்க நீமேனவாருக் கல்லவோ வேரேழு மிக்க நரகம் விதித்தது காண்” என்ற மூரீ இரட்டையர் தைவீகவுலாவும் விசதப் படுத்தின, அன்றியும் பித்திருக்குவேதமானது பரமசிவனை வேறு தேவர்களுக்குச் சமமானவையாவது கீழாயாவது கருதித்தொழுதல் உருத்திரகோபனேதுவென்று “மாதோநூந்ரஃ” என்றற்றொடக்கத்துவசனத்தில் உண்மை நிறுவியது. ஆயின் வைதிக சைவரென்று சொல்லப்படும் சகல சமயாதீதாத்துவித சித்தாந்தைசுவர்கள் சங்கார கர்த்தாவாகிய உருத்திரமூர்த்தியைக் கடவுளாக வழிபடுத லில்லையோ வெனின் உண்மைகூறுதும். இந்த உருத்திரர் பந்தம் நீங்கி முத்திபெற்ற கடவுளாதலால் பரசிவத்துக்குரிய வெல்லாப்பெயரும், வடிவும், தொழிலும் ஏற்று வேதாகமங்கள் முதலியவற்றை அறிவுறுக்குங் குரவராய், அயன்மா விருவருக்கும் மேலாய்ச் சைவத்தினெய்தி சடியதீகைபெற்

றோரால் வழிபடுங் கடவுளராயினரன்றி “வில்வாதிக்கோருந்ரோ ம ஹர்ஷி=விசுவத்தைக் கடந்தவர் உருத்திரர் மகரிஷி” என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கொண்டாடியவிசுவசேவியராகிய துரியமூர்த்தியல்லர். இதனால் சித்தாந்த சைவத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரதத்துவப் பொருளாயுள்ளார் இன்னொரென்பது தெற்றென விளக்கப்பட்டது.

அல்லனும், பாரதம் அநுசாஸனிக பர்வத்தில் சிவபெருமான் தனது வலப்பாகத்தினின்றும் உலகத்தைப்படைக்கும் பொருட்டு பிரமனைச் சிருஷ்டித்தாரென்றும், இடப்பாகத்தினின்றும் உலகத்தைக் காக்கும் பொருட்டு விஷ்ணுவைச் சிருஷ்டித்தாரென்றும், யுகத்தின் முடிவில் சங்காரத்தின் பொருட்டு உருத்திரனை யந்தப்பிரபுவே சிருஷ்டித்தாரென்றும் பொருள்பட “ஸோஸ்ருஜத் தகஷிண தங்காத் பிரஜீமாணம் லோகஸம்பலம்-வாமபார்சீவாத் ததாவிஷ்ணும் லோகரக்ஷார்த்த மீகீவர-யுகாந்தே சைவஸம்ப்ராப்தே நூத்ரம் பிரபு ரதாஸ்ருஜத்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் வேத சம்மதமாகிய நான்காவது தெய்வம் சிவபெருமா னென்பதே முடிந்த கருத்தாம். இவ்வாதேசிவபுராணங்களெல்லாம் அயனரியரன் என்னும் மும்மூர்த்திசீயையும் விளக்கி அவர்களைத் தமதாணையின்வழிந ாத்தும் பரசிவனையும் விளக்குதலின் அந்தப் புராண சரித்திரக் கட்டுரைய மூர்த்திகள் நால்வரென்பது வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே தேவார திருவாசகமும் மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் ஒப்பியுள்ளன. விஷ்ணு புராணங்களோ அயனரனாகிய இருவர்களை மாத் திரம்விளக்கி விஷ்ணுமூர்த்தியையும் விளக்குதலின் அந்தப் புராணசரித்திரங் கட்டுரைய மூர்த்திகள் மூவரென்பதே வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே ஆழ்வார் பாடல்களும் சம்மதித்துள்ளன. இதனால் ஆழ்வார்பாடல்களைத் தும் விஷ்ணுபுராணங்களிற் கூறிய முடிபையே எடுத்தாண்டதென்றும், சதுர்த்த வாச்சிய மூர்த்தம் விஷ்ணுபுராணங் களில் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை யென்றும், திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி எஞ்ஞான்றும் அம்மூர்த்தமுடையா ராகாரென்றும் ஏற்பட்டது. வேதம் எப்படி நான்குமூர்த்திகளையும் விளக்கி முடிவில்நான்காவது மூர்த்திக்கேபரத்துவம் நிரூபித்ததோ, அப்படியே புராண திகாசங்களும் நிரூபித்தமையால்வேத புராண திகாசங்கள் யாவும் சத்தியமாகச் சிவபரத்துவபோதக உண்மைநூல்களென்பதே துணிபு. இவ்வுண்மையினை யறியாதார்சிவபுராணங்களிற் சிவனுக்கும் விஷ்ணுபுராணங்களில் விஷ்ணுவுக்கும் முனிவர்கோ

மானுகிய வியாசர் பரத்துவங்குறி குழப்பி வைத்தாரென்று மயங்கி
நிற்பர். அந்த வியாசபகவான் அந்தந்த மூர்த்தியை வழிபடும் பக்கு
வர்களுக்கு அன்பு முதிரும்படியாக வேதம் எப்படிக்கூறிற்றோ அப்ப
டியே கூறினாரென்றி குழப்பி வைத்தனரல்லர். கீழ்ப்பட்டாரை நோ
க்கி மேற்பட்டாருக்குப் பரத்துவங் கூறுதல் சாத்திர சம்மதமாதலி
ன் புராணங்களின் பிராணனை யறிதலே அறிவுடையோர் செய்கை
யாம். அக்கினிபுராணம், சூரியபுராணம், பிரமபுராணம் ஆகிய வி
ஷயங்களைச் சொன்னதுபோல் விஷ்ணு புராணத்தையும் சிவபுராண
த்தையும் வியாசர் சொன்னமையால் அவைகளைக் கொண்டேவிஷ்
ணுமூர்த்திக்காவது உருத்திர மூர்த்திக்காவது முடிவான பரத்துவ
ங் சாதித்தல் சிறிதும் ஒவ்வாத காரியமாம். அவர்களைப் பரப்பிரம
மாகச் சொன்ன சுருதிவசனங்கள் “அந்நம் ப்ரஹ்ம”, “மநோப்ர
ஹ்ம”, “விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம”, “ஆதித்யோப்ரஹ்ம” என்றற்றொ
டக்கத்து வாக்கியங்களோடே இனம்பெறு மென்பதற்குயாதும் ஐயு
றவில்லை. இத்திற முண்மைப்பொருள் சற்குரு கடாட்சமும் சக்திந்
பாதமும் இல்லாதார்க்கு விளங்குதல் மிகவரிதாம். (சுக)

கந்தோடு காட்டிடை நாடக மாடி=பேய்களோடு சுகொட்டி
னிடத்து நடனஞ்செய்து. சுகொடாவது ஊருக்குப் புறத்திலுள்ள பு
றங்காடாம். இதில் பூதங்களும், பேய்களும், பிசாசுகளும் வாசஞ்செய்
யும், இவைகளெப்பொழுதும் ஜீவர்களை யிடர்ப்படுத்தி வதஞ்செய்வ
தையே தொழிலாகப் பூண்டிருக்கும். மகாசமுத்திரத்தின் ஜலமான
து பிரவாகங்கொண்டு கரைநடந்து போகாவண்ணம் அசசமுத்திர
த்தின் மத்தியிலுள்ள வடவைத்தீ அப்பெரும் வெள்ளத்தைக் கிர
கனஞ்செய்து நிற்பதுபோல் பரமேசுவரனும் எண்ணிறந்த வுர்ச
ட்டாறும் அடித்துள்ள எண்ணிறந்த சுடலைகளில் வசிக்கும் பூதம் பே
ய் பிசாசுங்கள் உரம்புகடந்து சென்று சர்வப்பிராணிகளையும் இடர்ப்
படுத்தாதபடி அவைகளுக்குத் தலைவனான மயானருத்திரனை யதிவ்ஷ
டித்து அவைகளோடு நடனஞ் செய்யாநிற்பன். “சங்கரோ பகவா
நுந்யோ ராகஷி ஸகல ப்ரஜை பகவானும் ஆதித்தியருமான சங்
கரர் சகலப்பிராணிகளையும் எட்சித்தார்” என்று சரபோபநிடதமும்,
“யஜ்மாந் லோகா நீசத நசநீபி= எவர் இந்த லோகங்களை யெ
ல்லாம் நியமன சக்திகளிலுலே ஆளுகின்றார்” என்று சுவேதாச
கதரோபநிடதமுஞ் செப்பியவாறு எல்லாப்பிராணிகளையும் இரட்சி
ததல் சிவபெருமானுக்குரிய அருட்குணமாகும். ஆதலின் பேய்களோ
டு நடனஞ்செய்கின்றனென்று சூசிப்பிக்கப்பட்டது. இதனால் சிவ

பெருமான் லோகோபகாரமாய்ச் செய்யும் அருளுடகம் எவ்வாற்றா
னுந் தாழ்வாக வெண்ணப்படமாட்டாது. இஃ திங்மையிருக்க வேறு
பொருளாவது- பரமபதியாகிய சிவபெருமான் சர்வ சங்காரகாலத்
தில் சகல ஜீவகோடிகளையும் சர்வலோகங்களையுஞ் சங்கரித்த போ
ழ்து அவையாவும் சுடலையாய்விடும். அத்தகைய சுகோடென்னும்
மகாமசானத்தில் அப்வம்பெருமான் தானேமுதற்பெருந் கடவு
ளென்பதூஉம், தனக்கு மேலொரு கடவுளின்றென்பதூஉம், யான்
பரம் யான்பரம் என்று இறுமாப்பெய்தி யுழலும் மாலயன் முதலிய
கடவுளர் யாவரும் இடையே இரத்தழிந்தொழியும் பசுக்களென்ப
தூஉம், தானொருவனே ஆகியந்தங்கடந்த முன்னேப்பழம்பொருட்
கும் முன்னேப்பழம்பொருளாய்ளவ னென்பதூஉம், தன்னையடை
ந்து உள்ளன்போடு வழிபடும் மெய்யன்பரே லீளாமுத்திபெற் றுப்
வொன்பதூஉம்நிலைநிறுத்தும் வண்ணம்அண்டங்களையெல்லாம் எடு
த்துண்ணுங்கணங்களோடு தாண்டவம் புரிந்தருளுவன். அக்காரண
த்தால்“ஈமத்தாடி”、“சுடலையாடி”முதலிய பல அரியநாமங்கள் அ
ப்பெருமானுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. “எள்ளிருளி னட்டப் ப
யின்றொடுநாதனே” என்றமலர்மொழியின்கருத்தும் இதுவேயாம். இ
னி ஞானரத்தமாவது:—பிருதிவி முகல் நாதரீருகச் சொல்லப்பட்
டமுப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஞானாக்ஷினியால் சுட்டெரிக்கப்பட்டு
ஒழிந்துநின்ற விடமாகிய புருவமத்தி சர்வகுன்ய மயானமென்னும்
ஞானச்சுடலை யாகும். இந்தவிடம் இராப்பகலந்ததாயும், நினைப்பு
மறைப்பு ஒழிந்ததாயும், பரவெளியாய் மிருத்தலால் ஜீவன்முத்தர்க
ளனைவரும் இதையே நிலையிடமாக நித்தமும் பற்றியிருப்பார்கள்.
ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் “இராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமெ
ன் நறிந்தே” என்றும், “நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்கினக
மென்பார்” என்றுஞ்சாந்றியருளிஞர். சாதாரணமாகப் பேயானது
ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம் முதலான தொழில்களற்றிரு
த்தல்போல ஜீவன்முத்தர்களாகிய சிவஞானிகளும் பேய்க்குண மரு
வி அது, தான் என்று அபிமானிக்கப்படும் உடம்பினழகையும், அவ்
வுடம்பின் பாதுகாப்புக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் அகப்
பற்று புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றுக்களையு மொழித்து வா
னகமும் மண்ணகமும்வணங்கும்படி வீற்றிருப்பார்கள். அவர்களோ
டு சர்வேசுவரனாகிய சிவபெருமானும் எக்காலமும் ஆனந்த நடனம்
புரிந்தருளுவன். அந்நடனங் காரணமாக அப்பேரருளாளனுக்குப்
“பேயோடாடி” என்னுந் திருநாமம் அவனது எண்ணிறந்த நாமங்
களில் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜீவன்முத்தர்கள் பேய்க்குண

மருவி யிருப்பார்க்ளென்பதற்குப் பிரமாணம். “பாலரோடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே-சீலமிரு ஞானியர் தஞ் செய்கை ப ராபரமே” என்னுந் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கும், “பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குண மருவிப் பாடலிளோடாடலிவை பயின்றிடி னும் பயில்வர்” என்னுஞ் சிவஞானசித்தி செய்யுளும், “நன்பகற் க நஞ்சுந் தானார் ஞானால் லறிவேகொண்டு கொன்புனை பித்தர்பாலர் பிசர்சர்தங் கொள்கையானார்” எனனும் பரஞ்சோதிமுனிவர் பான் மொழியும், “பீளையுடைக் கண்களாற் பின்னைப் பேய்த்தொண்டர்கா ண்பதென்னே” என்னும் ஸ்ரீயாகீசப் பெருந்தகையார் திராவிடரு க்தியும் நிதரிசனமாம். (ச௨)

பவனெம் பிராநி=பவன் என்னுந் திருநாமமுடையவன் என க்குத் தலைவன். பவன்=எக்காலத்தும் எவ்விடத்து முள்ளவன். அஷ்ட டமூர்த்தத் தளில் பிருதிவி யென்னுந் தறுவில் சிவனார் பவராய் விள ங்குதலால் “புந்நில யோபவஃ” என்றருக்கேவையுறுகின்றது. சபா சரப் பொருள்க ளினைத்துந் தோன்றுவதற்கு இருப்பிடமா யிருத்த லால் யோகத்தானும், கோசங்கள் யாவும் அச்சொல்லைச் சிவத்துக் கே யுரியநாமமாகக் கூறுதலால் இடுகுறியானும், பவநாமம் பரமேச வர்ணையே குறிக்கும் யோகருட்ப்பெயராம். இப்பொருளையே சுவே தாசுவதரோபந்தமும் “தவ்விஸ்வநூபய் பவபூதஃ=அவன் விசுவ ரூபன் பவபூதன்” என்று சாற்றியது பவன் முதலிய அஷ்டநாமங் களும் (பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி, உருத்திரன், உக்கிரன், பீமன், மகாதேவன் என்பவைகளாம்) சிவனுருக்கே சிறந்தன. மென்பது யாவானும் மறுக்கவொண்ணாத் துணிபாம். அஃதெனின னெனினின், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உண்மையால் பவன் என வும், எல்லாவற்றையுஞ் சங்கராஞ் செய்தலால் சர்வன் எனவும், உ பாதிவில்லாத பரமைசுவரிய விசிட்டகுண முடைமையால் ஈசானன் எனவும், பசுபாசங்களுக்கு நாயகமா யிருத்தலால் பசுபதி எனவும், சம்சார ரோகத்தை உருகச்செய்தல் உருத்திரன் எனவும், சூரிய சந்திராதி ஓளிகளால் அடக்கப்பட மாட்டாமையால் உக்கிரன் என வும், எல்லா வான்மாக்களையும் நியாமகஞ் செய்து அவற்றுக்கு அச சமுண்டாக்குதலால் பீமன் எனவும், மகத்துவமும் பிரகாசமுமுண் மையால் மகாதேவன் எனவும் சிவனார் புகழப்பட்டனர். அதுபற் றியே ருக்கேதம் “புந்நில யோபவஃ-ஆபச்சர்வஃ-அக்நேருத்ரஃ. ஸாயுர்பீமஃ-ஆகாசஸ்யமஹாதேவஃ-ஸூர்யஸ்யோக்ரஃ-சந்தீர ஸ்யஸோமஃ-ஆத்மாதஃ பசுபதி=பிருதிவியிற் பவராயும், அப்புவி

ற் சர்வராயும், தேயுவில் உருத்திரராயும், வாழுவில் பீமராயும், ஆகாசத்தில் மஹாதேவராயும், சூரியனில் உக்கிரராயும், சந்திரனில் சோமராயும், ஆத்மாவில் பசுபதியாயும் (விளங்குகின்றார்)” என்று விளக்கிற்று. உண்மை யிவ்வாறிருக்க, அறிவுள்ளீடில்லாதசிலபாஞ்சராத் திரிகள் புராண வசனங்களுையே முக்கியப் பிரமாணமாகக்கொண்டு குணமூர்த்தியாகிய உருத்திரர்பிரமனுடைய நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய பொழுது ரோதனஞ் செய்தபடியால் உருத்திரர் என்னும் நாமம் பெற்றாரெனவும், அவர் போக்கொணாத பாப்யா யிருந்தபடியால் மீண்டும் மீண்டும் அழுதாரெனவும், அவரது பாபவிமோச னூர்த்தமாகப் பிரமமூர்த்தி பவன், சர்வன் முதலான எழுபெயர்களைத் தந்தாரெனவும் இழிவாகப் புலம்புவார்கள். அக்தோ ! இவர்களிய்வாறு பித்தறுதலால் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது யாதெனின், போக்கொணாத பாவங்களை யெல்லாம் போக்கும் பேராற்றல் உபநிஷத் விசித்தமான சிவநாமங்களுக்கே இயல்பிலமைந்ததன்றி வாசுதேவ நாமங்களாகிய விஷ்ணுவாதி நாமங்களுக்கு அத்துணையாற்றல் இல்லை யென்பதே யாம். கமலத்தண்ணல் தியான மாற்றுழி அவனதுபுருவ ராப்பண் பரசிவ வருளால் பூவையோர் பங்கன் அழுதுகொண்டு தித்த அபிநய வைபவம் கல்வி, கேள்வி, அறிவு முதலியவற்றற்றிற்சிறந்த தவல்லார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிதலே சிறப்புடைத்து. அவ்வரிய வுண்மை பிரம நிஷ்டாபர ரல்லாதார்க்கு விளங்குதல் வெகுதூர்லாம். அன்றியும் அங்நனத் தோன்றிய உருத்திரர் கிருத்திய கர்த்தா களுடன் ஒருவராகப் படிக்கப்பட்ட சங்கார ருத்திரரே யன்றி சகல சமயாதீ தாத்துவித சித்தார்த்த சைவர்கள் பரவும் துரிய ருத்திரராம் பரசிவப்பிரபு வன்று.

(ச௭)

உ - வது அறிவுறுத்தல்.

யானேதும் பிறப்பிஞ்சே னிறப்பதற்குக் கெளகடவேன் = நான் பிறவித் துன்பத்துக்குச் சிறிதும் மஞ்சேன். இறத்தலுக்கு என் செய்யக் கடவேன். பிறத்தல் துன்பம் இறத்தல் துன்பத்தினும் அறக்கொடிது என்பதனை யொருவாறு விளக்குதும். ஆன்மாவானது சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு பிதாபுசிக்கும் அன்னபானத்துடன் சென்று அவனுதரத்திற் றங்கியிருந்து பிறகு அவனிடத் துண்டாகிய சுக்கிலம் மாதாவினிடத் துண்டான சுரோணிதத்தில் பவனப்பையில் முத்தை வைத்ததுபோல் பதிநிற வயதரத்து பிராணவாயுவை வாக

ஊமாகவும் மணதை வழியாகவுங் கொண்டு சுக்கில சுரோணிதத்தி
 னறலைப்பிலே பதியும். அங்ஙனம் பதிந்து கனமத்துக்கீடாக மூன்ற
 னைக்கோடி யுரோமத் துவாரமும், எழுபத்திராயிர நாடியும், வாயு
 னிற் பிரதானமான தசவாயுவும், நவத்துவாரமும், எண்சாணுடம்பும்,
 எழுவாயுவும், ஆறுதாரமும், ஐந்துபொறியும், நாலுகரணமும், மூன்று
 மண்டலமும், இரண்டுவினையும், அவையிற்றை யொன்றெனப் போ
 ர்த்த புறத்தோலுமாக ஸூகிரிக்கும். அப்படி ஸூகிரித்து மாதாவின்
 கருப்பாசயப் பையில் நாளுக்குநான் அவயவங்களெல்லா முண்டாய்
 ஒருவடிவாகத் திரளும். பிறகு தாய்புசிக்கு மாகாரத்தை அறுசுவை
 யடைவாக நாபிக்குத்திரத் துவாரா வேற்றுக்கொண்டு அந்த அன்
 னரசத்தின் மிகுதியாலே அந்தக்கரணங்க ளுண்டாக அவற்றால் சுக
 துக்கங்களை யதுபவிக்கும். பிறகு பூர்வ ஜன்மங்களிற் செய்த புண்
 னிய பாவங்கள் புத்தியிற் சொற்பனம்போல் வந்துதோன்ற அக்க
 ணமே சுழிமுனை நாடி யடைபபட்டு இடைகளையும் பிங்கலையுந் திற
 க்க பிராணவாயுவு பிரவேசித்து மேல்நோக்கி நாசித் துவாரங்களி
 னாலே நாளொன்றுக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசமாக
 வுச்சாரணஞ் செய்யும். அக்காலத்தில் தானடைந்துள்ள கருப்பவா
 சம மிகவும் இழிவானதென்றும், அதனால் மிக்கவேதனையே யுண்டா
 கிற்றதென்றும், கர்ப்பத்தினின்றும் பிறந்த போழ்தே சாக்ஷாத் சர்வே
 சுவரனுடைய திருவருளால் ஞானாசிரியன் திருவடியடைந்து எக்கா
 லத்திலும் அழிவில்லாது நித்தியமாய் விளங்கும் சிவசாக்ஷாத்காரம்
 பெற்று அவலமாகிய பிறவிப்பிணியை ஒழித்துவிடக் கடவேனென்
 று விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும். இக்கருத்தையே கர்ப்போபநிடத
 மானது “யத்யோந்யாம் ப்ராழ்ச் யேயம் ப்ராபந்த்யே பரமேச்வரம்
 பார்க்கம்பசுபதீம்நந்தீரம் மஹாதேவம் ஜகத்தந்ரும்=யோனியை வி
 ட்டு வெளிவருவேனாயின் பரமேசுவரனுட், பார்க்கனும், பசுபதியும்,
 ருத்திரனும், ஜகத்கருவுமான மகாதேவனைச் சரணமடைவேன்”
 என்று புகன்றது. இவ்வாறு விசாரித்துக்கொண் டிருக்கும்போழ்தே
 கருப்பாசயப்பை யுறுத்துதலினால் பெரிய கற்பாறையின் கீழ் அகப்
 பட்டா நெருவன் நெருக்கப்பட்டு துயர மடைவதுபோல் மிகவுந்
 துயரமடைந்து உளமழிந்து சோரும். அன்றியும் கருப்பாசயத்து நீ
 ராகிய வெள்ளம் மீக்கொண்டு நிற்கையினால் சமுத்திரத்தில் மரக்க
 லத்தினின்றும் வீழ்ந்தமிழ்ந்தினவன் துயர மடைவதுபோல் துக்கி
 த்துப் புத்திமயங்கி யிருக்கும். மேலும் தாயின் உதராக்கினி சுடுகை
 யினால் நெருப்பினின்று நீங்காம லிருக்கின்ற இருப்புக் குடத்தில்
 வைக்கப்பட்டவன் துயரமடைந்து ஆவிசோர்வதுபோல் துன்புறும்.

இதுவுமல்லாமல் இருப்புகியைக் காய்ச்சி சரீரத்தில் தொளைத்திடப் படுபவன் அடையும் துன்பத்தைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு துயர மடைந்து அழுந்தும். இவ்வாறு துயரத்திலழுந்தி பீதியடைந்து மெய்யமறந் திருக்கின்றபோது மூப்பத்திரண்டு தூறியிரத்து நாற்பதினாயிரம் சுவாசங் கழிந்து உதரகன்மந் தொலையவே தாயினிடத் துண்டான பிரகடவாய்வு பிரவேசித்து உடலை மடக்கித் தலைகீழாகத் தள்ளும். அப்பொழுது ஆன்மாவானது தன்பலமெல்லாங் கெட்டு மிகவும் மயக்கமடைந்து முன்னெண்ணியிருந்த நல்ல நினைவுகளை யெல்லா மொழித்து ஆலையிலே நெருக்கப்படுங் கரும்புபோல் தாயின் யோரித்துவாரத்தில் நெருக்கப்பட்டு சரீரத்துடன் பூமியில் விழும். பிறவித் துன்பம் இவ்வாறு பயத்தை யுண்டிபண்ணுதலால் மேற் சொன்ன கெர்ப்போபந்தமானது “கர்ப்பவாஸே மஹந்துக்கம் கர்ப்பவாசமானது மசத்தாகிய துக்கம்” என்று வற்புறுத்தியது.

இனி இறத்தல்துன்பமோ இதனினும் எண்மடங் கதிகமாம். அதனைச் சுருங்கச் சொல்லின் ஐம்பொறிகளும் அறிவுழிந்து சரீரஞ் சஞ்சரிக்காமல் கிடையாய் விழுந்து கிடக்கையில் ஆன்மாவானது தனக்கெதிரிலுள்ள பொருளையும், பூவையும், பூவையரையும் நினைத்து நினைத்து இனியிவைகளை யறுபவிப்பார் யாரோவென்றும், இவைகளை விட்டுவிடுங்குங்காலம் நமக்குவந்து வாய்த்ததே யென்றும், நாம் நமதுநமது என்று அதிகமாய் அபிமானம் வைத்திருந்த இவை யாவும் இப்பொழுது அந்நியமாயிற்றே யென்றும், பார்த்தன்வாயிற் பற்றிய தேரையைப்போல் கலக்கங்கொண்டு துயரமடைந்து ஆவியே சோரும். அன்றியும் தனக்கென ஒருறிவுமில்லாமல் செய்கையற்று பிராணன் மாத்திரம் நிற்காதிருக்குந் தருணத்தில் முதல் முதல் கெடுவது நேத்திரமாதலால் கண்பஞ்சடையும். முதல் கண்கெடவே ண்டிய காரணம் யாதெனின் ஆன்மாவானது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளினும் ஒப்பநிற்பினும் கண்ணிந் திரியத்தைப்போல் மற்ற இந்திரியங்கள் சேய்மைக்கண் ணுள்ள விடயங்களை வியாபித்தறிய மாட்டாது தம்மாட்டு வந்த விடயங்களை யே அறிகையாலும், கண்ணிந் திரியமோ தன்னிடத்து வந்துற்ற விடயங்களுக்கும் தூரத்திலுள்ள பொருள்களுக்கும் அறிதலாலும், எல்லா வுறுப்புக்களிலும் கண்ணே பிரதானமாயிருத்தலாலும் முதல் முதல் கெடுவது கண்ணிந் திரியமாகும் இவ்வாறு கண்கெட்டுப்பஞ்சடையிலே அருகிலுள்ளோர் வடிவம் தனக்குப் புலப்படாது. புலப்படாதாகவே அவர்களை மீளவும் பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவா தன் னு

ள்ளத்தின்கண் ணதிகரித்தெழு விழித்து விழித்துப் பார்க்கும். அங்
 னனம் பார்த்துந் தன்னெண்ணம் நிறைவேறப் பெருமையினால் ஓல்
 லுற் றழுந்தும். பிறகு காது செவியுபெடும். படவே அவர்கள் பேசும்
 வார்த்தைகள் தனக்குக் கேளாத. பிறகு பரிசுவுணர்ச்சி கெடும். கெ
 டவே அவர்கள் செய்யும் உபசாரங்கள் தனக்குத் தெரியாது. பின்
 னர் நாவிலுந்து போகும். போகவே அவர்களைத் தான் அழைக்கக்
 கூடாமையாகும். பின்னர்நாசியில் கந்தவுணர்ச்சியுறும். அறவே அவ்
 ர்கள் தனக்குக் கொடுக்கும் வஸ்துக்கள் இன்னவை யென்று அறிய
 க் கூடாமையாகும். இவ்வாறு இய்வைம்பொறியும் ஒன்றன்பின்
 னொன்றாகக் கெடுவதன்றி ஐயமேலிடுதல் முதலிய அபாயங்களால்
 ஏககாலத்தில் புலவீர்தி அறிவழிந்துகெடுதலுமுண்டு. அப்பொழுது
 ஆன்மா படுந்துயரம் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. ஆகவே “பட்
 டிடப் படுத்துயர் பகாற் பாலதோ” என்றும். “மரிப்பதி னருந்துயர்
 மதிக்கின் மற்றிலை” என்றும் சிவதருமோத்தரங் கூறிற்று. ஆளுடை
 யடிசுளும் “சாதல் சாதல் பொல்லாமை” என்று மரணவேதனை
 யின் கொடுமையை யாவரும் நடுக்கங் கொள்ளக் கூறியருளினார். இ
 ன்தக்கொடிய மரணவேதனையையும், தேக அநித்தியத்தையும், ஆன்
 மாவின் சுதந்தர ஹீனத்துவத்தையும், யாதாமொருவர் தனிமையாயி
 ருந்து சிறிது சிந்தித்துப்பார்க்கின் உடனே உயிர்க்குறுதியைத்தேடி
 ச் கொள்ள யாதோரையமு மிராடுதன்பது திண்ணம், திண்ணம்.

வாழ்த்துவதும் வாழ்வார்க டாழ்வாழ்வால் மனநின்பால்
 நாழ்த்துவதுந் தாழயர்ந்து தம்மையெலாந் தொழுவேண்டி =
 பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் உன்னைத்துதிப்ப
 துந் தாம் செல்வப் பெருக்கோடிருந்து ஈகவாழ்வு வாழும் பெருட்
 டே. மனத்தையுன்னிடத்துப் பதியச் செய்வதுந் தாமுயர்வடைந்து
 தம்மையாவரும் வணங்க விரும்பியே. இதனால் எப்படிப்பட்ட உய
 ர்ந்த தேவர்களாயினும் சிவபெருமானைச் சித்தசுத்தியுடன் திரிகர
 ணங்களால் ஆராதனைசெய்தாலன்றி அரிய ஐசுவரியங்களையும் சுறி
 லாப் பதங்களையும் அடையமாட்டார்களென்பதுநிரூபிக்கப்பட்டது.
 அன்றியுஞ் சிவாராதனையே மற்றெல்லா வாராதனங்களினுஞ் சிறந்
 ததென்பதூஉம், மிகமேலான தென்பதூஉம் நாட்டப்பட்டது. “நவ
 கிரியே மருதோ மர்ஜயந்த- ருத்ரயந்தே-ஜநிமசா ருசித்ரம்பதம்
 யந்விஷ்ணோநுபமஸ்ய தாயதே” என்றற் றெடக்கத்தருக்கவேதவ
 சனத்தில் சமஸ்ததேவர்களும் ரௌத்ரமாகிய சிவ்விங்காராதனத்தா
 ல் தங்கள் தங்கள் ஐசுவரியங்களை யடைந்தார்களென்றும், விஷ்ணு

வானவர் சிவபூசைசெய்தே பரமபதவாழ்வு எய்தினாரென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்னும் அடியிற்குறிக்கும் பிரமாணங்களும் இவ்வுண்மையினை உலியுறுத்தும்:— “உண்ணுருந் தண்டுழாய் மாயோ லிறுமாப் பும், அண்டர்தொழ வாமுன்னிறுமாப்பு மாலால-முண்டவனைப் பூசித்தபேரென் றுணர்ந்திலையால்” (திருவிளையாடற்புராணம்). “வானமேத்த யான் வைகுந்த வாழ்வு பெற்றதுவும், ஞான நான்முகன் சத்திய வுலக நண்ணியதும், ஏனை விண்ணவர் தத்தம வாழ்க்கை யெய்தியதும், ஆனுயர்த்தவ னருட்குறி யருச்சனைப் பயனால்” (காஞ்சிபுராணம்). “குடங்கை நீரும் பச்சிலையு மிவொர்க் கிமையாக்குஞ் சரமும்-படங்கொள் பாயும் பூகணையுந் தருவாய் மதுரைப்பரமேட்டி” (திருவிளையாடற்புராணம்). இதனால் உயர்ந்தபடியிலுள்ள பெருந்தேவர்கள் பதங்களினைத்தையும் ஆரணத்து அந்நியமிலாச் சிவார்ச்சனையே தருமென்பது சருதி சம்மதமாம். (சங்)

நாயடியேன்-பாழ்த்தீர்ப் பறுத்திலொன் யானுமுனைப் பரவுவனே= நாடடியேனாகிய யானும் பாழாகிய பிறவித்தலையைச் சேதிக்கும் பொருட்டு உன்னைத் துதிக்காநின்றேன். தேவர்களினையும் தாமுயர்ந்து தம்மை யாவருந்தொழும்வண்ணம் உன்னைத் துதித்தால் நானொருவன் கொடிய ஜனனமரண சம்சாரத்துக்குப் பயந்து அது நீங்கும்பொருட்டு உன்னைச் சரண்புகுந்து உன்னையே துதிக்காநின்றேன். அயன் அரி. அரன் முதலிய தேவர்க ளனைவரும் கொடிய பவப்பிணி யனுகப்பெற்றவர்க ளெனவும், அவர்களும் வெல்லக்கூடாத அப்பினியை யகற்றுவன் தேவதேவனாகிய சிவபிரானெனவும் இதனால் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அன்றியும் அச்சிவபிரானேமேற்படி தீப்பிணி யற்றவனாகலின் அப்பினியினின்றும் நிவர்த்தி செய்விக்கும் பேராற்றல் அவ்வெம்பெருமானுக்கே இயல்பி லமைந்ததென்பது உம், ஜனனமரணப் பிணிப்புண்டு அலைவாரைக் காத்தல் அபினியால் வருந்தும் மற்றவராகிய அயனாகிய வாய்லா வென்பது உம், அந்தப் பினியற்ற மும்மலரகித முக்கண்மூர்த்தியே அந்நிடத் தச்சமுற்ற முழுட்சுக்களால் வழிபடத்தக்கவனென்பது உம் நாட்டப்பட்டது. அதனாலன்றே சுவேதாசுவதரோபரிதமானது. “அநாத இதீயேவ கல்சித்புந் ப்ரபத்யதே-நுந்ரயத்தே நகத்யணமகம் தேநமாம் பாஹிநீயம்= பிறப்பில்ல யென்றே பயந்தவ னொருவன் ஒருந்ரா! உனது தென்றிசைநோக்கிய திருமேனியா துளது அதனை வணங்குவான்-அதனால் என்னை நித்தியமுங்காப்பாயாக” என்று உண்மை யறிவுறுத்தியது. ஆயின் “நாராயணத் ப்ர

ஹ்யா ஜாமதே-நாராயணத் ருத்ரோ ஜாமதே= நாராயணனிடத்
தில் பிரமா உண்டாகின்றார்-நாராயணனிடத்தில் உருத்திரன் உண
டாகின்றார்” என்று நாராயணோபநிடதங் கூறியுள்ளதே அது பசை
யற்ற மொழியோ வெனின் அற்றன்று. அடியிற் குறிக்கப்படும். உப
நிடதப் பிரமாண வசனங்களின்படி பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன்
ஆகியமும்மூர்த்திகளுக் கப்பால் பரமேசுவரனாகிய உமாநாதன் து
ரீயமூர்த்தியாகச் சொல்லப்பட்டமையானும், சுருதிகளில் ஒருவ
னையே பெற்றவனாகவும் பிறந்தவனாகவுங் கூறுவதாகப் பொருள்
கொண்டு அவைகளை அப்பிரமாணமாக்குதல் எவ்வாற்றானும் கூடா
மையானும், பிறவாத்தன்மையைத் துரீய ருத்திரனிடத்தும் பிறப்
பைக் காரிய மூர்த்தியாகியகுணருத்திரனிடத்துஞ் சேர்த்திடல் வே
ண்டுமென்பதே சர்வ வேதாந்த சம்மதமாகும். நாராயணோபநிடதங்
கூறியபடி நாராயண னிடத்துப் பிறந்தவன் அவனோடு ஒருவனாகப்
படிக்கப்பட்ட குணருத்திரனன்றி துரீய ருத்திரனல்ல-துரீயருத்
திரனுக்கு எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் பிறப்புமில்லை, இறப்பும்
லை. மற்றைக்கடவுளர்போல் ஐயந்தியுங்கிடையாது. எனவே புருஷ
வீரியாநுப் பிரவேசமும், மாதுரு கர்ப்ப வாசமும், யோநிஜத்துவமும்
சிவத்துக் கில்லையென்பதே தேற்றம். அதுபற்றியே “எல்லாப் பிற
ப்பு மிறப்புமியற்பாவலர்தஞ், சொல்லாற்றெளிந்தே நஞ்சோனேச
ர்-இல்லிற், பிறந்தகதை யுங்கேளோம் பேருலகில் வாழ்ந்துண், டிறந்
தகதை யுங்கேட் டிலேம்” என்று சைவத்திருவாளர் கட்டளையிட்
டருளினார். என்னை! பரமபதநாதனான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய
அவதார வியவகாரங்க ளெல்லாம் பிரமன் முதலியோர் செய்த பிரா
ர்த்தனைக்கு எளிவந்து ஏனையோர்போல் வினையுத் தாகாது சுவே
ச்சா மாத்திரத்தாற் செய்யப்பட்டதெனவும், அவ்வப்போது கொண்
ட மானுட பாவ முதலியவற்றால் அநர்த்தந்ரூபமாய்த் தோன்றிய
சோகம் மோகம் முதலான வெல்லாம் அந்தந்த அவதாரங்கட்கியை
ந்த அபிநய மாத்திரையேயன்றி பிறிதல்ல வெனவுங்கொள்ளலாகா
தோ வெனின், அப்படிக் கொண்டாலும் அவ்வித வநர்த்தங்கட்குஞ்
சிறிது மீடனாகாத சிவபிரான் உண்மையினை வரையறுக்க யார்தாம்.
கமலக்கண்ணனை ஜீவனென்று மற்றிருவரோடுஞ் சேர்த்து வேதம்ஒ
துக்கியபடியால் அவனது அவதாரத்திற் கொண்ட சோகமோகதாப
ங்களையாவும் அவனுக்கியல்பிலமைந்த ஜீவகுணங்களா மென்றே தெ
ள்ளிதிற்றுணியப்படும்.-அவனைப்பரம்பொருளாகக்கொண்டால்உண்
டாகு மிழுக்கினை, ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் “அல்லலாந் தொழில்ப
டைத்தே யடிக்கடியருவெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங்காக்கவருபவர்

கடவுளென்னிற், ரௌல்யைம் பிறவிலேத் தொலைந்திடா திருணீ
ங்காது, நல்லது மாயைதானும் நாணெனவந்துநிற்கும்” என்று திரு
வாய் மலர்ந்தருளினார். இனி மேற்குறித்த சுருதிவசனங்கள் வரு
மாறு:—

(ச) “ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரக்யந்தே நகாரண
ம்-காரணந்து ஸர்வைச்வர்யஸ் ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வர சம்பு ராகா
சு மத்யே த்யேயம்= பிரமவிஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் சிருஷ்டி க்கப்
பட்டவர்கள் அவர்கள் காரணர்களாகமாட்டார்கள் காரணராவார்
சர்வைசுவரிய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயு முள்ளவரே இ
ருதயவாகாயமத்தியில் தியானிக்கற்பாலர்” (அதர்வசிகோபநிடதம்)

(உ) “அவஸ்தாத் த்ரயாதீதம் துரீயம் ப்ரஹ்மஸஜ்ஜிதம்-ப்ரஹ்ம
விஷ்ணு வாதிபிஸ் ஸேவ்யம் - ஸர்வேஷாம் ஜனகம்பரம் ஈசானம் பர
மம் வித்யாத்= சாக்கிர முதலிய மூன்று அவஸ்தைகளுக்கு கஜீதரும்
துரீயரும், பிரமமென்று பேருள்ளவரும், பிரம விஷ்ணு வாதிக்களால்
சேவ்யமானவரும், சகலருக்கும் ஜனகரும், பரதத்துவ மானவரும்,
பரமருமான ஈசானரையே அறியத்தக்கது.” (பஞ்சப்பிரமோபநிடதம்)

(ஈ) “அத்வைதம் ச துர்த்தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராஜீதம்-ஏ
கமாசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம் ப்ரணம்ய= இரண்டற்றவரும், ச துர்
த்தவாச்சியரும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களைக் கடந்தவரும், உபாசி
க்கத்தகுந்த ஒருவருமாகிய ஷ்ட்குண சம்பந்நரான சிவனை நமஸ்கரி
த்து.” (பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்)

(ச) “உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம் நீலக
ண்டம் ப்ரசாந்தம்.....ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ராஸ் ஸோக்ஷரஃ
பரமஸ்வராட்-ஸயேவ விஷ்ணுஸ் ஸப்ராணஃ= உமாசகாயரும், பர
மேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், ப்ரசாந்தரும்
... (ஆகிய சிவத்தைத் தியானித்தே இருளுக்கப்பாற் செல்வன்) அ
வரே பிரமா, அவரே சிவன் (ருத்திரன்), அவரே இந்திரன், அவரே
அழிவற்றவர், அவரே பரமர், அவரே சொப்பிரகாசர், அவரே விஷ்ணு
அவரே பிராணன்.” (கைவல்லியோபநிடதம்)

(ரு) “அகாரம் ப்ரஹ்மணம் நாபௌ உகாரம் விஷ்ணும் ஹ்ரு
தயே- மகாரம் ருத்ரம் ப்ரமத்யே ஓங்காரம் ஸர்வேச்வரம் த்வாத
சாந்தயே=அகாரமாகிய பிரமாவை நாபியிலும், உகாரமாகியவிஷ்

ணுவை இருதயத்திலும், மகாரமாகிய உருத்திரனைப் புருவமத்தியிலும், ஒங்காரமாகிய சர்வேசுவரனைத் துவாதசாந்தத்திலும் தியானிக்கவேண்டும்.”

(சரபோபநிடதம்)

(சு) தஸ்யாச் சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வியவஸ்தித்-ஸப் பஹ்மா ஸசிவஸ் ஸஹரிஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்வராட்=அந்த (நாராயணரது) இருதயாக்கினி சிகையிலே பரமாத்மா வசிக்கின்றனார். அவரேபிரமா, அவரேசிவன், அவரேவிஷ்ணு, அவரே இந்நிதான், அவரே அழிவற்றவர் அவரேபரமர், அவரேசொப்பிரகாசர்.”

(தைத்திரீயோபநிடதம்)

(எ) “ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஸர்வேவாபூதஜாதயஃ-நாசமேவாநுதாவந்தி ஸலீலா நீவபாடபம்=பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களுமும், ஏனைய வெல்லாவுயிர்களும் பிறந்தழியும் இயல்பின-நெருப்பில் நீர்த்துளிபோல.”

(மகோபநிடதம்)

(அ) “ஹேயாந் விஷ்ணவாதிகாந் ஸுராந்-சிவயேவ ஸதாத்யேயஸ் ஸர்வஸம்ஸார மோசகஃ=ஹேயகுண வடிவங்களை யுடைய விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைக் கைவிட்டு சர்வசம்சார பந்தங்களை நிவர்த்திசெய்யுஞ் சிவபெருமானொருவரே (துரீயருத்திரரே)சதா தியானிக்கற்பாலர்.”

(பைப்பலாதோபநிடதம்)

(க) “ப்ரஹ்ம விஷ்ணு வீசா நேந்த்ராதிகாம் நாமரூப த்வாராஸ்துலோஹ மிதி மித்யாதவா ஸவஸாம் ஜீவஃ=பிரமவிஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் நாமரூபமூலமாய்த் தூலதேகத்தோடு வியாபிக்கின்றவர்களாதலால் ஜீவர்க ளெனப்படுகின்றார்கள்.”(நிராலம்போபநிடதம்)

(ஐ) “யஸ்யாங்கஜோஹம் ஹரிருத்ரமுக்யஃ=விஷ்ணுவையும் உருத்திரனையும் முன்னர்க்கொண்டயான் வருகுக்குப் பிள்ளையோ-எனவே, பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்று வரிசையாகப் படிக்கப்படும் நாங்கள் மூவரும் யாரிடத்தில் பிறந்தேமோ.”

(சரபோபநிடதம்)

(ஐக) “த்ரிணேத்ரம் த்ரிசுணாதாம் த்ரயாணம் ஜநகம் ப்ரபு-ம்=மூன்று நேத்திரங்களை யுடையவரும், மூன்று குணங்களுக்கு ஆதாரமானவரும், பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மூன்றுமூர்த்திகளுக்கு ஜனகருமான பிரபுவை” (பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம்)

மேற்கூறிய உபநிடதப் பிரமாண வசனங்களால் திரிமூர்த்திவெ
று அவருக்கு மேலான தூய்மையின் வேறு என்பதா஁ம், அவரேமோட்
சதாதா வென்பதா஁ம் தெற்றெனநிரூபிக்கப்பட்டது. ஆயின் பதவற்
கீதையில் ஸ்ரீ வாசுதேவன் தானே மோட்சகர்த்தா வென்று கூறியிருப்
பதோடு “எல்லாத் தருமங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னொருவனையே
சரணாகதியடை—நான் உன்னைச் சமஸ்த பாபங்களினின்றும்விடுவி
த்துமோட்சத்தை யடையும்படிச் செய்கிறேன்பயப்படாதே.” என்னு
ம் பொருள்தோன்ற “ஸ்ரீவதர்மாந் பரிந்யஜ்ய மாமேகம் சரணம்
வ்ரஜ:—அஹப்பீவா ஸ்ரீவ பாபேப்யோ மோட்சயிஷ்ய யாயி மா
கசு” என்று முடிவு படுத்தியிருப்பது என்னையெனநிற் கூறுதும்.
மேலே காட்டிய வேதாந்த வசனங்களின்படி ஸ்ரீ வாசுதேவன் மும்
மூர்த்திகளரி லொருவனா஁னும், அவனை அயன், அரி, அரன் என்
னும் மூவர்களுக்கு மேலான சதூர்த்தவாச்சிய மூர்த்தமாகச் சுருதி
கள் நிச்சயிக்காமையானும், வைணவ புராணங்கள் நான்கும் பன்னி
ரு ஆழ்வார் பாடல்களும் மூன்று மூர்த்திகளையும் விளக்கி அம்மூர்த்
திகளுக்கு முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணனே யென்று காத்தற்கடவு
ளையே குறிப்பிக்கையானும், கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய அம்மூவரை
நகாரணமென்றும், ஜீவர்களுள்ளும், பற்பல வேதவாக்கியங்கள் ஆ
ங்காங் செழுந்து ஒதுக்குகின்றமையானும், மூவரையும் கடந்த தனி
முதலே மோட்சகர்த்தாவென்பது, வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்
காநிற்கும். ஆகவே ஸ்ரீ வாசுதேவன் என்னையே வழிபடுக—வென்றது
ஆசாரியனாகிய வென்னையே வழிபடுக வென்றதன்றி விமலஞானநத்
தவீட்டையளிக்கும் பதியாகிய வென்னே வழிபடுக வென்றதமையா
து. என்னிடத்தில் அம்புலி குடியு வெம்பெருமானே வழிபடக்கட
வாய்—அல்லது என்னை அவனாகப்பாவித்து வழிபடுவாய் என்பதே உ
ண்மையான வறுதிப்பொருளாம்—“ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி=
பிரமத்தை யறிந்தவன், பிரமமே யாவான்” என்னும் வேதவசனமும்,
“இட்டனெனக் காண்பனங் னேவலரை யேவலரென்—றிட்டனே
யார் காண்பாரியம்பு” என்னுஞ் சைவத்திருவாளர் வாக்கும், இப்பொர்
ருளை வற்புறுத்தும். அல்லாமலும், “பஸ்யமேயோக மைசுவரீயம்=
நசுவர சம்பந்தமான என்னுடைய ஐசுவரிய யோகத்தை (நீ) பார்க்
கக்கடவாய்.” என்னுங் கண்ணன் வசனமே தான் நசுவரனல்ல வெ
ன்பதையும், நசுவரசம்பந்த மெய்தினவ னென்பதையுந் தெளிவாய்
தெரிக்காநிற்கும். மேலும் “தமேவ சாதீயம் புருஷப் ப்ரபந்தீயே
தீமத: ப்ரஹ்நந்தீ: ப்ரஸ்துதா புராணீ=அந்த ஆதிபுருஷனையே நா
ன் சரணமடைகின்றேன்—எந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தவர்கள் மீண்

மும் பிறப்பதில்லையோ அந்தஸ்தானம் தேடத்தக்கது.” என்னும் மீண்டும் அவனது வசனமே தான் பிரபத்தியெய்யும் அடிமை யென்பதையும், தனக்கு ஈசுவரன் அந்த ஆதிபுருஷ நென்பதையும் வெளிப்படையாக விளக்குகின்றது. ஆதலினன்றோ வேதசாரத்தை வெளியிடவெழுந்த புராணங்களும் பரசிவத்துக்கு அடித்தவரும் அவரது சத்திமயமா யமைந்தவரும் ஸ்ரீமந் நாராயணரே என்று அறைகூவி நின்றன.

அநிந்த நாதோபநிடதமும் “ஓங்கார ரதமாநுஷ்ய விஷ்ணும் க்ருத்வாது சாரதீம் - பிரஹ்மலோக பதாந்வேஷீ ருத்ராராதந ந்திபரீ” - ஓங்காரம் என்ற ரதத்திலேறி விஷ்ணுவை சாரதியாகக் கொண்டு பிரமலோகபதத்தைத் தேடிச்செல்வான் - (தூரிய) ருத்திராராதனையில் பேரன்புடையவன்” என்று புகழ்ந்தது. ஞானத்தாயா முகிய ஓளையாரும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் சிவபக்த சிகாமணியும் ஈ.பாசக சிரேஷ்டனுமாதலால் அவனுடைய கருணாபலத்தினாலே பாமசிவன் நிருவடிகளிற் பேரன்பு உண்டாகுமென்று கொண்டு “திருமாலுக்கடிமைசெய்” என்று ஆணைத்தருளினர். இதனால் சைவர்கள் விஷ்ணுவைத் தூஷிக்கின்றார்களென்னும் கூற்று முற்றும் அபத்தமாம். சைவர்கள் விஷ்ணு வாலயங்களுக்குச்சென்று ஸ்ரீவிஷ்ணு மூர்த்தியைத் திரிகரணங்களாலும் வழிபடுதல் உலகப்பிரசித்தம். பாஞ்சராத்திரிகளோ அவ்வாறு சிவாலயங்களுக்குச்சென்று சிவபிரானை வழிபடுவதில்லையாதலின் அவர்களே சிவநிந்தகர்களாவர். என்னை? சுற்படை மாடர்கள் தங்கள் கணவரையன்றி வேறுபுருஷரை நாடாதவாறுபோல பாஞ்சராத்திரிகளும் அவ்வாறு செய்கின்றார்களெனின் அது பொருத்தமின்மையென்பது காட்டுதும். ஒருவன் தன் நாயகியைப்பார்த்து நீ என்னையே சரணாகதியடைவாய், நானே உனக்கு உபாயமென்று கூறினால், நீ யென்னையொழிந்த மற்றவர்களை நிந்தனைசெய்யென்றும், அவர்களை யுபசரிக்கவேண்டாமென்றுங் கருத்தாமோ? நானே உனக்கு நாயகனாதலால் என்னையே பற்றியிருப்பாயென்றும், நீ கதியடைவதற்கு நானே காரணனன்றிப்பிறர் காரணமல்லரென்றும், பிறரை நாயகனாக நாடாதே என்றுங் கருத்தாமன்றி வேறன்று. அதுபோல் தனது சமயக்கடவுளுக்கு விரோதமாகப் பிற தெய்வங்களைப் பரதத்துக்காகப் பாவிப்பது குற்றமாகுமேயன்றி அவர்களை வணங்குவது குற்றமாகாது. தனது கணவன் வேறொரு வடிவிலுள்ளானென்றறிந்தும் அவனை நிந்திப்பது இழிபேயன்றிசிறப்பல்ல. அங்ஙனம் நிந்திப்பதால் தனது கற்புத்தன்மைக்குக் குறைவு

நேரிடுவதோடு அவனுடைய முனிவுக்கும் இலக்காகவேண்டியிருக்கின்ற தென்பது வெளிப்படை. ஆதலினன்றோ ஆழ்வார்கள் தங்கள் சமயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்திபைப் பரம்பொருளாகப் பரவினார்களாயினும் சிவபிரானையும் திருவெண்ணீற்றினையும் ஆங்காங்கு புகழ்ந்துள்ளார்கள். ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் “அருள்வடிவேழுமூர்த்தம் மவைகள் சோபானமென்றே, சுருதிசொல்லியவாற்றாலே தொழுந்தெய்வமெல்லா மொன்றே, மருளெனக்கில்லை முன்பின் வருநெறிக் கிவ்வழக்குத், தெருளின் முன்னிலையா முன்னைச் சேர்த்து யான் நெளிகின்றேனே.” என்று திருவாய்மலர்ந்நருளினார்.

நிற்க “ஸர்வதர்மாத்” என்னுஞ் சுலோகமானது பகவத்கீதையின் இறுதியிலுள்ள பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தின் அறுபத்தாறாவது சுலோகம். இதற்குமுன்னுள்ள (சுக-வது) சுலோகமாகிய “ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபுதாநாய்” என்னுஞ் சுலோகமானது கிருஷ்ணனுக்கு அந்நியமான ஈசுவரனுடைய இருப்பைக்காட்டுகின்றது. (சுஉ-வது) சுலோகமாகிய “நவேவசரணங்” என்னுஞ் சுலோகமானது அந்த ஈசுவரனுடைய சாசவிதமான ஸ்தானத்தைச் சாற்றுகின்றது. (சுஊ-வது) சுலோகமாகிய “இதீதே ஜ்ஞாந மாக்யாதம் துஷ்யாதீத், ஸ்ய தரம்மயா விம்ருஸ்யை நநஸே ஷே ந யதேதீசஸி தநாத ந=இய்விதம் ரகசியங்களுக்கெல்லாம் அதீதரகசியமான ஞானவேதுவாகிய சாத்திரம் என்னாலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது-இந்தச்சாத்திரத்தைப் பூர்த்தியா யாராய்ந்து எவ்வாறு விரும்புகின்றாயோ அவ்வாறுசெய்” என்னுஞ் சுலோகமானது கீதையிலுள்ள ரகசியமான தென்று கூறுகின்றது. பின்னர் (சுஈ-வது) சுலோகமாகிய “ஸர்வதர்மாத்” என்னுஞ் சுலோகமானது கிருஷ்ணனது மகிமையினை விளக்குகின்றது. இவ்வாறு கீதையின் உபசம்ஹார அத்தியாயத்தில் சர்வபுதங்களினும் அந்தர்யாமியாயும், தனக்கந்நியமாயு முள்ள ஈசுவரனது இருப்பைச் சொல்லி பின்னர் அவனது பிரசாதத்தால் அடையப்பெறும் பேற்றையும் விளக்கி, அநந்தரம் தன்னையே சரணாகதியடையும்படிக்கூறி, தானதனால் மோட்சத்தைப்பெறும்படிச் செய்யுவித்ததாகவும் போதித்தமையால், கிருஷ்ணன் ஈசுவரனல்ல வென்பதும், அவன் ஈசுவரன் திருவடியை யடையச்செய்யும் சோகம் பாவனை முதிர்ந்த ஈசுவர சம்பந்தமெய்திய பரமாசாரிய னென்பதும், நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்த உண்மையையே “அருவெனு” மலன்றானருளில் னெனினுஞ்சார் - குருபரனருளுண்டே லெனிலொரு குறையுண்டோ - திருவடிதரவந்தார் திருவுள மில்

ரென்ற-ஹுதுதயர் களைகின்ற - ரொருவரு மிலைகண்டிர்” என்று பிரமகீதையும், “குரவர் தமக்கர்ச் சனைகள் கொடுப்ப தெமக்கா கும்-விரவி லெமக்குப் புரிபிழை யாசான் விவிப்பான் - கரவில வர்க்குப் புரிபிழையெம்மாற் களைவாகா-பரம பதத்தைத் தருவ தொருத்தன் பணியன்றே” என்று விருத்தாசலபுராணமும் பிர காசப் படுத்தின. ஆகவே கீதாசாரியனாகிய கிருஷ்ணனை ஜகஜந் மாதிரி காணனும் பரம்பெருளாக மயங்கி இடர்ப்படாது பரமா சாரியராக வழிபடுதலே கீதையின் அதிரகசியார்த்தமாம். “யஸ்யதே வேபராபகீதீர் யதாதேவேதநாதரோஃ = எவனுக்குத் தேவனிட த்தில் பூராணமான பக்தியுண்டு—தேவனிடத்தி லுள்ளதுபோல் குரு வினிடத்திலு முண்டு” என்னும் சுவேதாசுவதரோபநிடத மந்திரத் தையுஞ் சிந்தித்துத்தெளிக. ஆதலாற்றான் ஆசிரியர் போதாயன மு னிவரும் ஆன்மாக்களை யாட்கொள்ளும் ஆசாரியன் திருமேனியில் சிவனைப் பூசிக்க வேண்டுமென்று விதித்தனர். சிவஞானசித்தியும் “ப ரப்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன் றுனென்றும் பரஞான மிவனென் ன்றும் பராபரன் று னென்றும்—அரன் தருசீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்று மருட்குருவை வழிபடவே யடனியவன் று னாயே” என்று வற் புறுத்தியது. அய்விதியையே அர்ச்சுனனும் அஞ்ஞான்று அமர்க்கள த்தில் அநுஷ்டிப்பவனுய்த் தனக்குக் கீதோபதேசஞ் செய்தருளிய கண்ணன் திருமேனியில் சிவபூசை முடித்துக்கொண்டா னென்றுபா ரதங்கூறிற்று. ஆதலினன்றே வியாசர் கிருஷ்ணர் இருவர்தவிர அர் ச்சுனனுக்குச் சமானமான சிவபக்தன் எங்குமில்லை யென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. சிவபெருமானே முத்திராதன் என்னும் உண்மை கீ தோபதேசத்தால் அர்ச்சுனனுக்கு நன்கு விளங்கினமையால் கீதோ பதேச மானபிறகும் அய்வுபதேசத்தின் பயனாகச் சிவபூசையை மர ண பரியந்தமும் விடாது செய்துவந்தான். வேதசிரசுக்களுக் கெல் லாஞ் சிகையாகிய அதர்வசிகோப நிதமும் தனது இறுதிமந்திரத் தில் “மோட்சமென்கிற சிவத்தைக் கொடுப்பவன் சிவனே யாகவின அவனெருவனே மற்றெல்லாவற்றையும் விட்டுத் தியானிக்கத் தக்க வன்” என்னும் பொருள்பட “சிவயேகோ தீயேயகீ திவங்கரர்— ஸர்வமந்யத் பி த்யஜ்ய” என்று குன்றின்மேலிட்ட விளக்குபோல் விளக்கியது. (௨௬)

பாவேன நால்வேதம்=நான்கு வேதங்களும் சிவபெருமானுடைய பெரும்புகழைப் பாடாநின்றன. வேதங்கள் நான்கனுள் இருக்குவே தும் இருபத்தொருசாகையும், யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகையும்,

சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம் ஒன்பதுசாகையுமாயுள்ளன. இந்த ஆயிரத்து நூற்று முப்பத்தொரு சாகைகளில் ஒன்றிலாவது தத்துவாதீதனாகிய பரமசிவத்தின் பெரும்புகழ் கூறப்படாமலிருக்கவில்லை. ஒவ்வொருசாகையிலும் அவனது திவ்விய நாமங்களின் தொகுதியாகிய ருத்ரம் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனென்த் தேவர்களுக்கோ அத்துணைச் சிறப்பு கிடையாது. கற்புடையஸ்திரீயானவன் தனது கணவனுடைய பெருமையினைச் சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் புகழ்ந்து பேசுதல்போல் வேதநாயகியும் தனது நாயகனுடைய என்றுங்குன்ற மகிமையினைப் பலதிறத்தானுஞ் சிறப்பித்துப் புகழுவேண்டி தனது சாகைகடோறும் பரமேசுவர நமஸ்காரங்களையும், பரமேசுவர தோத்திரங்களையும், பரமேசுவர பாரமயங்களைப் பலவிதமாய் நிரூபிப்பதையுமே அமைத்துக்கொண்டனள். அன்றியும் வேதத்துரோகிகளாயுள்ளார் நடுவுநிலைகொன்று தன்னைக் கொடுக்காவண்ணஞ் சிவநாமதேய ரத்தின ரட்சாபந்தனமும் ஆங்காங்கு அமைத்துக்கொண்டனள். ஆதலின் மறைகள் நான்கும் எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் எல்லாத் தேவரினுஞ் சிறந்த சிவத்தின் மகிமையினையே பெரும்புகழாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்பது துணியப்பட்டது. வேதங்க ளெல்லாவற்றினும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெருமையுள்ளவன் சிவபெருமானே என்பதைச் சர்வான்மாக்களும் நன்குணர்வோ “வேதை ரநேகை ரஹ்மேவ வேத்யோ= எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுவான் யானே” என்று கைவல்லியோபநிடதமும், “நநஸ்ய பிரதீமா அஸ்தி-யஸ்யநாம மஹத்யசஃ= அவனுக்குச் சமானமானவ ரில்லை-எவன் பெயரே பெரியபுகழாம்” என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் கூறின. அன்றியும் வேதங்களின் ஞானகாண்டப்பொருளை விளக்க வெழுந்த உத்தர பாகங்களாகிய வேதாந்தங்கள் ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோபநிடத மீரூய நூற்றெட்டு உபநிடதங்களாக விரித்து கிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னும் உபநிஷத்தின் பிரதம உபக்கிரமத்தில் “ஈசாவாஸ்ய மீதம் ஸீவம்” என்றற் றொடக்கத்து மந்திரத்தில் ஈசசப்தமிருத்தலானும், இறுதியிலுள்ள முக்திகோபநிடத மென்னும் உபசம்ஹாரோபநிடதத்தில், “கைவல்ய முக்திரேகைவ பாரமார்த்தீக நபிணி.” என்னும் மந்திரத்தில் ஈசனோ டிரண்டறக் கலக்குங் கைவல்லியுசப்தம் கேட்கப்படுகின்றமையானும், மீமாம்ஸகர் கூறும் உபக்கிரம உபசம்ஹார நியாயம் பற்றி நூற்றெட்டு உபநிடதங்களும் சிவபெருமானுடைய பெரும்புகழையே பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்பது தெள்ளிதற்றுணியப்பட்டது.

௩-வது. சுட்டறுத்தல்.

வினையிலே கிடந்தேனைப் புதுநுதின்று போதுநான் வினை
 ம்கேட னென்பாய்போல=சரீர சம்பந்த வினைகளிலே பிணிப்பு
 ண்டி கிடந்தவென்னை வலியவந்து நின்று “வா” நான் வினைகளைக்
 கெடுக்கும் பாவநாசன் என்று சொல்வாய்போல. ஆணவம், கன்மம்,
 மாயை என்னும் மூன்று மலங்களும் ஆன்மாவை யநாதியே பந்தித்
 தள்ளன. கன்மமலமாகிய வினைகளின் பகுப்பு ஆகாமியம், சஞ்சித
 ம், பிராரத்துவம் என மூன்று திறப்படும். மனவாக்குக் காயங்களினா
 லே ஈட்டப்படும். புண்ணிய பாவமாகிய இருவினைகள் எடுத்தபிறப்
 பில் ஈட்டப்படுகையில் தூலகன்மமாய் ஆகாமியமெனப் பெயர்பெ
 றும். பிறகு பக்குவப்படும் வரையில் புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாக
 மாயையிலே கிடக்கும்போது ருக்கும் கன்மமாய் சஞ்சிதமெனப் பெ
 யர்பெறும். பின்னர் பயன்படுகையில் பக்குவப்பட்ட சஞ்சிதகன்மங்
 ளள் மேலெடுக்கும் உடம்பையும் அதுகொண் டதுபவிக்கப்படும் இ
 ன்ப துன்பங்களையுந் தந்து பிராரத்துவமெனப் பெயர்பெறும். அவ
 றுள்ள ஆகாமிய சஞ்சிதமாகிய விரண்டும் சிவனருளாலும் குருகடா
 ட்சத்தாலும் ஒழியும். பிராரத்துவமோ அநுபவித்தே ஒழிக்கற்பால
 நாயினும் இடைவிடாப் பாவனையால் அவாவற்றவிடத்து வாதிப்
 பதன்றாமென்பது லோகாநுபவம். எடுத்த உடம்பின்கண்ணே அது
 பவிக்கப்படும் பிராரத்துவம் ஆதிபவுதீகம், ஆதியாத்மீகம், ஆதிதை
 வீகம் என முத்திறத்தாற் பலதிறப்பட்டு விரியும். ஆதிபவுதீகம் சட
 ம்வாயிலாக வருவதெனவும், ஆதியாத்மீகம் சடத்தோடுகூடிய சேத
 னம் வாயிலாக வருவதெனவும், ஆதிதைவீகம் ஒருவாயிலா லன்றி
 தெய்வந்தானே காரணமாக வருவதெனவும், அறியற்பாலன. அவற்
 றுள் சுபத்தமெனப்படும் ஓர்வகை வினைகள் சிவதன்மத் தொருப்ப
 ட்டிருப்பவரை வாதியாது. மந்தமெனப்படும் வினைகள் சிவஞானி
 களை வாதியாது. சீவீரமெனப்படும் வினைகள் எல்லாரையும் வாதிக்
 குமாயினும் சிவஞானிகளை மிகுதியும் வாதியாது, ஆகாமியமும் ஏறா
 து, சீர்தற்றண்டு முதலான ஒளடதங்களும் மந்திரங்களும் இம்மை
 யிலே பயன்றருவதுபோல் ஆன்மாக்கள் இவ்விடத்தியற்றும் வினை
 களிற்சில இம்மையிலேயே பயன்றரும். இவைகளுக்கு திருஷ்டமெ
 ன்று பெயர். சிலவினைகள் இம்மையிலே பயனைத்தராது மறுமையி
 லே பயன்றரும், இவைகளுக்கு அதிருஷ்டமென்று பெயர். பூமியிலு
 ண்டாகுஞ் சிலவிளைவுகள் வினைந்தவருடத்துக்குப் புசிப்புமாயும் வ
 ருகிறவருடத்துக்கு விதையுமாயும் இருப்பதுபோல் இம்மையிலே

செய்யும் அசுவமேதயாகம் பிரமகத்தி முதலிய வினைகள் இம்மையி ற்றானே சுகத்தையும் துக்கத்தையும் முறையே தந்து மறுமையில் சுவர்க்கத்தையும் நரகத்தையும் தரும். இவைகளுக்குத் திருஷ்டாதி ருஷ்ட மென்றுபெயர். ஆயின் ஒருவன் தாலீட்டிய வினைகளுக்குத் தக்கபடி வேதாசுவமங்களிற் கூறியுள்ள பிராயச்சித்தா திகளைச் செய் பின் அவைகள் நீங்குமென்று தூல்களிற் கூறிய தென்னையெனின், அவ் வினைகளின் கௌரவமாத் திரங் கெடுமேயன்றி தோஷம் சேடித்து நிற்குமெனல் திண்ணம். எவ்வாறெனில், ஒருவன் பிரமகத்தி கோ வதை முதலான வினைகளைச் செய்து அவற்றிற்குத்தக்க பிராயச்சித் த மியற்றினால் நரகவேதனைக்குண்டான கௌரவங்கெட்டு கொலை தோஷ மாத் திரம் சேடித்து நிற்கும். அப்படி சேடித்து நின்ற தோஷ த்தின்பயன் மேலுடலெடுக்கைக்குத் தொந்தனையாகும். இவ்வாறு வினைகள் பிரவாகநாதியாக ஆன்மாவைப் பற்றியிருத்தலால் “வினை ப்போகமே தேகங்கண்டாய்” என்றார் வெண்காட்டடிகள். (சஅ)

இனியேனே யுய்யுமா நென்றே ன் நெண்ணி யஞ்சேடித் தின் பிண்பிடித்துக் கிடக்கின்றேன=இனிகடைத்தேறும்வழி யா தென்று பன்முறை சிந்தித்துப் பஞ்சாக்ஷரமாகிய தெப்பத்தைப் பற் றிக்கொண்டு கிடக்கின்ற வெண்ணை. பௌவமென்னுஞ் சமுத்திரமா னது தன்னுள் வீழ்ந்தாரை ஒரோவழி கொல்லுங்கொடுமை யுடையது. பெரும்பிறவிப் பௌவமோ அப்படிக்கின்றி அனைவரையும் எ ஞ்ஞான்றும் தன்னுள் வீழ்த்திக்கொல்லும் வெவ்விய வூற்றல்பெற் ற கொடுமையுடையது. அத்தப்பெரும்பிறவிக்கடலைக் கடக்கவேண் டொயின் நல்லதெப்பமாயும், எல்லா நன்மைகளைச் செய்யவல்லதா யும், நற்றுணையாய் மிருப்பதோர் கருவிவேண்டும். அதுஜந்தெழுத்தா கிய பஞ்சாக்ஷரமே. ஆதலின் சர்வான்மாக்களும் அதனையே பற்றிக் கிடத்தல் இன்றியமையாத கடனும். பிடித்தலாவது = மனத்தை யொருக்கிச் செபித்தல் “ந்யான நிரீமநனுப்பாசாத் பாசந்தஹதீப ண்டி து”=(இடைவிடா துசிந்தித்தலாம்.) தியானமென்னுங் கடைதல் வாயிலாகப் பிரந்த சிவஞானக்கினியினால் பாசத்தை அறிஞன் தகிக் கின்றான்” என்று கைவல்லியோப நிடதங்கூறிற்று. இந்த ஐந்தெழு த்தாகிய பஞ்சாக்ஷரம் முதலாவது விஷயசூசனத்திற் சொல்லியபடி வேதங்களின் சாரமாயிருத்தலினால் ஏனைய மந்திரங்களின் பொரு ள்களனைத்தையும் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டு தான் சிரசாய் விளங் கிக்கொண்டிருக்கின்றது. அன்றியும் தான் சிவபெருமானுக்குத் திருமேனியாய் ஆலம்வித்தைப் போன்று அனைக பொருள்களையுள்ள

டக்கிக்கொண்டு முக்குணாகிதமாய் அப்பெருமானுடைய மேன்மை பொருந்திய பிரணவத்தில் வீற்றிருக்கின்றது. சிவத்துக்கு மேலாத தத்துவம் எவ்வாறின்றோ அவ்வாறே வேதசிரசாயமைந்துள்ள இந்தத் திருவைந்தெழுத்துக்கு மேலான மந்திரமே கிடைடாது. அண்ட சராசரங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணனாகிய சிவபிரானைத் தெளிந்தவர்கட்கு மற்றுள்ள தேவர்களால் அடையத்தக்க பயன் யாதாது? அதுபோல் சிவபிரானது திருவைந்தெழுத்தையுந் தெளிந்தபிறகு மற்றுமுள்ள மந்திரங்களால் அடையவேண்டிய பயனென்று மில்லை. பிரமன் முதலாகக் கூறப்படுங் தேவர்கூட்டங்கட்கெல்லாம் சிவபிரான் எவ்வாறு பரிசுத்தரோ அவ்வாறே சத்தகோடி மகாமந்திரங்கட்கும் திருவைந்தெழுத்தே மகாபரிசுத்தமாகிய மந்திரமாம். இதனையாவர் தியானிப்பார்களோ அவர்கள் நிழலைப் பரிசிக்கினுந் தரிசிக்கினும் பாசகங்கள் பறந்தோடு மென்றால் இதன் மகிமையினை இவ்வளவினதென்று வரையறுக்க யார்க்கும். இந்தத் திருவைந்தெழுத்தினாலேயே ஐம்பூதம், ஐம்பாறி, ஐம்புலன், ஐங்கருமேந்திரியம், பஞ்சகர்த்தாக்கள், பஞ்சகிருத்திபங்கள், பஞ்சப்பிரமங்கள் முதலான அனைத்தையும் சிவவிஷ்டைகூடும் அறிஞர்கள் ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்துவார்கள். இம்மகாமந்திரம் “நவ”வாய” என்னும் ஐந்தெழுத்தால் வீளங்கும். இதை ஆசிரியர் உணர்த்த வுபதேசப்படி நல்லமுகுர்த்தத்தில் தொடங்கி ஆயுள்நாள்வரையில் விடாது மனவொருப்பாட்டோடு ஐபிக்கவேண்டும். எதைமறந்தாலும் உயிர்க்குறுதியைத்தரும் பஞ்சாட்சரத்தை மாத்திரம் மறத்தல் கூடாது. ஆதலினன்றோ ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் “நற்றவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லநா நமச்சுவாயயே” என்று கட்டளைவிட்டருளினார் இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய மகிமைவாய்ந்த பரம வைந்தெழுத்தாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமானது பவசாகரத்தில் வீழ்த்தழுந்துகின்ற ஆன்மாக்களனைவருக்கும் சிறந்த தெப்பமாயும், முத்திக்கரையிற் கொண்டுபோய் தப்பாது சேர்க்கும் நற்றுணையாயும், இருத்தல்பற்றி பஞ்சப்பிரமோபநிடதமானது “பஞ்சாக்ஷரமயநீசம்பு பரப்ரஹ்மஸ்வரூபணம்-நகாராநீயகாராந்தம் ஜ்ஞாந்வா பஞ்சாக்ஷரம் ஜபேத-பரப்பிரமஸ்வரூபமாயுள்ள பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தன்மயமாகக் கொண்டவர் சம்பு, பஞ்சாக்ஷரம் நகாரம்முதல் யகாரம் இறுதியாக வுள்ளதென அறிந்து ஜபிக்கக்கடவர்” என்று உண்மை நாட்டியது. இதனையே கஞ்சனூர்ச்செல்வரும் யாவருங்காண அனற்படிந்த அயப்படியேயுநிச்சிறப்பித்து சிவபரத்துவத்தை நாட்டினர்.

நிற்க, இந்தப் பஞ்சாக்ஷரமானது உச்சரிக்கிற முறைமையினாலே ஸ்தூலம், சூக்ஷமம், காரணம், மகாகாரணம், அதிருக்ஷமம் அல்லது மகாமது என ஜுவகைப்படும். ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம் “நமஃ சிவாய” என்று சொல்லப்படும். சூக்ஷமபஞ்சாக்ஷரம் சிவாயநமஃ என்று சொல்லப்படும். ஸ்தூலம் போகத்தையும், சூக்ஷமம் மோட்சத்தையுந்தருதலால் முழுட்சுக்கள் எஞ்ஞான்றும் சூக்ஷமபஞ்சாட்சரத்தையே விதிப்படி ஜபிக்கக்கடவர். ஆதலின்னன்றோ “சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்போர்க்கபாயமொருநாளும் இல்லை” என்றார் ஓளவைப்பிராட்டியார். கோவை வேந்தரும் “நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாய நம வெனப்பெற்றேன்.” என்றனர். இந்தச் சூக்ஷமபஞ்சாக்ஷரத்திலுள்ள சிகாரம் சிவம், வகாரம் அருள், யகாரம் ஆன்மா, நகாரம் திரோதை, மகாரம் மலம் என்று சொல்லப்படுதலால் இந்த முறைமையினையுணர்ந்து, ஊனநடனமாகிய நகாரமகாரத்தில் சென்று ஜனனமரணப்பட்டுப் போகாமல், ஞான நடனமாகிய சிகார வகாரத்தைப் பொருந்தி, சிகார முதலாக வுச்சரித்து அப்படி உச்சரிக்கிற முறைமையினையும் விட்டு வகாரமாகிய ஞானத் தாளும் நிற்கவே சிகாரமாகிய ஞேயத்திலே அழுத்துவிக்கும். அது எப்படியெனில் பேசுமெழுத்தாகும் சத்தியாகிய வகாராதிமாகப் பேசா வெழுத்தாகுஞ் சிவமாகிய சிகாரத்திலழுத்தயே அத்தன்மையுண்டாகும். அதுவே மோனமுத்திரை யென்னும் கைக்காட்டி லுணரக்கிடக்கின்றது. அதனை விளக்கின் கைத்தலமொன்றிலே கவிட்டை, அநாமிகை, மத்திமை என்னும் மூவிரல்களோடு இயல்பாகவே சேர்ந்து நிற்கும் தர்ச்சனியை (சுட்டுவிரலே) அவற்றினின்றும் வேறுபிரித்து அங்குட்டத்தோடு (பெருவிரலோடு) ஏகமாயடங்கி நிற்க வமைப்பதுபோல், ஆணவம், கன்மம், மாயைஎன்னும் மும்மலங்களோடு இயல்பாகவே கூடியிருக்கும் ஆன்மாவை அவற்றினின்றும் வேறுபிரித்துச் சிவபிரானது ஞானந்த வடிவமாகிய திருவடி நிழலிலே அடங்கி நிற்க அழுந்துதலாம். இந்த அநுபவரகசியமும், பஞ்சாட்சரம் ஏகாக்ஷரமாகும் முறைமையும் (வகாரத்தில் நகாரமும், யகாரத்தில் மகாரமும், யகாரத்தில் மகாரமும், சிகாரத்தில் வகாரமும் அதில் யகாரமும் ஒங்குதல்), காரணபஞ்சாக்ஷரம் மகாகாரணபஞ்சாக்ஷரம் மகாமது ஆகிய விம்மூன்றும், உபதேசக்கிரமத்தால் அறியத்தரும் அதிரகசிய மாதலால் குருபரன் நிருத்தானைச் சேர்ந்து வழிபட்டுக் கேட்டு தெளிந்துகொள்க. (சக)

தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்குமற்றை, சுவர்கோ னுயர்நீற முதல்வன் பூர்த்தி

முதலாதை மாதானும் பாடித்தேந்தை=தேவர்கட் கரசனாகிய இந்திரனும் உணரக்கூடாத தேவாதிதேவன்-செழுமையாகிய வுலகங்களைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கின்ற மற்றையோராகிய பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வனாய் நின்ற ஆதிபுருடன்-உருவமுடையவன்-யாவார்க்கும் பாட்டன் - உமாதேவியால் ஆளப்படுகின்ற இடதுபாகத்தை யுடையவன் என்பது பொருள். இதனால் சுத்தசியத்தின் தடஸ்த லட்சணங் கூறப்பட்டது. தடஸ்த லட்சணமாவது சிவபெருமானுடைய தயாமூலம் வெளிப்பட்ட அவசரம். இது பரம கருணமயத் திருமேனியாயும், முத்தொழில்களும் தனது சந்திரியில் நடைபெற்று விளங்கச் சாட்சிமாத்திரமாயும், முக்குணங்களில், தோய்ந்துள்ள மும்மூர்த்திகளுக்குப் பரமாயும், மனோவிருத்திகளுக் கெட்டாத நின்மலமாயும், ஆதிநிவந்தமில்லாத் தனிமுதலாயும், விபுவாயும், சிதாந்த ரூபமாயும், உள்ளதோர் சகலவடிவமாம். இவ்வடிவம் நித்திய விபூதிமயமாய் விளங்கும் ஸ்ரீசோமலோக மென்னும் மகாசிவலோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்று. இது மகாசிவலோகத்தில் மாத்திரமன்று, யோகிகள் இருதயகமலத்தும், மகாசிதம்பரத்தும், அன்பர்கள் பரிபாகத்துக்குத் தக்கபடி ஆங்காங்கு ஆவிர்ப்பவித்தும், நித்திய சொயம்பிரகாசச் சொரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இதற்குச் சிறப்பிலக்கணமாவது மாதாளும்பாகம். மாதா என்றால் உருத்திரனது சத்தியாய உருத்திராணியல்ல. மற்று உலகமீன்றருளிய பராசத்தி யெனப்படும் பேரின்பமயமான பிரமவித்தியா தேவியாம். இந்தத்தேவியே தேவேந்திரனுக்கு யட்சதத்துவம் போதித்த பெருமாட்டியெனக் கேடுறோபனிடதம்புகலும். இவ்வம்மையை பச்சிவசத்தி எனவும், மாதேவன் பாகத்தாய உமையம்மையெனவும், ஆரணமுடிக ளனைத்தும் ஒருங்குசேர்த்து அரையாநிற்கும். உமா வென்னுஞ் சொல், உகார மகார அகாரங்க ளாகிய வியஷ்டிப் பிரணவத்தில், அதற்கியல்பி லமைந்த அகார உகார மகாரங்களாகிய மாத்திரைகள் முறைபிறழ்த்து, உமா எனத் தேவியார் திருநாமமாய் நிற்கும். இதுபற்றியே “கிருஷ்ண பிங்களாட்சகருமயஞ்செம்மையுங்கலந்த திருமேனி” எனவும், “உமாபதயே பகபதயே=உமையின்பதிக்கு பகபதிக்கு” எனவும் கைத்திரியோபனிடதஞ் செப்பிபது. இங்கு மாதானும்பாகங் குறித்தமையால் காளகண்டம், கண்ணுதல் முதலிய மற்றைச் சிறப்பிலக்கணங்களுந் தழுவுப்பெடும். இவ்வித இலக்கணங்களை வேறு எக்கடவுளருக்கும் எவ்விடத்தும் எச்சமயத்தும் வேதங்கள் கூறினதின்று. சிவபெருமா னொருவருக்கே இயல்பிலமைந்த அசாதாரண இலக்கணங்க

ளாகவும், நற்காரண வாக்கியங்களாகவும், ஒருங்கு சேர்ந்து கூறியுள்ளன. அவற்றுள்: சிலவருமாறு:— (க) நுதம் சத்யம் பரப்ரஹ்ம புருஷம் கிருஷ்ண பிங்ககாம்-ஊர்தீவரேதம் வ்நுபாக்டம் வில்வநுபாயவை நம்=மெய்யினரும், சத்தியரும், பரப்பிரமசொருபரும், புருஷரும், கருமையுஞ் செம்மையுங் கலந்த திருமேனியுடையவரும், ஊர்த்வ வீரியமுடையவரும், வீருபாட்சரும், விசுவருபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம். (தைத்திரீயோபநிடதம்), (உ) நுதம் சத்யம் பரப்ரஹ்ம புருஷம் கிருஷ்ண பிங்ககாம்-ஊர்தீவரேதம் வ்நுபாக்டம் சங்கரம் நீலலோஹதம்-உமாபதி பசுபதி பிநாகீஷ்ய ரிதீயுதி=மெய்யினரும்.....சங்கரரும், நீலலோகிதரும், உமாபதியும், பசுபதியும், பினாகீயரும், அளவில் பிரகாசமுள்ளவரும் (காசிம்மதாபதியோபநிடதம்), (ங) நுதம் சத்யம் பரப்ரஹ்ம ஸர்வஸம்சார பேஷஜம்-ஊர்தீவரேதம் வ்நுபாக்டம் வில்வநுபம் மஹேசீவரம்=மெய்யினரும்.....சர்வசம்சாரப் பிணிக்கு மருந்தினரும்.....(தரிசனோபநிடதம்), (ச) தீரீலோசனம் உமார்தீததேஹம் வரதம்= முக்கண்ணரும், உமைபாகரும், வரதரும் (யோகதத்தீயோபநிடதம்), (ஞ) பஜ்ஜவந்திர முமா ஸ்ஹாயம் நீலகண்டம் பிரசாந்தம்= ஐந்துமுகங்களுடையவரும், உமாசகாயரும், நீலகண்டரும், பரமசாந்தரும். (மண்டலப் ப்ராஹ்மனோபநிடதம்), (ஈ) உமா ஸ்ஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபு-தீரீலோசனம் நீலகண்டம் பிரசாந்தம்.....(கையல்வியோபநிடதம்), (ஏ) தீரீணேத்ரம் தீரீதுணாதாரம் தீரயாணம் ஜநகம் ப்ரபு= (ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம்), (அ) ஓங்கார ஸ்வரூபினம் மஹாதேவ முமார்தீத கிருதசேகரம்-லோப ஸர்வாக்ஷி நயநம்- (பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்).

இன்னணம் அளவில் வசனங்கள் ஆரணமுடிகளில் விரிந்துகிடக்கின்றன. சாந்தோக்கியம், பிரகதாரண்ணியம், தைத்திரீயம் முதலிய உபநிடதங்களில் தகரோபாசன மூர்த்தியாகப் புகழப்பெற்றவர். பிரமனோ, விஷ்ணுவோ, ருத்திரனோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, சூரியனோ, வாயுவோ, மற்றியாரோ வென நிகழுமைய மறுக்குமாறு மேற்காட்டிய உபநிடதவசனங்கள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து தகரவித்தியாத் துரீயப்பிரமம் உமாசகாயம், திரிநேத்திரம், நீலகண்டம் முதலிய அற்புத வடையாளங்கள் அமையப்பெற்றுள்ள ஒப்புயர்வில்லாமங்கள விக்கிரகமென முழங்குகின்றன. இதனால்சர்வான்மாக்களுக்கும் உபாஸ்யப் பொருளாயுள்ளவர்க்கிவபரம்பொருளென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நிரூபிக்கப்பட்டது. அல்லாமலும், தை

த்திரீயோபநிடதமானது துரீய மூர்த்தியாகிய சிவபிரானுக்குச் சத் திரீயோசாதமுதல் ஈசானம் இறுதியாயுள்ள பஞ்சப்பிரமம் நிரங்களைக் கூறி “ஹ்ரணியபத்யே அம்பிகாபத்யே உமாபத்யே பகபத்யே நமோநம” என்று துதித்துப் புகழ்ந்தமையால் சிவபிரானைத் தவிர வேறு எக்கடவுளரையும் அவ்வுபநிடதமானது உபாஸ்யப்பொருளாகச் சிறப்பித்தோதவில்லை. யென்பது பரமசித்தாந்த மாயிற்று. அங்ஙனமிருக்க “ஸ்ரீபாக்ஷி” என்றபதத்துக்கு ஒன்றுக்கொன்று மாறுரூபம் பெற்ற சூரிய சந்திரர்களை நேத்திரமாகக் கொண்டவரெனவும், “கிருஷ்ண பிங்காடீ” என்ற சொல்லுக்கு ஓரவதாரத்தில் கருமையும் ஓரவதாரத்தில் செம்மையும் பெற்றவரெனவும், வலிந்து பொருட்படுத்தி விஷ்ணுவினிடஞ் சேர்க்க விடர்ப்பட்ட வீணர் சித்தாந்தம் அவலமாயிற்றன்றோ. அப்படி முரண்பட்டுக் கூற முயன்றது தமது கடவுளுக்குவேறு அடையாளங்கள் வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படாமையால் மதாபிமானமும் அழுக்காறு மென்னுது வேறு யாதெனப் புகல்வது. “நமோ ஹ்ரணிய பாஷுவே ஹ்ரணிய வர்ணய ஹ்ரணிய நபாய” என்று மீளவும் அந்தத் தைத்திரீயோபநிடதமே புகன்றபடி தகரமாகிய உள்ளக் குகையின்கண் தியானிக்கப்படும் சோதிர்மயப் புருடன் மும்மூர்த்திகளையுங் கடந்த உமாசகாய சிவபெருமானென்பதே திண்ணம். கைவல்லியோபநிடதமும் சர்வவித்தைகளினுஞ் சிறந்தது தகரவித்தை யெனவும், அதனினும் மிகச் சிறந்தது உமாசகாயோபாஸ்தி யெனவும் வற்புறுத்தியது. ஆதலாற்றான் ஆசிரியர் ஹரத்தாசாரிய சுவாமிகளும் நாராயணனுக்கு அந்தர்யாமி சிவனேயாதலால் அவனை நாராயணனது திருமேனியின்கண் உபாசிக்க வேண்டுமென்று தைத்திரீய நாராயணோபநிடதப்பிரமாணங்கொண்டு சாதித்துள்ளார். அங்ஙனமாயின் வேதங்களிலும், உபப்ரஹ்மம்ணங்களிலும் (புராணங்களிலும்), பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலிய கடவுளரைப் பரதத்துவங்களாகவும், வழிபடு கடவுளராகவும், உலகத்தைச் சிருட்டித்தவர்களாகவும், ஊழிகாலத்துக்குப்பின்னு முள்ளவர்களாகவும், சராசரங்களுக்கு அதிபதிகளாகவும், அந்தர்யாமிகளாகவும், ஒதியுள்ளனவே அவ்வசனங்கள் யாவும்வெறுங் கூற்றோவெனின் அற்றன்று. அந்த வசனங்கள்யாவும் பிரபலப் பரமாணங்களுடன் முரணுவழி அக்கடவுளரை ஒருபரமான்வினுடைய நியமன சத்திகளாகவும், விபூதிகளாகவும் கொண்டு ஒரேபொருளைச்சுட்டிமுடிகின்றனவென முடித்துக்கூறுதலே பரமசாம்பவர்களது முடிந்த தீர்மானம். சர்வ சுருதிமுடிகளுக்கும் இதுவே ஒப்பமுடிந்த

துணிபடும். ஆதிவினன்றோ எண்ணிறந்த வேதவசனங்க ளெழுத்து அவனே பிரமன், அவனே விஷ்ணு, அவனே சிவன் என்றுநாட்டின. கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய மும்மூர்த்திகளையும் அவ்வாறுபிராணதி யசேதனங்களைப்போல் அவனது விபூதிகளாக நிரூபித்தமையால் அவர்களைப் பரதத்துவமாகக் குறிக்கும் பல வேத வசனங்களையும் ஒளபசாரிகமாகக் கொள்ளாதலே சாற்புடைத்தாம். அது பற்றியே சுவேதா சுவதரோபநிடதம் “ஏகவேவ ருத்ரோ நந்விதீயாயதஸ்து யதூமாந் லோகா நீசத ஈசநீபி” இரண்டாவதிலதாய், உருத்திர ரொருவர்மாத்திரம் உளராய், இந்த லோகங்க ளெல்லாவற்றையும் நியமன சக்திகளால் ஆளுகின்றார்” எனவும், அதர்வசிரோபநிடதம் “யதூமாந் லோகா நீசத ஈசநீபி ஜநநீபி” எவர் இந்த உலகங்க ளெல்லாவற்றையும் ஈசனிகளும், ஜனனிகளுமான பரமசக்திகளால் ஆளுகின்றார்” எனவும் வரையறுத்துக் கூறின.

என்னை! மேற்சொன்ன உமாசகாயாதி சிறப்பிலக்கணங்க ளமைந்த பரமசிவனைக் கூறும் வசனங்களையும் அவ்வாறு ஒளபசாரிக மாகக் கொள்ளலாகாதோ வெனின், அது கூடாமை. ஆறாவது விஷ யசூசனத்தில் காட்டிய பிரமாணங்களின்படி துரீய ருத்திரனொருவ னிடத்தே எகத்துவம் அமைந்திருப்பதானும், அவ்வுருத்திரனுக்கும் பிரமத்துக்கும் பெயரொற்றுமை கொண்டு “ஏகஏவ ருத்ரோ நந்வி தீயாய தஸ்தே” உருத்திரமூர்த்தி யொருவரே யிருக்கின்றார் இரண் டாவதில்லை” எனவும் “ஏக டேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்மா” பிரமமொ ன்றே யுளது. இரண்டாது தில்லை” எனவும், “ஸர்வோஹ்யேஷ ரு த்ரே” உருத்திரரே எல்லாமாயிருக்கின்றார்” எனவும், “ஸர்வம் கல் பிதம் ப்ரஹ்மா” பிரமமே எல்லாமா யிருக்கின்றது” எனவும், சுவே தாசுவதரம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம் முதலிய உபநிடதங்கள் கூறுகின்றமை யானும், பிரமாதிகளைப்போல் எகதேச வசனங்களில் சர்வ சொரூபத்துவம் நிரூபிக்காது வேதசாகைகளிலுள்ள ஒவ்வொ ரு உருத்திரசங்கிதையிலும் ஸ்ரீமதுமாபதியையே சர்வ சொரூபனெ னத் தீர்மானித் திருப்பதானும், சுருதி ஸ்மிருதி புராணே திகாசங்க ள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து சிவனே பரதத்துவமென நிர்ணயித்திருப் பதானும், பரமசிவனைப் பரதத்துவமாகக் கூறும் வாக்கியங்கள் எஞ் ஞான்றும் உபசார வசனங்களாகாவாம்.

ஆயின், வைதிகர்களா யுள்ளவர்கள் பிரமனையும், விஷ்ணுவை யும், சிவனையும் ரப்பிரமங்களாக வழிபடுகின்றார்களே அஃதென்னை யெனின், தைத்திரீயோபநிடதமானது “ஸர்வோவைருத்ரே” எல்

லாம் உருத்திரனே” என்ற கூறினமையானும், கைவல்லியோபரி
 டத்தானது “ஸப்ரஹ்மாஸ்சிவ” என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில்
 “ஸ்யேவ ஸர்வம்=அவனே எல்லாம்” என்று திரிமூர்த்திகளையும்,
 உமாமகேசனது விபூதிகளாகத் துதித்திருக்கின்றமையானும், எவ
 ளெவர்கள் எந்தெந்த தேவர்களிடத்து அன்பு செலுத்துகின்றார்
 னோ அவரவர்களுக்கு அந்தந்தத்தேவர்களை யதிஷ்டித்து அந்த உமா
 மகேசனே அனுக்கிரகஞ் செய்கின்றனென்பது முடிந்த ரீதியையாம்
 அதுவினன்றோ பகவத்கூறையில், “எந்தெந்த பக்தன் எந்தெந்த தெ
 ம்வவிக்கிரகத்தை விசுவாசத்தோடு பூசிப்பதற்கு விரும்புகின்றானோ
 அந்தந்தப் பக்தனுடைய அந்தந்த விசுவாசத்தை ஸ்திரமானதாக
 டிவ நான்செய்கிறேன்” என்னும் பொருள்பட “யோயோ யாம்
 யாம் தநுதிப்பநீ ஸ்ரீநயாரீச் சிதும்சீசநீ-தல்யதல்யா சலா
 ம் ஸ்ரீதாய் நாமேவ விநதாய் ஹம்” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்
 கூறியுள்ளார்-அவ்வாதே, “யாதொரு தெய்வங் கொண்ட ரத்தெய்வ
 மாகியங்கே - மாதொரு பாகனாந்தாம் வருவர்” என்று சிவஞானசித்
 திரிலும், “ஓவாதே - எவ்வுருவில் யாரொருவ ருள்குவா ருள்ளத்து
 ளவ்வுருவாய்த் தோன்றி யருள் கொடுப்பான்-எவ்வுருவுந்-தானேய
 ாய் தின்மளிப்பான் தன்னிற் பிறிதுருவ - மேனோர்க்குங் காண்பரிய
 வெம்பெருமான்.” என்று திருஆதிபுலாவிலும்சைவத்திருவாளர்கள்
 ஆணை தந்துள்ளார்கள். இதனால் பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும்
 மும்மூர்த்திகளைப் பரமேசுவரன் திருமேனியெனப் பாவித்துத்துணி
 ந்து வழிபடுவார்க்கே முத்தி சித்திக்குமே யன்றி அவர்களை அய்வு
 மாசகாயப் பரம்பொருளெனவும், அப்பரம்பொருளுக்கு மேலாந் த
 னிமுதலெனவும், அயனுக்குங் காரணமாம் பொருளெனவும், கீனைத்
 து வழிபடுவார்க்கு எஞ்ஞான்றும் வீடு கூடுவதின் மென்பது நாட்டப்
 பட்டது. அதாவது அவர்கள் இடர்படுவாரென்பதே நிண்ணம். அரச
 ன் பரிவாரங்களான மந்திரி முதலானவர்களை அவனானேயெற்ற பரி
 வாரங்களென்றறிந்து அவரவருக் குரியபடி நடப்பவர்க்கே இகலோ
 கசுகமுண்டாவ தன்றி அவர்களை அரசனெனநம்பி நடப்பார்க்கு யா
 ண்டும் சுகமில்லையன்றோ - அன்றியும் அய்வாறு விபரீதங் கொண்டு
 மயங்கிடப்பட்பவர் படுங்கெடுத்துயரமே இதற்கு நிதரிசனமாம். பகவற்
 கீதை முழுதிலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தன்னை ஈசுவரனாகவும், கிருஷ்ண
 முதலிய சர்வ கர்த்திருத்துவ முடையவனாகவும் விதந்து கூறியது
 சோகம்பாவனையால் ஈசுவரப் பிரசாதமெய்திய காரணம் பற்றியன்
 றி வேதன்று. இவ்வுண்மை மதம், மானம், மயக்கம், முதலியன பற்

நிப் பிணங்கும் புல்லறிவாளர்க்குச் சிறிதும் விளங்குதலரிது. நுண்ணறிவும் நடுவுநிலைமையும் உடையராய் நோக்க வல்லார்க்கே எளிதில் இனிது விளங்குவதாம்.

௩௦

சு-வது. ஆத்துமசத்தி.

சிவனவன்றிர டோகமேல் நிறுந்நிதது கண்டனை யாமினும் நெக்கினை=சிவபிரானது திரண்ட புயமகளின்மேல் திருநிறுக்கி லேபெற்றிருப்பதைக் கண்டும் மனம் உருகிஞயில்லை. எல்லா வேடங் களினும் உத்தமமானது நவவேடம்-அந்நினும் உத்தமோத்தமமா னது திருநீற்றுப் பொலிவு. அந்தத் திருநீற்றினெழிலைக் கண்டமாந் தில் எப்படிப்பட்டவர்களுடைய உள்ளமும் கண்ணும் கவரப்பட்டு அவ்வெழிலோடு ஒற்றித்து நிற்தல் பாலர்முதல் விருத்தர் இறுதியா யுள்ள ஆன்மாக்களது அநுபவப் பிச்சித்தம், திருநீருனது சர்வஸூச வரியங்களுக்கும் காரணமா யிருத்தலால் ஐசுவரிய காரணனுபரமே சுவரனுக்கு பரம வணிகலனு யிருக்கின்றது. ஐசுவரிய விருப்ப முடையார் யாரோ அவரே அனாதையனியும் பாக்கியம் பெற்றவர். அவர்களுக்கே அது இன்றியமையாத வேண்டப்படுவது. திருநிறு தரிப்ப தனு லுண்டாகும் பயனை பிருகஜ்ஜாபாலோப பிடதமானது, “பஸ்ம தாரணஞ் செய்வதினாலேயே மோக்ஷமுண்டாகின்றது - சிவசாயுஜ்ய மும் அடையப்படுகின்றது-அவன் மீளத்திரும்புகிறதில்லை. அவன் மீ ளத்திரும்புகிறதில்லை.” என்னும் பொருள்தோன்ற, “பஸ்மதாரண தேவ முக்திரீபவதி-சிவசாயுஜ்யமவாபநோதி-நஸ்புநராவரீததே- நஸ்புநராவரீததே” என்று கூறிற்று. இதனால் பஸ்மதாரணமேபாப ஶ்ய ஹேதுவென்பதூஉம், மோட்சபல மென்பதூஉம் நன்கு நிரூபித் தப்பட்டது. எல்லாக் கன்மங்களுக்கும் இதுவே முக்கியாங்கமாக வும், ஞானங்கமாகவும், இருக்கின்றமையால் வேதத்திலுள்ள கன்ம காண்டத்திலும் ஞானகாண்டத்திலும் இதுவே புகழப்பட்டிருக்கி ன்றது. தூற்றெட்டு உபநிடதங்களிலே இதன் மகிமையைப் பேசும் உபநிடதங்கள் பதினைந்து. “பூத்யைந் ப்ராமதிதவ்யம்=பூதியை ய ணிதவினின்றும் நழுவுதல் கூடாது” என்று தைத்திரீயோபநிடத மானது பஸ்மதாரணத்தைத் தெளிவாய் விதித்திருக்கின்றது. திருநீற்றுக்குரிய பெயரைந்தனுள் பூதியும் ஒன்றாதலால் அது பஸ்மமெ ன்பதே சர்வ வேதாந்த சம்பிரதாய ரகசியமாம் “ஐசீவர்ய காரண நீபூநி=ஐசுவரியத்துக்குக் காரணமா யிருத்தலால் பூதியெனப்ப

டம்” என்று பிருகஜ்ஜாபாலோபரிடதமே அப்பொருளை விளக்கியது. ஆதலின் பஸ்மதாரணம் வேதசம்பந்தமான வைதிகமாம். வேதமார்க்கத்துக்குப் புறம்பான கொள்கையை (எனவே பஸ்மதாரணத்துக்கு அன்னியமான புண்டரங்களை) விஷ்ணுபுராணம் நக்கினமெனக் கூறுகின்றமையால் அக்கொள்கைகள் யாவும் பதிதமெனவும், பாஷாண்டமெனவுஞ் சொல்லப்படும்.

அன்றியும், “யதிகளுக்கு ஞானத்தைத் தருவதாயும் வானப்பிரஸ்தர்களுக்கு வையாக்கியத்தைக் கொடுப்பதாயும் உள்ளது” எனப் பொருள்கொண்டு “யதீநாம் ஜ்ஞானதம் ப்ரோக்தம் வனஸ்தாநாய் ஸரக்நீதம்” என்றும், “எவர்கள் பஸ்மதாரணத்தை விட்டுக் கன்மத்தை அதுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்குக் கோடிஜன்மங்களினும் சம்சாரத்தினின்றும் விடுதல் உண்டாகாது” எனப்பெருள்பட “மே பஸ்மதாரணம் நீயநீவா கர்ம தர்வந்தி மாநவஃ-தேஷாம்நாஸ்தி விநீர்மோக்ஷஸ் ஸம்ஸாராஜ் ஐநம் கோடிபி” என்றும், “இதுவே விஷ்ணுவுக்கும் சங்கரருக்கும் ஞானத்தைப் புகட்டியது-பிரம்மஹத்திமுதலிய பாவங்களைப் போக்கவல்லது - மிகக் ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்றே (தூய்) சிவனது மார்பி லணியப்பெற்றது” எனப் பொருள்விளங்க “ஏததேவ ஹிசங்கர யோர் ஜ்ஞான பிரதய்-ப்ரஹ்மத்யாதி பாபநாசகம்-மஹாவிபூதி தமிழி சிவலக்ஷ விஸ்திதம்” என்றும், மேற்சொன்ன ஜாபாலோபரிடதமே விதந்தெடுத்துக் கூறுமாயின் இந்தத் திருநீற்றின் பெருமையினை அளவிட்டுக் கூறுந் தகமைத்தே. யாக்கை நிலபாழை அடிக்கடி நினைப்பூட்டும் பொருட்டும், உயிர்க்குறுதிபைத் தேடிக்கொள்ளும் பொருட்டும், ‘பஸ்மாநீதம் சரீரஃ=பஸ்மத்தை இறுதியாகவுடையது சரீரம்’ என்று தசோபரிடதங்களில் ஆதியத்தங்களிலுள்ள ஈசாவாஸ்யோபரிடதமும், பிருகதாரணணியோபரிடதமும், ஸ்பஷ்டமா யறையுமாயின் இந்தத் திருவெண்ணீற்றை விரும்பி யணியாதார் யாரோ! அதை யணிந்தவர்களைக் கண்டவுடன் மனங்கனிபாதார் யாரோ! “முடிசார்த்தமன்னரும் மற்றுமுள் னோரும் முடிவிலொரு பிடிசாம்பராய்வெந்து மண்ணுதாங் கண்டு பின்னுமித்த—படிசார்த்த வாழ்வை நினைப்பதல்லால் பொன்னினம்பலவர்-அடிசார்த்த நாமுய்ய வேண்டுமென்றே யறிவா ரில்லையே” என்று வெண்காட்டடிகள் விளக்கிய வியன்வாக்கை யுன்னியுன்னி யுண்மைதேர்க-இத்துணைச்சிறப்பினையும், பெருமையினையும் வேதபடிதமாயுள்ள இப்பஸ்மம் வகித்திருக்குமாயின் பாஞ்சரத்தி ஆவேசம் பூண்ட சிலர் இதனை நிந்

திப்ப தென்னையோ வெனின், “ஓவித்வானே ! மகா பாதகங்களோடு கூடினவனுக்கும், பூர்வ ஜன்மங்களிலே அனேக அபராத மிழைத்தவனுக்கும், திரிபுண்ட ரோத்தானன்தில் த்ருடமான துவேஷமுண்டாகின்றது” என்னும் பொருள்போதர “மஹாபாதக்யுக்தநாநாப் பூர்வஜந்மார் ஜிதாசுலாபி-தீர்புண்ட ரோத்தான தீவேஷோ ஜாயதேஸு த்ருடய்புந்” என்று பிருகஜ்ஜாபாலோபநிடதமே வெள்ளிடை மலையோல் விளக்கிய படியால் பாஷாண்டிகளாகிய பாவி களுடைய ஊழின் வலியைத் தடுக்க யார்தரம். “ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று—சூழினுந் தான்முந் துறும்.” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிய தெய்வப்புவமைத் திருவள்ளுவநாயனாரது திருவானையும் பொய்க்குமோ. ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையாரும் “தாயினும் நல்ல சங்கரனுக் கன்ப—ராயவுள்ளத் தழு தருந் தப்பெறார்—பேயர்பேய்முலே யுண்டியிர் போக்கிய-மாயன் மாயத்துப் பட்ட மனத்தே” என்று இப்பாஷாண்டிகளினது நிலைமையை வெளிப்படையாக்கக் கூறியருளினார். எல்லாவற்றையும் அதுவடித்தற்குச் சாதனமாகிய உடம்பை நிலைபெறச் செய்வதற்கு வேண்டப்படுவன வற்றைக் கூறுகின்ற ஆயுள்வேதமும் வியாதிகளுக்குப் பரிகாரமாகச் சொன்ன “மணி மந்திரஓஷாதீ” என்னும் மூன்றனுள் திருநீறே ஓளவுதமாதலின் உயிர் பிணியும், உடற்பிணியும், பவப்பிணியும் ஒருங்கேயுறுப்பதும், பூசவும் புசிக்கவும் மருந்தாவதும், அதுவே என வியந்தது. “திருநீறே இட்டியார்கெட்டார் சிவனை மறந்து யார் உய்ந்தார்” என்னும் பழமொழியையும் யுகித்துணர்க-ஆதலினன்றோ “நீகீபஸ்மரணிதம் பாலம்-நீகீராம சிவாலயம்=பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுடு-சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைக் கொளுத்து” என்று இடித்துரைத்தது பிருகஜ்ஜாபாலோபநிடதம். ஒளவைப் பிராட்டியாரும் “நீறில்லாநெற்றிபாழ் நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்” என்று கூறியருளினார். இத்தலை உலகித்தை வெறுத்து மோட்சமே பொருளென நிற்கும் சந்நியாசியும் திருவெண்ணீற்றைத் தள்ளொணுதென்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாலன்ன நாட்டப்பட்டது. ஆதலின் “பஸ்மோநீ தூயானம் பரம ஹம்ஸஸ்ய=பஸ்ம உத்தானம் பரமஹம்சனுக்கு முரியது” என்று நாரத பரிவிராஜகோப நிடதமும், சந்நியா சோபநிடதமும் கூறின. அல்லது உம், மேற்குறித்த பிருகஜ்ஜாபாலோபநிடதமே “ஸ்ரீகௌதம விவாஹநாலே தாமஹஸ்யாம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வதேவா : காமாதுரா அபவந்த் தநாநஷ்ட ஜ்ஜாநா துர்வாஸ்ட் கநீவா பப்ருசீக” என்றெழுத்து செல்லும் வசனங்களில் கௌதமரது விவா

௭௮ திருவாசக விஷய சூசனம்.

காலத்தில் அகலிகைபின் பேரழகைக் கண்டு சகல தேவர்களும் காமனூல் பீடிக்கப்பட்டு ஞானத்தை யிழந்தார்களெனவும், அப்பொழுது அவர்களனைவரும் தூர்வாசரை யடைந்து பாப விமோசனார்த்தமாகப் பரிகாரங் கேட்க அவர் பஸ்மாவைக் கொடுத்தாரெனவும், அதை வாங்கி தேகமுழமையும் பூசிக்கொண்டு ரஜோ குணத்தினின்றும் நீங்கி மிக்க தேஜசு உடையவர்க ளானார்க ளெனவும், பின்னர் அசுசுதரானவர் “பஸ்மா பஷ்ய நச்சிந” என்னும் வசனத்தின்படி அந்தப் பஸ்மத்தை மருந்துபோல உட்கொண்டா ரெனவும், அங்ஙனம் உட்கொண்டு ஆகந்த பரவசராய் சிவபெருமானைத் தியானித்து “நமஸ்தேஸ்து நமஸ்தேஸ்து த்வாமஹம் சரணம் கரு”=நமஸ்காரம், உனக்கு நமஸ்காரம் உன்னை நான் சரணமடைக்கேன்.” எனத் துதித்து, “நீவந் பாதயுகனோ சம்போ பகீதிரஸ்து ஸதாமம்=ஒசம்புவே! உமது பாதகமலங்க ளிரண்டினிலும் எனக் கெப்பொழுதும் பக்தியிருக்கட்டும்” என்றும், “பஸ்ம தாரணம் பநீநோ மமபகீதோ பவிஷ்யநி=எனது பக்தன் பஸ்ம தாரணத்துடன் கூடினவனும் ஆகக்கடவன்.” என்றும் விண்ணப்பித்து சிவப்பிரசாச மெய்தினாரெனவும் கூறுகின்றது. இதனால் திருநீற்றின் மகிமை யளவிற்றது தென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்நீற்றை விஷ்ணுமூர்த்தியே பாப விமோசனார்த்தமாக அணிந்து துதித்தன ரென்று வேதம் முறையிடுமாயின் அதன் பெருமையினை வரையறுத்தோதயார்தரம், ஆதலினன்றோ வைணவ ஆழ்வாரும் நடுநிலை குன்றாது வேடுவசனத்துக் கிணங்க “நீறு செவ்வே யிடக்காணில் நெடுமா லடியா ரென்றோடும்.” என்று உத்தம வைணவர்க ளுய்யும் நெறியைப் புகட்டியருளினார். ஐகதாசாரிய மூர்த்திகளாகிய மணிவாசகப்பிரானும் “வெண்ணீறணிகிலாதவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே” என்று உபதேசித்தருளினார். சிவபக்தி குருபக்தி யில்லாதார்க்கு எவ்வளவு போதித்தாலும் அவை நிஷ்பலமாவது பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாதலால், ஈண்டு யாம் சுருதிபோதகமாகக் கூறியவுண்மைகள் யாவும் பிறவியந்தகர்க்கு வெய்யோனொளி விளங்காததுபோல், நடுநிலைகொன்று தின்னும் மதாபிமான மேற்கொண்ட புறச்சமயிகளுக்குவிளங்குத லரிதாம், ஆயினும் அவர்களும் மனக்கோட்டம் விட்டுச்சிறிது ஆராயப்புகின் வாய்மை வெல்லுமென்பதற்கு யாதொரு தடையுமின்று.

(ருக)

ரு—வது கைம்மாறுகொடுத்தல்

மேல் வானவரும்பறி யாததோர் கோலமே=மேலுலகிலுள்ள தேவர்களும் உணரக் கூடாததாகிய ஒப்பற்ற திருவுருவமே. இதனால் பரப்பிரமமாகிய சிவபெருமானது நிவ்விய திருவுருவம் யாவானும் இத்தன்மைய தென அறிதற்கரிதென்பது விளக்கப்பட்டது. இதனை விளக்க சாமவேதத்தைச் சார்ந்த கேளோபரிடத்தில் ஒரு கதைபுளது. அதுவருமாறு—இந்திரன் முதலிய தேவர்களைவரும் தங்களுக் குண்டாகிய அசுரவிஜயம் தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தினால் கிடைத்ததென்றும், தங்களுக்குத் தலைவர் சிவபெருமானென்பதை மறந்தும், அகங்கரித்தார்கள். அப்பொழுது சிவபெருமான் ஒரு யக்ஷகோலம் தாங்கி இந்திரன்முன் சென்று ஒருயர்ந்த ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அவரது ரூபத்தைத் தேவர்கள் அறிந்து கொள்ளாதபடியால் அவர்களையாவரும் அருகிலிருந்த அக்கினி பகவானைப் பார்த்து ஒஅக்கினியே! நமக்கெதிரில் தேஜோரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் யக்ஷனை நீர் இன்னொன்று தெரிந்து கொள்ளுமென்றார்கள். உடனே அக்கினி யானவன் யக்ஷமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்கு ஒடோடியும் வந்தனன். அப்பொழுது அந்த யக்ஷமூர்த்தி அக்கினியைப்பார்த்து யாரென்று கேட்க அக்கினி பகவான் நான் பூரியிலுள்ள சமஸ்த சராசரப் பொருள்களையும் நீருக்க வல்லவ னென்றான். பிறகு யக்ஷமூர்த்தி ஒரு துரும்பை யெடுத்தது அவன் முன்னை போட்டு இதைப்பஸ்ம மாக்குடி என்றனர். உடனே அக்கினியானவன் அடிக கோபங்கொண்டு தனது சப்தஜ்வாலைகளுந் தோன்ற வியாபித்து அரைக்கொளுத்த முயன்றான் அது கொளுத்தப்படாம லிருந்தபடியால் அக்கினி பரிபவப்பட்டு அத்துரும்பைக் கொளுத்துவதற்குத் தனக்குச் சாமர்த்திய மில்லையென்று கண்டு தேவர்களிடம் திரும்பிவந்து ஒதேவர்களா! அந்த யக்ஷனுடைய மகிமையைச் சொல்வதற்கும் நினைப்பதற்கும் சக்தியற்றவனாயிருக்கின்றே னென்றான் பிறகு தேவர்கள் வாயுபகவானே யனுப்பினார்கள். அவனும் அப்படியே சென்று துரும்பை யசைக்கப் பார்த்தும் முடியாமற் போனபடியால் வெட்கப்பட்டுத் திரும்பித் தேவர்களிடம் வந்து யக்ஷமூர்த்தியின் பிரபாவத்தை அக்கினி சொன்னது போற் சொன்னான். அப்பொழுது தேவர்க ளனைவரும் தேவேந்திரனைப் பார்த்து. ஒஇந்திரா! நீயாவது நமக்கெதிரி லிருக்கின்ற யக்ஷனை இன்னொன்று அறிதி யென்று சொல்ல அய்வார்த்தையைக் கேட்டு இந்திரனும் யக்ஷமூர்த்தியின் சமீபத்தில் போய்நின்றான்

அதுகண்ட யக்ஷமூர்த்தி மறைந்து விட்டனர். உடனே லோகமா தாலாகிய உமாதேவியார் அங்கெழுந்தருள தேவேந்திரனானவன் தேஜோமயமாய் விளங்கிக் கொண்டிருந்த இமாசலத்தின் புத்திரிய ரான உமாதேவியைப் பார்த்து இந்தயக்ஷமூர்த்தி யாரென்று கேட் டான். அப்பொழுது பார்வதியானவர் “ஓஇந்திரா! அந்த யக்ஷமூர் த்தியை என்னவென்று நினைக்கின்றாய். அவர் எமதுபதி. உங்களுக் குப் பரப்பிரமம். ஜயத்தை யுண்டிபண்ணியது அவருடைய சக்தியெ ன் றறிந்துகொள்” என்று சொல்லி மறைத்தருளினார். உடனே இ ந்திரன், வாய்வு, அக்கினி முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் பார்வதியி ன் திருவாக்கினாலே பரப்பிரமத்தை யறிந்து உய்யும்வழிதேடிக்கொ ண்டார்கள். இவ்வாறு பரப்பிரம சிவமகிமை வேதாந்தத்திலே விள க்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் சிவபெருமானுடைய கருணாமயத் திருவருவம் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தேவர்களுக்கும் அவனது திவ் விய திருவருட் பிரசாதத்தினாலே உணரற்பாலதன்றி வேறெவ்வகை யானு மில்லையென்பது பெறப்பட்டது. அன்றிபும் “அவனன்றி யோ ரணுவு மசையாது” என்னும் ஆப்தர் திருவாக்கும் நிலைநாட்டப்பட்ட து. சுண்டு ஆரணமுடியாகிய கேசோபதிதம் “ஸோபாநா முமாய் ஹைமவநீம்=மிகப்பிரகாசமாகிய இமாசலத்தின் புத்திரியான உ மாதேவி” என்றுவியத்தமாக விளக்கியிருக்கவும் அத்தகைய சங்க ராசாரியர் முதலானோர் இமயமலையின் பெண்ணை பார்வதியென்று பொருள்விரித்திருக்கவும் அதனைச் சிறிதுங்கருதாது “புருஷாகார பூதையான உமையாய்த்தோன்றிய லக்ஷுமி என்று அர்த்தம்பண்ணி அவ்விலக்ஷுமியால் விளக்கப்பட்டபிரமம் யக்ஷனாய்வந்த ஸ்ரீயப்பதி என்று வைணவ ஆசாரியராகிய ராமாநுஜர் மாறுபடக் கூறியுள்ளார். இதைன்கொலோ, “மெய்ப்படுதான் முறைகண்டும் மோகத்தாற் றம் மதமே மேற்கொண்டுள்ளார்” என்னும் பரஞ்சோதிமுனியார் பான் மொழியையு முய்த்துணர்க.

(ருஉ)

நாளங் கீழளும் மேலுளப் யாவுளும் - என்னு மெண்ணையு ம்போனின்ற வேந்தையே=உள், புறம்,நடு,கீழ், மேல், பக்கம் எ ன்று சொல்லப்பட்ட எவ்விடத்திலும் என்றும் எண்ணெயும்போல் கலந்துகின்ற எமது தந்தையே-இதனால் சிவபெருமான் வந்து, மோ கினி,மான்என்னும்மூவகைப் பிரகிருதிகளிலுமுள்ள சராசரங்கள் யா வற்றுள்ளும் சர்வபரிபூரணஞ் சீக்கமற நிறைந்திருக்கின்ற நென் பது விளக்கப்பட்டது. அவன் அங்கனமில்வழி சடசித்துக்க ளனைத் தும் ஒருங்கேஒரியல்பாக அறிபும் அறிவும், அவைகளைத் தொழிற்ப

டுத்துக் கர்த்திருத்துவமும், சர்வான்மாக்களையும் அநுக்கிரகஞ்செய்யும் பேரருளும் அவனிடம் குன்றும். குன்றவே ஐசுவரியமுடையவனாதல், சர்வாந்தர்மியாதல், வியாபகனாதல் முதலிய எல்லா வசாதாரண குணங்களுங் குன்றி எகதேசவர்த்தியாயத் துடக்குறுவன். ஆதலால் இறைவனுக்கு எஞ்ஞான்றும் சர்வவியாபகம் எள்ளி லெண்ணெய் போலும், எரியுறு நீர்போலும் இன்றியமையாத விலக்கணமாம். “நிலேஷுதைலம் = எள்ளிலெண்ணெய்” என்றும் இவ்வுபமானத்தையே பிரம்மோபநிடதமும், மந்திரோபநிடதமும் ஹம்ஸோபநிடதமும், நிறுவின. அல்லது உம், எல்லாப் பூதங்க ளுள்ளத்து முள்வனும், எல்லாவற்றையும் வியாபித்தவனும் பகவானாகையால் எங்கும் நிறைந்தவன் சிவனும்” என்னும் பொருள்பட “ஸ்ரீவபூத து ஹாசயஃ ஸ்ரீவ வ்யாபீச பகவாத் தஸ்மாந்ஸ்ரீவ கதக்ரீசிவஃ” என்று கூவேதாசுவதரோபநிடதமும், “எல்லாவற்றையும் வியாபித்தவனும், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அந்நராத்தமாவா யுள்ளவனும், கன்மங்களுக்கு அதிபதியும்” என்றுபொருள்போதர “ஸ்ரீவ வ்யாபீ ஸ்ரீவ பூதாந்நராத்தமா - கர்மாந்யக்ஷஃ” என்று பிரம்மோபநிடதமும் சிவவியாபக விலக்கணத்தைத் தெளிவாய் விளக்கின. என்னை! “அந்நரீ பஹிஸ்ச தத்ஸ்ரீவம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்திதஃ = உள்ளும்புறமும், அதனையெல்லாம் வியாபித்து நின்றனன் நாராயணன்.” என்று நாராயணோபநிடதம் கூறியுள்ளதே அதன்பொருள் யாதெனின், மூலப்பிரகிருதி வாசுதேவ னுருவமாகவின் அதற்குள் அவனது வியாபகம் அமைவுடைத்தென்பதே பரமசித்தம். அடிப்புறத்துள்ள ஆன்ம தத்துவங்களுக்குக் காரணமாய் மூலப்பிரகிருதிக்குமேல் வித்தியாதத்துவங்களுக்கு ஏதுவாம் சூக்ஷ்மப்பிரகிருதியும், சிவதத்துவங்களுக்குக் காரணமாம் பரப்பிரகிருதியும், நடுப்புறத்தும், தலைப்புறத்தும் இருப்பதாக “ஆத்ம தத்வமயோபாகே வித்யா தத்வஞ்ச மந்யமே - ததக்ரே சிவதத்வந்து க்ரமாத் தத்வாத் ஸ்திதஃ” என்று ஜாபாலோபநிடதம் உரைத்தது. அன்றியும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சத்தவித்தை என்னுஞ் சிவதத்துவங்க ளைந்தையும், “சிவஃ சக்திச்ச ஸாதாக்ய மீசஃ வித்யாக்ய மேவச” என்று மீளவும் அவ்வுபநிடதமே எடுத்துப் போதித்தலானும், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அரசாகம், புருடன், மாயை என்றும் வித்தியாதத்துவங்க ளேழையும் “கால ஸ்வபாவே நியதீர்ய த்நுதீசா” என்னும் மந்திரத்தில்கூவேதாசுவதரோபநிடதம் விளக்கிக் கூறுகலானும், முத்திர மாயாதொகுதி முழுமையிலும் நாராயணனுக்கு வியாபகமில்லை யென்

பதே சுருதியுத்தமாம். ஆதலினன்றோ ஐதத்திரீயோபநிடதமானது
ஸ்ரீமந் - நாராயணனை “வில்வம்நாராயணம் = விசுவரூபி நாராய
ணன்” எனவும், சிவனை “வில்வாதிகோநந்தீர் = விசுவத்தைக்கடந்
தவன் உருத்திரன்” எனவும் கூறி, சிவவிஷ்ணுக்களது ஏற்றத்தாழ்
வுகளை நன்குவிளக்கியது. அன்றியும், மந்திரோபநிடதமும், முண்ட
கோபநிடதமும் “எவனிலும் மேலானதும் கீழானதும் ஒன்றில்லை
எவனிலுஞ் சிறியதும் பெரியதும் ஒன்றில்லை - எவன் விருகும்பேல்
அசைவற்றவனாய் ஏகனாய் பரமாகாசத்தில் இருக்கின்றான் - அந்தப்பு
ருஷ்ணலேயே ஈதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என்னும்
பொருள்போதா “யஸ்மாந் பரம்நா பரமஸ்தி கிஞ்சித்” என்றற்
றொடக்கத்து மந்திரத்தில் தெளிவாய் போதித்திருக்கின்றன. இன்
னணம் அருந்த பிரமாண பாஹுன்யங்களால் சிவபிரா னொருவருக்
கே சர்வபரிபூரணத்துவம் நிலைபெற்று விளங்கியதென்பது ஒருதலை
யாற்றணியப்பட்டது. அர்ச்சனன் வில்லடி, பாண்டியன் பிரம்படி,
ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தி யோகபோக கோலம், உமாதேவியார் கண்களை
மூடியலிலை, யட்சகோலந் தாங்கியஞ் சூரும்பையசைக்கச் செய்த
ல், கண்ணன் முதலான சேதனாசேதனருக்குள்ளிருந்து சிவபூசை
யேற்றுக்கொள்ளுதல், இவைமுதலிய பலவேதோபப்பிரம்மணசரித்
திரங்களும் சிவபெருமானுடைய சர்வபரிபூரண வந்தரியாமித்துவத்
தை நன்குநிரூபிக்கின்றன.

நித்க, விஷ்ணு புராணப் பிரமாணத்தின்படி ஸ்ரீவாசதே
வனுடைய வியாபகப் பரப்பை விரிப்பின், நாம் வாசஞ் செய்யும்
இப்பூமண்டலமானது பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள ஆயிரகோடி மண்
டங்களில் ஒன்பிரமாண்டத்தி லுள்ளது. இந்தப் பிரமாண்டத்தின்
உயர வகலங்களின் பிரமாணங்களைச் சொல்லின் பூமிக்குக்கீழ்
காலாகினி உருத்திர புவன மீரக அண்டகடாகக் கனமுட்பட
பூலோகம் வரையிலும் ஐம்பது கோடி யோசனை யுயரமும், பூலோக
த்துக்குமேல் சிவலோக மீரக அண்டகடாகக் கனமுட்பட ஐம்பது
கோடி யோசனை யுயரமும், பூலோகத்தின் மத்தியிலிருக்கும் மகம்
மேருவின் நடுவினின்றும் கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு இந்நான்
கு திசைகளின் அண்டகடாகக் கனமீரக ஐம்பதுகோடி யோசனை
தூரமும் பொருந்தியுள்ளது. இங்ஙனம் கீழும்மேலும் பக்கங்களும்
தூறு கோடி யோசனை யளவின் விரிவைப் பெற்றுள்ள இந்தப்பிர
மாண்டம் அண்டகடாகத்துக் கப்பால் ஜலத்தினாலே சூழப்பட்டுள்ள
து. அந்த ஜலஆவரணம் அதனினும் புதினமடங்கு விரிவும் உயர்க்கி

யு மேற்றமுமுள்ள தேயுவினாலே சூழப்பட்டுள்ளது. அந்தத் தேயுஆவ
ரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியு மேற்றமுமுள்ள
வாயுவினாலும், அந்த வாயுஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதி
கமுள்ள ஆகாசத்தினாலும், அந்த ஆகாசஆவரணம் அதனினும் பதி
ன்மடங்கு அதிகமுள்ள அகங்காரத்தினாலும், அந்த அகங்கார ஆவ
ரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள மகதத்துவத்தினாலு
ம், அந்த மகதத்துவ ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதிகமு
ள்ள பிரகிருதி தத்துவத்தினாலுந் சூழப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பிர
கிருதி தத்துவம் அந்த மென்று சொல்லப்படுதலால் அதில் அனை
கவாயிரங் கோடி கோடி அண்டங்களுண்டு. அத்தனையும் ‘‘வாகு தேவ
பா’ பிரகிருதி’’ என்று சுரு திகூறியபடி ஸ்ரீ வாசகவேதனுக்கு உருவமா
கவின் அவற்றுள் அவனது வியாபகம் விரித்து கிடக்கின்றது. இனி
விஸ்வாதீதனான சிவபிரானது வியாபகமோ அந்தப் பிரகிருதி தத்
துவத்தின் மேலும் நூறுமடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுமுள்ள அராக அ
ண்டமும், அதன்மேலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள வித்தையண்ட
மும் அதன்மேலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள கலையண்டமும், அத
ன்மேலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள நியதியண்டமும், அதன்மேலு
ம் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள காலஅண்டமும், அதன்மேலும் ஆயிர
மடங்கு அதிகமுள்ள அசுத்தமாயையும், அதன்மேலும் பதினாயிரம
டங்கு அதிகமுள்ள சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தையும், அதன்மேலு
ம் பதினாயிரமடங்கு அதிகமுள்ள மகேசுவரமும் அதற்குமேல் சாதா
க்கியமும், அதற்குமேல் பரவிர்தும் அதற்குமேல் பரநாதமும் ஆகி
ய இவற்றை யெல்லாங்கடந்து சொல்லிநந்துநின்ற தொன்மைய
தா யோங்கி விளங்குதலால். அப்பிரானுக்கே சர்வ பரிபூரணத்துவம்
நிலைபெறும். அதனால்எங்கும் செறிந்தவன் சிவனும் என்பது ஒருத
லை ஆதலினன்றோ ‘‘உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றிநிறைந் தேங்
கி, யிலகுஞ் சிவனெம்மிறை’’ என்றது ஞானக்குறள். திராவிடருக்கி
யும் ‘‘அப்பாலைக் கப்பாலைக் கப்பாலானை யாருநிற் கண்டடைந்தே
னாவாதே.’’ என்று மூவகைப் பிரகிருதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட
வர் சிவபிரானென்று துதித்தது. (௫௩)

எட்டி நேட்டிரன் ஓபறி யேனயே=எட்டிரண்டுத் தெரிக் காநி
ன்ற பொருளை யறியாத வெண்ணை. ஈண்டுஎட்டு, இரண்டுஎன்னும்
எண்கள் தமிழில் ‘அ’ என்றும் ‘உ’ என்றும் குறிக்கப்படுதலால் அ
காரஉகாரமகாரங்களாலாய பிரணவாக்கரத்தை யறியாத வெண்ணை எ
ன்பது பொருள். அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகியமூன்றும் ஒருங்குசே

ரந்ததே மூலமந்திரமாகிய பிரணவமாம்-நாராயணோபை நிடதமான் து
 “அகாரஉகாரோமகாரஇதீநானேகீநா ஸம்பவத்தேதேதோம்தீ=
 அகாரம், உகாரம், மகாரம் இவைகளை யொன்றுசேர்த்தலால் பிரணவ
 மாகின்றது” என்று கூறிப்போந்தது. “நு” (துதித்தல்) என்ற தாது
 விலிருந்து தோத்திரம் என்ற பொருளில் “நவ” என்ற சொல்லு
 ண்டாக அதனோடு “ப்ர” என்னும் உபசர்க்கத்தைச் சேர்க்க “ப்ர
 ணவ” என்ற சொல்லமைந்தது. இருக்கு முதலிய சமஸ்தவேதங்க
 ளும் பிரணவத்திலிருந்துதோன்றி தோத்திர ரூபங்களாயிருத்தலா
 ல் அவையனைத்தும் பிரணவதேவதைக்கே சொந்தமாகும். பிரணவ
 தேவதை சாக்ஷாத்தப்ராசிவமே என்பது பதினாறுவது விஷயசூசனத்
 திற்காண்க. பிரணவ மென்னுந் தனிமந்திரம் சமஷ்டிப் பிரணவ
 மெனவும், வியஷ்டிப்பிரணவமெனவும் இருதிதப்பிடும். சமஷ்டிப்
 பிரணவமாவது தொகுத்துக் கூறுவது, அது ஒம் என்பதாகும். விய
 ஷ்டிப் பிரணவமாவது வகுத்துக்கூறுவது, அது அ, உ, ம என்பதா
 கும். இந்த வியஷ்டிப் பிரணவமாகிய அகார, உகார, மகார மென்
 னும் மூன்றும் முறையே இறந்தகால நிகழ்கால எதிர்காலங்களையு
 ம், சாத்துவித இராசத தாமத குணங்களையும் பிரம விஷ்ணு ருத்தி
 ரர்களையும், காருகபத்திய தக்ஷிண ஆகவனீயாக்கினிகளையும், இருக்
 கு யஜுர் சாமவேதங்களையும் உணர்த்தாநிற்கும். அகாரம் வாய்திற
 த்தலினாலே சிருட்டியையும், உகாரம் இதழ்குவித்தலினாலே திதி
 யையும், மகாரம் வாய்மூடிதலினாலே சங்காரத்தையும் குறிப்பிக்கின்
 றமையால் எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச்சுருதிகளும் இந்தப்பிரண
 வத்திலே தோன்றி நின்று ஒடுங்குமென்பது பெறப்பட்டது. பிரண
 வம் அகார உகார மகாரங்களாக விரிந்து மூன்றெழுத்தாயும், இம்மூ
 ன்றுங் கூடி ஒம் என்று உச்சரிக்கப்படும்பொழுது நாதமாயும், ஒம்
 என்று எழுதும்பொழுது விந்துவாய் மிருப்பதால் முதல் மூன்றெ
 ழுத்தும் இந்த விந்துநாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவுங் கூடி
 ஐந்தெழுத்தாயிற்று. சுருதியும் “பிரதமபிதா ரகாகாரம் தீவதீ
 யம் தண்டமுச்யதே-தீரீதீயம் துண்டலாகாரம் சதுரீத்தம் அரீத்
 தசந்தீரகம் — பஞ்சமம் பிந்துசம்யுகீதம் பிரணவம் பஞ்சல
 ட்சணம்” என்று கூறிய பிரமாணத்தின்படி முதல் நட்சத்திராகார
 மும், இரண்டாவது தண்டா காரமும், மூன்றாவது வட்டவடிவும்,
 நான்காவது அர்த்தசந்திரவடிவும், ஐந்தாவது பிந்துவோடுகூடின
 வடிவுமாகிய ஐந்திலக்கணங்க ளுடையததலால் பிரணவமும் ஐங்க
 ளைக ளுடையதாயிற்று. மேலும் ருக்வேதத்தின் முதலிலேயுள்ள
 “அக்நீமீனோ” என்னும் மந்திரத்தின் முதலில் அகாரமும், மத்தி

யிலுள்ள “சுருதரோபநீது” என்னும் மந்திரத்தின் மத்தியில் உகரமும், அந்தத்திலுள்ள “சுருதரோபநீது” என்னும் மந்திரத்தின் முடியில் மகரமும் போந்தமையால் ருக்வேதமுமுமையும் தொகுப்புற பிரணவமாயிற்று. இந்தப் பிரணவம் இன்னதென்று விளக்கவே இரண்டாயதாகிய யஜுர்வேதம் எழுந்து முதலிலும், இறுதியிலும் பிரணவத்தைச் சொல்லி மத்தியில் “நமசிவாயசு” என்று பஞ்சாக்ஷரத்தை யோதிப் பொலிவெய்தியது. இதனால் பிரணவமே பஞ்சாக்ஷரமாயிற்று. பிரணவத்துக்கும் பஞ்சாக்ஷரத்துக்கும் சிறிதும் பேதமின்மையால் பஞ்சாக்ஷரமானது பிரணவத்தைப் போன்று பிரதக்மந்திரமும் பரமபாவநகரமான மோட்ச மந்திரமுமாம். பிரணவம் வேறு துணை வேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவது போல் பஞ்சாக்ஷரமும் வெறொன்றின் ஆஸ்ரயமில்லாமல் ஐபிக்கப்படும். ஆகவே இரண்டும் தம்மில் வேறுபடாத ஒரேமந்திரமாம். இவ்வுண்மையை ஸூதாயுமான சுவாமிகளும் “ஓங்காரமா மைந்தெழுத்தாற் புலனத்தை யுண்டிபண்ணி - பாங்காய்நடத்தும் பொருளே மிகண்ட பரசிவமே” என்று வற்புறுத்தியருளினார்கள்.

நிற்க, மேலே கூறிய பிரணவ விலக்கணங்களைந்தனுள் முதலிரண்டு உறுப்புக்களாகிய தாரகாகார தண்டாகாரங்கள் ஏனைய மூன்று உறுப்புக்களினின்றும் நீங்கி நிற்கும்வழி, முற்றியக்கம் பெறாமையால் ஊமையெழுத்தெனவும், வேதாந்த சிரசாய்நிற்கும் மௌனக்குறியெனவுஞ் சொல்லப்படும். அன்றியும் மூலக்கணபதி நிலையமெனவும், அட்சரங்களின்வித்தெனவும், பிள்ளையார் சுழியெனவும் புகழப்படும். இந்தக்குறி (சுழி) - “உ” - இதுவேயாம். இதுவுள்ள வட்டவடிவு சிவசத்திபீடமென்றும், ஆவிடையென்றும், பிந்துவென்றும், மூலாதாரமென்றுஞ் சுருதிகள் அறையுமாறு பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க, நீள்வடிவு - மூலஸ்தம்பமென்றும், சிவலிங்கமென்றும், நாதமென்றும், பிரமநாடியென்றும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இந்தச் சுழியினை யாதானுமொன்றை எழுதத்தொடங்குவதன்முன் தலைப்பில் தீட்டிக்கொள்ளும் சாம்பிரதாயமானது, யாதா மொருகிரியை முட்டின்றி முடித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அக்கிரியைக்குமுன் பிள்ளையார் உரு பிடித்து வைத்திடுவதை யொக்கும். சாக்ஷாத் பரமேசுவரனாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இப்பிண்டத்தில் தாரக ஒங்காரம் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளதோ அவ்வாறே தமிழிலும் கிரந்தத்திலும் இப்பிள்ளையார் சுழி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வேறுபாஷைகளில் அவ்விதம் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை யென்பது பிரத்தியட்சப் பிரமா

அக திருவாசக விஷய சூசனம்.

ணமாம். இத்தகைய மேன்மைபொருந்திய பிள்ளையார்சுழி அடங்கியுள்ள பிரணவமானது சர்வதேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமாயும், சிவபிரானைருளுக்கே யிருப்பிடமாயும் விளங்கு கின்றமையால் பரநந்தத் தாண்டவஞ் செய்யும் ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானுடைய திவ்வியதிருமேனியோடு பிரிபடா திருக்கின்றது. இக்கருத்தையே அதர்வசிகோபநிடதமும் “ஏதநகடிபரம்பரம்ப்ரஹ்ம= இவ்வட்சரம் பரப்பிரம்ம சொருபம்” என்று கூறிப்போந்தது. இதனால் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கு முள்ள அபேத சம்பந்தங் காரணமாகப் பிரணவமே பிரமமென நிரூபித்ததாயிற்று. (சூச)

யி - வது. ஆனந்தாதீதம்

விச்சநன்றியே விளைவு செய்தவாய் விண்ணு மண்ணக ழுதும் யாவையும்=விண்ணுலகம், மண்ணுலகம், ஏனையவுலகமாகிய வெல்லாவற்றையும் வித்தில்லாமலேயுண்டாக்குவாய். பிரபஞ்சத்தொகுதிமுழுதும் மாயையினின்றும் தோன்றியதாக “மாயையி லுள்ளவஞ்சம் வருவது போவதாகும்” என்று சிவஞானசித்தி மொழிந்திருக்க, இங்கு வித்தில்லாமலே யென்று கூறியது என்னை யெனின், இச்சாமாத்நிரத்திலே எல்லாஞ் செய்யவல்ல சிவபிரான் ஒருகாரணத்தினின்று ஒன்றைத் தோற்றுவித்தா னெனில் அவனது சர்வசுதந்தரத்துக்கு இழுக்குண்டா மாதலால் அவனது அகடிதகடனா சாமர்த்தியத்தை விளக்க வெழுந்தது இந்தத் திருவாக்கு. சூரியன் இச்சாவெத்தன மின்றி யிருக்கவும், அவனது சந்நிதியில் ஒன்று முகையாகவும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும் தாமரை முத்தொழிற்படுதல் போலும், புருஷனது சந்நிதானத்தில் ஸ்திரிக்கு இன்பம்ஜநித்தல் போலும், சிவ சந்நிதானத்திலே மாயையில் சிருஷ்டியாதிதோன்றும் என்பதே முடிபாம். முண்டகோபநிடதமும், பிரகதாரண்ணியோபநிடதமும் “ததேநந்ஸந்யம்யநாஸுதீப்தாந்” என்றற்றெடுக்கத்து வசனத்தில் எப்படி எரிந்துகொண்டிருக்கும் அக்கினியிலிருந்து அனேக பொறிகள் உண்டாகின்றனவோ அப்படியே அக்ஷரப் பிரமத்தினின்றும் ஸ்வரூப சத்தாய் மாத்திரம் அடங்கியிருந்த பசுபாசங்கள் நாமரூப விபாகத்துக்குரிய பலவித ஸ்தூல ரூபத்தோடு சிருஷ்டி காலத்தில் உண்டாகின்றன வென்று கூறுகின்றன. கிழங்கிலே நின்றும் பிறக்குந் தாமரையை சேற்றிலே நின்றும் பிறந்து என்று பொருள்பட பங்கஜம் என்று கூறுமாறு, மாயையிலே நி

ன்றுந் தோன்றிய உலகத்தை பிரமத்திலே நின்றுந் தோன்றிய தென்று கூறுதல் உபசாரமேயாம். “மாயையுடையவன் மாயையி னின் றும் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றான் - அவனிடமே மற்றவர் மாயையால் கட்டுப்பட்டுள்ளார்” என்னும் பொருள்போதா, “அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத் தஸ்மீம் சீசாந்யே மாயயா ஸந்திநுடா” எனவும், “மாயை காரணம், மகேசுவரன் மாயீ, என்றறியவேண்டியது” என்னும் பொருள்பட “மாயாந்நு ப்ரக்ருதீம் விந்யாந் மாயிந்ந்நு மஹேசீவரம்” எனவும் சுவேதாசுவதரோபநிடத முறாத்தலால் பிரபஞ்சத்தொகுதி முழுவதும் தோன்றுவதற்கு வித்தாயுள்ளது மாயை யென்பதே யேதசம்மதமாம். இதனால் மாயை மீதையென்று கூறும் வாதம் அடாதாயிற்று - ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் “அண்டபகி ரண்டமு மாயா விகாரமே அம்மாயை யில்லாமையே” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் - ஈண்டு அம்மாயை யென்றது மாயையின் காரியத் தொகுதியேயேயாம். (நடு)

நீத்தல்விண்ணப்பம்.

மருந்தினனே பிறவிப் பிணிப்பட்டு மடங்கினர்க்கே=பிறவிப்பிணியிலகப்பட்டு முடங்கிக் கிடந்தவர்கட்கு ஒளவுதருபமாயிருப்பவனே. யாண்டு பிறப்புளது ஆண்டு இறப்புளது, யாண்டு பிறப்பில்லை ஆண்டு இறப்பில்லை என்பது தர்க்கசாத்திர நியதி. பிரபல சுருதிகளாகிய மறைமூடிகள் யாவும் அயன், அரி, அரன் என்னும் திரிமூர்த்திகளையும் நியமிக்குந் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுடைய மகிமையினை யெடுத்துப் பேசுந்தோறும் பேசுந்தோறும் அவ்வெம்பெருமான் நிரந்தர சிவசிந்தனையைப் பெற்ற மெய்யடியார்களுளங்களிக்க ஆங்காங்கு ஆவிர்ப்பவிப்பதன்றி அவனுக்கு எஞ்ஞான்றும் பிறப்பில்லை யென்றே பகர்கின்றன. ஆதலின் அம்மகானுக்கு மகாசங்கராசாலத்தம், “தஸ்மா உபஸம் ஹரீத்ரே மஹாக்ராஸ்யவை நமஃ=மகாசங்காரஞ் செய்பவரும் எல்லாவற்றையும் கவளீகரணஞ் செய்பவருமா யுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்” என்று அதர்வசிரோபநிடதம் உரைத்தபடி, தானே அத்தொழிலையிறந்தும் வினைமுதலாதலின் இறப்பு அல்லது அழிவு இல்லை யென்பது துணியப்பட்டது. அங்ஙனம் துணியப்பட்டவே அவனது இறவாத்தன்மை பசுக்களுக்குச் செய்யும் பாசநிக்கிரகத்தையும், ஞானாநுக்கிரகத்தையும் விளக்கி முத்திப்பேற்றை யளிக்கும் பேராற்றலையும் புலப்படுத்தாநி

௮௮ திருவாசக விஷய சூ்சனம்:

ன்றது. சுவேதாசுவதரோபநிடதம் “அஜஃ தீருவம் ஸர்வதந்த்ரவ
விகந்தீ=பிறவாதவரும், நித்தியரும், தத்துவங்களை யெல்லாம் க
டந்தவரும்” எனவும், பிரகதாரண்ணியோபநிடதம் “ஸலா ஏஷ ம
ஹாநஜ ஆத்மா ஜரோமரஃ=இந்தப் பெரிய மகானாகிய பரமான்மா
ஜரையில்லாதவரும், இறவாதவரும்” எனவுக்கூறிப்போந்தன. யூபத்
திற் கட்டுப்பட்டிருக்கும் பசுவானது தானேயக்கட்டை யவிழ்த்துக்
கொள்ளமாட்டாதாற்போல பிறவியென்ற பிணியில்சிக்கிண்டு கிடச்
கின்றவர்கள் தாமேயப்பிணியையகற்றிக் கொள்ளமாட்டார்கள் தி
ரிமூர்த்திகளும் பாசத்தார் பீடிக்கப்பட்ட தீப்பிணி யுடையவர்களெ
ன்று வேதம்பல்காலும் பகர்தலால் அவர்களும் அச்சமுறும்படியான
ஜனன மரணமாகிய துக்கத்தை யொழிக்கும் பேராதற்ல் வகித்த
பேரருளாளன் அப்பிணியி வகப்படாத சிவபிரா ணென்பதே தேற்ற
ம். ஆகவே அசகிவ பரம்பொருளே பவசாகரத்துக்கு மருந்தினர் எ
ன்பது வெளிப்படை. திருவெண்காட்டடிகளும் “பிறவாதிருக்க வர
ந்தால் வேண்டும் பிறந்துவிட்டா, லிறவா திருக்க மருந்துண்டுகொ
ணிதுவெப் படியோ, அறமார் புகழ்தில்லையம்பலவாண ரடிக்கமலம்,
மறவா திருமனமே யதுகா ணன்மருந் துனக்கே” என்று கூறி உ
ண்மைநிறுவினார் (௫௭)

திருவம்மாலை.

சேர்ந்தறியாக் கைமாலை=பிறரை வணங்கும்பொருட்டு சேர்
ந்தறியாத கைகளுடையவை. சேதன சேதன ரூபமாகிய சகலப்
பிரபஞ்சங்களையும் தமது பேரருள் வியாபகப் பரப்பில் வைத்து நிய
மித்து நடாத்தும் முன்னைப் பழம்பொருட்டும் முன்னைப் பழம்பொ
ருளாகிய சிவபெருமான் சர்வாத்மாக்களும் தம்மைவழிபட் டெயும்
பொருட்டுத் தாமே எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் சர்வலோக சரண்
யராய் நின்றலானும், தமக்குச்சமானரும் அதிகரு மில்லாமல் தாமே
சர்வ சுதந்தரரா யிருத்தலானும், பிறர் சங்கற்பத்துக்கும் கனம்த்து
க்கும் வசப்படாது தாமே யகில லோகங்களுக்கும் நியந்தாவாய்ப் பி
ரகாசித்தலானும், எல்லாவான்மாக்களுந் தம்மைக் கைகுவித்துவண
ங்கத் தாம் வீற்றிருப்பதன்றி தாமெப்பொழுதும் பிறரை வணங்கும்
பொருட்டுக் கரங்களைக் குவித்தவரல்லர். பிரமன், விஷ்ணு, உருத்தி
ன் முதலான சமஸ்ததேவர்களும் தமக்கு எஞ்ஞான்றும் வழியடி
யாடெனவும், தாமெப்பொழுதும் ஒருவருக்குங் குடியல்லாத் தன்

மைய ரெனவும் ஆரணங்க ளறைந்தபடி ஸ்ரீ ஆளுடைய வரசுகளும்
 “தாமார்க்குக் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரன்” என்று தமது
 திராவிடகுத்தியில் உபதேசித்துள்ளார். இதனால் சகலவழிபாட்டுக்
 கும், சர்வதோத்திரங்கட்கும் விஷயமாவார் சிவபெருமானென்பது
 நாட்டப்பட்டது. ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும் “இந்த்ராதி தேவதை
 கள் பிரமாதி கடவுள் நிருக்காதி வேதமுநிவர், எண்ணரிய கணநா
 தர் நகநாத சித்தர்க ளிரவிமதி யாதியோர்கள், கந்தருவர் கின்ன
 ர்கண் மற்றையர்க ளியாவருங் கைகுவித் திடுந்தெய்வமே, கருதரிய
 சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு கருணா கரக் கடவுளே” என்று கூ
 றி உண்மை நிறுவினர். தைத்திரீயோபநிடதமானது “விஸ்வம் பு
 தம் புவனம் சித்ரம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநஜ்யந்-ஸர்வோ
 ல்யேஷ நூதஸ் தஸ்மை நூதாய நமோஅஸ்து=பிரபஞ்சம் நித்
 தியமோ அபித்தியமோ விசித்திரமோ அனேகவிதமாக வுண்டான
 தோ உண்டாகிறதோ எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் நிரவாஹன் இந்த
 வருத்திரன் ஆதலால் அப்படிப்பட்ட உருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம்” எ
 னவும், “யோநூத்ரோஅக்நோ யோஅபஸு மஜஷதீஷு யோநூத்
 ரோ விஸ்வா புவனா விவேச தஸ்மை நூதாய நமோஅஸ்து=எந்த
 ருத்திரன் அக்கினியிலுள்ளான், எவன் நீரிலுள்ளான், எவன் ஓஷதி
 களிலுள்ளான், எவன் எல்லாப்புவனங்களிலும் உட்பிரவேசித்தான்,
 அந்த உருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம்” எனவும், கூறிப் போந்தமையால்
 சர்வ ஜகத்காரண பரப்பிரமம் துரீய ருத்திரரெனவும், அவரே நம
 ஸ்காரத்துக்குரியபரம்பொருளெனவும் இனிது போதிக்கப்பட்டது.
 அன்றியும் நமஸ்காரங்களெல்லாம் சிவபெருமானுடைய சொத்தாயு
 ள்ளன வென பலவேதபாகங்கள் பன்முறையெழுந்து நிரூபிக்கின்ற
 மையால் அவருக்குச் செய்யப்படும் பலவகை வழிபாடுகளில் நமஸ்கா
 ரம் மிகச்சிறந்ததென்பது நன்குணரக் கிடக்கின்றது. இவ்வுண்மை
 யை யுணராச் சிலர் “ஸர்வ தேவ நமஸ்காரம் கேசவம் பிரதீக்ஷி
 சதி” என்னும் ஸ்மிருதிவசனத்தை ஆதரவாகக்கொண்டு சகலதேவ
 ர்கள் செய்யும் நமஸ்காரம் கேசவனையே சாருமென்று புலம்பாநிற்
 பர். இது அசங்கதம். சந்தியாவந்தனம் தொடங்குகையில் பரமேசு
 வரப் பிரீதியார்த்தம் என்று ஆரம்பித்தலால்கேசவம் என்னும் சப்த
 ம் பரமேசுவராகியதுரீயசிவத்தையே பற்று மென்பதற்கு யாதுமை
 யுறவில்லை-ஆதலினன்றோ “நந்வேத தஹ்யோபநிஷதஸு கூடம்=
 அந்தப்பரம்பொருளே வேதங்களில்மிகவும் ரகசியமான உபநிடதங்க
 ளில் மறைக்கப்பட்டுள்ளது” என்று மந்திரோபநிடத முரைத்தது,

வேதங்களிலுள்ள எல்லா வுபநிடதங்களும் ரகசியமே யாயினும் பிரமவிஷ்ணுருத்ராதிசுரேஷ்ட கடந்த தூரியப்பொருளை யுணர்த்தும் உபநிடதங்களே மிக்க ரகசியமாம் என்பது வேதாந்தத்தின்கருத்தாம். இப்படிப்பட்ட வுண்மைப் பொருள் பூர்வ புண்ணிய சுகிருத முடையவர்களுக்கும், திருநீற்றின் குறிவழி நிற்குங் கொள்கை யுடையவர்களுக்குமே விளங்காநிற்கும். ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும் “சைவசமயஞ் சமயமென லச்சமயத், தெய்வம் பிறைகுடுந் தெய்வமென—லைவரைவென், ஞானந்த வெள்ளத் தழுந்துவது முத்தியெனில், வானங் கொள் பெய்ம்மின் மறை” என்னும் பாசரத்தைக்கூறி தமது அரிய அற்புதச் செய்கையால் சிவபரத்துவத்தை நாட்டினர். (௫௭)

திருத்தெள்ளேணம்.

நீருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியைக்காத் தற் றொழிற்குரிய மகாவிஷ்ணுவும் வராக வுருவேற்று பூமியைப் பிளந்து சென்றுங் காணொதை திருவடியை. முன்னொரு காலத்தில் பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய விருவரும் தம்மறிவு மயக்கத்தால் யாம் பரம் யாம்பரம் என்று அகங்கரித்து இகலியபோது அவர்களுடைய அகங்கார மொடுங்கும்படி அவர்கள் மத்தியில் அனற்பிழம்பாய் நின்றனர் சிவபெருமான். அப்பொழுது திருமாலானவர் அவ்வனற் பிழம்பின் அடியைக் காணும்பொருட்டு பூமிக்குள் தேடிச்சென்றும் அது பாதாள மேழினுக்கப்பாலும் ஊடுருவிச் சென்றமையால் அலுத்து எல்லேகாணுது மயங்கினர். பிறகு தம்மிடத் துண்டாகிய பேதமையை யொழித்துவிட்டு பூமியின்மேல் வந்துநின்று சிவபெருமானைப் பலவகையானுந் துதித்துச் சிவப்பிரசாதத்தை யெதிர்நோக்கி யிருந்தனர். இந்தத்திவ்விய சரித்திரம் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதுவருமாறு:—“விஷ்ணுர்வே வராஹம் நுபமாஸ்தாய பூமிந் விதாரயந் ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆஸந், பாதாந்வேஷண பரோபூத்வா, த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவ பிதாஸி, த்வமேவ ப்ராதாஸி, த்வமேவ ஜ்யேஷ்டோஸி, த்வமேவ ஸ்ரேஷ்டோஸி, மஹம் மஹிமாநம், வேதா த்ருஷ்டா பவநீ, விஜ்ஞாதாபவநீ, கரீநா பவநீ, காரயிதா பவநீ, யஹம் வேதா, சிவசாயுஜ்ய மாப்தோநீ சிவசாயுஜ்ய மாப்தோநீ= விஷ்ணுவானவன் வராகமாகிப் பூமியைக் கிழித்துச் செல்லுங்கால் ஆயிரவருடங்களாயின. சிவனானது பாதத்தைத் தேடுவதில் அவாவுடையவவந்தாயு

நீர், தந்தையுநீர், உடன்பிறந்தாருநீர், மூத்தாருநீர், உயர்ந்தாரு நீர் என்று துதித்தனர். இம்மகிமையை யறிய வல்லா நெவனே அவனே காண்கின்றவ னாகின்றான், அறிந்தவனாகின்றான், கர்த்தாவாகின்றான், காரியஞ்செய்கின்றவனாகின்றான், இவ்வித மறிய வல்லா நெவனே அவனே சிவசாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான், சிவசாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான்” என்பதாம். அன்றியும், சரபோபநிடதமும் “எவருடைய பாதாரவீர்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படுகின்றனவோ அந்த விஷ்ணுவினுடன்கூடி” என்னும் பொருள்பட “யந் பாதாம் போநுஷத்வம் த்வம் ம்ருக்யதே விஷ்ணு நாஸஹ” என்று கூறிப்போந்தது. இவ்வாறு இந்தச்சரித்திரம் சுருதி நிஷ்டமாயிருக்கவும் பொய்க்கதை யென்று வைணவ ஆவேசம் பூண்டசிவர்குணருத்திரர் பரமாகக் கூறும் அபகர்ஷபுராண வசனங்களை யாதாரமாகக்கொண்டு மறுக்கப்பார்க்கின்றனர். ஐயகோ! இதென்ன அவிவேகம். சுருதி வசனத்துக்குமுன் புராணவசனம் பலிஷ்டப்பிரமாணமாகுமா? சுருதி வசனத்துக்கும் புராணவசனத்துக்கும் விரோதமுண்டாகில் புராணவசனத்தைத் தள்ளி முதனூலாகிய சுருதி வசனத்தையே தழுவ வேண்டுமென்னும் மீமாம்ஸாசாத்திர விதியை எங்கே தள்ளுவது? ஆதலின்பரந்தாமன் பன்றியருவங்கொண்டு பரப்பிரமமாகிய பரமசிவத்தின் பாதத்தைத் தேடினொன்பதே பரமசித்தம். சங்கராசாரியரும் “விதிநீவம் விஷ்ணுநீவம்” என்னுஞ்சுலோகத்தில் (ஹம்ஸமாகவும் வராஹமாகவும் பிறந்துழன்று உன்னைமறக்கத்தக்க பிரமவிஷ்ணுக்களது பிறவிகளை விழைந்திலேன்) என்று சிவபெருமானே நோக்கி முறையிட்டிருக்கின்றனர். ஈண்டு திருமால்கொண்ட வராகவுருவம் அவரது பத்தவதாரங்களில் அடங்கிய தன்று. அப்பத்திலுள்ள வராகவதாரம் வேறுகாரணம் பற்றியே யாமென்றுணரற்பாற்று. (௫௮)

திருச்சாமுல்.

நலமுடைய நாரணன்ற னயனமீடந் துரனடிக்கீ, மூலராக விடலாழி யருளினன்— நன்மையுடைய ஸ்ரீமத் - காராயணன் தன்கண்ணைப் பறித்துச் சிவபெருமானுடைய திருவடியில் மலராக வர்ச்சிக்க (அதனால் மகிழ்ந்து) சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதித்தனர் அவ்வெம்பெருமான். இதன் வரலாறு வேதத்திலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது:— திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி சிவபி

ராஜனுடைய திருவடிப்போதில் போன்புழுண்டு நாடோறும் ஆயிரங்
 கணமலர்களா லர்ச்சித்து வந்தனரெனவும், அங்ஙனம் அர்ச்சித்து
 வருகையில் ஓர்நாள் ஒருமலர் குறையக்கண்டு அக்குறையை நிறை
 த்தற்பொருட்டுத் தன்கண்ணைப்பிடுங்கி இறைவன் திருவடிமேல்
 சாத்தின ரெனவும், அப்பொழுது இறைவன் மகிழ்ந்து சக்கர
 ப்படையை அவருக்கருளின ரெனவும் போந்ததாம். அதர்வணவேத
 த்தைச் சார்ந்த சரபோபநிடதம் “யோவாமபா தாரீச்சித விஷ்ணு
 நேத்ராஸ் தஸ்மை நதேநா சக்ரமதீவ ஹருஷ்டஃ-தஸ்மை நத்ராய
 நமோ அஸ்து=எவருடைய இடதுபாதத்தில் விஷ்ணுவானவர் தம
 து கண்மலரையர்ச்சித்துச் சுடரிசன மென்னுஞ் சக்கரம் பிரசாதிக்
 கப் பெற்றுக்கொண்டனரோ அந்த உருத்திரமூர்த்திக்கு நமஸ்கார
 ம்” என்று கூறியது. இரணல் விஷ்ணு சேவகரெனவும் த்யாதா வெ
 னவும், சிவபெருமான் சேவ்யரெனவும் த்யேய ரெனவும் ந்ரூபிக்கப்
 பட்டது. தைத்திரீயோபநிடதமும் “தஸ்யாக் சிகாயா மத்யே பர
 மாத்மா வ்யவஸ்தீத =அந்த நாராயணருடைய இருகயாக்கினியின்
 சிகாமத்தியில் பரமாத்மாவான்” என்று உணர்ந்தியபடியானும், அத
 ற்கிணையக திருநாவுக்கரசு சுடாமிகளும் “பையஞ் சுடர்வீடு நாகப்
 பள்ளிகொள்வா னுள்ளத்தானும்” என்று திருவாய்மலர் தருளின
 மையானும், விஷ்ணு உபாசகொன்பது வேறுபிரமாணம் வேண்டப்
 படாது வலியுறுத்தப்பட்டது. அவ்ஙனம் வலியுறுத்தப்படவே, அவர்
 சிவஞானிகளுட் சிறந்தவென்பதும், மீனோ நிக்கிரகஞ்செய்து ப
 ரசிவோபாஸ்திசெய்யும் மெய்யடியார்களுக்கு அவரது கருணாபல
 மை பேரன்பை யுண்டாக்கு மென்பதும் நாட்டப்பட்டது. ஆதலா
 ற்றான் உண்மைச்சைவர்க ளனைவருந் தமது கிரியார்ச்சணையிற் சத்த
 குருபூசையில் அவரைச் சிறப்பித்துப் பூசித்து வருகின்றார்கள். அப்
 பையதீகூழித சுடாமிகளும் “அபாரம் விஜ்ஞாதுப் கிரீச” என்றற்
 ரெடக்கத்து வசனத்தில் “ஓகிரீச! உம்முடைய அளவில்லாத மகி
 மையினை யறியவும், உமது சரணாவிந்தங்களில் உறுதியான அன்
 பைச் செலுத்தவும், உம்முடைய பூசைகளாற் பூரணமான பிரசாதத்
 தைப் பெறவும் உலகத்தி லொருவனே சக்தன்-அவன் விஷ்ணு”
 என்று துதித்தனர். அவ்வாறே ஆசிரியர் ஹரதத்தாசாரியரும் “ஓ
 பரமேசுவரா! இந்தப் பத்மநாபன் பரப்பிரமமென்றும், பரதத்துவ
 மென்றும், பாஞ்சோதியென்றுஞ் சொல்லப்படுவான். உம்முடைய
 பாவனையிலாழ்ந்து உம்மிலும் வேறாகாது நின்றவனதலால் கருட
 பாவனை செய்யும் மாந்தரிகன் கருடனாவதுபோலாயினான்” என்றரு

ளினர். இத்தகைய அநந்த பிரமாண முகங்களால் சிவபெருமானுடைய திருவடிக் கமலங்களில் அர்ச்சனையாற்றும் நெறியின் திருமாவென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்பட்டது. (ருக)

திருவுந்தியார்.

உந்நீர நாதனாக் குந்தீபற. உருத்திர நாதனுக்கு=உருத்திரனாகிய விறைவனுக்கு, அல்லது; உருத்திரர்களுக் கெல்லாந் தலைவனாயிருப்பவனுக்கு என்பது பொருள். உருத்திரர் ஏகாதசருத்திரர், சதருத்திரர், சஹஸ்ரருத்திரர், சம்ஹாரருத்திரர், சாலோகசாரீப சாரூபமுற்ற ருத்திரர் எனப் பலதிறப்படுவர். அவர்களுக் கெல்லாந் சலைவராகிய தூயருத்திரரே ஈண்டு குறிக்கப்பட்டவர். அவரே திரிமூர்த்திபரர். உருத்திரன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு உரோதனம் (அழுகையைச்) செய்பவனென்று வைணவமதத்தினர் சாதாரணமாகப் பொருள்கூறி மயங்குவர். அச்சொல் அங்ஙன மொருவாறு பொருள் தருமாயினும் “ருத்நீ ஸ்யஸாரஸுத்ருக்ம் தந்திரா வயதீயஃ பிரபு ருத்ர இந்யூச்யதே.” என்று உபப்பிரமணக்கூறியபடி “ருத் என்பது சம்சாரதுக்கம், அதனை எவனெழுப்பான் அவனை ருத்திரனெனப்படுவான்” என்பதே உண்மைப்பொருள். தென்மொழிக் கந்தபுராணமும் “இன்னவங் கடலுட்பட்டோர் யாரையுமெக்குமாற்று—ஐயன்னரும் பரமமூர்த்தி யுருத்திர னெனும்பேர் பெற்றான்” என்று இப்பொருளையே வற்புறுத்தியது. இன்னமும் இதன் வேறு தெளிபொருளையுஞ்சிறிது விரிப்பாம். (க) ருத்=சப்தமயப்பிரபஞ்சம், அதனைத்தன் வசப்படுத்தினவன், எனவே சர்வசப்தங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுவான். (உ) ருத்=பிரமலித்தை, அதனுலே ஆன்மாக்களிடத்துப் பொருந்தியுள்ள அநாதி மலத்தைக் கரையச்செய்பவன். (ங) ருத்=ஆவரணம், அதனை யொழிப்பவன் (ச) ருத்=பிரமஞ்ஞானம், அதனை நேரிலுஞ் சதாசாரியனை யதிஷ்டித்தும் உபதேசிப்பவன். (டு) ருத்நீரன்=சங்காரகாலத்தில் சர்வான்மாக்களையுந் கதறச்செய்பவன், (சு) ருத்நீரன்=சகல நற்பிரவிருத்திகளையுந் தடுக்குந் தமோகுணத்தைத் தன்வசப்படுத்தினவன். (ஏ) ருத்நீரன்=பிரமனுடைய முகாவிர்ப்பவ லீலையில் அழுகையை அபிநயித்தவன். (அ) ருத்நீரன்=சப்தமயப்பிரபஞ்சத்தை யொழிப்பவன், எனவே மொனசமாதியை உபதேசிப்பவன். (க) ருத்நீரன்=உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்களிடத்தமைந்த அஞ்

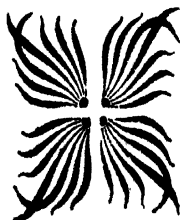
ஞானத்தை நோக்கித் தான் துயருறுபவன், எனவே பிறர்துயரமே
ற்காமை யென்ற கருணைக்கு நிதியாடிள்ளவன் (ஐ) ருத்திரன் = சர்வே
சுவர னாதலால் சர்வஐகத் பயங்கரன். இன்னோரன்ன பலபொருள்
கள் உருத்திர சப்தத்துக்குப் பாஷ்யங்களினும், புராணைதிகாசங்க
ளினும் விரிந்து கிடக்கின்றன. ஆதலாற்றான் சிவநேயமலிந்த செல்
வர்களனைவரும் தந்தம் ஆசிரியமூர்த்திகளை மோட்சத்தை யளிக்கு
ஞ் சிவபெருமானாகப் பாவித்துப் பூசித்துவருகின்றார்கள். இவ்வாய்
மைக்கு அன்று அமாக்களத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூசித்த பற்குண
னை சாலங்கரி. இதனால் ருத்திரநாமம் பிரமத்துக் குரியதென்பது
நிலைநாட்டப்பட்டது. (சுஐ)

இன்னணம் திருவருட்களிப்பின் மிகுதியால்வரைந்து வெளிப்
படுத்திய இவ்வறுபது விஷய சூசனங்களையுங் பிறப்பிப்பிரானும்
பிறைகுடிய நாதனுமான சிவபெருமானுடைய திருவடிப்போதுக்கு
ஓர்சிறு வில்வத்தளிராக வளித்திட்டே மாதலால் வைதிகசைவர்கள
னைவரும் இதனையேற்று அன்பின்பெருக்கால் ஆனந்தபரவசசித்தவிரு
த்தியுடையவராய்ச் சிவத்தியானப் பொலிவுடன் விளங்கியிருக்கத்
திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேம். சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனம்.

முற்றுப்பெற்றது.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிசைப்பா,

திருப்பல்லாண்டு,
திருமந்திரத்திரட்டு,
பிரபந்தமாலைத்திரட்டு,
பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு.

இவை

இரங்கோன் - சமரசஞானசுன்னார்க்கசபைத்தலைவரும்,
தென்திராபாக்கம் - சித்தாந்தஞானஞ் சித்தாங்கஸ்தாபகரும்,

சித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாகிய

சோளங்கிபுரம்

ஸ்ரீமத்-சிவ அருணகிரிமுதலியார்

அவர்களால்

பாசரங்க ஸ்தோத்ரங்கள் பிரித்துப்

பரிசேரதிக்கப்பட்டு,

ஷையார் தமையனாரும்

பென்ஷன் சுபேதாரும் பெஞ்சுமாஜிஸ்ட்ரேட்டுமொகிய

சோளங்கிபுரம்

ஸ்ரீ - சிவசிதம்பரமுதலியாரவர்கள்

நல்லாதரவால்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ

ப. அ. சோமசுந்தர செட்டியாரவர்களது

சென்னை,

வித்யா பாஸ்கர அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விசுவாவச ஹ்ரி பங்குனிமீ

1906.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவிசைப்பா-திருப்பல்லாண்டு=சேந்தனார்முதலிய ஒ
ன்பதின்மர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஒன்பதாந் திருமுறை.

திருமந்திரத்திரட்டு=கயிலாயச்சித்தர் என்னும் திருமூ
லராயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பத்தாந் திருமுறையினி
ன்றுந் திரட்டப்பட்டது.

பிரபந்தமாலத்திரட்டு=திருவாலவாயுட்டையார் முதலிய
பன்னிருவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பதினேராந்திருமுறை
யென்னும் பிரபந்தங்களினின்றுந் திரட்டப்பட்டது.

பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு= அருண்மொழித்தேவ
ராகிய ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
பன்னிரண்டாந் திருமுறையென்னும் பெரிய புராணத்தினி
ன்றுந் திரட்டப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

சூ சி ப த் தி ர ம்.

—o—o—o—

திருப்பதிகம்.	பக்கம்.	திருப்பதிகம்.	பக்கம்.
க. திருமாளிகைத்தேவர்		சபுந்துருத்திரம்பிகாடநம்பி	
க கோயில்	௯	க திருவாரூர்	௨௩
உ கோயில்உயர்கொடியாடை	௯	உ கோயில்	௯௫
ச கோயில்-உறவாகியயோகம்	௯		
கோயில் (இணங்கிலாவீசன்)	௧௦	ரு. கண்டராதித்தர்.	
		க கோயில்	
உ. சேந்தனார்			
க திருவீழிமிழலை	௧௧	கூ.வேணுட்டடிகள்	
உ திருவாவடிதுறை	௧௨	க கோயில்	௯௮
ங திருவிடைக்கழி	௧௩		
		எ. திருவாலியமுதனார்	
ங. கருவூர்த்தேவர்.		க கோயில்-பாதா திகேசம்	௧௦
க கோயில்	௧௧	உ கோயில்-பவளமால்வரை	௧௧
உ திருக்களந்தையாதித்தேச		ங கோயில்-அல்லாய்ப்பகலாடுங்	
சரம்	௨௨	ச கோயில்-கோலமலர்	௧௨
ங திருக்கீழ்க்கோட்டு மணி			
யம்பலம்	௨௩	அ. புருடோத்தமநம்பி.	
ச திருமுகத்தலை	௨௪	க கோயில்-வாரணி	௧௩
ரு திரைலோக்கியசுந்தரம்	௨௫	உ கோயில்-வானவர்கள்	௧௪
க கங்கைகொண்ட சோளேச			
சரம்	௨௬	கூ. சேதிராயர்.	
எ திருப்புவணம்	௨௭	க கோயில்	௧௫
அ திருச்சாட்டியக்குடி	௨௮		
க நஞ்சையிராசராசேச்சரம்	௨௯	சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு.	
௧௦ திருவிடைமருதூர்	௩௦	க கோயில்	௧௬

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிசைப்பா அருளிச்செய்த ஒன்பதுநாயன்மார் திருநா
மமும் திருப்பதிகவகையும் பண்ணின்வகையுந் தெரியு
மடைவு.

—o—o—o—

செம்பொன்மணி யம்பலத்து நிருத்தனார்க்குத்
திருவிசைப்பா வுரைத்தவர்தந் திருப்பேர்சொல்லித்
பம்புபுகழ் செறிதிருமா ளிகைமெய்த்தேவர்
பரிவுடைய சேந்தனார் கருவூர்த்தேவர்
நம்பிகா டவர்கோனற் கண்டராதித்தர்
நன்குயர்வே ணுட்டடிக டிருவாலியமுத
மம்புவியோர் புகழ்புருடோத் தமர்சேதிராய
ராகவிவ ரொன்பதின்மர் தாமுறைகண்டடைவே. (க)

அடைவுறுமா ளிகைத்தேவர் நான்குசேந்த
ரன்புறுபல் லாண்டொன்றே டிசைப்பாமூன்று
திடமுடைய கருவூரர் பத்துவீறிற்
சிற்றந்தகா டவிரண்டு கண்டர்வேனுடர்
பம்புகமொவ் வொன்றுதிரு வாலிநான்கு
பன்னுபுரு டோத்தமனா ரிரண்டுசேதிராய
ருடையதிருக் கடைக்காப்பொன் றாகவிருபத்தொன்
பானேது செய்யுண்முந் தூற்றறுபதினாடைந்தே (உ)

ஐந்துடனல் வருமுரைத்த திருக்கடைக்காப்பிற்பண்
ணறையின்மா ளிகைத்தேவர் நான்கிலொன்றுகாந்தார
முந்துகரு வூர்ப்பத்தி னிரண்டுபுறநீர்மை
மொழிந்திகாந் தாரமொன்று காடவர்கோனிரண்டி
னந்தலில்சா ளரபாணி யொன்றுவேனுட்டடிக
ணவின்றதொன்று புறநீர்மை திருவாலியமுதர்
பந்தமறச் சொன்னாங்கி னொன்றுநட்டராகம்
பகர்ந்திடினென் றிந்தளமற் றெவையும்பஞ்சமமே. (ங)

சில திருப்பதிகங்களிலே

சில திருப்பாசரங்கள் இறந்து விட்டன.

உ
சிவமயம்.

திருவிசைப்பா.

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

க. கோயில்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒளிவளர் விளக்கே யுலப்பிலா வொன்றே
யுணர்வுசூழ் கடந்ததோ ருணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் நிரண்மணிக் குன்றே
சித்தத்துட் டித்திக்குந் தேனே
யளிவள ருள்ளத் தானந்தக் கணியே
யம்பல மாடரங் காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

(*)

இடர்கெத் தென்னை யாண்டுகொண் டென்னு
ளிருப்பிழம் பறவெறிந் தெழுந்த
சுடர்மணி விளக்கி னுள்ளொளி விளங்குந்
தூயநற் சோதியுட் சோதி
படல்விடைப் பாகா வம்பலக் கூத்தா
வயனொடு மாலறி யாமைப்
படரொளி பரப்பிப் பரந்துநின் றுயைத்
தொண்டனேன் பணியுமா பணியே.

(2)

தற்பரம் பொருளே சகிகண்ட சிகண்டா
சாமகண் டாவண்ட வாண
நற்பெரும் பொருளா யுறைகலந் துன்னை
யென்னுடை நாவினு னவிலவா
னற்பெனன் னுள்ளத் தளவிலா வுன்னைத்
தந்தபொன் னம்பலத் தாடி

2 திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

கற்பமா யுலகா யல்லையா னுயைத்
தொண்டனேன் கருதுமா கருதே. (௩)

பெருமையிற் சிறுமை பெண்ணொடா னுயென்
பிறப்பிற் பறுத்தபே ரொளியே
கருமையின் வெளியே கயற்குண ளிமவான்
மகளுமை யவள்களை கண்ணே
யருமையின் மறைநான் கோலமிட் டரற்று
மப்பனே யம்பலத் தழுதே
யொருமையிற் பலபுக் குருவிநின் றுயைத்
தொண்டனே னுரைக்குமா றுரையே. (௪)

கோலமே மேலே வானவர் கோவே
குணங்குறி யிறந்ததோர் குணமே
காலமே கங்கை நாயகா வெங்கள்
காலகரி லாகாம நாசா
வாலமே யழுதுண் டம்பலஞ் செம்பொற்
கோயில்கொண் டாடவல் லானே
ஞாலமே தமிழே னற்றவத் தாயைத்
தொண்டனே னனுருமா நனுகே. (௫)

நீறணி பவளக் குன்றமே நின்ற
நெற்றிக்கண் ணுடையதோர் நெருப்பே
வேறணி புவன போகமே யோக
வெள்ளமே மேருவில் வீரா
வாறணி சண்டயெம் மற்புதக் கூத்தா
வம்பொன்செ யம்பலத் தரசே
யேறணி கொடியெம் மீசனே யுண்ணத்
தொண்டனே னிசையுமா றிசையே. (௬)

தனதனற்றோழா சங்கரா சூல
பாணியே தாணுவே சிவனே
கனகநற் றானே கற்பகக் கொழுந்தே
கண்கண்மூன் றுடையதோர் கரும்பே
யனகனே குமா விநாயக சனக
வம்பலத் தமரசே கரனே
யுனகழ லீணையென் னெஞ்சினு ளினிதாத்
தொண்டனே னுகருமா நுகரே. (௭)

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா. ௩

திறம்பிய பிறவிச் சிலதெய்வ நெறிக்கே
 திகைக்கின்றேன் றனைத்திகை யாமே
 ஈறம்பொன்னு மின்னு நிறைந்தசே வடிக்கீழ்
 நிகழ்வித்த நிகரிலா மணியே
 யறம்பல திறங்கண் டருந்தவர்க் கரசா
 யாலின்கீ ழிருந்தவம் பலவா
 புறஞ்சமண் புத்தப் பொய்கள்கண் டாயைத்
 தொண்டனேன் புணருமா புணரே. (அ)

தக்கனற் றலையு மெச்சன்வன் றலையுந்
 தாமரை நான்முகன் றலையு
 மொக்கவிண் டருள வொண்டிருப் புருவ
 நெறித்தரு ளியவுருத் திரனே
 யக்கணி புலித்தோ லாடைமே லாட
 வாடப்பொன் னம்பலத் தாடுஞ்
 சொக்கனே யெவர்க்குந் தொடர்வரி யாயைத்
 தொண்டனேன் றொடருமா தொடரே. (ஆ)

மடங்கலாய்க் கனகன் மார்புகீண் டானுக்
 கருள்புரி வள்ளலே மருளா
 றிடங்கொண்முப் புரம்பெந் தவியவை திகத்தே
 ரேறிய வேறுசே வகனே
 யடங்கவல் லரக்க னருட்டிரு வரைக்கீ
 ழுடர்த்தபொன் னம்பலத் தரசே
 விடங்கொள்கண் டத்தெம் விடங்கனே யுன்னைத்
 தொண்டனேன் விரும்புமா விரும்பே. (க)

மறைகளு மமரர் கூட்டமு மாட்டா
 தயன்றிரு மாலொடு மயங்கி
 முறைமுறை முறையிட் டோர்வரி யாயை
 மூர்க்கனேன் மொழிந்தபுன் மொழிக
 ளறைகழ லரன்சீ ரறிவிலா வெறுமைச்
 சிறுமையிற் பொறுக்குமம் பலத்து
 ணிறைதரு கருணா நிலயமே யுன்னைத்
 தொண்டனே னினையுமா நினையே. (கஉ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சு திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

உ. கோயில் - உயர்கொடியாடை.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உயர்கொடி யாடை மிடைபட லத்தி

ஐமதூ ம்ப்பட லத்தின்

பெயர்நெடு மாடத் தகிற்புகைப் படலம்

பெருகிய பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்

சியறொளி மணிக ணிறந்துசேர் கனக

நிறைந்தசிற் றம்பலக் கூத்தா

மயர்வறு மமரர் மகுடந்தோய் மலர்ச்சே

வடிகளென் மனத்துவைத் தருளே.

(ஈ)

கருவளர் மேகத் தகடுதோய் மகுடக்

கனகமா ளிகைகலந் தெங்கும்

பெருவளர் முத்தி நான்மறைத் தொழில்சா

லெழின்மிகு பெரும்பற்றப் புலியூர்த்

திருவளர் தெய்வப் பதிவதி நிதியந்

திரண்டசிற் றம்பலக் கூத்தா

வுருவள ரின்பச் சிலம்பொலி யலம்பு

முன்னடிக் கீழுவென் னுயிரே.

(உ)

வரம்பிரி வானை மிளிர்மடுக் கமலங்

கரும்பொடு மாந்துமே திகன்சேர்

பரம்பிரி செந்நெற் கழனிச்செங் கழுநீர்ப்

பழனஞ்சூழ் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்

சிரம்புணர் முடிவா னவரடி முறையா

லிறைஞ்சுகிற் றம்பலக் கூத்தா

நிரந்தர முனிவர் நினைதிருக் கணைக்கா

னினைந்துரின் ரொழிந்ததென் னெஞ்சே.

(ஊ)

தேர்மலி விழவிற் குழலொலி தெருவிற்

கூத்தொலி யேத்தொலி யோத்தின்

பேரொலி பரந்து கடலொலி மலியப்

பொலிதரு பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்

சீர்நில விலயத் திருநடத் தியல்பிற்

றிகழ்த்தகிற் றம்பலக் கூத்தா

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

(ந)

வார்மலி முலையாள் வருடிய திரண்மா

மணிக் குறங் கடைந்ததென் மதியே.

(ச)

நிறைதழை வாழை நிழற்கொடி நெடுந்தெங்

கிளங்கழு குளங்கொணீள் பலமாப்

பிறைதவழ் பொழில்சூழ் கிடங்கிடைப் பதண

முதுமதிற் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்

சிறைகொணீர்த் தரளத் திரள்கொணித் திலந்த

செம்பொற்சிற் றம்பலக் கூத்த

பொறையணி நிதம்பப் புலியத ளாடைக்

கச்சதூல் புகுந்ததென் புகலே.

(ரு)

அதுமதி யிதுவென் றலந்தலை தூல்கற்

றழைப்பொழிந் தருமறை யறிந்து

பிதுமதி வழிநின் றெழிவிலா வேள்விப்

பெரியவர் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்

செதுமதிச் சமணுந் தேரருஞ் சேராச்

செல்வச்சிற் றம்பலக் கூத்த

மதுமதி வெள்ளத் திருவயிற் றுந்தி

வளைப்புண்டென் னுண்மகிழ்ந் ததுவே.

(சு)

பொருவரைப் புயத்தின் மீமிசைப் புலித்தோல்

பொடியணி பூணூ லகலம்

பொருவரை புரைதிண்டோளுடன் காணப்

பெற்றவர் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்

திருமரு வுதரத் தார்திசை மிடைப்ப

நடஞ்செய்சிற் றம்பலக் கூத்த

வுருமரு வுதரத் தனிவடந் தொடர்ந்து

கிடந்ததென் னுணர்வுணர்ந் துணர்ந்தே.

(எ)

கணியெரி விசிறு கரந்துடி விடவாய்க்

கங்கணஞ் செங்கைமற் றபயம்

பிண்கெட விவைகண் டரன்பெரு நடத்திற்

பிரிவிலார் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்

திணிமணி நீல கண்டத்தென் னமுதே

சீர்கொள்சிற் றம்பலக் கூத்த

வணிமணி முறுவற் பவளவாய்ச் செய்ய

சோதியு ளடங்கிற்றென் னறிவே.

(அ)

கூ திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

திருநெடு மாலிந் திரனயன் வானோர்
 திருக்கடைக் காவலி னெருக்கிப்
 பெருமுடி மோதி யுருமணி முன்றிற்
 பிறங்கிய பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்
 செருநெடு மேரு வில்லின்முப் புரந்தி
 விரித்தசிற் றம்பலக் கூத்த
 கருவடி குழைக்கா தமலச்செங் கமல
 மலர்முகங் கலந்ததென் கருத்தே.

(க)

எர்கொள்கற் பகமொத் திருசிலப் புருவம்
 பெருந்தடங் கண்கண்மூன் றுடையோன்
 பேர்களா யிரதா றுயிரம் பிதற்றும்
 பெற்றியோர் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்
 சீர்கொள்கொக் கிறகுங் கொண்டையுந் துன்று
 சென்னிச்சிற் றம்பலக் கூத்த
 நீர்கொள்கெஞ் சடைவாழ் மதிபுது மத்த
 நீசுழந்தவென் சிந்தையு ணிறைந்தே.

(க0)

காமனைக் காலன் றக்கன்மிக் கெச்சன்
 படக்கடைக் கணித்தவ னல்லாப்
 பேய்மனம் பிறிந்த தவப்பெருந் தொண்டர்
 தொண்டனேன் பெரும்பற்றப் புலியூர்ச்
 சேமநற் றில்லை வட்டங்கொண் டாண்ட
 செவ்வச்சிற் றம்பலக் கூத்த
 பூமல ரடிக்கீழ்ப் புராணபூ தங்கள்
 பொறுப்பரென் புன்சொலின் பொருளே
 திருச்சிற்றம்பலம்.

(கக)

கூ. கோயில் - உறவாகியயோகம்.

பண் - ப ஞ் ச ம ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உறவா கியயோகமும் போக முமா
 யுயிராளி யென்னுமென் பொன்னெ ருநாட்

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

எ

சிறவா தவர்புரஞ் செற்ற கொற்றச்
சிலைகொண்டு பன்றிப்பின் சென்று நின்ற
மறவா வென்னும்மணி நீர ருவி
மகேந்திர மாமலை மேலு றையுங்
குறவா வென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(க)

காடாடு பல்கணஞ் சூழக் கேழற்
கடும்பின் னெடும்பகற் கான டந்த
வேடாம கேந்திர வெற்பா வென்னும்
வினையேன் மடந்தை விம்மா வெருவுஞ்
சேடாவென் னுஞ்செல்வர் மூவா யிரஞ்
செழுஞ்சோ தியந்தணர் செங்கை தொழுங்
கோடாவென் னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(உ)

கானே வருமுந னேன மெய்த
களியார் புளினநற் காளா யென்னும்
வானே தடவு நெடுங்கு டிமி
மகேந்திர மாமலை மேலி ருந்த
தேனே யென்னுந் தெய்வவாய் மொழியார்
திருவாளர் மூவா யிரவர் தெய்வக்
கோனே யென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(ங)

வெறியேறு பன்றிப்பின் சென்றோ ருநாள்
விசயற் கருள்செய்த வேந்தே யென்னு
மறியேறு சாரன் மகேந் திரமா
மலைமே லிருந்த மருந்தே யென்னு
நெறியேயென் னுநெறி நின்ற வர்க
ணினைக்கின்ற நீதி வேதாந் தநிலைக்
குறியேயென் னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(ச)

செழுந்தென்ற லன்றிலித் திங்கள் கங்கு
றிரைவீரை தீங்குழல் சேவின் மணி
யெழுந்தின்றென் மேற்பகை யாட வாடு
மெனைநீ நலிவ தென்னே யென்னு

அ திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

மழுந்தா மகேந்திரத் தந்த ரப்புட்

கரசுக் கரசே யமரர் தனிக்

கொழுந்தே யென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்

குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(ரு)

வண்டார் குழலுமை நங்கை முன்னே

மகேந்திரச் சாரல் வராகத் தின்பின்

நண்டார் கவலவில் லாடி வேடர்

கடிநா யுடன்கை வளைந்தா யென்னும்

பண்டாய மலரயன் றக்க னெச்சன்

பகலோன் றலைபற் பசங்கண்

கொண்டா யென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்

குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(சு)

கடுப்பாய்ப் பறைகறங்கக் கடுவெஞ் சிலையுங்

கணையுங் கவணுங் கைக்கொண்

டுடுப்பாய் தோல்செருப் புச்சு ர்கை

வராகமுன் னோடி விளியு னைப்ப

நடப்பாய் மகேந்திர நாதநா தாந்தத்

தரையா வென்பார்க்கு நாதாந் தபதங்

கொடுப்பா யென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்

குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(எ)

சேவேந்து வெல்கொடி யானே யென்னுஞ்

சிவனையென் சேமத் துணையே யென்னு

மாவேந்து சாரன் மகேந்தி ரத்தில்

வளர்நாய காலிங்கே வாரா யென்னும்

பூவேந்திமூவா யிரவர் தொழப்

புகழேந்து மன்று பொலிய நின்ற

கோவேயென் னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்

குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே.

(அ)

தரவார் புனஞ்சு னைதா முருவித்

தடங்கல் லுறையு மடங்க லமர்

மரவார் பொழிலெழில் வேங்கை யெங்கு

மழைசூழ் மகேந்திர மாம லேமேற்

சரவா வென்னுஞ் சுடர்நீண்மு டிமாலய

னிந்தி ரன்முதற் தேவர்க் கெல்லாங்

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா. க

குரவா வென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே. (க)

திருநீ நிடாவுருத் தீண்டே னென்னுந்
திருநீறு மெய்த்திரு முண்டத் திட்டிப்
பெருநீ லகண்டன் நிறங்கொண் டிவள்
பிதற்றிப் பெருந்தெ ருவே திரியும்
வருநீ ரருவி மகேந்தி ரப்பொன்
மலையின் மலேமக னுக்க ருளுங்
குருநீ யென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே. (ச0)

உற்றயென் னுமுன்னே யன்றி மற்றென்
றுணரே னென்னு முணர்வுகள் கலக்கப்
பெற்றாய வைந்தெழுத்தும் பிதற்றிப்
பிணிதீர வெண்ணீ நிடப்பெற்றே னென்னுஞ்
சுற்றாய சோதி மகேந்தி ரஞ்சுழ
மனத்திருள் வாங்கிச் சூழாத நெஞ்சிற்
குற்றயென் னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே. (ச௫)

வேறா கவுள்ளத் துவகை விளைத்
தவனிச் சிவலோக வேத வென்றி
மாறா தழுவா யிரவரையு மெனையும்
மகிழ்ந் தாள வல்லா யென்னு
மாறார் சிகர மகேந்தி ரத்துன்
னடியார் பிழைபொ றுப்பாய் மாதோர்
கூறா யென்னுங்குணக் குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்த னையே. (க௨)

திருச்சிற்றம்பலம்.

10 திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

சு. கோயில் - இணங்கிலாவீசன்.

பண் - க ர ந் த ர ர ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இணங்கிலா வீசனேசத் திருந்தசித் தத்தி நேற்கு
மணங்கொள்சீர்த் தில்லை வாணன் மணவடி யார்கள் வண்மைக்
குணங்களைக் கூறு வீற்றிற் கோறைவாய்ப் பீறற் பிண்டப்
பிணங்களைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (க)

எட்டுரு விரவி யென்னை யாண்டவ னீண்டு சோதி
விட்டிலங் கலங்கற் றில்லை வேந்தனைச் சேர்ந்தி லாத
துட்டரைத் தூர்த்த வார்த்தைத் தொழும்பரைப் பிழம்பு பேசும்
பிட்டரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (உ)

அருட்டிரட் செம்பொற் சோதி யம்பலத் தாடு கின்ற
விருட்டிரட் கண்டத் தெம்மா னின்பருக் கன்பு செய்யா
வரட்டரை யரட்டுப் பேசு மழுக்கரைக் கழுக்க ளாய
பிரட்டரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (ங)

துணுக்கென வயனு மாலுந் தொடர்வருஞ் சுடரா யிப்பா
லணுக்கருக் கணிய செம்பொ னம்பலத் தாடிக் கல்லாச்
சிணுக்கரைச் செத்தற் கொத்தைச் சிதம்பரைச் சீத்தை யூத்தைப்
பிணுக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (ச)

திசைக்குமிக் குலவு சீர்த்தித் தில்லைக்கூத் துகந்து தீய
நசிக்கவெண் ணீற தாடு நமர்களை நணுகா நாய்க
ளசிக்கவா ரியங்க ளோது மாதரைப் பேத வாதப்
பிசுக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (ஞ)

ஆடர வாட வாடு மம்பலத் தமிழ்தே யென்னுஞ்
சேடர்சே வடிகள் சூடத் திருவிலா வருவி னுரைச்
சாடரைச் சாட்கை மோடச் சடக்கரைப் பிழக்கப் பிட்கப்
பேடரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (சு)

உருக்கியென் னுள்ளத் துள்ளே யூறலந் தேறன் மாறாத்
திருக்குறிப் பருளுந் தில்லைச் செல்வன்பாற் செல்லுஞ் செல்வி
னருக்கரை யள்ளல் வாய கள்ளரை யவியாப் பாவப்
பெருக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (எ)

சேந்தனார் திருவிசைப்பா.

கக

செக்கரோத் திரவி நூறு யிரத்திர னொப்பாந் தில்லைச்
சொக்கரம் பலவ ரென்னுஞ் சுருதியைக் கருத மாட்டா
வெக்கரைக் குண்ட மிண்ட வெத்தரைப் புத்த ராதிப்
பொக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (அ)

எச்சனைத் தலையைக் கொண்டு செண்டடித் திடப மேறி
யசசங்கொண் டமர ரோட நின்றவம் பலவற் கல்லாக்
கச்சரைக் கல்லாப் பொல்லாக் கயவரைப் பசுநூல் கற்கும்
பிச்சரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (க)

விண்ணவர் மகுட கோடி மிடைந்தொளிர் மணிகள் வீச
மண்ணலம் பலவன் கொற்ற வரசனுக் காசை யில்லாத்
தெண்ணரைத் தெருளா வுள்ளத் திருளரைத் திட்டை முட்டைப்
பெண்ணரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (க0)

சிறப்புடை யடியார் தில்லைச் செம்பொனம் பலவற் காளா
முறைப்புடை யடியார் கீழ்க்கீ முறைப்பர்சே வடிநீ ருடா
நிறப்பொடு பிறப்பி னுக்கே யினியராய் மீண்டு மீண்டும்
பிறப்பரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேந்தனார் திருவிசைப்பா.

க. திருவீழிமிழலை.

பண் - ப ஞ் ச ம. ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏகநா யகனை யிமையவர்க் கரசை
யென்னுயிர்க் கழுதுனை யெதிரில்
போக நாயகனைப் புயல்வணற் கருளிப்
பொன்னெடுஞ் சிவிகையா ளூர்ந்த
மேக நாயகனை மிகுதிரு வீழி
மிழலைவிண் ணிழிசெழுங் கோயில்
யோக நாயகனை யன்றிமற் றென்று
முண்டென வுணர்கிலேன் யானே. (க)

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
 கரையிலாக் கருணை மாகடலை
 மற்றவ ரநியா மாணிக்க மலையை
 மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
 செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத்
 திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
 கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண் டெள்ளங்
 குளிரவென் கண்குளிர்த் தனவே.

(௨)

மண்டலத் தொளியை விலக்கியா னுகர்ந்த
 மருந்தையென் மாறிலா மணியைப்
 பண்டல ரயன்மாற் கரிதுமா யடியார்க்
 கெளியதோர் பவளமால் வரையை
 விண்டலர் மலர்வாய் வேரிவார் பொழில்குழ்
 திருவீழி மிழலைபூ ராளுங்
 கொண்டலங் கண்டத் தெங்குரு மணியைக்
 குறுகவல் வினெகுறு காவே.

(௩)

தன்னடி நிழற்கீழ் மென்னையுந் தகைத்த
 சசிகுலா மவுலியைத் தானே
 யென்னிடைக் கமல மூன்றினுட் டோன்றி
 யெழுஞ்செழுஞ் சுடரினே யருள்சேர்
 மின்னெடுங் கடலுள் வெள்ளத்தை வீழி
 மிழலைபுள் விளங்கு வெண்பளிங்கின்
 பொன்னடிக் கடிமை புக்கினிப்போக
 விடுவனோ பூண்டுகொண் டேனே.

(௪)

இத்தெய்வ நெறிநன் நென்றிருண் மாயப்
 பிறப்பரு வந்திர சாலப்
 பொய்த்தெய்வ நெறிநான் புகாவகை புரிந்த
 புராணசிந் தாமணி வைத்த
 மெய்த்தெய்வ நெறிநான் மறையவர் வீழி
 மிழலைவிண் ணிழ்செழுங் கோயி
 லத்தெய்வ நெறியிற் சிவமலா தவழு
 மறிவரோ வறிவுடையோரே.

(௫)

அக்கனா வனைய செல்வமே சிந்தித்
 தைவரோ டமுந்தி யானவமே

சேந்தனார் திருவிசைப்பா.

கந

புக்கிடந வண்ணங் காத்தெனை யாண்ட
புனிதனை வனிதைபா கனையெண்
டக்கெலாங் குலவும் புகழ்த்திரு வீழி
மிழலையான் நிருவடி நிழற்கீழ்ப்
புக்குநிற் பவர்தம் பொன்னடிக் கமலப்
பொடியணிந் தடிமைபூண் டேனே.

(சு)

கங்கைநீ ரரிசிற் கரையிரு மருங்குங்
கமழ்பொழி றழுவிய கழனித்
திங்கணைந் தீண்ட நீண்டமா ளிகைகுழ்
மாடநீ யெர்திரு வீழித்
தங்குசீர்ச் செல்வத் தெய்வத்தான் றேன்றி
நம்பியைத் தன்பெருஞ் சோதி
மங்கையோர் பாகத் தென்னரு மருந்தை
வருந் திரான் மறப்பனோ வினியே.

(ஏ)

ஆயிரங் கமல ஞாயிறு யிரமுக்
கண்முக கரசர ணத்தோன்
பாயிருங் கங்கை பணிநிலாக் கரந்த
படர்சடை மின்னுபொன் முடியோன்
வேயிருந் தோளி யுமைமண வாளன்
விரும்பிய மிழலைகுழ் பொழிலைப்
போயிருந் தேயும் போற்றுவார் கழல்கள்
போற்றுவார் புரந்தரா திகளே.

(அ)

எண்ணில்பல் கோடி சேவடி முடிக
ளெண்ணில்பல் கோடி திண்டோள்க
ளெண்ணில்பல் கோடி திருவுரு நாம
மேர்கொண்முக் கண்முக மியல்பு
மெண்ணில்பல் கோடி யெல்லைக்கப் பாலாய்
நின்றைஞ்ஞாற் றந்தண ரேத்து
மெண்ணில்பல் கோடி குணத்தரேர் வீழி
யிவர்நம்மை யாளுடை யாரே.

(ஈ)

தக்கன்வெங் கதிரோன் சலந்தான் பிரமன்
சந்திர னிந்திர னெச்சன்
மிக்கநெஞ் சரக்கன் புரங்கரி கருடன்
மறலிவே ளிவர் மிகை செகுத்தோன்

நிக்கெலா நிறைந்த புகழ்த்திரு வீழி
 நிழலையான் நிருவடி நிழற்கீழ்ப்
 புக்கிருந் தவர்தம் பொன்னடிக் கமலப்
 பொடியணிந் தடிமைபூண் டேனே.

(க0

உளங்கொள மதூரக் கதிர்விரித் துயிர்மே
 லருள்சொரி தருமுடா பதியை
 உளங்கிளர் நதியு மதியமுஞ் சூடி
 மழவிடை மேல்வரு வாளை
 வீளங்கொளி வீழி மிழலைவேந் தேயென்
 றுந்தனைச் சேந்தனா டைதையான்
 களங்கொள வசைத்தாற் பிழைக்குமோ வடியேன்
 கைக்கொண்ட கனககற் பகமே.

(கசு

பாடலங் காரப் பரிசில்கா சருளிப்
 பழுத்தசெந் தமிழ்மலர் சூடி
 ரீடலங் காரத் தெய்ப்பெரு மக்க
 ணெஞ்சினு ண்றைந்துநின் றுளை
 டேடலங் காரக் கோலத்தி னமுனைத்
 திருவீழி மிழலையு ராளங்
 கேடிலங் கீர்த்திக் கனககற் பகத்தைக்
 கெழுமுதற் கெவ்விடத் தேனே.

(கஉ

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ. திருவாவடுதுறை.

—o—o—o—

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொய்யாத வேதியர் சாந்தைமெய்ப் புகழா ளாரிரம் பூசுரர்
 மெய்யே திருப்பணி செய்கீர் மிகுகா விரிக்கரை மேய
 னையா திருவா வடுதுறை யமுதே யென்றுன்ன யழைத்தக்காள்
 மையார் தடங்கண்மடந்தைக்கொன்றருளாதொழிவது மாதிரிமேய.

மாதி மணங்கம மும்பொழின் மணிமாட மாளிகை வீதிசூழ்
 மோதி மதிலணி சாந்தைமெய்ச் சருதி விதிவழி யோர்வொழு.

மாதி யமர்பு ராணா மணியா வடுதுறை நம்பிநின்ற
நீதி யறிகிலன் பொன்னெடுந் திண்டோள் புணரநி னைக்குமே. (உ)

நினைக்கு நிரந்தர நேயென்னுநிலாக்கோலச்செஞ்சடைக்கங்கைநீர்
நனைக்கு நலங்கிளர் கொன்றைமே னயம்பேசு நன்னுத னவகைமீர்
மனக்கின்ப வெள்ள மலைமகண் மணவாள நம்பியண் சாந்தையூர்
தனக்கின்ப னாவடு தண்டிலைத் தருணைந்து சேகர னென்னுமே.

தருணைந்துசேகரனேயெனுந்தடம்பொன்னித்தென்கரைசசாந்தை
யூர்ப், பொருணைந்த்சிந்தையவந்தொழப்புக்குச்செல்வமல்குபொற்
கோயிலு, ளருணைந்தமர் திருவாவடு துறையாண்டவா ண்டகையம்
மானே, தெருணைந்த்சித்தம்பலியவா திலகதுதலி திறத்திலே. (ச)

நிலக துதலுமை நங்கைக்குந் திருவா வடுதுறை நம்பிக்குங், குலக
வடியவர்க் கென்னையாட் கொடுத்தாண்டு கொண்ட குணக்கட, லல
தொன்றறிகின்றிலேமெனுமணியும்வெண்ணீர்ஞ்செழுத்தலால், உல
தொன்றிலளித்தற்கென்செய்கேன்வயலந்தண்சாந்தையர்வேந்தனே.

வேந்தன் உளைத்தது மேருவில் லரவுநாண்வெங்கணைசெங்கண்மால்
போந்த மதிலணி முப்புரம் பொடியாட வேதப் புரவித்தேர்
சாந்தை முதலயன் சாரதி கதியரு னென்னுமித் தையலை
யாந்தண் டிருவா வடுதுறை யான்செய்கை யாரநிகிற்பாரே. (சு)

கிற்போமெனத்தக்கன்வேள்விபுக்கெடுத்தோடிக்கெட்டவத்தேவர்க
ள், சொற்போலுமெய்ப்பயன்பாவிகா னென்சொல்லிச் சொல்லுமித்
துமொழி, கற்போன்மனங்கனிலித்தவெங்கருணை லயாவநதிடாயெ
ன்றாத், பெற்போபெருந் திருவாவடு துறையாளிபேசாதொழிவதே.

ஒழிவொன் நிலாவுண்மை வண்ணமு முலப்பில னுறிற்பவெள்ளமு
மொழிவொன்றிலாப்பொன்னித்தீர்த்தமுமுனிகோடிகோடியாமூர்
த்தியுமழிவொன்றிலாச்செல்வச்சாந்தையூரணியாவடு துறையாடினா
ளழிவொன்றிலாவகையெய்திநின்றிறுமாக்குமென்னிளமானனே.

மானேர் கலைவளை யுங்கவர்ந் துளங்கொள்ளுகொள்ளவழக்குண்டே
தேனே யமுதேயென் சித்தமே சிவலோக நாயகச் செல்வமே
யானே யலம்புபு னற்பொன்னி யணியா வடுதுறை யன்பர்தங்
கோனேநின் மெய்யடி யார்மனக் கருத்தை முடித்திடிக் குன்றமே.

குன்றேந்தி கோகன கத்தய னறியா நெறியென்னைக் கூட்டினா
யென்றேங்கி யேங்கிய ஐழக்கின்ற ளிளவல்லி யெல்லேக டந்தன

கநா

சேந்தனார் திருவிசைப்பா.

ளன்றேய லம்புபு னற்பொன்னி யணியா வடுதுறை யாடினா
ணன்றே யிவணம் பரமல்ல ணவலோக நாயகன் பர்வளே. (க0)

பாலு மமுதமுந் தேனுமா யானந்தந் தந்துள்ளே பாலிப்பான்
போலுமெ னுருயிர்ப் போகமாம் புரகால காம்பு ராந்தகன்
சேலுங் கயலுந் தினைக்குநீர்த் திருவா வடுதுறை வேந்தனே
டாலு மதற்கே முதலுமா மறிந்தோ மரிவைபொய் யாததே. (கக)
திருச்சிற்றம்பலம்.

ங. திருவிடைக்கழி.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாலுலா மனந்தந் தென்கையிற் சங்கம்
வவ்வினான் மலைமகன் மதலை
மேலுலாந் தேவர் குலமுழு தானுங்
குமரவேள் வள்ளிதன் மணுளன்
சேலுலாங் கழனித் திருவிடைக் கழியிற்
றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
வேலுலாந் தடக்கை வேந்தனென் சேந்த
னென்னுமென் மெல்லிய லிவளே. (க1)

இவனாவா ரிளமென் கொங்கைபீர் பொங்க
வெழில்கவர்ந் தானினங் காளை
கவளமா கரிமேற் கலரிசூழ் குடைக்கீழ்க்
கனகக்குன் றெனவருங் கன்வண்
றிவளமா ளிகைசூழ் திருவிடைக் கழியிற்
றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
குவினமா மலர்க்க ணங்கையா னைக்குங்
குழகனல் லழகனங் கோவே. (க2)

கோவினைப் பவளக் குழமணக் கோலுக்
குழாங்கன்கூழ் கோழிவெல் கொடியோன்
காவனற் சேனை யென்னக்தாப் பவனென்
பொன்னைமே கலைகவர் வானே

தேவினற் றலைவன் றிருவிடைக் கழியிற்
 றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
 தூவிநற் பீலி மாமயி லூருஞ்
 சுப்பிர மண்ணிடன் றுளே.

(௩)

தானமர் பொருது வானவர் சேனை
 மடியச்சூர் மார்பினைத் தடிந்தோன்
 மானமர் தடக்கை வள்ளநன் பிள்ளை
 மறைநிறை சட்டறம் வளரத்
 தேனமர் பொழில்கூழ் திருவிடைக் கழியிற்
 றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
 கோனமர் கூத்தன் குலவிளங் களிநென்
 கொடிக்கிடர் பயப்பதுங் குணமே.

(௪)

குணமணிக் குருளைக் கொவ்வையாய் மடந்தை
 படுமிடர் குறிக்கொளா தழுகோ
 மணமணி மறையோர் வானவர் வைய
 முய்யமற் றடியனேன் வாழத்
 திணமணி மாடத் திருவிடைக் கழியிற்
 றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
 கணமணி பொருநீர்க் கங்கைதன் சிறுவன்
 கணபதி பின்னிளங் கிளையே.

(௫)

கிளையிளஞ் சேயக் கிரிதனைக் கீண்ட
 வாண்டகை கேடில்வேற் செல்வன்
 வளையினம் பிறைச்செஞ் சடையரன் மதலை
 கார்நிற மாறிரு மருகன்
 றிளையினம் பொழில்கூழ் திருவிடைக் கழியிற்
 றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
 முளையிளங் களிநென் மொய்குழற் சிறுமிக்
 கருளுங்கொன் முருகவேள் பரிந்தே.

(௬)

பரிந்தசெஞ் சுடரோ பரிதியோ மின்னோ
 பவளத்தின் குழவியோ பசும்பொன்
 சொரிந்தகிந் தூரமோ தூமணித் திரளோ
 சுந்தரத் தரசிது வென்னத்
 தெரிந்தனா திகர்வாழ் திருவிடைக் கழியிற்

நிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
வரிந்தவெஞ் சிலைக்கை மைந்தனை யஞ்சொன்
மையல்கொண் டையுறும் வகையே,

(௭)

வகைமிகு மசுரர் மாளவந் துழினை
வானமர் விளைத்ததா ளானன்
புகைமிகு மனலிற் புரம்பொடி படுத்த
பொன்மலை வில்லிதன் புதல்வன்
நிகைமிகு கீர்த்தித் திருவிடைக் கழியிற்
நிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
தொகைமிகு நாமத் தவன்றிரு வழக்கென்
றுடியிடை மடறொடங் கினளே,

(௮)

தொடங்கினண் மடலென் றணிமுடித் தொடங்கற்
புறவித ழாகிலு மருளா
னிடங்கொளக் குறத்தி திறத்திலு மிறைவன்
மறத்தொழில் வார்த்தையு முடையன்
நிடங்கொள்வை திகர்வாழ் திருவிடைக் கழியிற்
நிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
மடங்கலை மலரும் பன்னிரு நயனத்
தறுமுகத் தமுதினை மருண்டே,

(௯)

மருண்டுறை கோயின் மல்குநன் குன்றப்
பொழில்வளர் மகிழ்திருப் பிடலூர்
வெருண்டமான் விழியார்க் கருள்செயா விடுமே
விடலையே யெவர்க்குமெய் யன்பர்
தெருண்டனவ திகர்வாழ் திருவிடைக் கழியிற்
நிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
குருண்டபூங் குஞ்சிப் பிறைச்சடை முடிமுக்
கண்ணுடைக் கோமளக் கொழுந்தே.

(௧௦)

கொழுந்திரள் வாயார் தாய்மொழி யாகத்
தூய்மொழி யமரர்கோ மகனைச்
செழுந்திரட் சோதிச் செப்புறைச் சேந்தன்
வாய்ந்தசொல் லிவைசுவா மியையே
செழுந்தடம் பொழில்குழ் திருவிடைக் கழியிற்
நிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

கக

வெழுங்கதி ரொளியை யேத்துவார் கேட்பா
ரிடர்கெடு மாலுலா மனமே.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

—o—o—o—

க. கோயில்.

பண் - புற நீர் மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கணம்விரி குடுமிச் செம்மணிக் கவைநாக்
கறையணற் கட்செவிப் பருவாய்ப்
பணம்விரி துத்திப் பொறிகொள்வெள் ளெயிற்றுப்
பாம்பணி பரமர்தங் கோயின்
மணம்விரி தருதே மாம்பொழின் மொழுப்பின்
மழைதவழ் வளரிளங் கமுகந்
திணர்நீரை யரும்பு பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(க)

இவ்வரும் பிறவிப் பெளவநீர் நீந்து
மேழையேற் கென்னுடன் பிறந்த
வைவரும் பகையே யார்துணை யென்றா
லஞ்சலென் றருள்செய்வான் கோயில்
கைவரும் பழனங் குழைத்தசெஞ் சாலிக்
கடைசியர் களைதரு நீலஞ்
செய்வரம் பரும்பு பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(உ)

தாயினே நிரங்குந் தலைவவோ வென்றுந்
தமியனேன் றுணைவவோ வென்று
நாயினே னிருந்து புலம்பினா லிரங்கி
நலம்புரி பரமர்தங் கோயில்
வாயினே ரரும்பு மணிமுருக் கலர
வளரிளஞ் சோலைமாந் தளிர்செந்
தீயினே ரரும்பு பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(ஈ)

துந்தியி குழல்யாழ் மொந்தைவா னியம்பத்
 தொடர்ந்திரு டியர்கணந் துதிப்ப
 நந்திகை முழுவ முகிலென முழங்க
 நடம்புரி பரமர்தங் கோயி
 லந்தியின் மறைநான் காரணம் பொதிந்த
 வரும்பெறன் மறைப்பொருண் மறையோர்
 சிந்தையி லரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(ச)

கண்பனி யரும்பக் கைகண்மொட் டித்தென்
 களையணை யோலமென் றோலிட்
 டென்பெலா முருகு மன்பர்தங் கூட்டத்
 தென்னையும் புணர்ப்பவன் கோயில்
 பண்பல தெளிதேன் பாடிநின் ரூடப்
 பனிமலர்ச் சோலைசூழ் மொழப்பிற்
 செண்பக மரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(ரு)

நெஞ்சிட ரகல வகம்புகுந் தொடுங்கு
 நிலையையோ டிருள்கிழித் தெழுந்த
 வெஞ்சுடர் சுடர்வ போன்றொளி துளும்பும்
 விரிசடை யடிகடங் கோயி
 லஞ்சுடர்ப் புரிசை யாழிசூழ் வட்டத்
 தகம்படி மணிநிறை பரந்த
 செஞ்சுட ரரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(சு)

பூத்திர னருவஞ் செங்கதிர் விரியாப்
 புந்தியில் வந்தமால் விடையோன்
 ஊத்திரட் பளிங்கிற் றோன்றிய தோற்றந்
 தோன்றின் றவன்வளர் கோயி
 னுத்திரண் மறையோர்ந் தோமகுண் டத்து
 நறுநெயான் மறையவர் வளர்த்த
 தீத்திர ளரும்பு பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(எ)

சீர்த்ததிண் புவன முழுவது மேனைத்
 திசைகளோ டண்டங்க ளனைத்தும்

போர்த்ததம் பெருமை சிறுமைபுக் கொடுங்கும்
 புணர்ப்புடை யடிகடங் கோயி
 லார்த்துவந் தமரித் தமரரும் பிறரு
 மலேகட ல்தெதிரைப் புனிதத்
 தீர்த்தநீ ரரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(௮)

பின்னுசெஞ் சடையும் பிறைதவழ் மொழுப்பும்
 பெரியதங் கருணையுங் காட்டி
 யன்னேதேன் கலந்தின் னமுதுகந் தளித்தாங்
 கருள்புரி பரமர்தங் கோயில்
 புன்னேதேன் சொரியும் பொழிலகங் குடைந்து
 பொறிவரி வண்டினம் பாடுந்
 தென்னதே னரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(௯)

உம்பர்நா டிம்பர் விளங்கியாங் கெங்கு
 மொளிவளர் திருமணிச் சுடர்கான்
 நெம்பிரா னடஞ்செய் சூழலங் கெல்லா
 மிருட்பிழம் பறவெறி கோயில்
 வம்புலாங் கோயில் கோபுரங் கூடம்
 வளர்நிலை மாடமா ளிகைகள்
 செம்பொன லரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(௧௦)

இருந்திரைத் தரளப் பரவைசூழ கலத்
 தெண்ணிலங் கண்ணில்புன் மாக்க
 டிருந்துயிர்ப் பருவத் தறிவுறு கருவூர்த்
 துறைவளர் தீந்தமிழ் மாலை
 பொருந்தருங் கருணைப் பரமர்தங் கோயிற்
 பொழிலகங் குடைந்துவண் நிறங்கச
 செருந்தின் றரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

(௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

2. திருக்களர்தையாதித்தேச்சரம்.

பண் - புறநீர் மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலைசடம் பொருளு மறிவுமா யென்னைக்
கற்பினிற் பெற்றெடுத்தெனக்கே
முலைகடந் தருளுந் தாழினு நல்ல
முக்கண னுறைவிடம் போலு
மலைகுடைந் தனைய நெடுநிலை மாட
மருங்கெலா மறையவர் முறையோத்
தலைகடன் முழங்கு மந்தணீர்க் களந்தை
யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

(ச)

சந்தன களபந் துறத்தநன் மேனித்
தவனவெண் பொடிமுழு தாடுஞ்
செந்தழ லுருவிற் பொலிந்துரோக் குடைய
திருதுத் தவர்க்கிடம் போலு
மிந்தன விலங்க லெறிபுனந் தீப்பட்
டெரிவதொத் தெழுநிலை மாட
மந்தண ரழலோம் பலைபுனந் களந்தை
யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

(ச)

கரியரே யிடந்தான் செய்யரே யொருபாற்
கழுத்திலோர் தனிவிடஞ் சேர்த்தி
முரிவரே முனிவர் தாமொடா னிழற்கீழ்
முறைதெரிந் தோருடம் பினரா
மிருவரே முக்க ணற்பெருந் தடந்தோ
ளிறைவரே மறைகளுந் தேட
வரியரே யாகி லவரிடங் களந்தை
யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

(ச)

பழையரான் தொண்டர்க் கெளியரே மிண்டர்க்
கரியரே பாவிவேன் செய்யும்
பிழையெலாம் பொறுத்தென் பிணிபொறுத் தருளாப்
பிச்சரே நச்சரா மிளிருந்

குழையராய் வந்தென் குடிமுழு தாளுங்

குழகரே யொழுஞ்சூர்க் கங்கை

யழகரே யாகி லவரிடங் களந்தை

யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

(௪)

பவளமே மகுடம் பவளமே திருவாய்

பவளமே திருவுடம் பதனிற்

தவளமே களபந் தவளமே புரிதூ

றவளமே முறுவலா டரவந்

தவளமே கலையுந் துகிலுமே யொருபாற்

றுடியிடை யிடமருந் கொருத்தி

யவளமே யாகி லவரிடங் களந்தை

யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

(௫)

நீலமே கண்டம் பவளமே திருவாய்

நீத்தில நிரைத்திலங் கினவே

போலுமே முறுவ னிறையவா னந்தம்

பொழியுமே திருமுக மொருவர்

கோலமே யச்சோ வழகிதே யென்று

குழையரே கண்டவ ருண்ட

தாலமே யாகி லவரிடங் களந்தை

யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே

(௬)

திக்கடா நினைந்து நெஞ்சிடிந் துருகுந்

திறத்தவர் புறத்திருந் தலச

மைக்கடா வனைய வென்னையாள் விரும்பி

மற்றொரு பிறவியிற் பிறந்து

பொய்க்கடா வண்ணங் காத்தெனக் கருளே

புரியவும் வல்லரே யெல்லே

யக்கடா வாகி லவரிடங் களந்தை

யணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.

(௭)

மெய்யரே மெய்யர்க் கிடுதிரு வான

விளக்கரே யெழுதுகோல் வளைராண்

மையரே வையம் பலிதிரிந் துறையு

மயானரே யுளங்கலந் திருந்தும்.

பொய்யரே பொய்யர்க் கடுத்தவான் பளிக்கின்
பொருள்வழி யிருன்கிழித் தெழுந்த
வையரே யாகி லவரிடங் களந்தை
யணிதிக ழா தித்தேச் சரமே.

(அ)

குமுதமே திருவாய் குவளையே களமுங்
குழையதே யிருசெவி யொருபால்
விமலமே கலையு முடையரே சடைமேன்
மிளிருமே பொறிவரி நாகங்
கமலமே வதனங் கமலமே நயனங்
கனகமே திருவடி நிலைநீ
ரமலமே யாகி லவரிடங் களந்தை
யணிதிக ழா தித்தேச் சரமே.

(ஆ)

நீரணங் கசம்பு கழனிசூழ் களந்தை
நிறைபுக ழா தித்தேச் சரத்து
நாரணன் பரவுந் திருவடி நிலைமே
னலமலி கலைபயில் கருவூ
ராரண மொழிந்த பவளவாய் சுரந்த
வமுதழு நியதமிழ் மாலை
யேரணங் கிருநான் கிரண்டிவை வல்லோ
நிருன்கிழித் தெழுந்தசிந் தையரே.

(ஈ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

௩. திருக்கீழ்க்கோட்டீர்மணியம்பலம்.

பண் - ப ஞ் ச ம ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தளிரொளி மணிப்பூம் பதஞ்சிலம் பலம்பச்
சடைவிரித் தலையெறி கங்கைத்
தேளிரொளி மணிநீர்த் திவலைமுத் தரும்பித்
திருமுக மலர்ந்துசொட் டட்டக்

கிளரொளி மணிவண் டறைபொழிற் பழனங்

கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டேர்

வளரொளி மணியம் பலத்துணின் ருடு

மைந்தனென் மனங்கலந் தானே.

(௧)

துண்டவெண் பிறையும் படர்ச்சடை மொழுப்புஞ்

சுழியமுஞ் குலமு நீல

கண்டமுங் குழையும் பவளவா யிதழுந்

கண்ணுதற் நிலகமுங் காட்டிக்

கெண்டையுங் கயலு முகளுநீர்ப் பழனங்

கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டேர்

வண்டறை மணியம் பலத்துணின் ருடு

மைந்தனென் மனங்கலந் தானே.

(௨)

திருதுதல் விழியும் பவளவா யிதழுந்

திலகமு முடையவன் சடைமேற்

புரிதரு மலரின் ருதுநின் னாதம்

போய்வருந் தும்பிகா ளிங்கே

கிரிதவழ் முகிலின் கீழ்த்தவழ் மாடங்

கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டேர்

வருதிறன் மணியம் பலவனைக் கண்டென்

மனத்தையுங் கொண்டிபோ துமினே.

(௩)

தெள்ளுநீ றவனீ நெண்ணுடல் விரும்புஞ்

செவியவ னறிவுநூல் கேட்கு

மெள்ளவே யவன்பேர் விளம்பும்வாய் கண்கள்

விமானமே நோக்கிவெவ் வுயிர்க்குங்

கிள்ளையும் பொதும்பிற் கொஞ்சிமாம் பொழிந்தே

கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டேர்

வள்ளலே மணியம் பலத்துணின் ருடு

மைந்தனே யென்னுமென் மனனே.

(௪)

தொழியாஞ் செய்த தொழிலெனெம் பெருமான்

றுணைமலர்ச் சேவடி காண்பா

ஊழிதோ ஹழி யுணர்ந்துளங் கசிந்து

நெக்குரைந் துளங்கரைந் துருக்குங்

கேழலும் புள்ளு மாகிரின் றிருவர்

கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டேர்

வாழிய மணியம் பலவனைக் காண்பான்
மயங்கவு மாலொழி யோமே.

(௩)

என்செய்கோந் தோழி தோழிகீ துணையா
யிரவுபோம் பகல்வரு மாகி
லஞ்சலோ வென்றா னாழியுந் திரையு
மலமரு மாறுகண் டயர்வன்
கிஞ்சக மணிவா யரினையர் தெருவிற்
கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டூர்
மஞ்சணி மணியம் பலவவோ வென்று
மயங்குவன் மாலையம் பொழுதே.

(௪)

சுழைதவழ் மொழுப்புந் தவளநீற் றெரியுஞ்
சங்கமுஞ் சகடையின் முழக்குங்
குழைதவழ் செவியும் குளிர்சடைத் தெண்டிய
குண்டையும் குழாங்கொடு தோன்றும்
கிழைதவழ் கனகம் பொழியுநீர்ப் பழனம்
கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டூர்
கிழைதவழ் மணியம் பலத்துணின் றுடு
மைந்தர்தம் வாழ்வுபோன் றதுவே.

(௫)

தன்னக மழலைச் சிலம்பொடு சதநங்கை
தமருகந் திருவடி திருநீ
நின்னகை மழலை கங்கைகோங் கிதழி
யினம்பிறை குழைவள ரினமான்
கின்னர முழுவ மழலையாழ் வீணை
கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டூர்
மன்னவன் மணியம் பலத்துணின் றுடு
மைந்தனென் மனத்துன் னைத்தனனே.

(௬)

யாதுநீ நினைவ தெவரையா முடைய
தெவர்களும் யாவையுந் தானும்ப்
பாதுகை மழலைச் சிலம்பொடு புகுந்தென்
பனிமலர்க் கண்ணுணின் தகலான்
சேதகை நிழலைக் குருகென மருவிக்
கெண்டைகள் வெருவுகீழ்க் கோட்டூர்
மாநவன் மணியம் பலத்துணின் றுடு
மைந்தனென் மனம்புகுந் தானே.

(௭)

அந் திபொ லுருவு மந்தியிற் பிழைசே
 டழகிய சடையும்வெண் ணீறுஞ்
 சிந்தையா னினையிற் சிந்தையுங் காரணேன்
 செய்வதென் றெளிபுன லலங்கற்
 செத்தியா வுதளுங் கெண்டைபுண் டரீகங்
 கிழிக்குந்தண் பனைசெய்கீழ்க் கோட்டிர்
 வந்தநாண் மணியம் பலத்துணின் றாடு
 மைந்தனே யறியுமென் மனமே.

(௬௪)

கித்திநின் றாடு மரிவையர் தெருவிற் .
 கெழுவுகம் பலைசெய்கீழ்க் கோட்டிர்
 மத்தனை மணியம் பலத்துணின் றாடு
 மைந்தனை யாரணம் பிதற்றும்
 பித்தனைன் மொழிந்த மணிநெடு மாலே
 பெரியவர்க் ககலிரு விசம்பின்
 முத்தியா மென்றே யுலகரேத் துவரேன்
 முகமலர்ந் தெதிர்கொளுந் திருவே.
 திருச்சிற்றம்பலம் .

(௬௫)

௪. திரு மு க த் தலை.

பண் - ப ஞ் ச ம ி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புவுனநா யகனே யகவுயிர்க் கமுதே
 பூரண வாரணம் பொழியும்
 பவளவாய் மணியே பணிசெய்வார்க் கிரங்கும்
 பசுபதி பன்னகா பரண
 வவனிஞா யிறுபோன் றருள்புரிந் தடியே
 நகத்திலு முகத்தலை மூதூர்த்
 தவளமா மணிப்பூங் கோயிலு மமர்ந்தாய்
 தனியனேன் தனிமைநீந் குதற்கே.

(௬)

புழுங்குநீ வினையேன் வினைகெடப் புகுந்து
 புணர்பொரு ளுணர்வுதூல் வகையால்

௨௮ கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

வழங்குதேன் பொழியும் பவளவாய் முக்கண்
வளரொளி மணிநெடுங் குன்றே
முழங்குதீம் புனல்பாய்ந் திளவரா லுகளு
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தடியேன்
விழுங்குதீங் கனியா யினியவா னந்த
வெள்ளமா யுள்ளமா யினையே.

(௨)

கன்னெகா ஷள்ளக் கள்வனே னின்கட்
கசிவிலேன் கண்ணினீர் சொரியேன்
முன்னகா பொழியே னுயினுஞ் செழுநீர்
முகத்தலை யகத்தமர்ந் துறையும்
பன்னகா பரணு பவளவாய் மணியே
பாவியே னுவியுள் புகுந்த
தென்னகா ரணநீ யேழைநா யடியேற்
கௌமையோ பெருமையா வதுவே.

(௩)

கேடிலா மெய்ந்தூல் கெழுமியுஞ் செழுநீர்க்
கிடையனா ருடையவென் னெஞ்சிற்
பாடிலா மணியே மணியுமிழ்ந் தொளிரும்
பரமனே பன்னகா பரணு
மேடெலாஞ் செந்நெற் பசங்குதீர் விளைந்து
மிகத்திகழ் முகத்தலை மூதூர்
நீடனா பெனினு முள்புகுந் தடியே
னெஞ்செலா நிறைந் துநின் ருயே.

(௪)

அக்கனா வனைய செல்வமே சிந்தித்
தைவரோ டென்னெடுங் விளைந்த
லிக்கலா முழுது மொழியவந் துன்புக்
கென்னையா ளாண்டநா யகனே
முக்கனா யகனே முழுதுல கிறைஞ்ச
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தடியேன்
பக்கலானந்த மிடையனா வண்ணம்
பண்ணினாய் பவளவாய் மொழிந்தே.

(௫)

புனல்பட வருகி மண்டழல் வெதும்பிப்
பூம்புனல் பொதிந்துயி ரளிக்கும்
வினைபடு நிறைபோ னிறைந்தவே தகத்தென்
மனநெக மகிழ்ந்தபே ரொளியே

முனைபடு மதின்மூன் றெரித்தநா யகனே
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தடியேன்
வினைபடு முடனீ புருந்தாநின் றமையால்
விழுமிய விமானமா யினதே.

(சு)

விரியுநீ ராலக் கருமையுஞ் சாந்தின்
வெண்மையுஞ் செந்நிறத் தொளியுங்
கரியுநீ றுடுங் கனலுமொத் தொளிருங்
கழுத்திலோர் தனிவடங் கட்டி
முரியுமா றெல்லா முரிந்தழ கியையாய்
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தாயைப்
பிரியுமா றுளதே பேய்களோஞ் செய்த
பிழைபொறுத் தாண்டபே ரொளியே.

(எ)

என்னையுன் பா த பங்கயம் பணிவித்
தென்பெலா முருகநீ யெளிவந்
தன்னையென் பால்வைத் தெங்குமெஞ் ஞான்று
மொழிவற நிறைந்தவொண் சுடரே
முன்னையென் பாச முழுவது மகல
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே
கன்னலும் பாலுந் தேனுமா ரமுதுங்
கனியுமா யினியையா யினையே.

(அ)

அம்பரா வனலா வனிலமே புவிரீ
யம்புவே யிந்துவே யிரவி
யும்பரா லொன்று மறியொண வணுவா
யொழிவற நிறைந்தவொண் சுடரே
மொய்ம்பராய் நலஞ்சொன் மூதறி வாளர்
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே
யெம்பிரா னுகி யாண்டநீ மீண்டே
யெந்தையுந் தாயுமா யினையே.

(ஈ)

மூலமாய் முடிவாய் முடிவிலா முதலாய்
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தினிய
பாலுமா யமுதாம் பன்னகா பரணன்
பனிமலர்த் திருவடி யிணைமே
லாலையம் பாகி னனையசொற் கருவூ
ரமுதுறழ் தீந்தமிழ் மாலே

சீலமாப் பாடு மடியவ ரெல்லாஞ்

சிவபதங் குறுகின் றுரே.

(௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

௩. திரைலோக்கிய சுந்தரம்.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நீரோங்கி வளர்கமல நீர்பொருந்தாத் தன்மையன்றே
யாரோங்கி முகமலந்தாங் கருவினையேன் றிறமறந்தின்
றுரோய்கும் பழிபாரா துன்பாலே விழுந்தொழிந்தேன்
சீரோங்கும் பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (௧)

கோவாத மனத்தினனை நைவிப் பா னித்தெருவே
யையாநீ யுலாப்போந்த வன்றுமுத லின்றுவரை
கையாரத் தொழுதருவி கண்ணரச் சொரிந்தாலுஞ்
செய்யாயோ வருள்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (௨.)

அம்பளிங்கு பகலோன்பா லடைப்பற்றா யிவண்மனத்தின்
முன்பளிந்த காதுநின் முகந்தோன்ற விளங்கிற்றால்
லம்பளிந்த கனியேயென் மருந்தேநல் வளர்முககட்
செம்பளிங்கே பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (௩)

மெஞ்ஞின்ற குழலாடன் மனந்தரவும் வளைதாரா
திஞ்ஞின்ற கோவணவ னிவன்செய்த தியார்செய்தார்
மெய்ஞ்ஞின்ற தமர்க்கெல்லா மெய்ஞ்ஞிற்கும் பண்பினுறு
செய்ஞ்ஞன்றி யிலன்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (௪)

நீவாரா தொழிந்தாலு நன்பாலே விழுந்தேழை
கோவாத மணிமுத்துங் குவளைமலர் சொரிந்தனவா
லாவாவென் றருள்புரியா யமரர்கணந் தொழுதேத்துந்
தேவாதென் பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (௫)

முழுமுதுநீ யாயினுமீம் மொய்குழலாண் மெய்ம்முழுதும்
பழுதெனவே நினைந்தோரான் பயில்வதுநின் னெருநாம

மழுவதுந்ந் நிறினைந்தே யதுவன்றோ பெறும்பேறு
செழுமதின்கூழ் பொழிந்தோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (சு)

தன்சோதி யெழுமேனித் தபனியப்பூஞ் சாய்க்காட்டா
யுன்சோதி யெழில்காண்பா னேலிடவு முருக்காட்டாய்
துஞ்சாகண் ணிவருடைய துயர்தீரு மாறுரையாய்
செஞ்சாலி வயற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (எ)

ஆரும்பேதைக் கருள்புரியா தொழிந்தாய்நின் னவிர்சடைமே
னிரம்பாத பிறைதுவு நெருப்பொடுநின் கையிலியாழ்
நரம்பாலு முயிரீந்தாய் நளிர்புரிசைக் குளிர்வனம்பா
திரம்போது சொரினோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே (அ)

ஆறாத பேரன்பி னவருள்ளங் குடிகொண்டு
வேறாகப் பலர்கூழ் வீற்றிருத்தி யதுகொண்டு
வீரடி யிவளுன்னைப் பொதுநீப்பான் விரைந்தின்னந்
தெருடென் பொழிந்தோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (க)

சரிந்ததுகி றளரந்தவிடை யவிழ்ந்தகுழ லினந்தெரிவை
யருந்தபரி சொருநாள்கண் டிரங்காயெம் பெருமானே
முரிந்தநடை மடந்தையர்ந முழங்கொலியும் வழங்கொலியுந்
திருந்துவிழ வண்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (க0)

ஆரணத்தேன் பருகியருந் தமிழ்மலை கமழுவருந்
காரணத்தி னிலைபெற்ற கருவூரன் தமிழ்மலை
பூரணத்தா லீரைந்தும் போற்றிசைப்பார் காந்தாரஞ்
சேரணத்த பொழிந்தோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே. (க1)

திருச்சிற்றம்பலம்.

க. கங்கைகொண்டசோளேச்சரம்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அன்னமாய் விசம்பு பறந்தயன் தேட
வாங்கனே பெரியநீ சிறிய
வெண்ணையாள் விரும்பி யென்மனம் புகுந்த
வெளிமையை யென்றுநான் மறக்கேண்

முன்னமா லறியா வொருவனா மிருவா
முக்கணா நாற்பெருந் தடந்தோட்
கன்னலே தேனே யமுதமே கங்கை
கொண்டசோ னேச்சரத் தானே.

(௧)

உண்ணெகிழ்ந் துடல நெக்குமக் கண்ணா
யோலமென் றோலமிட் டொருநாண்
மண்ணினின் தலதேன் வழிமொழி மாலே
மழலையஞ் சிலம்படி முடிமேற்
பண்ணினின் றுருகேன் பணிசெயே நென்னும்
பாவியே னாவியுள் புகுந்தென்
கண்ணினின் தகலா நென்கொலோ கங்கை
கொண்டசோ னேச்சரத் தானே.

(௨)

அற்புதத் தெய்வ மிதனின்மற் றுண்டே
யன்பொடு தன்னையஞ் செழுத்தின்
சொற்பதத் துன்வைத் துள்ளமள் னாறுந்
தொண்டருக் கெண்டிசைக் கனகம்
பற்பதக் குவையும் பைம்பொன்மா ளிகையும்
பவளவா யவர்ப்பீண முலையுங்
கற்பகப் பொழிலு முழுதுமாங் கங்கை
கொண்டசோ னேச்சரத் தானே.

(௩)

ஐயபொட் டிட்ட வழுவா னுதலு
மழகிய விழியும்வெண் ணீறுஞ்
சைவம்விட் டிட்ட சடைகளுஞ் சடைமேற்
தரங்கமுஞ் சதங்கையுஞ் சிலம்பு
மொய்கொளெண் டிக்குங் கண்டநின் றெண்டர்
முகமலர்ந் திருகணீ ராரும்பக்
கைகண்மொட் டிக்கு மென்கொலோ கங்கை
கொண்டசோ னேச்சரத் தானே.

(௪)

சுருதிவா னவனாந் திருநெடு மாலாஞ்
சுந்தர விசும்பினிந் திரனும்
பரிதிவா னவனும் படர்சடை முக்கட்
பகவனா மகவுயிர்க் கமுதா
மெருதுவா கனனா மெயில்கண்மூன் நெரித்த
வேறுசே வகனுமாம் பின்னுங்

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

௩௩

கருதுவார் கருது முருவமாங் கங்கை

கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

(௫)

அண்டமோ ரணுவாம் பெருமைகொண் டணுவோ

ரண்டமாஞ் சிறுமைகொண் டடியே

ஹண்டவூ னுனக்காம் வகையென துள்ள

முன்கலந் தெழுபரஞ் சோதி

கொண்டநாண் பாம்பாம் பெருவரை வில்லிற்

குறுகலர் புரங்கண்மூன் மெரித்த

கண்டனே நீல கண்டனே கங்கை

கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

(௬)

மோதலைப் பட்ட கடல்வயி றுதித்த

முழுமணித் திரளமு தாங்கே

தாய்தலைப் பட்டங் குருகியொன் ருய

தன்மையி லென்னெழுந் னீன்ற

நீதலைப் பட்டா வியானுமவ் வகையே

ந்சிசர ரிருவரோ டொருவர்!

காதலிற் பட்ட கருணையாய் கங்கை

கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

(௭)

தத்தையங் கனையார் தங்கண்மேல் வைத்த

தயாவைநூ ருயிரங் கூறிட்

டத்திலங் கொருகூ றுன்கண்வைத் தவருக்

கமருல களிக்குநின் பெருமை

பித்தனென் றொருகாற் பேசுவ ரேனும்

பிழைத்தவை பொறுத்தருள் செய்யுங்

கைத்தலம டியேன்சென் னிமேல்வைத்த கங்கை

கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

(௮)

பண்ணிய தழல்காய் பாலளா நீர்போற்

பாவமுன் பறைந்துபா லனைய

புண்ணியம் பின்சென் றறிவினுக் கறியப்

புகுந்ததோர் யோகினிற் பொலிந்து

நுண்ணியை யெனினு நம்பநின் பெருமை

நுண்ணிடை யொடுங்குநீ வந்தென்

கண்ணினுண் மணியிற் கலந்தனை கங்கை

கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

(௯)

அங்கைகொண் டமரர் மலர்மழை பொழிய
வடிச்சிலம் பலம்பவந் தொருநா
ளுங்கைகொண் டடியேன் சென்னிவைத் தென்னை
யுய்யக்கொண் டருளினை மருங்கிற்
கொங்கைகொண் டணுங்குங் கொடியிடை காணிற்
கொடியமென் நலிர்சடை முடிமேற்
சுங்கைகொண் டிருந்த கடவுளை கங்கை
கொண்டசோ னேச்சமத் தானே.

(௪௦)

மங்கையோ டிருந்தே யோகுவெய் வாளை
வளரிளந் திங்களை முடிமேற்
கங்கையோ டனியுங் கடவுளைக் கங்கை
கொண்டசோ னேச்சமத் தானே
யங்கையோ டேந்திப் பலிதிரி கருவூ
ரதைந்தசொன் மாலையா லாழிச்
செங்கையோ டெலகி லரசுவீற் றிருந்து
திளைப்பதுள் சிவனருட் கடலே.

(௪௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

க. திருப்புவணம்.

பண் - பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவருள் புரிந்தா ளாண்டுகொண் டிவாவன்
சிறியனுக் கினியது காட்டிப்
பெரிதருள் புரிந்தா னந்தமே தருநின்
பெருமையிற் பெரியதொன் றுளதே
மருதர சிருங்கோங் ககின்மரஞ் சாடி
வரைவளங் கவர்ந்திழி வைகைப்
பொருதிரை மருங்கோங் காயண வீதிப்
புவணங் கோயில்கொண் டாயே.

(௪)

பாம்பிணைத் துயின்றோ னயன்முதற் றேவர்
பன்னெடுங் காலநிற் காண்பா

னேம்பலித் திருக்க வென்னுளம் புகுந்த
 வெளிமையை யென்றுநான் மறக்கேன்
 தேம்புனற் பொய்கை வானாவாய் மடுப்பத்
 தெளிதரு தேறல்பாய்ந் தொழுகும்
 பூம்பணைச் சோலை யாவண வீதிப்
 பூவணங் கோயில்கொண் டாயே.

(௨)

கரைகட லொலியிற் தமருகத் தமையிற்
 கையினிற் சுட்டிய சுயிற்றா
 லிருதலை யொருநா வியங்கவந் தொருநா
 ளிருந்திடா யெங்கள்கண் முகப்பே
 விரிதிகழ் விழவின் பின்செவ்வோர் பாடல்
 வேட்கையின் வீழ்ந்தபோ தவிழ்ந்த
 புரிசடை துருக்கு மாவண வீதிப்
 பூவணங் கோயில்கொண் டாயே.

(௩)

கண்ணியன் மணியின் சூழல்புக் கங்கே
 கலந்துபுக் கொடுங்கினேற் கருநா
 ளுண்ணியை யெனினு நம்பலின் பெருமை
 நுண்ணிமை யிறந்தமை யறிவன்
 மண்ணியன் மரபிற் தங்கிருண் மொழப்பின்
 வண்டினம் பாடநின் ருடும்
 புண்ணிய மகளி ராவண வீதிப்
 பூவணங் கோயில்கொண் டாயே.

(௪)

சுவினைப் பாசக் கடல்கடந் தைவர்
 சுள்ளரை மெள்ளவே துரந்து
 னடியினை யிரண்டு மடையுமா தடைந்தே
 னருள்செய்வா யருள்செயா தொழிவாய்
 நெடுநிலை மாடத் திரலிருள் கிழிக்க
 நிலைவிளக் கலகில்சா லேகம்
 புடைகிடந் திலங்கு மாவண வீதிப்
 பூவணங் கோயில்கொண் டாயே.

(௫)

செம்மனக் கிழவோ ரன்புதா வென்றுன்
 சேவடி பார்த்திருந் தலச
 வெம்மனங் குடிகொண் டிருப்பதற் கியானு
 ரென்னுடை யடிமைதா னியாதே

யம்மனங் குளிர்நாட் பலிக்கெழுந் தருள
வரிவைய ரவிழ்குழந் சுரும்பு
பொம்மென முரலு மாவண வீதிப்
பூவணங் கோயில்கொண் டாயே.

(சு)

சொன்னவின் முறைநான் காரண முணராச்
குழல்புக் கொளித்தநீ யின்று
கன்னவின் மனத்தென் கண்வலைப் படுமிக்
கருணையிற் பெரியதொன் றுளதே
மின்னவில் கனக மாளிகை வாய்தல்
விளங்கிளம் பிறைதவழ் மாடம்
பொன்னவில் புரிசை யாவண வீதிப்
பூவணங் கோயில்கொண் டாயே.

* *

(எ, அ, சு)

பூவணங் கோயில் கொண்டெனை யாண்ட
புனிதனை வனிதைபா கணவெண்
கோவணங் கொண்டு வெண்டலை யேந்துங்
குழகனை யழகெலா நிறைந்த
தீவணன் தன்னைச் செழுமறை தெரியுந்
திகழ்கரு வூரனை னுரைத்த
பாவணத் தமிழ்கள் பத்துமவல் லார்கள்
பரமன துருவமா குவரே.

(சௌ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அ. திருச்சாட்டியக்குடி.

பண் - ப ஞ் ச ம ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியவா கருணை யிளநிலா வெறிக்கும்
பிறைதவழ் சடைமொழுப் பலிழ்ந்து
சரியுமா சுழியங் குழையிளிர்ந் திருபாற்
ருழந்தவா காதுகள் கண்டங்
கரியவா தாமுஞ் செய்யவாய் முறுவல்
காட்டுமா சாட்டியக் குடியா

* எட்டாம் ஒன்பதாம் திருப்பாசரங்கள் இறந்துவிட்டன.

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

௩௭

நிருகைகூடம் பினகண் டலர்ந்தவா முகமே
ழிருக்கையி லிருந்தவீ சனுக்கே.

(க)

பாந்தன்பூ னூரம் பரிகலங் கபாலம்
பட்டவர்த் தனமெரு தன்பர்
வார்ந்தகண் ணருவி மஞ்சன சாலை
மலைமகண் மகிழ்பெருந் தேவி
சாந்தமுந் திருநீ றருமறை கீதஞ்
சடைமுடி சாட்டியக் குடியா
ரேந்தெழி லிதயங் கோயின் மாளிகையே
ழிருக்கையு ளிருந்தவீ சனுக்கே.

(உ)

தொழுதுபின் செல்வ தயன்முதற் கூட்டந்
தொடர்வன மறைகணுன் கெனினுங்
கழுதுறு கரிகா டிறைவிடம் போர்வை
கவந்திகை கரியுரி திரிந்தூண்
டழலுமி ழரவங் கோவணம் பளிங்கு
செபவடஞ் சாட்டியக் குடியா
ரிழுதுநெய் சொரிந்தோம் பழலொளி விளக்கே
ழிருக்கையி லிருந்தவீ சனுக்கே.

(ஈ)

பதிகனான் மறைதும் புருவுநா ரதரும்
பரிவொடு பாடுகாந் தர்ப்பர்
கதியெலா மரங்கம் பிணையன்மூ வுலகிற்
கடியிருட் டிருநடம் புரியுஞ்
சதியிலார் கதியி லொலிசெயுங் கையிற்
றமருகஞ் சாட்டியக் குடியா
ரிதயமாங் கமலங் கமலவர்த் தனையே
ழிருக்கையி லிருந்தவீ சனுக்கே.

(ஐ)

திருமகன் முருகன் நேவியே லுமையா
டிருமகண் மருமகன் றுயா
மருமகன் மதனன் மாமனே லிமவான்
மலையுடை யரையர்தம் பாவை
தருமலி வளஞஞ் சிவபுரன் ரோழன்
றனபதி சாட்டியக்குடியா
நிருமுகங் கழன்மூன் நேமுகைத் தலமே
ழிருக்கையி லிருந்தவீ சனுக்கே.

(அ)

௩௮ கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

அனலமே புனலே யனிலமே புவனி
யம்பரா வம்பரத் தளிக்குங்
கனகமே வெள்ளிக் குன்றமே யென்றன்
கலோகணே கலோகண்மற் றில்லாத்
தனியனே னுள்ளங் கோயில்கொண் டருளுஞ்
சைவனே சாட்டியக் குடியார்க்
கினியதீங் கனியா யொழிவற நிறைந்தே
ழிருக்கையி லிருந்தவா நியம்பே.

(௩)

செம்பொனே பவளக் குன்றமே நின்ற
திசைமுகன் மான்முதற் கூட்டத்
தன்பரா னவர்கள் பருகுமா ரமுதே
யத்தனே பித்தனே னுடைய
சம்புவே யணுவே தாணுவே சிவனே
சங்கரா சாட்டியக் குடியார்க்
கின்பனே யெங்கு மொழிவற நிறைந்தே
ழிருக்கையி லிருந்தவா நியம்பே.

(௪)

செங்கண போற்றி திசைமுகா போற்றி
சிவபுர நகருள்வீற் றிருந்த
வங்கண போற்றி யமரனே போற்றி
யமரர்க டலைவனே போற்றி
தங்கணன் மறைதூல் சகலமும் கற்றோர்
சாட்டியக் குடியிருந் தருளு
மெங்கண யகனே போற்றியே ழிருக்கை
யிறைவனே போற்றியே போற்றி.

(௫)

சித்தனே யருளாய் செங்கண வருளாய்
சிவபுர நகருள்வீற் றிருந்த.
வத்தனே யருளா யமரனே யருளா
யமரர்க ளதிபனே யருளாய்
தத்துநீர்ப் படுகர்த் தண்டலைச் சூழற்
சாட்டியக் குடியுளே ழிருக்கை
முத்தனே யருளாய் முதல்வனே யருளாய்
முன்னலா துயர்கெடுத் தெனக்கே
தாட்டரும் பழனப் பைம்பொழிற் படுகர்த்
தண்டலைச் சாட்டியக் குடியா

(௬)

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

௩௩

நீட்டிய பொருளா யிருக்குமே ழிருக்கை
யிருந்தவன் றிருவடி மலர்மேற்
காட்டிய பொருட்கலை பயில்கரு ஜான்
கழறுசொன் மாலையீ ரைந்து
மாட்டிய சிந்தை மைந்தருக் கன்றே
உளரோளி விளங்குவா னுலகே.

(௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

தஞ்சையிராசராசேச்சரம்.

—o—o—o—

பண் - ப ஞ் ச ம ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உலகெலாந் தொழுவந் தெழுக திர்ப் பரிதி
யொன்று தூயிரி கோடி
யலகெலாம் பொதிந்த திருவுடம் பச்சோ
வங்ஙனே யழகிதோ வரணம்
பலகுலாம் படைசெய் நெடுநிலை மாடம்
பருவரை ஞாங்கர்வெண் டிங்க
ளிலேகுலாம் பதணத் திஞ்சிசூழ் தஞ்சை
யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே

(௧)

பெற்றியிற் கண்ணென் கண்ணினின் நகலா
நெஞ்சினி லஞ்சிலம் பலைக்கும்
பொற்றிரு வடியென் குடிமுழு தாளப்
புகுந்தன போந்தன வில்லை
மற்றெனக் குறவேன் மறிதிரை வடபாற்
நிடுபுனன் மதகில்வாழ் முதலை
யெற்றூரீர்க் கிடங்கி லிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௨)

சடைகெழு மகுடந் தண்ணிலா விரிய
வெண்ணிலா விரிதரு தாளக்

குடைநிழல் விடைமேற் கொண்டுலாப் போதும்
 குறிப்பெனோ கோங்கிண ரீனைய
 குடைகெழு நிருபர் முடியொடு முடிதேய்ந்
 துக்கசெஞ் சுடர்ப்படு குவையோங்
 கிடைகெழு மாடத் திஞ்சிசூழ் தஞ்சை
 யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௩)

வாழியம் போதத் தருகுபாய் விடையம்
 வரிசையின் விளக்கலி னடுத்த
 சூழலம் பளிங்கின் பாசல ராதிச்
 சுடர்விடு மண்டலம் பொலியக்
 காழகில் கமழு மாளிகை மகளீர்
 கங்குல்வா யங்குலி கெழும்
 யாமொலி சிலம்பு மிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
 யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௪)

எவருமா மறைக னெவையும்வா னவர்க
 ளீட்டமுந் தாட்டிருக் கமலத்
 தவருமா லவனு மறிவரும் பெருமை
 யடலழ லுமிழ்தழற் பிழம்ப
 ருவரிமா கடலி னொலிசெய்மா மறுகி
 னுறுகளிற் றரசின தீட்ட
 மிவருமால் வரைசெ யிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
 யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௫)

அருளுமா றருளி யானுமா ருன
 வடிகட மழகிய விழியுங்
 குருளும்வார் காதுங் காட்டியான் பெற்ற
 குயிலினை மயல்செய்வ தழகோ
 தாளவான் குன்றிற் றண்ணிலா வொளியுந்
 தருகுவால் பெருகுவான் நெருவி
 லிருனெலாங் கிழியு மிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
 யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௬)

தனிப்பெருந் தாமே முழுதுறப் பிறப்பின்
 றளிரிறப் பிலையுதிர் வென்ற
 னினைப்பருந் தம்பாற் சேறலின் நேனு
 நெஞ்சிடித் தருகுவ தெண்ணோ

சுனைப்பெருங் கலங்கற் பொய்கையங் கழுநீர்ச்
சூழன்மா ளிகைசுடர் வீசு
மெனைப்பெரு மணஞ்செ யிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே

(௭)

பன்னெடுங் காலம் பணிசெய்து பழையோர்
தாம்பல ரேம்பலித் திருக்க
வென்னெடுங் கோயி னெஞ்சுவீற் றிருந்த
வெளிமையை யென்றுநான் மறக்கேன்
பின்னெடும் புருவத் திளமயி லனையார்
விலங்கல்செய் நாடக சாலை
யின்னடம் பயிலு மிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௮)

மங்குல்கூழ் போதி னெழிவற நிறைந்து
வஞ்சகர் நெஞ்சகத் தொளிப்பா
மங்குழற் சுடரா மவர்க்கின வேன
லலர்கதி ரனையவா ழியோ
பொங்கெழிற் றிருநீ றழிபொசி வனப்பிற்
புனறுளும் பவீர்சடை மொழுப்ப
நெங்களுக் கினிய ரிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௯)

தனியரெத் தனையொ ராயிர வருமாந்
தன்மைய ரென்வயத் தினராங்
கனியரத் தருதீங் கரும்பர்வெண் புரிநூற்
கட்டிய ரட்டவா ரமிர்தர்
புனிதர்பொற் கழலர் புரிசடா மகுடர்
புண்ணியர் பொய்யிலா மெய்யர்க்
கினியரெத் தனையு மிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
யிராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே.

(௧௦)

சுரளமந் தார சண்பக வருள
சுந்தர நந்தன வனத்தி
னிருள்விரி மொழுப்பி னிஞ்சிசூழ் தஞ்சை
யிராசரா சேச்சரத் திவரை
யருமருந் தருந்தி யல்லநீர் கருவூ
ரைந்தசொன் மாலையீ ரைந் தின்

சுஉ கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

பொருண்மருந் துடையோர் சிவபத மென்னும்

பொன்னெடுங் குன்றுடை யோரே

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐ. திருவிடைமருதூர்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெய்யசெஞ் சோதி மண்டலம் பொலிய

வீங்கிரு ணடுநல்யா மத்தோர்

பையசெம் பாந்தள் பருமணி யுமிழ்ந்து

பாவியேன் காதல்செய் காதி

லையசெம் பொற்றோட் டவீரசடை மொழுப்பி

னழிவழ கியதிரு நீற்று

மையசெங் கண்டத் தண்டவா னவர்கோன்

மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(க)

இந்திர லோக முழுவதும் பணிகேட்

டிணையடி தொழுதெழத் தாம்போ

யைந்தலை நாக மேகலை யரையா

வகந்தொறும் பலிதிரி யடிக

டந்திரி வீணை கீதமும் பாடச்

சாதிகின் னரங்கலந் தொலிப்ப

மந்திர தேந் தீங்குழ லெங்கும்

மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(கஉ)

பணிபடு மதியம் பயில்கொழுந் தன்ன

பல்லவம் வல்லியென் றிங்கன்

வீணைபடு கனகம் போலயா வையுமாய்

வீங்குல கொழிவற நிறைந்து

துணிபடு கலவி மலைமக ஞாடையத்

தூங்கிரு ணடுநல்யா மத்தென்

மளனிடை யணுகி துணுகியுள் கலந்தோன்

மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(கங)

அணியுமிழ் சோதி மணியினுள் கலந்தாங்
கடியனே னுள்கலந் தடியேன்
பணிமகிழ்ந் தருளு மரிவைபா கத்தன்
படர்சடை விடமிடற் றடிக
ணையுமிழ் ழாடை யரையிலோ ராடை
சுடருமிழ் தரவத னருகே
மணியுமிழ் நாக மணியுமிழ்ந் திமைப்ப
மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(ச)

பந்தமும் பிரிவுந் தெரிபொருட் பனுவற்
படிவழி சென்றுசென் றேறிக்
சிந்தையுந் தானுங் கலந்ததோர் கலவி
தெரியினுந் தெரிவுறு வண்ண
மெந்தையுந் தாயும் யானுமென் றிங்ங
னெண்ணில்பல் லாழிக ளுடனாய்
வந்தனு காது நுணுகிபுள் கலந்தோன்
மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(ரு)

எரிதருகரிகாட் டிபிண நிணமுண்
டேப்பமிட் டிலங்கெயிற் றழல்வாய்த்
துருகழ் னெடும்பேய்க் கணமெழுந் தாடுந்
தூங்கிரு ணடுநல்யா மத்தே
யருள்புரி முறுவன் முகிழ்நிலா வெறிப்ப
வந்திபோன் றொளிர் திரு மேனி
வரியர வாட வாடுமெம் பெருமான்
மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(சு)

எழிலையாழ் செய்கைப் பசங்கலன் விசம்பி
னின்னுளி படநனைந் துருகி
யழிலையாழ் புருவம் புனலொடுங் கிடந்தாங்
காதனைன் மாதரார் கலவித்
தொழிலையாழ் நெஞ்ச மிடர்படா வண்ணந்
தூங்கிரு ணடுநல்யா மத்தோர்
மழிலையாழ் சிலம்ப வந்தகம் புருந்தோன்
மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(ஏ)

வையவாம் பெற்றம் பெற்றமே றுடையார்
மாதவர் கா தல்வைத் தென்னை

சச பூந்துருத்திநம்பிகாடநம்பி திருவிசைப்பா.

வெய்யவாஞ் செந்தீப் பட்டவீட் மகைபோல்
விழுமியோன் முன்புபின் பென்கோ
நொய்யவா நென்ன வந்துள்வீற் நிருந்த
நூறுநூ ருயிர கோடி
மையவாங் கண்டத் தண்டவா னவர்கோன்
மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(௮)

கலங்கலம் பொய்கைப் புனற்றெளி விடத்துக்
கலந்தமண் ணிடைக்கிடந் தாங்கு
நலங்கலந் தடியேன் சிந்தையுட் புகுந்த
நம்பனே வம்பனே னுடைய
புலங்கலந் தவனே யென்றுநின் றுருகிப்
புலம்புவா ரவம்புகா ரருவி
மலங்கலங் கண்ணிற் கண்மணி யனையான்
மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(௯)

ஒருங்கிருங் கண்ணி னெண்ணில்புன் மாக்க
ளுறங்கிரு ணநெல்லா மத்தோர்
கருங்கணின் றிமைக்குஞ் செழுஞ்சுடர் விளக்கங்
கலந்தெனக் கலந்துணர் கருவூர்
தருங்கரும் பனைய தீந்தமிழ் மாலை
தடம்பொழின் மருதயா முதிப்ப
வருங்கருங் கண்டத் தண்டவா னவர்கோன்
மருவிடந் திருவிடை மருதே.

(௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூந்துருத்திநம்பிகாடநம்பி திருவிசைப்பா.

க. திருவாரூர்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கைக்குவான் முத்தின் சரிவளை பெய்து
சுழுத்திலோர் தனிவடங் கட்டி
முக்கண யகராய்ப் பவனிபோந் திங்கன்
முரிவதோர் முரிவுமை யளவுந்

பூந் துருத்திநம்பிகாடநம்பி திருவிசைப்பா. சரு

தக்கசீர்க் கங்கை யளவுமண் நென்னே

தம்மொருப் பாடுவ கதன்மேன்

மிக்கசீ ராரு ரா தியாய் வீதி

விடங்கராய் நடங்குலா வினரே.

(க)

பத்தியா யுணர்வோ ருணாவாய் மடுத்துப்

பருகுதோ நமுதமொத் தவர்க்கே

தித்தியா விருக்குந் தேவர்கா ளிவர்தந்

திருவுரு விருந்தவா பாரீர்

சத்தியாய்ச் சிவமா யுலகெலாம் படைத்த

தனிமுழு முதலுமா யதற்கோர்

வீத்துமா யாரு ராதியாய் வீதி

விடங்கராய் நடங்குலா வினரே.

(உ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ. கோயில்.

பண் - சாளரபாணி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்து வயிரமணி மாணிக்க மாலைகண்மேற்

றொத்து மிளிர்வனபோற் றூண்டு விளக்கேய்ப்ப

வெத்திசையும் வானவர்க ளேத்து மெழிற்றில்லை

யத்தனுக்கு மம்பலமே யாடரங்க மாயிற்றே.

(க)

சுடியார் கணம்புல்லர் கண்ணப்ப ரென்று

னடியா ரமருலக மாளநீ யாளாதே

முடியாமுத் தீவேள்வி மூவா யிரவரொடுங்

குடிவாழ்க்கை கொண்டுநீ குலாவிக்கூத் தாடினையே.

(உ)

அல்லியம் பூம்பழனத் தாமூர்நா வுக்கரசைச்

செல்ல நெறிவகுத்த சேவகனே தென்றில்லைக்

கொல்லை விடையேறிக் கூத்தா டரங்காகச்

செல்வ நிறைந்தசிற் றம்பலமே சேர்ந்தனையே.

(உ)

எம்பந்த வல்வினையோய் தீர்த்திட் டெமையாளுந்

சம்பந்தன் காழியர்கோன் நன்னையுமாட் கொண்டருளி

சகா பூந்துருத்திரம்பிகாடநம்பி திருவிசைப்பா.

யம்புந்து கண்ணாளுந் தானு மணிதில்லைச்
செம்பொன்செயம்பலமே சேர்ந்திருக்கை யாயிற்றே. (ச)

கனையா வுடலோடு சேரமா னாரூரன்
வினையா மதமாற வெள்ளானே மேல்கொள்ள
முனையா மதிசூடி மூவா யிரவரொடு
மனையா வினையாடு மம்பலநின் னுடரங்கே. (ந)

அகலோக மெல்லா மடியவர்க டற்குழப்
புகலோக முண்டென்று புகுமிடீ தேடாதே
புவலோக நெறிபடைத்த புண்ணியங்க ணண்ணியசீர்ச்
சிவலோக மாவதுவுந் தில்லைச்சிற் றம்பலமே. (க)

களக மணிமாடஞ் சூளிகைகூழ் மானிகைமே
லளக மதிதுதலா ராயிழையார் போற்றிசைப்ப
வொளிகொண்ட மாமணிக ளோங்கிருளை யாங்ககற்றுந்
தெள்கொண்ட தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர்ந்தனைபோ. (ங)

பாடகமு தூபுரமும் பல்சிலம்பும் பேர்த்தொலிப்பச்
சூடகக் கைநல்லார் தொழுதேத்தத் தொல்லுலகி
ஓடகத்தின் கூத்தை நவிறுமவர் நாடோறு
மாடகத்தான் மேய்ந்தமைந்த உம்பலநின் னுடரங்கே. (அ)

உருவத் தெரியுருவா யூழிதோ நெத்தனையும்
பரவிச் கிடந்தயனு மாலும் பணிந்தேத்த
விரவிக்கு நேராகி யேய்ந்திலங்கு மானிகைகூழ்ந்
தரவிக்கு மம்பலமே யாடரங்க மாயிற்றே. (இ)

சேட ருதைதில்லைச் சிற்றம் பலத்தான்ற
ஓட லதிசயத்தை யாங்கறிந்து பூந்துருத்திக்
காடன் றமிழ்மாலை பத்துங் கருத்தறிந்து
பாடு மிவைவல்லார் பற்றுநிலை பற்றுவரே. (ஈ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்டராதித்தர் திருவிசைப்பா.

கோயில்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மின்னா ருருவ மேல் விளங்க வெண்கொடி மாளிகைகுழப்
பொன்னார் குன்ற மொன்று வந்து நின்றது போலுமென்னாத்
தென்னா வென்று வண்டு பாடிந் தென்றில்லை யம்பலத்து
ளென்னா மமுதை யெங்கள் கோவை யென்றுகொ லெய்துவதே. (க)

ஓவா முத்தீ யஞ்சு வேள்வி யாறங்க நான்மறையோ
ராவே படுப்பா மந்த னா ராகுதி வேட்டியர்வார்
மூமா யிரவர் தங்க ளோடு முன்னரங் கேறிநின்ற
கொவே யுன்றன் கூத்துக் காணக் கூடுவ தென்றுகொலோ. (உ)

முத்தீ யாளர் நான்ம றையர் மூவா யிரவர்நின்றோ
டொத்தே வாழுந் தன்மை யாள ரோதிய நான்மறையைத்
தெத்தே யென்று வண்டு பாடிந் தென்றில்லை யம்பலத்து
ளத்தா யுன்ற னாடல் காண வணைவது மென்றுகொலோ. (ஊ)

மாணைப் புரையு மடமென் னோக்கி மாமலை யாளோடு
மாணைஞ் சாடுஞ் சென்னி மேலோ மம்புலி சூடுமரன்
மேணைப் பாலைத் தில்லை மல்கு செம்பொனி னம்பலத்துக்
கோணை ஞானக் கொழுந்து தன்னைக் கூடுவ தென்றுகொலோ. (ச)

களிவா னுலகிற் கங்கை நங்கை காதல னேயருளென்
றொளிமான் முன்னே வரங்கி டக்க வுன்னடி யார்க்கருளுந்
தெளிவா மமுதே தில்லை மல்கு செம்பொனி னம்பலத்து
ளொளிவான் சுடரே யுன்னை நாயே னுறுவது மென்றுகொலோ.

பாரோர் முழுதும் வந்தி றைஞ்சப் பதஞ்சலிக் காட்டுகந்தான்
வாரார் முலையாண் மங்கை பங்கன் மாமறை யோர்வணங்கச்
சீரான் மல்கு தில்லைச் செம்பொ னம்பலத் தாடுகின்ற
காரார் மிடற்றெங் கண்ட னாரைக் காண்பது மென்றுகொலோ. (சு)

இலையார் கதிர்வே லிலங்கை யேந்த னிருபது தோளுயிற்
மலையா னெடுத்த மற்ற வற்கு வானொடு நான்கொடித்தான்

சுஅ வேணுட்டடிகள் திருவிசைப்பா.

சிலையாற் புரமுன் றெய்த வில்லி செம்பொனி னம்பலத்துக்
கிலையார் மறிபொற் கையி னுனைக் காண்பது மென்றுகொலோ. (எ)

வெங்கோல் வேந்தன் றென்ன னுடு மீழ்முங் கொண்டதிற்
செங்கோற் சோழன் கோழி வேந்தன் செம்பியன் பொன்னணிந்த
வங்கோல் வளையார் பாடி யாடு மணிதில்லை யம்பலத்து
ளெங்கோ னீச னெம்மி றையை யென்றுகொ லெய்துவதே. (அ)

நெடியா னோடு நான்மு கனும் வானவரு நெருங்கி
முடியான் முடிகண் மோதி யுக்க முழுமணி யின்றிரளை
யடியா ரலகி னூற்றி ரட்டு மணிதில்லை யம்பலத்துக்
கடியார் கொன்றை மாலை யானைக் காண்பது மென்றுகொலோ. (க)

சீரான் மல்கு தில்லைச் செம்பொ னம்பலத் தாடிதன்னைக்
காரார் சோலைக் கோழி வேந்தன் றஞ்சையர் கோன்கலந்த
வாரா வின்சொற் கண்டரா தித்த னருந்தமிழ் மாலைவல்லார்
பேரா ளுலகிற் பெருமை யோடும் பேரின்ப மெய்துவரே. (க0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேணுட்டடிகள் திருவிசைப்பா.

—o—o—o—

கோயில்.

பண் - பு ற நீ ர் மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துச்சான செய்தினும் பொறுப்பரன்றே யாளுகப்பார்
கைச்சாலுஞ் சிறுகதலி யிலைவேம்புங் கறிகொள்வா
ரெச்சார்வு மில்லாமை நீயறிந்து மெனதுபணி
நச்சாய்காண் டிருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (க)

தம்பானை சாய்ப்பற்ற ரென்னு முதுசொல்லு
மெம்போல்வார்க் கில்லாமை யென்னளவே யறிந்தொழிந்தேன்
வம்பாளுர் பணியுதத்தி வழியடியேன் ரொழிலிறையு
நம்பாய்காண் டிருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (2)

பொசியாதோ கீழ்க்கொம்பு நிறைகுளமென் றதுபோலத்
திசைநோக்கிப் பேழ்கணித்துச் சிவபெருமா னோவெனினு

வேணட்டிகள் திருவிசைப்பா.

சுக

மிசையானு லென்றிறத்து மெனையுடையா ஞரையாடா
ணசையானேன் திருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (௩)

ஆயாத சமயங்க எவரவர்கண் முன்பென்னை
நோயோடு பிணிநலிய விருக்கின்ற வதனாலே
பேயாவித் தொழும்பனைத்தம் பிரானிகழு மென்பித்தாய்
நாயேனைத் திருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (ச)

நின்றநினைந் திருந்துகிடந் தெழுந்துதொழுந் தொழும்பனே
னென்றியொரு கானினையா திருந்தாலு மிருக்கவொட்டாய்
கன்றுபிரி கற்றுப்போற் கதறுவித்தி வரவுநில்லாய்
நன்றிதுவோ திருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (ரு)

படுமதழு மிடவயிறு முடையகளி றுடையபிரா
னடியறிய வுணர்த்துவது மகத்தியனுக் கோத்தன்றே
யடுவதுபுல் லோரெருதுக் கொன்றினுக்கு வையிடுத
னடுவிதுவோ திருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (க)

மண்ணோடு விண்ணளவு மனிதரோடு வானவர்க்குங்
கண்ணவாய் கண்ணாகா தொழிதலுநான் மிகக்கலங்கி
யண்ணவோ வென்றண்ணைத் தலமந்து விளித்தாலு
நண்ணயாற் திருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (எ)

வாடாவாய் நாப்பிதற்றி யுனைநினைந்து நெஞ்சருகி
வீடாஞ்செய் குற்றேவ லெற்றேமற் றிதுபொய்யிற்
கூடாமே கைவந்து குறுகுமா நியானுன்னை
நாடாயாற் திருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (அ)

வாளாமா லயன்வீழ்ந்து காண்பரிய மாண்பிதனைத்
தோளாரக் கையாரத் துணையாரத் தொழுதாலு
மானோநீ யுடையதுவு மடியேனுன் றுள்சேரு
நாளேதோ திருத்தில்லை நடம்பயிலு நம்பானே. (ஈ)

பாவார்த்த தமிழ்மலை பத்தரடித் தொண்டனெடுத்
தோவாதே யழைக்கின்ற னென்றருளி நன்றுமிகத்
தேவேதென் திருத்தில்லைக் கூத்தாடி நாயடியேன்
சாவாயு நினைக்காண்ட லினியுனக்குத் தடுப்பரிதே. (ஐ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

௫௮ திருவாலியமுதனார் திருவிசைப்பா.

திருவாலியமுதனார் திருவிசைப்பா.

க. கோயில் - பாதாதிசேசம்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மையன்மாதொரு கூறன்மால்விடை யேறிமான்மறி யேந்தியதடங்
கையன்கார்புரை யுங்கறைக் கண்டன் கனன்மழுஷா
னையனாழ லாடுவானணி நீர்வயற்றில்லை யம்பலத்தான்
செய்யபாதம் வந்தென் சிந்தையுள்ளிடங் கொண்டனவே. (க)

சலம்பொற்றாமரைதாழ்ந்தெழுந்த தடமுந்தடம்புனல் வாய்மலர்தழீ
யலம்பிவண் டறையுமணி யார் தில்லை யம்பலவன் [இ
புலம்பிவானவர் தானவர்புகழ்ந் தேத்தவாடுபொற் கூத்தனார்கழந்
சிலம்புகிங் கிணியென் சிந்தையுள்ளிடங் கொண்டனவே. (உ)

குருண்டவார்குழந் கோதைமார்குயில் போன்மீழற்றிய கோலமானி
திரண்ட தில்லைதன்னுட் டிருமல்கு சிற்றம்பலவன் [கை
மருண்டுமாமலை யான்மகடொழி வாடுகூத்தன் மணிபுரைதரு
திரண்ட வான்குறங்கென் சிந்தையுள்ளிடங் கொண்டனவே. (ஈ)

போழ்ந்தியானை தன்னைப்பொருப்பன் மகளுமையச்சங் கண்டவன்
ருழ்ந்த தண்புனல்குழந் தடமல்கு சிற்றம்பலவன்
சூழ்ந்தபாய்புலித் தோன்மிசைத்தொடுத்துவீக்கும்பொன்னுறன்ன
னெடு, தாழ்ந்த கச்சதன்றே தமியேனைத் தளர்வித்ததே. (ச)

பந்தபாச மெலாமறப்பசு பாசநீக்கிய பன்முனிவரோ
டந்தணர் வணங்கு மணியார்தில்லை யம்பலவன்
செந்தழல்புரை மேனியுந்திக முந்திருவயி றுவயிற்றினு
ளுந்திவான்சுழி யென்னுள்ளத் துள்ளிடங் கொண்டனவே. (ஞ)

குதினாமாவொடு தேர்பலகுவிந் தீண்டுதில்லையுட் கொம்பனாரொடு
மதுரவாய் மொழியார் மகிழ்ந்தேத்து சிற்றம்பலவ
னதிரவார்கழல் வீசிரின்றழ காநடம்பயில் கூத்தன்மேற்
றிகழுதர பந்தனமென் னுள்ளத்துள்ளிடங் கொண்டனவே. (சு)

படங்கொன்பாம்பணை யானெடுபிர மன்பரம்பர மாவருளென்று
தடங்கையாற் றொழவுந் தழலாடுசிற றம்பலவன்

திருவாலியமுதனார் திருவிசைப்பா. நுக

பாடங்கைநான்குமத் தோள்களுந்தட மார்பினிற் பூண்கண்மேற்றிசை
விடங்கொள் கண்டமன்றே வினையேனை மெலிவித்ததே. (எ)

செய்யகோடுன்கமலமலர்கூழ்தரு தில்லைமாமறையோர்கடாந்தொ
டைய மூய்யநின்று மகிழ்ந்தாடு சிற்றம்பலவன் [மு
செய்யவாயின் முறுவலுந்திகழுந் திருக்காதுங்கீர்தினின் மாத்திடை
களோ, டைய தோடுமன்றே யடியேனையாட் கொண்டனவே. (அ)

செற்றுவன்புரந் தீயெழுச்சில கோலியாரழ லூட்டினானவ
னெற்றி மாமணிக ளெறிநீர்த்தில்லை யம்பலவன்
மற்றைநாட்டமி ரண்டொடுமல ருந்திருமுக முமுகத்தினு
னெற்றி நாட்டமன்றே நெஞ்சுளே திலைக் கின்றனவே. (க)

தொறுக்கள் வான்கமல மலருழக்கக் கரும்புநற் சாறுபாய்தர
மறுக்கமாய்க் கயல்கண் மடைபாய்தில்லை யம்பலவன்
முறுக்குவாசிகை தன்னொடுமுகிழ்த்தவவ்வகத்தி மொட்டொடுமடித்த
மும், பிறைக்கொள் சென்னியன்றே பிரியாதென்னு ணின்றனவே.

தூவிநீரோடு பூவவைதொழு தேத்துகையின ராகிமிக்கதோ
ராவியுண் ணிறுத்தி யமர்ந்தூறிய வன்பினராய்த்
தேவர்தாந்தொழ வாடியதில்லைக் கூத்தனைத்திரு வாலிசொல்லினை
மேவ் வல்லவர்கள் விடையானடி மேவுவதே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ கோயில் - பவளமால்வரை.

பண் - ந ட் ட ராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பவளமால் வரையைப் பணிபடர்ந் தனையதோர் படரொளி தருதிரு
நீறுங், சுவளைமாமலர்க்கண்ணியுங்கொன்றையுந்துன்றுபொற்குழற்
றிருச்சடையுந், திவளமாளிகைகூழ்தரு தில்லையுட்டிருநடம்புரிகின்ற
தவளவண்ணனைநினைதொறுமென்மனந் தழன்மெழுகொக்கின்றதே.

ஒக்க வோட்டந்த வந்தியு மதியமு மலைகட லொலியோடு
நெக்கு வீழ்தரு நெஞ்சினப் பாய்தலு நிறையழிந் திருப்பேனைச்

ரு2 திருவாலியமுதனார் திருவிசைப்பா.

செக்கர் மாளிகை சூழ்தரு தில்லையுட் டிருநடம் வகையாலே
பக்க மோட்டந்த மன்மதன் மலர்க்கணை படுந்தொறு மலந்தேனே.

அலந்து போயினே னம்பலக் கூத்தனே யணிதில்லை நகராள்
சிலந்தி யையா சாள்கவென் றருள்செய்த தேவ தேவீசனே
யுலந்த மார்க்கண்டிக் காசியக் காலனை யுயிர்செக வுதைகொண்ட
மலர்ந்த பாதங்கள் வனமுலை மேலொற்ற வந்தருள் செய்யாயே.

அருள்செய் தாடுநல் லம்பலக் கூத்தனே யணிதில்லை நகராள்
மருள்செய் தென்றனை வனமுலை பொன்பயப் பிப்பது வழக்காமோ
மிறா லீண்மணிக் கங்கையைத் திருச்சடைச்சேர்த்தியச்செய்யாளுந்
குருவம் பாகமு மீந்துநல் லத்திபை பொண்ணுநல் வைத்தோனே.

வைத்த பாதங்கண் மாலவன் காண்கிலன் மலரவன் முடிதேடி
யெய்த்து வந்திழிந் தின்னமுந் துதிக்கின்ற ரெழின்மறையவற்றாலே
செய்த்த லைக்கம லம்மலர்ந் தோங்கிய தில்லையம் பலத்தானைப்
பத்தி யாற்சென்று கண்டிட வென்மனம் பதைபதைப் பொழியாதே

தேய்ந்து மெய்வெளுத் தகம்வளைந் தரவினையஞ்சித்தானிருந்தேயும்
காய்ந்து வந்துவந் டென்றனை வலிசெய்து கதிர்நிலா வெரிதூவு
மாய்ந்த நான்மறை யந்தணர் தில்லையு ளம்பலத் தரனாடல்
வாய்ந்தமாமலர்ப்பாதங்கள் காண்பதோர்மனத்தினையுடையேற்கே.

உடையும் பாய்புலித் தோலுநல் லரவமு முண்பதும் பலிதேர்ந்து
விடைய தூர்வது மேவிடங் கொடுவரை யாகினு மென்னெஞ்ச
மடைகொள் வானைக் குதிகொளும் வயற்றில்லை யம்பலத்தனலாடு
முடைய கோவினை யன்றிமற்றாரையு முள்ளுவ தறியேனே. (௭)

அறிவு மிக்கநன் னாணமு நிறைமையு மாயையு மிங்குள்ள
புறவும் பெற்றநற் றுயொடு தந்தையு முடன்பிறந் தவரோடும்
பிறிய விட்டுனை யடைந்தன னேன்கொள் பெரும்பற்றப்பிலியுநின்
மறைக ணாங்குங்கொண் டந்தண ரேத்தநன் மாநட மகிழ்வானே.

வான நாடுடை மைந்தனே யோவென்பன் வந்தரு ளாயென்பன்
பானெ யைந்துட னாடிய படர்சடைப் பால்வண்ண னேயென்பன்
தேன மர்பொழில் சூழ்தரு தில்லையுட் டிருநடம் புரிகின்ற
வேன மாமணிப் பூணணி மார்பனே யெனக்கருள் புரியாயே. (௯)

புரியும் பொன்மதில் சூழ்தரு தில்லையுட் பூசுரர் பலர்போற்ற
வெரிய தாடுமெம் மீசனைக் காதலித் தினையவன் மொழியாக

திருவாலியமுதனார் திருவிசைப்பா. ௩௩

வரைசெய் மாமதின் மயிலையர் மன்னவன் மறைவல திருவாலி
பரவல் பத்திவை வல்லவர் பரமன தடியிணை பணிவாரே. (௧௦)
திருச்சிற்றம்பலம்.

௩. கோயில்.

பண் - இர்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அல்லாய்ப் பசலா யருவா யுருவா யாரா வமுதமாய்க்
கல்லா னிழலாய் கயிலை மலையாய் காண வருளென்று
பல்லா யிரம்பேர் பதஞ்ச விகள் பரவ வெளிப்பட்டிசு
செல்வாய் மதிற் றில்லைக் கருளித் தேவ னுடுமே. (௧)

அன்ன நடையா ரமுத மொழியா ரவர்கள் பயிற்றில்லைத்
தென்னன் றமிழு மிசையுங் கலந்த சிற்றம் பலந்தன்னுட்
பொன்னு மணியு நிரந்த தலத்துப் புலித்தோல் பியற்கிட்டு
மின்னி னிடையா னுமையான் காண விகிர்ந னுடுமே, (௨)

இளமென் முலையா ரெழின்மைந் தரொடு மேரா ரமளிமேற்
றினையு மாடத் திருவார் தில்லைச் சிற்றம் பலந்தன்னுள்
வளர்பொன் மலையுள் கயிர மலைபோல் வலக்கை கவித்து னின்
நளவில் பெருமை யமரர் போற்ற வழக னுடுமே. (௩)

சந்து மகிலுந் தழைப்பீ விகளுஞ் சாதி பலவுங்கொண்
டுந்தி யிழியு நவவின் கரைமே லுயர்த்த மதிற்றில்லைச்
சிந்திப் பரிய தெய்வப் பதியுட் சிற்றம் பலந்தன்னு
ணந்தி முழுவங் கொட்ட நடட் நாத னுடுமே. (௪)

ஓம்பு புகையு மகிலின் புகையு முயர்ந்து முகிறேயத்
தீமெய்த் தொழிலார் மறையோர் மல்கு சிற்றம் பலந்தன்னுள்
வாமத் தொழிலா ரெடுத்த பாத மழலைச் சிலம்பார்க்கத்
தீமெய்ச் சடைமேற் றிங்கள் சூடித் தேவனுடுமே. (௫)

குறவங் கோங்கங் குளிர்புன்னை கைகைத் குவிந்த கரைகண்மேற்
றிரைவந் துலவுந் தில்லை மல்கு சிற்றம் பலந்தன்னுள்
வரைபோன் மலிந்த மணிமண் டபத்து மறையோர் மகிழ்ந்தேத்த
வரவ மாட வனல்கை யேந்தி யழக னுடுமே. (௬)

௩௪ திருவாலியமுதனார் திருவிசைப்பா.

சித்தர் தேவ ரியக்கர் முனிவர் தேனார் பொழிற்றில்லை
யத்தா வருளா யணியம் பலவா வென்றென் றவரேத்த
முத்து மணியு நிரந்த தலத்துண் முளைவெண் மதிசூழிக்
கொத்தார் சடைக டாழ் நட்பங் குழக னுடுமே. (எ)

அதித்த வரக்க னெரிய விரலா லடர்த்தா யருளென்று
துதித்து மறையோர் வணங்குந் தில்லைச் சிற்றம் பலந்தன்னு
ளுதித்த போழ்தி விரவிச் சுதிர்போ லொளிர்மா மணியெங்கும்
பதித்த தலத்துப் பவள மேணிப் பரம னுடுமே. (அ)

மாலோ டயனு மமரர் பதியும் வந்து வணங்கினின்
ருல கண்டா வரனே யருளா யென்றென் றவரேத்தச்
சேலா மெவயற் றில்லை மல்கு சிற்றம் பலந்தன்னுட்
பாலா மெழுச் சடைக டாழ்ப் பரம னுடுமே. (க)

நெடிய சமணு மறைசாக் கியரு நிரம்பாப் பஸ்கோழிச்
செடியுந் தவத்தோ ரடையாத் தில்லைச் சிற்றம் பலந்தன்னு
ளடிக ளவரை யாளார் நம்பி யவர்க ளிசைபாடக்
கொடியும் விடையு முடைய கோலக் குழக னுடுமே. (க0)

வானோர் பணிய மண்ணே ரேத்த மன்னி நடமாடுந்
தேனார் பொழில்சூழ் தில்லை மல்கு சிற்றம் பலத்தானைத்
துநான் மறையா னமுத வாலி சொன்ன தமிழ்மாலைப்
பானேர் பாடல் பத்தும் பாடப் பாவ நாசமே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ச. கோ யி ல்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோல மலர்நெடுங்கட் கொவ்வையாய்க்கொடி யேரிடையீர்
பாலினை யின்னமுதைப் பரமாய பரஞ்சடரைச்
சேலுக ளும்வயல்கூழ் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலத்
தேல்வுடை யெம்மிறையை யென்றுகொல் காண்பதுவே. (க)

காண்பதி யானென்றுகொல் சுதிர்மாமணி யைக்கலை
யாண்பெண் ணருவுருவென் றறிதற்கரி தாயுவனைச்

திருவாலியமுதனார் திருவிசைப்பா. ௫௫

சேண்பனை மாளிகைகூழ் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பல
மாண்புடை மாநடஞ்செய் மறையோன்மலர்ப் பாதங்களே. (௨)

கள்ளவீழ் தாமரைமேற் கண்டயனொடு மால்பணிய
வொள்ளெரி யின்னடுவே யுருவாய்ப்பரந் தோங்கியசீர்த்
தெள்ளிய தண்பொழில்சூழ் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலத்
துள்ளெரி யாடுகின்ற வொருவனை யுணர்வரிதே. (௩)

அரிவையோர் கூறுகந்தா னழகன்னெழின் மால்கரியின்
னுரிவைநல் லுத்தரிய முகந்தானும்ப ரார்தம்பிரான்
புரிபவர்க் கின்னருஞ்செய் புலியூர்த்திருச் சிற்றம்பலத்
தெரிமகிழ்ந் தாடுகின்ற வெம்பிரானென் னிறையவனே. (௪)

இறைவனை யென்கதியை யென்னுளேயுயிர்ப் பாகிநின்ற
மறைவனை மண்ணும் விண்ணு மலிவான்சுட ராய்மலிந்த
சிறையணி வண்டறையுந் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பல
நிறையணி யாமிறையை நினைத்தேனிணிப் போக்குவனே. (௫)

நினைத்தேனிணிப் போக்குவனோ நிமலத்திர னேநினைப்பார்
மனத்தினு ளேயிருந்த மணியைமணி மாணிக்கத்தைக்
கனைத்திழி யுங்கழனிக் கனகங்கதி ரொண்பவளஞ்
சினத்தொடு வந்தெறியுந் தில்லைமாநகர்க் கூத்தனையே. (௬)

கூத்தனை வானவர்தங் கொழுந்தைக்கொழுந் தாயெழுந்த
மூத்தனை மூவுருவின் முதலைமுத லாகிநின்ற
வாத்தனைத் தான்படுக்கு மந்தணர் தில்லை யம்பலத்து
ளேத்தநின் றாடுகின்ற வெம்பிரானடி சேர்வன்கொலோ. (௭)

சேர்வன்கொ லோவன்னேமீர் திகழும்மலர்ப் பாதங்களை
யார்வங்கொ ளத்தழவி யணிநீறென் முலைக்கணியச்
சீர்வங்கம் வந்தனவுந் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலத்
தேர்வங்கை மான்மறிய னெம்பிரானென்பொ னேசனையே. (௮)

நேசமு டையவர்க ணெஞ்சளேயிடங் கொண்டிருந்த
காய்சின மால்விடையூர் கண்ணுதலைக் காமருசீர்த்
தேசமி குபுகழோர் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலத்
தீசனை யெவ்வுயிர்க்கு மெம்மிறைவனென் றேத்துவனே. (௯)

இறைவனை யேத்துகின்ற வினையாண்மொழி யின்றமிழான்
மறைவல நாவலர்கண் மகிழ்ந்தேத்துசிற் றம்பலத்தை

௩௬ புருடோத்தமநம்பி திருவிசைப்பா.

யறைசெந்நெல் வாண்கரும்பி னணியால்கள் சூழ்மயிலே
மறைவல வாலிசொல்லே மகிழ்ந்தேத்துக வானெளிதே. (௧௦)
திருச்சிற்றம்பலம்.

புருடோத்தமநம்பி திருவிசைப்பா.

க. கோயில்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாரணிகுமலர் வண்டிகெண்டு பஞ்சமஞ்செண்பகமாலேமலை. வார
ணியனமுலைமெலியும்வண்ணம்வந்துவந் திவைநம்மைமயக்குமாலோ
சீரணிமணிதிகழ்மாடமோங்கு தில்லையம்பலத்தெங்கள் செல்வன்வா
ரா, னொரணையருள்புரிந்தஞ்சலென்பாராவியின்பரமென்றனாதாவே.

ஆவியின் பரமென்ற னாதாவு மருவினை யேனைவிட் டம்மவம்ம
பாவிவன்மனமி துபையவேபோய்ப்பனிம திச்சடையான்பாலதாலோ
நீவியு நெகிழ்ச்சியு நிறையழிவு நெஞ்சமுந் தஞ்சமி லாமையாலே
யாவியின் வருத்தமி தாரநிவா ரம்பலத் தருநட மாகிவானே. (௨)

அம்பலத் தருநட மாடவையுமியா துகொல்லினாவதென் றஞ்சிறெஞ்ச
மும்பர்கள்வன்பழி யாளர்முன்னேயூட்டினர்நஞ்சையென் றேயுமாய்
யேன், வன்பலபடையுடைப்பூதஞ்சூழவானவர்கணங்களை மாற்றியா
ங்கே, யென்பெரும் பயலைமை தீரும்வண்ண மெழுந்தரு ளாயெங்க
ள் வீதியுடே. (௩)

எழுந்தருளாயெங்கள்வீதியுடேயேதமின்முனிவரொடெழுந்த ஞான
க், கொழுந்தது வாகிய கூத்தனேநின் குழையணி காதினின்மாத்தி
ரையுஞ், செழுந்தட மலர்புரை கண்கண்மூன்றுஞ் செங்கனி வாயு
மென் சிந்தைவெளவ, வழுந்துமென் னருயிர்க் கென்செய்கேளே
வரும்புன லலமருஞ் சடையினானே. (௪)

அரும்புன லலமருஞ் சடையினானே யமரர்க ளடிபணிந் தரற்றவந்நா
ட், பெரும்புர மெரிசெய்த சிலையின்வார்த்தை பேசவு நையுமென்
பேதைநெஞ்சங், கருந்தட மலர்புரை கண்டவண்டார் காரிகை யார்
முன்பென்பெண்மைதோற்றேன், நிருந்திய மலரடி நசையினாலே
தில்லையம்பலத்தெங்க டேவதேவே. (௫)

புருடோத்தமநம்பி திருவிசைப்பா. ௫௭

தில்லையம் பலத்தெங்க டேவதேவைத் தேறிய வந்தணர் சிந்தைசெய்யு, மெல்லைய தாகிய வெழில்கொள்சோ தியென்னுயிர் காவல்கொண் டிருந்தவெந்தாய், பல்லையார் பசுந்தலை யோடிடறிப் பாதமென் மலரடி நோவநீபோ, யல்லினி வருநட மாடிவெங்க ளாருயிர்காவலிங் கரிதுதானே. (சு)

ஆருயிர் காவலிங் கருமையாலே யந்தணர் மதலைநின் னடிபணியக் கூர்துனவேற்படைக்கூற்றஞ்சாயக் குரைகழல் பண்கொள மலைந்த தென்ற, லாரினியமரர்கள்குறைவிலாதா ரவரவர்படு துயர்களையநின் ற, சீருயி ரேயெங்க டில்லையாணு சேயிழை யார்க்கினி வாழ்வரிதே.

சேயிழையார்க்கினிவாழ்வரிது திருச்சிற்றம்பலத்தெங்கள் செல்வனே நீ, தாயினுமிகநல்லையென் றடைந்தேன் றனிமையைநினைகிலைசங்கரா ஷன், பாயிரும்புலியதளிள்ளுடையும்பையமேலெடுத்தபொற்பாதமு ங்கண், டேயிவளிழிந்ததுசங்கமாவாவெங்களையாளுடையீசனேயோ.

எங்களை யாளுடை யீசனேயோவிளமுலைமுகநெகமுயங்கிநின்பொற் பங்கயம் புரைமுக நோக்கினோக்கிப் பனிம திரிலவதென்மேற்படரச் செங்கயல்புரை கண்ணிமார்கண்முன்னே திருச்சிற்றம்பலமுடனேபு குந்து, வங்குனபணிபலசெய்துநாளுமருள்பெறினகலிடத்திருக்கலா மே. (கூ)

அருள்பெறினகலிடத்திருக்கலாமென் றமரர்சுடலைவனுமயனுமாலு மிருவருமறிவுடையாரின்மிக்காரே த்துகின்றாரின்னமெங்கள்கூத்தை மருள்படுமலைமென் மொழியுமையாங்க ணவனைவல்வினையாட்டியே னு, னருள்பெறவலமருநெஞ்சமாவாவாசையையளவறுத்தாரிங்காரே.

ஆசையையளவறுத்தாரிங்காரேயம்பலத்தருநடமாடுவானே, வாசநன் மலரணிசுழன்மடவார்வைகலுங்கலந்தெழுமலைப்பூசன், மாசிலா ம றைபலவோ துநாவன்வண்புருடோத்தமன்கண்டெரைத்த, வாசகமலர் கள்கொண் டேத்தவல்லார் மலைமகள் கண்டனை யனைவர்தாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ. கோயில்.

பண் - பஞ்சமம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

வானவர்கள் வேண்ட வளர்நஞ்சை யுண்டார்தா மூனமிலா வென்கை யொளிவளைகள் கொள்வாரேரோ

௫௮ புருடோத்தமநம்பி திருவிசைப்பா.

தேனல்வரி வண்டனையுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
நானமரோ வென்னுதே நாடகமே யாகுவேரே. (க)

ஆடிவருங் காரரவு மைம்மதியும் பைங்கொன்றை
சூடிவரு மாகண்டேன் றேள்வளைக டோற்றாலுந்
தேடியிமை யோர்பரவுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
ராடிவரும் போதருகே நிற்கவுமோ வொட்டாரே. (உ)

ஒட்டா வகையவுணர் முப்புரங்க னோரம்பாற்
பட்டாங் கழல்விழுங்க வெய்துகந்த பண்பினார்
சிட்டார் மறையோவாத் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
கொட்டா நடமாடக் கோல்வளைகள் கொள்வாரே. (ங)

ஆரே யிவைபடுவா ரையங் கொளவந்து
போரேடி யென்று புருவ மிடுகின்றார்
தேரார் விழுவோவாத் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
தீரானோய் செய்வாரை யொக்கின்றார் காணீரே. (ச)

காணீரே யென்னுடைய கைவளைகள் கொண்டார் தாளு
சேனார் மணிமாடத் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
பூனார் வனமுலைமேற் பூவம்பாற் காமவே
ளாண்டு கின்றவா கண்டு மருளாரே. (ரு)

எயிவரே வானவர்க்கும் வானவரே யென்பாராற்
றாயிவரே யெல்லார்க்குந் தந்தையுமா மென்பாராற்
றேய்மதியஞ் சூடிய தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
வாயின கேட்டறிவார் வையகத்தா ராவாரே. (சு)

ஆவா விவர்தந் திருவடிகொண் டந்தகன்றன்
மூவா வுடலவியக் கொன்றுகந்த முக்கண்ணர்
தேவா மறையிலுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
கோவா வினவளைகள் கொள்வாரேரே வென்னையே. (ஏ)

என்னை வலிவாரா ரென்ற விலங்கையர்கோன்
மன்னு முடிக ணெரித்த மணவாளர்
செந்நெல் விளைகழனித் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
முன்னந்தான் கண்டறிவா ரொவ்வாரிம் முத்தரே, (அ)

முத்தர் முதுபகலே வந்தென்ற னில்புகுந்து
பத்தர் பலியிடுக வென்றெங்கும் பார்க்கின்றார்

சித்தர் கணம்பயிலுந் தில்லைசிற் றம்பலவர்
கைத்தலங்கள் வீசினின் றுடுங்கா னோக்காரே. (க)

நோக்காத தன்மையா னோக்கிலோ மியாமென்று
மாற்காழி யீந்து மலரோனே நிந்தித்துச்
சேக்காத லித்தேறுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவர்
சூர்க்கேவந் தென்வளைகள் கொள்வாரோ வொண்ணுதலீர் (க0)

ஒண்ணுதலி காரணமா வும்பர் தொழுதேத்துங்
கண்ணுதலான் றன்னைப் புருடோத்த மன்சொன்ன
பண்ணுதலைப் பத்தும் பயின்றாடிப் பாடின
ரெண்ணுதலைப் பட்டங் கினிதா விருப்பாரே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேதிராயர் திருவிசைப்பா.

கோயில்

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேலு லாம்வயற் றில்லையு ளீருமைச்
சால நாளயன் சார்வதி னுலிவன்
வேல யார்விட முண்டுகந் தீரென்று
மால தாகுமென் வாணு தலே. (க)

வாணு தற்கொடி மாலது வாய்மிக
நாண மற்ரன னானறி யேனிவிச்
சேணு தற்பொலி தில்லையு ளீருமைக்
காணி லெய்ப்பிலன் காரி கையே. (உ)

காரி கைக்கரு ளீர்கரு மால்கரி
யீரு ரித்தெழு போர்வையி னீர்மிகு
சீரி யற்றில்லை யாய்சிவ னேயென்று
வேரி நற்குழ லாளிவன் விம்முமே. (ஊ)

விம்மி வீர்மியே வெய்துயிர்த் தாளென
வும்மை யேநினைந் தேத்துமொன் றுகிலன்

செம்ம லோர்பயி நில்லையு ளீரெங்க
ளம்ம லோதி யயர்வு துமே. (௪

அயர்வுற் றஞ்சலி கூப்பியந் தோவெனை
யுயவுன் கொன்றையந் தாரரு ளாயெனுஞ்
செயலுற் றார்மதிற் நில்லையு ளீரிவண்
மயலுற் றுளென்றன் மாதி வளே. (௫

மாதொர் கூறன்வண் டார்கொன்றை மார்பெனன்
ரோதி னுய்வெனெண் பைங்கிளி யேயெனுஞ்
சேதித் தீர்சிர நான்முக னைத்தில்லை
வாதித் தீரென் டடக்கொடி யையே. (௬

கொடியைக் கோமளச் சாதியைக் கொம்பினம்
பிடியை யென்செய்திட் டுர்பகைத் தார்புர
மிடியச் செஞ்சிலை கால்வளைத் தீரென்று
முடியு நீர்செய்த மூச்சு றவே. (௭

அறவ னேயன்று பன்றிப்பி னேகிய
மறவ னேயெனை வாதைசெய் யேலெனுஞ்
சிறைவண் டார்பொழிற் நில்லையு ளீரெனும்
பிறைகு லாதுதற் பெய்வ னையே. (௮

அன்ற ருக்கனைப் பல்லிறுத் தானையைக்
கொன்று காலனைக் கோளிழைத் தீரெனுந்
தென்ற லார்பொழிற் நில்லையு ளீரிவ
னொன்று மாகில னும்பொ ருட்டே. (௯

எயு மாறெழிற் சேதிபர் கோன்றில்லை
நாய னுரை நயந்துரை செய்தன
தூய வாறுரைப் பார்துறக் கத்திடை
யாய விற்ப மெய்தியி ருப்பரே. (௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆ திருப்பதிகம் - ௨௮.

திருவிசைப்பா முற்றுப்பெற்றது.

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேந்தரூருளிச்செய்த.

திருப்பல்லாண்டு.

கோயில்.

பண் - பஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மன்னுக தில்லை வளர்கடம் பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயகலப்
பொன்னின்செய் மண்டபத்துள்ளேபுகுந்துபுவனியெல்லாம்விளங்க
வன்ன நடைமட வாளுமை கோனடி யோமுகுக் கருள்புரிந்து
பின்னைப் பிறவி யறுக்க நெறிதந்தபித்தற்குப்பல்லாண்டுகூறுதுமே.

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கண் மெய்யடியார்கள்விரைந்துவம்மின்
கொண்டுங் கொடுத்துங் குடிசுடி யீசற்காட்செய்மின் குழாம்புகுந்
தண்டங் கடந்த பொருளள வில்லதோ ரானந்த வெள்ளப்பொருள்
பண்டுமின் றுமென்று முள்ளபொருளென்றேபல்லாண்டுகூறுதுமே.

நிட்டையி லாவுட னீத்தென்னை யாண்ட நிகரிலா வண்ணங்களுஞ்
சிட்டன் சிவனடி யாரைச்சீ ராட்டுந் திறங்களு மேசிந்தித்
நட்ட மூர்த்திக்கென் னகநெக ளுறு மமிர் தினுக் காலநிழற்
பட்டனுக் கென்னை த்தன்பாற்படுத்தானுக்கேபல்லாண்டுகூறுதுமே.

சொல்லாண்டசுருதிப்பொருள்சோதித்தனாய்மனத்தொண்டருள்ளி
சில்லாண் டிறங்கை யுஞ்சில தேவர் சிறுநெறி சேராமே [ர்
வில்லாண் டகன கத்திரண் மேரு விடங்கன் விடைப்பாகன்
பல்லாண் டென்னும் பதங்கடந் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

புரந்தரன் மாலயன் பூசலிட்டோலமிட் டின்னம் புகலரிதா
யிரந்திரந்தழைப்பவென்னுயிராண்டகோவினுக்கென் செயவல்லமெ
கரந்துங் கரவாத கற்பக னாகிக் கரையில் கருணைக்கடல் [ன்றுங்
பரந்து நிரந்தம் வரம்பிலாப் பாங்கற்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.(௫)

சேவிக்க வந்தய னிந்திரன் செங்கண்மா லெங்குந் திசைதிசையன
கூவிக் கவர்ந்து நெருங்கிக் குழாங்குழா மாய்நின்று கூத்தாடு
மாவிக் கமுதையென் னூர்வத் தனத்தினை யப்பனை யொப்பமரர்
பாவிக்கும் பாவகத் தப்புறத் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.(௬)

கூ2 சேந்தரூரருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு.

சீருந் திருவும் பொலியச் சிவலோக நாயகன் சேவடிக்கீ
 ழாரும் பெருத வறிவுபெற் றேன்பெற்ற தார்பெறு வாருலகி
 லாரு முலகுங் கழற வுழறி யுமைமண வானனுக்காட்
 பாரும் விசம்பு மறியும் பரிசுநாம் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௭)

சேலுங் கயலுந் தினோக்குங்கண்ணுரிளங்கொங்கையிற்செங்குங்குமப
 போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்றுபுண்ணியர்போற்றிசைப்ப
 மாலு மயனு மறியா நெறிதந்து வந்தென் மனத்தகத்தே
 பாலு மமுதமு மொத்துநின் ருனுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௮)

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யழுதிடப் பாற்கட லீந்தபிரான்
 மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன் மன்னிய தில்லைதன்னு
 ளாலிக்கு மந்தனர் வாழ்கின்ற சிற்றம் பலமே யிடமாகப்
 பாலித்து நடட்டம் பயிலவல் லானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௯)

தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கு மண்டத் தொடுமுடனே
 பூதலத் தோரும் வணங்கப்பொற் கோயிலும் போனக முமருளிச
 சோதி மணிமுடித் தாமமு நாமமுந் தொண்டர்க்கு நாயகமும்
 பாதகத் துக்குப் பரிசுவைத் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௧0)

குழலொலியாமொலிகூ.த்தொலியேத்தொலியெங்குங்குழாம்பெருகி
 விழலொலி விண்ணள வுஞ்சென்று விம்பி மிகுதிரு வாருநின்
 மழவிடை யாற்கு வழிவழி யாளாய் மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த
 பழவடி யாரொடுங் கூடியெம் மானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

ஆரார் வந்தா ரமார் குழாத்தி லணியுடை யாதிரைநா
 னார யண்ணெடு நான்முக னங்கி யிரவியு மிந் திரனுந்
 தேரார் வீதியிற் றேவர் குழாங்க டிசையனைத் துநிறைந்து
 பாரார் தொல்புகழ் பாடியும் மாடியும் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௧௨)

எந்தையெந் தாய்சுற்றமுற்றுமெமக்கமுதாமெம்பி ரானென்றென்று
 சிந்தையெய் யுஞ்சிவன் சீராடி யாரடி நாய்செப்புரை [மேற்
 யந்தமி லானந்தச் சேந்தனெ னைப்புகுந் தாண்டுகொண் டாருயிர்
 பந்தம் பிரியப் பரிந்தவ னெயென்று பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௧௩)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பல்லாண்டு முற்றுப்பெற்றது.

திருவிசைப்பாத்

திருப்பாசுரமுதற்குறிப்பு அகராதி

திருப்பாசுரம், பக்கம்.	திருப்பாசுரம், பக்கம்.	திருப்பாசுரம், பக்கம்.
அகலோகமெல் ௪௬	ஆயிரங்கமல ௧௩	ஏவருமாமறைக ௪௩
அக்கனாடென் ௨௮	ஆரணத்தேன் ௩௧	எழிலையாழ் ௪௨
அக்கனாவணை ௧௨	ஆருயர்காவ ௫௭	எழுந்தருளா ௫௬
அங்கைகொண்ட ௩௪	ஆரேயிவைபடு ௫௮	என்செய்கோந் ௨௬
அணியுமிழ்சோ ௪௩	ஆவாவிவர் ௫௮	என்னையுன்பாத ௨௬
அண்டமோரணு ௩௩	ஆவியின்பரமெ ௫௬	என்னைவலி ௫௮
அதித்தவரக்க ௫௪	ஆறாதபேரன்பி ௩௧	ஏகநாயகனை ௧௧
அதமதியிதுவென் ௫	இடர்கெடுத் ௧	ஏயிவரேவான ௫௮
அந்திபோலுருவு ௨௭	இணங்கிலாவீச ௩	ஏயுமாமெழிற் ௬௩
அம்பராவனலா ௨௬	இத்தெய்வநெறி ௧௨	ஏர்கொள்கற்பக ௬
அம்பலத்தருந ௫௬	இந்திரலோகமு ௪௨	ஐயபொட்டிட்ட ௩௨
அம்பளிங்குபக ௩௩	இருந்திரைத்தர ௨௧	ஒக்கவொட்டந்த ௫௧
அயர்வுற்றஞ்சலி ௬௩	இலையார்கதிர்வே ௪௭	ஒட்டாவகை ௫௮
அரிவையோகூ ௫௫	இவளைவாரிளமெ ௧௬	ஒண்ணுதலிகா ௫௬
அருட்டிடிச்செம் ௩	இவ்வரும்பிறவிப் ௧௬	ஒருங்கிருங் ௪௪
அரும்புனலம ௫௬	இளமென்முலை ௫௩	ஒழிவொன்றிலா ௧௫
அரும்பேதைக் ௩௧	இறைவனையென் ௫௫	ஒளிவளர் ௧
அருளுமாறருளி ௪௩	இறைவனையேத் ௫௫	ஓம்புகையு ௫௩
அருள்செய்தாடு ௫௨	உடையும்பாய் ௫௨	ஓவாமுத்தீயஞ்ச ௪௭
அருள்பெறினக ௫௭	உண்ணெகிழ் ௩௨	கங்கைநீரரிசிற் ௧௩
அலந்துபோயி ௫௨	உம்பர்நாடிம்பர் ௨௧	கடியார்கணம் ௪௫
அல்லாய்ப்பக ௫௩	உயர்கொடியாடை ௪	கடுப்பாய்ப்பறை ௮
அல்லியம்பூம்பழ ௪௫	உருக்கியென்னுள் ௩	கடுவினைப்பாசக் ௩௫
அறவனை ௬௩	உருவத்தெரி ௪௬	கணம்விரிகுடுமி ௧௬
அறிவுமிக்கநன் ௫௨	உலகெலாந்தொ ௩௬	கணியெரிவிசிறு ௫
அற்புத்ததெய்வ ௩௨	உளங்கொளமது ௧௪	கண்ணியன் ௩௫
அனலமேபுன ௩௮	உறவாகியயோகமு ௬	கண்பனியரும்பு ௨௩
அன்றருக்களை ௬௩	உற்றயென்னு ௬	கரியரேயிடந் ௨௨
அன்னநடையா ௫௩	எங்கனையா ௫௭	கருவளர்மேகத் ௪
அன்னமாய் ௩௧	எச்சனைத்தலை ௧௧	கரைகடலொலி ௩௫
ஆசையையளவ ௫௭	எட்டுருவிரவி ௩	கலங்கலம்பொ ௪௪
ஆடரவாடவாடு ௩	எண்ணில்பல் ௧௩	கலைகடம்பொரு ௨௨
ஆடிவருங்கா ௫௮	எம்பந்தவல்லி ௪௫	களகமணி ௪௬
ஆயாதசமயங்க ௪௬	எரிதருகரிகாட் ௪௩	களிவானுலகிற் ௪௭

௬௪ திருப்பாசர முதற்குறிப்பு அகராதி.

திருப்பாசரம், பக்கம்.   திருப்பாசரம், பக்கம்.   திருப்பாசரம், பக்கம்.

கலையாவுடலோ	௪௬	செம்பொனே	௩௮	துணுக்கென	ய
கள்ளவீழ்தாம	௩௩	செம்மனக்கிழ	௩௩	துண்டவெண்பி	உரு
கற்றவர்விழுங்கு	௧௨	செய்யகோடு	௩௧	துந்தபிசுமல்யா	உய
கன்னெகாவுள்	௨௮	செழுந்தென்ற	௭	துவிநீரொடு	௩௧
காடாபெல்கணஞ்	௩	செற்றுவன்புர	௩௧	தென்றநீரவ	உரு
காணீரெய	௩௮	சேடருறையில்	௪௬	தேயந்தமெய்	௩௨
காண்பதியா	௩௪	சேயிழையார்க்	௩௭	தேர்மலிவீழலிற்	௪
காமனைக்கால	௬	சேர்வன்கொ	௩௩	தொடங்கினண்	ய௮
காரிகைக்க	௩௧	சேலுலாம்வய	௩௧	தொழுதுபின்செ	௩௭
கானேவரு	௭	சேவேந்துவெல்	௮	தொறுக்கள்வா	௩௧
கித்திரின்றூடு	௨௭	சொன்னவின்	௩௬	தோழியாஞ்செ	௨௩
கிளையினஞ்சேய	௧௭	தக்கனற்றலையு	௩	நிறைதழைவாழை	௩
கிற்போமெனத்	௧௩	தக்கனவெங்க	௧௩	நினைக்குநிரந்தர	௧௩
குணமணிக்குரு	௧௭	தத்தையங்களை	௩௩	நினைத்தேனினி	௩௩
குதிரைமாவொடு	௩௮	தம்பாணையாப்	௪௮	நின்றுநினைந்தி	௪௧
குமுதமே	௨௪	தரவார்புனஞ்	௮	நீரணங்கசும்	௨௪
குரவவகோங்	௩௩	தருணைந்துசே	௧௩	நீரோங்குவளர்	௩௮
குருண்டவார்து	௩௮	தழைதவழ்மொ	௨௬	நீலமேகண்டம்	௨௩
குன்றேந்தி	௧௩	தளிர்ரொளிமணி	௨௪	நீயாராதொ	௩௮
கூத்தனை	௩௩	தற்பரம்பொரு	௧	நீற்றிபவளக்	௨
கேடிலாமெய்த்	௨௮	தனதனற்றோ	௨	நெஞ்சிடரகல	௨௮
கைக்குவான்	௪௪	தனிப்பெருந்தா	௪௮	நெடியசமணு	௩௪
கொடியைக்	௬௮	தனியரெத்தனை	௪௧	நெடியானோடு	௪௮
கொழுந்திரன்	௧௮	தன்சோதியெழு	௩௧	நெற்றியிந்தகண்	௩௧
கோலமலர்நெ	௩௪	தன்னகமழை	௨௬	நேசமுடையவர்	௩௩
கோலமே	௨	தன்னடிநீழற்கி	௧௨	நையாத்மனத்	௩௮
கோவினைப்	௧௬	தாட்டரும்படின	௩௮	நோக்காததன்	௩௧
சடைகெழுமகுட	௩௧	தாயினேரிரங்கு	௧௧	படங்கொள்	௩௮
சந்தனகலபந்	௨௨	தானமர்பொருது	௧௭	படுமதமுடீடவ	௪௧
சந்துமகிலுந்	௩௩	திக்கடாநினைந்து	௨௩	பண்ணியத	௩௩
சரளமந்தார	௪௧	திசைக்குயிக்குல	ய	பதிகநான்ம	௩௭
சரிந்ததுகிறளர்ந்	௩௧	திருநீரிடாலுரு	௧	பத்தியாயுணர்	௪௩
சலம்பொற்றா	௩௮	திருநுதல்வீழியு	௨௩	பந்தபாச	௩௮
சித்தர்தேவரிய	௩௪	திருநெடுமொலி	௬	பந்தமும்பிரிவு	௪௩
சித்தனையருளா	௩௮	திருமகன்முருக	௩௭	பரிந்தசெஞ்சு	௧௭
சிறப்புடையடியா	௧௧	திருவருன்புரிந்	௩௪	பவளமால்வ	௩௧
சீரான்மல்கு	௪௮	திலகநுதலுமை	௧௩	பவளமேமகு	௨௩
சீர்த்ததிண்புவ	௨௮	தில்லையம்பலத்	௩௭	பழையராந்	௨௨
சுருதிவானவனந்	௩௨	திறம்பியபிறவி	௩	பணிபமெதிய	௪௨
செக்கரொத்திரவிகக		தீத்திரனரு	௨௮	பன்னெடுங்கால	௪௧
செங்குண	௩௮	துச்சானசெய்தி	௪௮	பாடகமுதூபு	௪௬

திருப்பாசுர முதற்குறிப்பு அகராதி. சுரு

திருப்பாசுரம், பக்கம்.		திருப்பாசுரம், பக்கம்.		திருப்பாசுரம், பக்கம்.	
பாடலங்கார	கச	மண்டலத்தொ	கஉ	வண்டார்சூழலு	அ
பாந்தள்பூரை	௩௭	மண்ணேடு	சக	வரம்பிரிவாளே	ச
பாம்பிணைத்து	௩௪	மருண்டிறை	கஅ	வாடாவாய்	சக
பாரோர்முழு	ச௭	மறைகளுமமரர்	௩	வாணுதற்கொடி	௩௧
பாலுமமுதமு	கச	மாதிமணங்கம்	கச	வாரணிநறும	௩௬
பாவார்ந்த	சக	மாதோர்கூ	சு௩	வாழியம்போதத்	ச௩
பின்னுஞ்செ	உக	மாலுலாமனந்த	கச	வாளாமாலய	சக
புரியும்பொன்	௩௨	மாலோடயனு	௩௪	வானநாடுடை	௩௨
புனநாயகனே	உ௭	மானேர்கலைவ	க௩	வானவர்கள்	௩௭
புழுங்குதீவினே	உ௭	மானைப்புரையு	ச௭	வானேர்பணிய	௩௪
புனல்படவுருகி	உஅ	மின்னாருருவ	ச௭	விண்ணவர்மகுட	கக
பூத்திராருவஞ்	உ௩	முத்தர்முதுபக	௩அ	விம்மிவிம்மி	௩௧
பூவணங்கோயில்	௩௬	முத்தியாளர்	ச௭	விரிபுரீராலக்	உ௧
பெரியவாகரு	௩௬	முத்துவயிரம்	ச௩	வெங்கோல்வே	சஅ
பெருமையிற்	உ	முழுவதுநீயாயி	௩௩	வெய்யசெஞ்	சஉ
பொசியதோ	சஅ	மூலமாய்வடிவா	உ௧	வெறியேறு	௭
பொய்யாதவேதி	கச	மெய்யரேமெய்ய	உ௩	வேந்தன்வளைத்	க௩
பொருஉரைப்	௩	மைஞ்ஞின்ற	௩௩	வேராகவுள்ளத்து	௧
பொழந்தியானே	௩௩	மையன்மா	௩௩	வைத்தபாதம்	௩௨
மங்குல்கூழ்	சக	மோதலைப்பட்ட	௩௩	வையவாம்பெ	ச௩
மங்கையோடி	௩௪	யாதுநீரினைவ	உ௬		
மடங்கலாய்க்	௩	வகைமிகுமசுரர்	கஅ		

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பல்லாண்டுத்

திருப்பாசுர முதற்குறிப்பு அகராதி.

திருப்பாசுரம், பக்கம்.		திருப்பாசுரம், பக்கம்.		திருப்பாசுரம், பக்கம்.	
ஆராராய்தார	சுஉ	சேவிக்கவந்	சு௧	புரந்தரன்மா	சு௧
எந்தையெந்தா	சுஉ	சொல்லாண்ட	சு௧	மன்னுகதில்லை	சு௧
சூழலொலி	சுஉ	தாதையைத்தா	சுஉ	மின்மெனத்தவ	சு௧
சீருந்திருவும்	சுஅ	நிடடையிலா	சு௧		
சேலங்கயலு	சுஉ	பாலுக்குப்பால	சுஉ		

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமூலநாயனார் சரித்திரம்.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி.

குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குல மேய்ப்போன் குரம்பைபுக்கு
முடிமன்னு கூனற் பிறையாளன் தன்னை முழுத்தமிழின்
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படி யேபர விட்டெனுச்சி
படிமன்ன வைத்தபிரான் மூலனா கின்ற வங்கணனே.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்.

கயிலாயத் தொருசித்தர் பொதியிற் சேர்வார்
காவிரிசூழ் சாத்தனூர்க் கருதுமூலன்
பயிலானோ யுடன்வீயத் துயர நீடும்
பசுக்களைக்கண் டவனுடலிற் பாய்ந்துபோத
வயலாகப் பண்டையுட வருளான் மேவி
யாவடுதண் டிறையாண்டுக் கொருபாவாகக்
சூயிலாரு மரசடியி லிருந்து கூறிக்
கோதிலா வடகயிலை குறுகினரே.

திருமந்திரம் பத்தாந்திருமுறை யெனல்.

ஆகவளர் திருமுறையே ழுருட்டிருவா சகமொன்று
மோகமெறி திருவிசைப்பா மாலைமுறை யொன்றுசுவ
போகமிகு மந்திரமா முறையொன்று புகழ்பெறவே
பாகமிகுந் திருமுறைகள் பத்தாக வைத்தார்கள்.

திருமூலர் திருநட்சத்திரம் - ஐப்பசி மூ- அகவனி.

திருமூலநாயனார் இம்மூவாயிரஞ் செய்யுளன்றி வைத்தியத்தில்
௧௨0 - ௩000 என்னுங் கோர்வைகளுஞ் செய்திருக்கின் தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தாந்திருமுறை யென்னுந்

திருமூலநாயனார் திருமந்திரத்திரட்டு.

விநாயகர் காப்பு.

ஐந்து கரத்தனை யானைமுகத் தனை
யிந்தி னிளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

போற்றிசைத் தின்னுயிர் மன்னும் புனிதனை
நாற்றிசைக் கும்பல்ல மாதுக்கு நாதனை
மேற்றிசைக் குட்டென் றிசைக்கொரு வேந்தனும்
கூற்றுதைத் தானையான் கூறுகின் றேனே.

(க)

சிவனோ டொக்குந்தெய்வந் தேடினு மில்லை
யவனோ டொப்பாரிங் கியாவரு மில்லை
புவுனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவளச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

(உ)

தீயினும் வெய்யன் புனலினுந் தண்ணிய
னயினு மீச னருளறி வாரில்லை
சேயினு நல்ல னணியனல் லன்பர்க்குத்
தாயினு நல்லனந் றாழ்சடை யோனே.

(ங)

பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரரு ளான
னிறப்பிலி யாவர்க்கு மின்பம தருளுந்
துறப்பிலி தன்னைத் தொழுமின் றொழுதான்
மறப்பிலி மாயா விருத்தமு மாமே.

(ச)

பதிபசு பாச மெனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாச மனாதி
பதியினைச் சென்றனு காப்பசு பாசம்
பதியனு கிற்பசு பாச ந்லாவே.

(ஊ)

காஅ திருமுலநாயனார் திருமந்திரத்திரட்டு.

தூங்கிக்கண் டார்சிவ லோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்சிவ யோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்சிவ போகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்நிலை சொல்வதெவ் வாறே. (சு)

பண்டம்பொய்க் கூரை பழகி விழுதலா
லுண்டவப் பெண்டிரு மக்களும் பின்செலார்
கொண்ட வீரதமு ஞானமு மல்லது
மண்டி யவருடன் வழிநட வாறே. (சு)

அருளு மரசரு மானைபுந் தேரும்
பொருளும் பிறர்கொள்ளப் போவதன் முன்னந்
தெருளு முயிரொடுஞ் செல்வனைச சேரின்
மருளும் பினையவன் மாதவ மன்றே. (சு)

கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லிழக் காரர் வலிக்கயிற் றுற்கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு வென்று நிறுத்துவர் தாமே. (சு)

ஆவையும் பாரையு மற்றற வோரையுந்
தேவர்கள் போற்றுந் திருவேடந் தாரையுங்
காவலன் காப்பன் காவா தொழிவனென்
மேலு மறுமைக்கு மீளா நரகமே. (சு0)

யாவர்க்குமா மிறைவற் கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவிற் கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமா முண்ணும்போ தொரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க் கின்னுரை தானே. (சு1)

இருமலுஞ் சோகையு மீளையும் வெப்புந்
தருமஞ் செய்யாதவர் தம்பால தாகு
முருமிடி நாந முரோணி கழலைத்
தருமஞ்செய் வார்பக்கற் று முகி லாவே. (சு2)

அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ஈறிவிலா
ரன்பே சிவமாவ தாகு மறிகிலா
ரன்பே சிவமாவ தாகு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே. (சு3)

திருமூலநாயனார் திருமந்திரத்திரட்டு. ௯௯

என்பே விதகா யிறைச்சி யறுத்திட்டு
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினு
மன்போ ருருகி யகங்குழை வார்த்தகன்றி
யென்பொன் மணியினை யெய்த வொண்ணாதே. (௧௪)

புணர்ச்சியு ளாயிழை மேலன்பு போல
வுணர்ச்சி யுளாங்கே யொடுங்கவல் லார்க்குக்
குணர்ச்சி யில்லா து குலாவி யுலாவி
யனைத்தலு மின்ப மதுவிது வாமே. (௧௫)

அறங்கேட்டு மந்தண ராய்மொழி கேட்டு
மறங்கேட்டும் வானவர் மந்திரங் கேட்டும்
புறங்கேட்டும் பொன்புரை மேனியெம் மீசன்
றிறங்கேட்டும் பெற்ற சிவகதி தானே. (௧௬)

அப்பணி செஞ்சடை யாதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றன னென்பர்கண் முடர்கண்
முப்புர மாவது மும்மல காரிய
மப்புர மெய்தமை யாரறி வாரே. (௧௭)

பிரமனு மாலும் பிரானேநா னென்னப்
பிரமன்மா றங்கடம் பேதமை யாலே
பரம னனலாய்ப் பரந துமுன் னிற்க
வரனடி தேடி யரற்றுகின் றாரே. (௧௮)

உள்ளத் தொருவனை யுள்ளுறு சோதியை
யுள்ளம்விட் டோரடி நீங்கா வொருவனை
யுள்ளமுந் தானு முடனே யிருக்கினு
முள்ள மவனை யருவறி யாதே. (௧௯)

திலமத் தனையே சிவஞானிக் கீந்தால்
பலமுத்தி சித்தி பரபோக முந்தரும்
நிலமத் தனைபொன்னை நின்மூடர்க் கீந்தால்
பலமுமற் றேபர போகமுங் குன்றுமே. (௨௦)

ஆற்றரு நோய்மிகு மவனி மழைகுன்றும்
போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர்
கூற்றுதைத் தான்றிருக் கோயில்க ளானவை
சாற்றிய பூசைகள் தப்பிடிற் றானே. (௨௧)

௪௦ திருமூலநாயனார் திருமந்திரத்திரட்டு.

மூன்னவ னூர்கோயில் பூசைகண் முட்டின்
மன்னர்க்குத் தீங்குள வாரி வளங்குன்றுங்
கன்னங் களவு மிகுத்திடுங் காசினி
யென்னரு நந்தி யெடுத்துரைத் தானே. (௨௨)

சுசனடியா ரிதயங் கலங்கிடத்
தேசமு நாடுஞ் சிறப்பு மழிந்திடும்
வாசவன் பீடமு மாமன்னர் பீடமு
நாசம தாகுமே நம்நந்தி யாணையே. (௨௩)

அரகர வென்ன வரியதொன் றில்லை
யரகர வென்ன வறிகிலர் மாந்த
ரரகர வென்ன வமரரு மாவ
ரரகர வென்ன வறும்பிறப் பன்றே. (௨௪)

நகார மகாரஞ் சிகார நடுவாய்
வகார மிரண்டும் வளியுடன் கூடி
வொகார முதற்கொண் டொருக்கா லுரைக்க
மகார முதல்வன் மனத்தகத் தானே. (௨௫)

பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோற்
சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது
வோவியம் போல வுணர்ந்தறி வாளர்க்கு
நாவி யணைந்த நடுதறி யாமே. (௨௬)

இருவினை நேரொப்பி லின்னருட் சத்தி
குருவென வந்து குணம்பல நீக்கித்
தருமரன் ஞானத்தாற் தன்செய லற்றாற்
நிரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே. (௨௭)

சிவகதி யேகதி மற்றுள்ள வெல்லாம்
பவகதி பாசப் பிறவியொன் றுண்டு
தவகதி தன்னொடு நேரொன்று தோன்றி
லவகதி மூவரு மவ்வகை யாமே. (௨௮)

குருவே சிவமெனக் கூறின னந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்குங்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே. (௨௯)

திருமூலநாயனார் திருமந்திரத்திரட்டு. எக

கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூச மகிழ்விரே யாமாகிற்
றங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே. (௩௦)

மானுட ராக்கை வடிவு சிவலிங்க
மானுட ராக்கை வடிவு சிதம்பர
மானுட ராக்கை வடிவு சதாசிவ
மானுட ராக்கை வடிவு திருக்கூத்தே. (௩௧)

உள்ளம் பெருங்கோயி லானுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானுர்க்கு வா ய்கோ புரவாசற்
றெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளாமணி விளக்கே. (௩௨)

புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
வண்ண லதுகண் டருள்புரி யாந்ற்கு
மெண்ணிலி பாவிச ளெம்மிறை யீசனை
நண்ணறி யாம னழுவுகின் றாரே. (௩௩)

படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன் றீயி
னடமாடக் கோயி னம்பர்க்கங் காதா
நடமாடக் கோயி னம்பர்க்கொன் றீயிற்
படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே. (௩௪)

மாத்திரை யொன்றினின் மன்னி யமர்ந்துறை
யாத்நனக் கீந்த வரும்பொரு ளானவை
மூர்த்திகண் மூவர்க்கு மூவேழ் குரவர்க்குந்
தீர்த்தம தாமது தேர்ந்துகொள் ளீரே. (௩௫)

ஆறிமெ் வேள்வி யருமறை தூலவர்
கூறிடு மந்தணர் கோடிபே ருண்பதி
னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயனிலை
பேறெனி லோர்பிடி பேறது வாகுமே. (௩௬)

வித்தக மாகிய வேடத்த ருண்டலு
ணத்த னாயன்மா லருந்திய வண்ணமாஞ்
சித்தந் தெளிந்தவர் ஈடம் பருகிழன்
முத்தியா மென்றுநம் மூலன் மொழிந்ததே. (௩௭)

௪௨ திருமூலநாயனார் திருமந்திரத்திரட்டு.

ஏறுடை யாயிறை வாவெம் பிரானென்று
நீறிடு வாரடி யார்நிகழ் தேவர்க
ளாறணி செஞ்சடை யண்ண றிருவடி
வேறணி வார்க்கு வினையில்லை தானே. (௩௮)

மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடிவ்
கோலின் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு
மேவிய கூறது மாயிர மாயினு
லாவியின் கூறுநூ றுயிரத் தொன்றே. (௩௯)

பாசத்தை நீக்கிப் பரனோடு தன்னையு
நேசத்து நாடி மலமற நீக்குவோ
ராசற்ற சற்குரு வாவோ ரறிவற்றுப்
பூசற் கிரங்குவோர் போதக் குருவன்றே. (௪௦)

ஆனைக ளைந்து மடக்கி யறிவென்னு
ஞானத் திரியைக் கொளுவி யதனுள்புக்
கூனை யிருளற நோக்கு மொருவற்கு
வானக மேற வழியெளி தாமே. (௪௧)

தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை யறியாமற் றானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியு மறிவை யறிந்தபின்
தன்னையே யர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே (௪௨)

சித்தாந்தத் தேசீவன் முத்திசித் தித்தலாற்
சித்தாந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவர்
சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதலாற்
சித்தாந்த வேதாந்தங் காட்டுஞ் சிவனையே. (௪௩)

அறிவறி வென்ற வறிவு மநாதி
யறிவுக் கறிவாம் பதியு மநாதி
யறிவினைக் கட்டிய பாச மநாதி
யறிவு பதியிற் பிறப்பறுந் தானே. (௪௪)

வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனா
லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னாக
நாந னுரையிவை நாடிவிரண் டந்தம்
பேதம தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே. (௪௫)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினோரந்திருமுறை யென்னும்
பிரபந்தமாவஸத் திரட்டு.

திருவாலாயுடையார் சேரமான்பெரு
மானையொருக்கு அருளிச்செய்த திருமுகப்பாசரம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதுமசை நிலவும் பானிற வரிச்சிறை
யன்னம் பயில்பொழு லால வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலாக்
குரிமையி னுரிமையி னுதவி யொளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க
பண்பா லியாழ்பயில் பாண்பத்திரன்
தன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே.

(க)

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரைக்காலம்மையார் அருளிச்செய்தது.

திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம்.

பண் - நட்டபாடை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கொங்கை திரங்கி நரம்பெழுந்து குண்டுகண்வெண்பற் குழிவயிற்றுப்
பங்கி சிவந்திருபற்கணீண்டு பரடியர்நீள்கணைக்காலோர்பெண்பேய்
தங்கி யலறி யுலறுகாட்டிற் றாழ்சடை யெட்டுத் திசையும்வீசி
யங்கங் குளிர்த் தனலாடு மெங்களப்ப னிடந்திரு வாலங்காடே. (உ)

எசு

பிரபத்தமாலைத் திரட்டு.

எட்டி யிலவ மீகை குரை காலை யடர்ந்தெங்குந்
சுட்ட சுடலை சூழ்ந்த கள்ளி சோர்ந்த சூடர்கவ்வப்
பட்ட பிணங்கள் பரந்த காட்டிற் பறைபோல் விழிகட்பேய்
கொட்ட முழுவங் கூளி பாடக் குழக னுமிமே. (௩)

ரிணந்தா னுருகி நிலந்தா னனைப்ப நெடும்பற் குழிகட்பேய்
சுணங்கை யெறிந்து சூழு நோக்கிச் சுடர நவித்தெங்குங்
கணங்கள் கூடிப் பிணங்கண் மாந்திக் களித்த மந்தத்தவா
யணங்கு காட்டி லனல்கையேந்தி யழக னுமிமே. (௪)

திருவிரட்டைமணிமாலை.

சங்கரனைத் தாழ்ந்த சடையானை யச்சடைமேற்
பொங்கரவம் வைத்துகந்த புண்ணியனை - யங்கொருநாள்
ஆவாவென் றுழாமைக் காப்பானை யெப்பொழுதும்
தீவாது நெஞ்சே யுரை. (௫)

வேதியனை வேதப் பொருளானை வேதத்துக்
காதியனை யாதிரைநன் னுளானைச் - சோதிப்பான்
வல்லேன மாய்ப்புக்கு மாவவனு மாட்டாது
கில்லேன மாவென்றான் கீழ். (௬)

அற்புதத்திருவந்தாதி.

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தே - னிறந்திகழு
கைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வாறோர் பெருமானே
யெஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர். (௭)

இடர்களையா ரேனு மெமக்கிரங்கா ரேனும்
படரு நெறிபணியா ரேனுஞ் - சுடருருவி
லென்பறாக் கோலத் தெரியாடி மெம்மாணர்க்
கன்பரு தென்னெஞ் சவர்க்கு. (௮)

அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றுனே
யறிவா யறிகின்றான் றுனே - யறிகின்ற
மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பா ராகாயம்
அப்பொருளுந் தானே யவன். (௯)

ஒருபா லுலகளந்த மாவவனு மற்றை
யொருபா லுமையவளா மென்றா - விருபாலும்

நின்னுருவ மாக நிதந்தெரிய மாட்டோமால்
நின்னுருவோ மின்னுருவோ நெர்ந்து. (௮)

அன்றுந் திருவுருவங் காணுதே யாட்பட்டேன்
இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலே - நென்றுந்தான்
எவ்வுருவோ னும்பிரா நென்பார்கட் கென்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவ மேது. (௯)

ஐயடிக் கொடலர்கோனாயனார் அருளிக்கேய்தது.

கேதத்திரத்திருவெண்பா.

நடுகின்ற லீர்மை யொழிதலுமே யுற்றருங்
கோடுகின்றார் மூப்புங் குறுகிற்று - நடுகின்ற
நல்லச்சிற் தம்பலமே நண்ணமு னன்னெஞ்சே
தில்லைச்சிற் தம்பலமே சேர். (௧௨)

சுந்தி நடந்து குணிந்தொருகை கோலூன்றி
நெரந்திருமி யேங்கி நுரைத்தேறி-வந்தாந்தி
யையாறு வாயாறு பாயாமு னெஞ்சமே
யையாறு வாயா லமை. (௧௩)

படிமுழுதும் வெண்குடைக்கீழ்ப் பாரெலா மாண்ட
முடியாசர் செல்வத்து மும்மை-கடியிலங்கு
தோடேந்து கொன்றையந்தார்ச் சோ திக்குத் தொண்டிபட்
டோடேந்தி புண்ப துறும். (௧௪)

இழவாடிச் சுற்றத்தா ரெல்லாருங் கூடி
விழவாடி யாவிவிடா முன்ன-மழபாடி
யாண்டானே யாரமுதை யன்றயன்மால் காணுமை
நிண்டானே நெஞ்சே நினை. (௧௫)

உய்யு மருந்திதனை யுண்மினென வுற்றார்
கையைப் பிடித்தெதிரே காட்டியக்காற்-பைய
வெழுந்திருநி யான்வேண்டே நென்னமு னெஞ்சே
செழுந்திரு மயானமே சேர். (௧௬)

சேரமான்பெருமானாயனார் அருளிக்கேய்தது.

பொன்வண்ணத்தந்தாதி.

பொன்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மேனி பொலிந்திலங்கு
மின்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ணம் வீழ்சடைவெள்ளிக்குன்றந்

தன்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மால்விடை தன்னைக்கண்ட
வென்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மாகிய வீசனுக்கே. (௧௭)

இடமால் வலந்தா னிடப்பா னுழாய்வலப் பாலொண்கொன்றை
வடமா விடந்துகி றேல்வல மாழியிடம்வலமா
னிடமால் கரிதால் வலஞ்சே திவனுக் கெழினலஞ்சேர்
குடமா விடம்வலங் கொக்கரையா மெங்கள் கூத்தனுக்கே. (௧௮)

*கொடிமே விடபமுங் கோவணக் கீளுமோர் கொக்கிரகு
மடிமேற் கழலு மகலத்தி னீறுமை வாயரவு
முடிமேன் மதியு முருகலர் கொன்றையு மூவிலைய
வடிவேல் வடிவு மென்கண்ணு ளெப்போதும் வருகின்றவே. (௧௯)

முனியேன் முருகலர் கொன்றையி னாயென்னை மூப்பொழித்த
கனியே கழலடி யல்லாற் களைகண்மற் றொன்றுமிலே
னினியே விருந்தவஞ் செய்யேன் றிருந்தவஞ் சேரினைந்து
தனியேன் படுகின்ற சங்கட மார்க்கினிச் சாற்றுவனே. (௨௦)

பொய்யா நாகம் புகினுந் துறக்கினும் போந்துபுக்கிய
சூய்யா வுடம்பி னோரீர்வ நடப்ப பறப்பவென்று
கையா விளியினு நானில மாளினு நான்மறைசேர்
மையார் மிடற்றா னடிமற வாவாம் வேண்டுவனே. (௨௧)

மாயனன் மாமணி கண்டன் வளர்சடை யாற்கடிமை
யாயின தொண்டர் துறக்கம் பெறுவது சொல்லுடைத்தே
காய்கின வாளை வளருங் கநக மலையருகே
போயின காக்கையு மன்றே படைத்தது பொன்வண்ணமே. (௨௨)

நக்கிரதேவநாயனார் அருளிச்செய்தது.

பெருந்தேவபாணி

சூல பாணியை சுடர்தரு வடிவனை
நீல கண்டனை நெற்றியோர் கண்ணனை
பாலவெண் ணீற்றனை பரமயோகியை
காலனைக் காய்ந்த கறைமிடற் றண்ணலை
நூலணி மார்பனை நுண்ணிய கேள்வியை
கோல மேனியை கொக்கரைப் பாடலை
வேலுடைக் கையனை விண்டோய் முடியனை

ஞாலத் தீயினை நாதனை காய்ந்தனை
 தேவ தேவனை திருமறு மார்பனை
 கால மாகிய கடிகமழ் தாரனை
 வேத கீதனை வெண்டலை யேந்தியை
 பாவ நாசனை பரமேச்சு வரனை
 கீதம் பாடியை கிளர்பொறி யரவனை
 போதணி கொன்றையெம் புண்ணிய வொருவனை
 யாதி மூர்த்தியை யமரர்க டலைவனை
 சாதி வானவர் தம்பெரு மான்றனை
 வேத விச்சையை விடையுடை யண்ணலை
 யோத வண்ணனை யுலகத் தொருவனை
 நாத னாகிய நன்னெறிப் பொருளினை
 மாலை தானொரி மயானத் தாடியை
 வேலை நஞ்சினை மிகவழு தாக்கியை
 வேத வேள்வியை விண்ணவர் தலைவனை
 யாதி மூர்த்தியை யருந்தவ முதல்வனை
 யாயிர நூறுக் கறிவரி யானை
 பேயுரு வுடந்த பிறையணி சடையுனை
 மாசறு சோதியை மலைமகள் கொழுநனை
 கூரிய மழுவனை கொலற்கருங் காலனை
 சீரிய வடியாற் செற்றருள் சிவனை
 பூதிப் பையனை புண்ணிய மூர்த்தியை
 பீடுடை யாற்றைப் பிராணி தலைவனை
 நீடிய நிமலனை நிறைமறைப் பொருளினை
 யிசனை யிறையனை யீறில் பெருமையை
 நேசனை நினைப்பவர் நெஞ்சத் துள்ளனை
 நாதணி மலரனை தருமனை பிரமனை
 காதணி குழையனை களிற்றி னூரியனை
 குழ்சடைப் புனலனை சுந்தர விடங்களை
 நார்மலர்க் கொன்றை தயங்கு மார்பனை
 வித்தக விதியனை
 தீதமர் செய்கைத் திரிபுர மெரித்தனை
 பிரமன் பெருந்தலை நிறைய தாகக்
 கருமன் செந்நீர் கபால நிறைத்தனை
 நிறைத்த கபாலச் செந்நீர் நின்று
 முறைத்த வருவா ரையனைத் தோற்றினை

தேவரு மகரருந் திரம்படக் கடைந்த
 வராவமு ணஞ்ச மமுத மாக்கினை
 யீரமி னெஞ்சத் திராவணன் தன்னை
 வீர மழித்து விறல்வான் கொடுத்தனை
 திக்கமர் தேவருந் திருந்தாச் செய்கைத்
 தக்கன் வேள்வியைத் தளரச் சாடினை
 வேதமு நீயே வேள்வியு நீயே
 நீதியு நீயே நிமல னீயே
 புண்ணிய னீயே புனித னீயே
 பண்ணிய னீயே பழம்பொரு ணீயே
 யுழியு நீயே யுலகமு நீயே
 வாழியு நீயே வரதனு நீயே
 தேவரு நீயே தீர்த்தமு நீயே
 மூவரு நீயே முன்னெறி நீயே
 மால்வரை நீயே மறிகட னீயே
 யின்பமு நீயே துன்பமு நீயே
 தாயு நீயே தந்தையு நீயே
 விண்முதற் பூத மைந்தவை நீயே
 பத்தியு நீயே முத்தியு நீயே
 சொலற்கருந் தன்மைத் சொல்லோய் நீயே யதனாற்
 கூட, லாலவாய்க் குழக னுவ
 தறியா தருந்தழிற் பழித்தன னடியே
 னீண்டிய சிறப்பி னிணையடிக் கீழ்நின்று
 வேண்டு மதுவினி வேண்டுவன் விரைந்தே. (௨௩)

திருமுருகாற்றுப்படை.

ஒருமுரு காவென்றென் னுள்ளய குளிர வுவந்துடனே
 வருமுரு காவென்று வாய்வெருவா நிற்பக் கையிங்கனே
 தருமுரு காவென்று தான்புலம்பா நிற்பத் தையன்முன்னே
 திருமுரு காற்றுப் படையுட னேவருஞ் சேகனே (௨௪)
 குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடலிற் சூர்தடிந்தாய்
 புன்றலைய பூதப் பொருபடையாய்-என்று
 மினையா யழகியா யேனார்ந்தா னேறே
 யுனையாயென் னுள்ளத் துணை. (௨௫)

குன்ற மெறிந்தமையுங் குன்றப்போர் செய்தமையு
 மன்றங் கமரர்பதி காந்தமையு-மின்றெம்மைக்

பிரபந்தமாலைத் திரட்டு

அக

கைவிடா நின்றமையுங் கற்பொழுப்பின் மீட்டமையும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல்.

(௨௬)

கபிலதேவ நாயனாரநிச்சேய்தது.

மூத்தநாயனர் இரட்டைமணிமாலை.

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும நீமும் பெருஞ்-முருவாக்கு
மாநலால் வாநோரு மாணை முகத்தானைக்
காநலாற் கூப்புவர்தங் கை.

(௨௭)

விநாயகனே வெவ்வினையை வொறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான்-விநாயகனே
விண்ணிற்கு மண்ணிற்கு காநனுமாந் தன்மையினுற்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.

(௨௮)

சல்லார் பழிப்பி லெழிற்சொம் பவளத்தை நாணரின்ற
பொல்லா முகத்தெங்குன் போதக மேபுர ஸூன்நெரித்த
வில்லா னளித்த விநாயகனே யென்று மெய்மகிழ்
வல்லா ரகத்தன்றி மாட்டா னிருக்க மலர்த்திருவே.

(௨௯)

அநிராபடிகுள் அருளிச்சேய்தது.

மணிசிந்து கங்கைநன் மாணக் குருளையை வாளரக்க
மணிசிந்து வென்றவெய் மையர்க் கிளங்கன்றை யங்கரும்பின்
மணிசிந்து வாய்ப்பெய்த போதகத் தைத்தொடர்ந் தோர்பிறவிப்
பிணிசிந்து கான்முளை யைப்பிடித் தோர்க்கில்லை பேதுறவே. (௩௦)

திருவேணகாட்டி டிகுள் அருளிச்சேய்தது.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை.

சுதியா வதுபிறி நியாநொன்று மில்லை கனேபரத்தின்
பொதியா வதுசுமந் தால்விழப் போமிது போனபின்னர்
விதியா மெனசசிலர் கோவாநல் லாலிதை வேண்டுகர்யார்
மதியா வதுமரு நன்கழலே சென்று வாழ்த்துவதே.

(௩௧)

காணீர் கதியொன்றுங் கல்லீ ரெழுத்தஞ்சும் வல்லவண்ணம்
பேணீர் திருப்பணி பேசு ராவன்புக ழாசைப்பட்டுப்
பூணீ ருருத்திர சாதன நீநெங்கும் பூசுகிலீர்
வீணீ ரெளிதோ மருதப் பிரான்கழன் மேவுதற்கே.

(௩௨)

ஒராதே யஞ்செழுத்து முன்னுடே பச்சிலையு
நேராதே நீரு நிரப்பாதே-யாராயோ
வெண்ணுவா ருள்ளத் திடைமருதர் பொற்பாந்
நண்ணுவா மென்னுமது நாம்.

(௩௩)

அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
னொன்றொன்றோ டொட்வா துரைத்தாலு-மென்று
மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு
மருதனையே நோக்கி வருந்.

(௩௪)

வனையார் பசியின் வருந்தார் பிணியின் மதனனம்புக்
கினையார் தனங்கண் டிரங்குகில் லாரிப் பிறப்பினில்வந்
தனையார் நரகினுக் கென்கட வார்பொன் னலர்ந்துகொன்றைத்
தனையா னிடைமரு தன்னடி யாடி சார்ந்தவபே.

(௩௫)

திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி.

மெய்த்தொண்டர் செல்லு நெறியறி யேன்மிக நற்பணிசெய்
கைத்தொண்டர் தம்மினு நற்றொண்டு வந்தில னுண்பதற்கே
பொய்த்தொண்டு பேசிப் புறம்புறமே யுன்னைப் போற்றுகின்ற
வித்தொண்ட னென்பணி கொள்ளுதியோ கச்சி யேகம்பனே.

(௩௬)

வணக்கந் தலையின் திருவடிக்கே செய்யு மையல்கொண்டோ
ரிணக்கன் நிறற்றோ ரிணக்கறிவோ மல்லம் வல்லரவின்
குணக்குன் றவில்லி குளிர்கச்சி யேகம்பம் பாடினல்லாற்
கணக்கன் றுமற்றொரு தேவரைப் பாடுவ கலிகலமே.

(௩௭)

படையா லுயிர்கொன்று தின்று பசுக்களைப் போலச்செல்லு
நடையா லறிவின்றி நாண்கிறி தின்றி நகுங்குலத்திற்
கடையாப் பிறக்கினுங் கச்சியுளே கம்பத் தெங்கையா
ளுடையான் கழற்கன்ப ரேலவர் யாவர்க்கு முத்தமரே.

(௩௮)

பாதம் பரவியோர் பித்துப் பிதற்றிலும் பல்பணியும்
மேதம் புகுதா வகையரு ளோகம்ப ரேத்தெனவே
போதம் பொருளாற் பொலியாத புன்சொற் பணுவல்களும்
வேதம் பொலியும் பொருளா மெனக்கொள்வர் மெய்த்தொ ண்டனே.

நம்பியாண்டார்நம்பி அருளிச்செய்தது.

கோயிற்றிருப்பண்ணியர் திருவிருத்தம்.

அவனெறிக் கேவிழப் புக்கவிந் நானமுந் தாமைவாங்கித்
தவனெறிக் கேவிட்ட தத்துவ னேயத் தவப்பயனாந்
சிவனெறிக் கேயென்னை யும்பவ னேனென னந்தொறுஞ்செய்
பவமறித் தான்வதற் கோதில்லை நட்பம் பரிக்கின்றதே. (ச௦)

பிறவியிற் பெற்ற பவனென்று கண்டிலம் பேரொலிநீர்
நறவியல் பூம்பொழிற் நிலையு ண்டாக மாடுகின்ற
தறவியல் சோதியைச் சுந்தரக் கூத்தனைத் தொண்டர் தொண்டர்க்
குறவியல் வாற்கண்கள் கண்டுகண் டின்பத்தை யுண்டிடவே. (ச௧)

பிழையா யினவே பெருக்கின் பெய்கழற் கன்புதன்னி
னுழையா தசின்னையி னேனையு மந்தா கினித்துவலை
முழையார் தருதலை மாலேமு டித்த முழுமுதலே
புழையார் கரியுறித் தோய்தில்லை நாத பொறுத்தருளே. (ச௨)

வருவா சகத்தினின் முற்றுணர்ந் தோனைவண் டில்லைமன்னேத்
திருவா தவூச்சிவ பாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார் தருதிருக் கோவைகண் டேயுமற் றப்பொருளைத்
தெருளா தவுள்ளத் தவர்கவி பாடிச் சிரிப்பிப்பரே. (ச௩)

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி.

கலிக்குத் தருவன கண்ணுக் கினியன கேட்கிலின்பஞ்
செலிக்குத் தருவன சிந்திக் குரியன பைந்தாள
கலிச்சுட் சிறுமியர் முற்றின் முகந்தாதஞ் சிற்றிறோறுங்
குவிக்கத் திரைபாக் குங்கொசை நாதன் குழைகழலே. (ச௪)

உறவும் பொருளுமொண் போகமுங் கல்லியுங் கல்லியுற்ற
தூறவுந் தூறலிப் பயனு மெனக்குச் சுழிந்தபுனற்
புறவும் பொழிளம் பொழில்சூழ் பொதும்புந் ததும்பு வண்டி
ளறவும் பொழிலெழிற் காழியர் கோன்றிரு நாமங்களே. (ச௫)

கண்ணார் திருநாத லோன்கோலக் காவிற் கரநொடியாற்
பண்ணார் தரப்பாடு சண்பையர் கோன்பாணி நொந்திடுமென்

தெண்ணு ரெழுந்தஞ்சு மிட்டபொற்றாளாக ஸீயக்கண்டு
மண்ணூர் சிலர்சண்பை நாத்தனை யேத்தார் வருந்துவதே. (௪௬)

முத்தன வெண்ணகை யார்மயன் மாற்றி முறைவழுவா
தெத்தனை காலநின் தேத்து மவரினு மென்பணிந்த
பித்தனை மெங்கள் பிரானை யனைவ தெளிதுகண்ட
ராத்தனை ஞானசம் பந்தனைப் பாது மடைந்தவர்க்கே. (௪௭)

ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை.

என்று மடியவ ருள்ளத் திருப்பன விவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு ஞாவித் துதிப்பன நல்லசங்கத்
தொன்றும் புலவர்க ளியாப்புக் குரியன வொண்கலியைப்
பொன்றுங் கவுணியன் சைவ சிகாமணி பொன்னடியே. (௪௮)

பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனும் தொட்டுறேணி கண்டார்-நிறையுலகிற்
பொன்மாலை மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
றன்மாலை ஞானத் தமிழ். (௪௯)

ஆளுடையவரசுகள் திருவேகாதசுமலை.

பதிகமே தொழுதுறு பகருமா கவியோகி
பரசுநா வரசான பரமகா ரணவீச
னதிகைமா நகர்மேவி யருளிஞ லமண்முட
ரவற்செய்வா தைகடரு மனகன்வார் கழல்குடி
னிதியரா குவர்சீர்மை யுடையரா குவர்ஊய்மை
நெறியரா குவர்பாவம் வெறியரா குவர்சால
மதியரா குவரீச னடியரா குவர்மான
முடையரா குவர்பாரின் மனிதரா னவர்தாமே. (௫௦)

நன்று மாதர நாவினுக் கரசடி நளினம்வைத் துயினல்லா
லொன்று மாவது கண்டில முபாயமற் றுள்ளன வேண்டோமா
லென்று மாதியு மந்தமு மில்லதோ நிகபரத் திடைப்பட்டுப்
பொன்று வார்புகுந் சூழலிற் புகேம்புகிற் பொறியிலைம்புலனோடே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரபந்தமாலைத் திரட்டு முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்னிரண்டாந் திருமுறை யென்னும்

பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ந டே ச ர் து தி.

உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவ
னிலவு லாவிய நீர்மலி யேணிய
னலகில் சோதிய னம்பலத் தாவொன்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம். (க)

ஊனடைந்த வுடம்பின் பிறவியே
தானடைந்த வுறுதியைச் சாருமால்
தேனடைந்த மலர்ப்பொழிற் நிலையுள்
மாநடஞ்செய் வரதர்பொற் ருடொழ. (உ)

திருக்கூட்டப்புகழ்ச்சி.

மதிவளர் சடைமுடி மன்று ளாரைமுன்
றுதிசெயு நாயன்மார் தாய சொன்மலர்ப்
பொதிநல னுகர்தரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை யுலகினில் விளங்கி வெல்கவே. (ங)

தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

ஐந்துபேரறிவுங்கண்களேகொள்ள வளப்பருங்கரணங்களுன்குஞ்
சிந்தையேயாகக்குணமொருமூன்றுந் திருந் துசாத்துவிதமேயாக,விந்
துவாழ்சடையானுமொனந்தவெல்லையிறணிப்பெருங்கூத்தின், வந்த
பேரின்பவெள்ளத்துட்டினைத்துமாநிலாமகிழ்ச்சியின்மலர்ந்தார். (ச)

பெருமையாற் றம்மையொப்பார் பேணலா லெம்மைப் பெற்றார்
ஒருமையா லுலகை வெல்வா ருணமே லொன்று மில்லார்
அருமையா நிலையி னின்ற ரன்பினு லின்ப மார்வார்
இருமையுங் கடந்து நின்ற ரிவரைநீ யடைவா யென்றார். (ஞ)

அகர பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு.

தில்லைவாழந்தணர் புராணம்.

ஆதியாய் நடுவுமாகி யளவிலா வளவுமாகிச
சோதியா யுணர்வுமாகித் தோன்றிய பொருளுமாகிப்
பேதியா வேகமாகிப் பெண்ணுமா யாணுமாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றிபோற்றி. (சு)

கற்பனை கடந்தசோதி கருணையே யுருவமாகி
யற்புதக் கோலநீடி யருமறைச் சிரத்தின்மேலாஞ்
சிற்பர வியோமமாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்துணியிற்று
பொற்புட னடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றிபோற்றி. (ஏ)

கண்ணப்பநாயனார் புராணம்.

திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காண முன்னே
அங்கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தத்
தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்
பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவிலன் புருவ மானார். (அ)

முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனா ரருணைக்கால்
இன்புறுவே தகத்திரும்பு பொன்னாழற் போல்யாக்கை
தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாருமல மூன்றாமற
அன்புபிழம் பாய்த்திரிவா ரவர்கருத்தி னளவினனோ (க)

திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார் புராணம்.

எண்ணி லாகம மியம்பிய விறைவர்தாம் விரும்பு
முணமையாவது பூசனை யெனவுரைத் தருள
வண்ணலார்தமை யர்ச்சனை புரியவா தரித்தான்
பெண்ணி னல்லவ ளாயின பெருந்தவக் கொழுந்து. (க0)

சண்டேசுர நாயனார் புராணம்.

அண்டர்பிரானுந் தொண்டர்தமக் கதிபனாக்கி யனைத்துநா
முண்டகலமு முடுப்பனவுஞ் சூடுவனவு முனக்காகச்
சண்டேசனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங்கவர்பொற் றடமுடிக்குத்
துண்டமதிசேர் சடைக்கொன்றை மாலைவாங்கிச் சூட்டினார் (கக)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்.

பொடியார்க்குந் திருமேனிப் புனிதற்குப் புவனங்கள்
முடிவார்க்குந் துயர்நீங்க முன்னைவிட மமுதானுற்

பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு. அள

படியார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய
வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ. (கஉ)

தூயவெண் ணீறு துதைத்தபொன் மேனியுந் தாழ்வடமு
நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ் வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே. (கங)

திருஞான மாமுனிவ ரரசிருந்த பூந்துருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி யெங்குற்ற ரப்பரென
வருகாநின் றும்மடியே னும்மடிக் டாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிற்குற் றேனென்றார். (கச)

பின்னையா ரதுகேளாப் பெருகுவிரை வுடனிழிந்தே
யுள்ளமிரு பதைப்பெய்தி யுடையவரசினை வணங்க
வள்ளலார் வாசீச ரவர்வணங்கா முன்வணங்கத்
தன்னுமான் மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாந் தொழுதார்த்தார்.

மண்முதலா முலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றே னெனப்புகன்று
நண்ணரிய சிவாநந்த ஞானவடி யேயாகி
யண்ணலார் சேவடிக்கீழாண்டவர சமர்த்திருந்தார். (கஈ)

காரைக்கா லம்மையார் புராணம்.

இத வின்பவன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறை ம வேண்டு மீண்டும் பிறப்புண்டே லும்மையென்று
மறவாடும் வேண்டு மின்னும் வேண்டினான் மகிழ்ந்தபாடி
யறவாடீ பாடும்போது னடியின் கீழிருக்கவென்றார். (கௌ)

நமிந்தியடிகளையுரை புராணம்.

நாட்டா ரறிய முன்னாளி னன்னா ளிறந்த வைம்படையின்
பூட்டார் மாப்பிற் சிறியமறைப் புதல்வன் தன்னைப் புக்கொள்பூர்த்
தாட்டா மறைநீர் மலெின்கட் டனிமா முதலே வாய்நின்று
மீட்டார் கழலே நினைவாரை மீளா வழியின் மீட்பனவே. (கௌ)

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணம்.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத

௮௮ பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு.

சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம். (௧௬)

அவம்பெருக்கும் புல்லறிவி னமண்முதலாம் பரசமயப்
பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்படநல் லாழித் தாறுந்
தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்களெல்லாம்
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திருவவதா ரஞ்செய்தார். (௨௦)

சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞான
முவமையிலாக் கலைஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானந்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில். (௨௧)

தொழுவார்க்கே யருளுவது சிவபெருமா னெனத்தொழார்
வழுவான மனத்தாலே மாலாய மாலயனும்
இழிவாகுங் கருவிலங்கும் பறவையுமா யெய்தாமை
விழுவார்க ளஞ்செழுத்துந் துதித்துய்ந்த படிவிரித்தார். (௨௨)

காழியர் தவமே கவுணியர் தனமே கலைஞானத்
தாழிய கடலே யதனிடையமுதே யடியார்முன்
வாழிய வந்திம் மண்மிசை வாணோர் தனிநாத
னேழிசை மொழியா டன்றிரு வருள்பெற் றனையென்பார். (௨௩)

மறைவளர் திருவே வைதிக நிலையே வளர்ஞானப்
பொறையணி முகிலே புகலியர் புகலே பொருபொன்னித்
துறைபெரு மணியே சுருதியி னொளியே வெளியேவந்
திறையவ னுமையா ஞடனரு டரவெய் தினையென்பார். (௨௪)

புண்ணிய முதலே புனைமணி யரைநா னொடுபோதுங்
கண்ணிறை கதிரே கலைவளர் மதியே கவின்மேவும்
பண்ணியல் கதியே பருவம தொருமு வருடத்தே
யெண்ணிய பொருளாய் நின்றவ ரருள்பெற் றனையென்பார். (௨௫)

கையதன லொற்றறுத்துப் பாடுதலுங் கண்டருளிக் கருணைகூர்ந்த
செய்யசடை வானவர் த மஞ்செழுத்து மெழுதியசெம்பொற்றாளாக
ளாயரவர் திருவருளா லெடுத்தபா டலுக்கிசைந்த வளவாலொற்ற
வையமெலா முய்யவரு மறைச்சிறுவர் கைத்தலத்து வந்தவன்றே.

ஞானத்தின் நிருவுருவை நான்மறையின் றனித்துணையை
வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத்

பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு. அக்

தனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங்
னத்தி னெழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள் (௨௭)

ஆலமே யமுதமாச வுண்டுவா னவர்க்களித்துக்
ாலனை மார்க்கண்டற்காக் காய்ந்தனை யடியேற்கின்று
ஞாலநின் புகழேயாக வேண்டினான் மறைகளேத்துஞ்
சீலமே யாலவாயிற் சிவபெரு மானேயென்றார். (௨௮)

சாக்கியநாயனார் புராணம்.

செய்வீனையுஞ் செய்வானு மதன்பயனுங் கொடுப்பானு
மெய்வகையா னுன்காகும் விதித்தபொரு ளெனக்கொண்டே
வீவ்வியல்பு சைவநெறி யல்லவருக் கில்லையென
யுவகையாற் பொருள்சிவனென் றருளாலே யுணர்ந்தறிந்தார்.

எந்திலையி னின்றூலு மெக்கோலங் கொண்டாலு
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்றாண் மறவாமை பொருளென்றே
துன்னியவே டந்தன்னைத் துறவாதே தூயசிவந்
தன்னையிடு மன்பினுன் மறவாமை தலைநிற்பார். (௩௦)

காணாத வருவினுக்கு முருவினுக்கும் காரணமாய்
ரீணாக மணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாஞ் சிவலிங்க
நாணாது நேடியமா னுன்முகனுங் காணநடுச
சேனாருந் தழற்பிழம்பாய்த் தோன்றியது தெளிந்தாராய். (௩௧)

பத்தராய்ப்பணிவார் புராணம்.

நின்றூலு மிருந்தாலுங் கிடந்தாலு நடந்தாலு
மென்றூலுந் துயின்றூலும் விழித்தாலு மிமைத்தாலு
மன்றாடு மலர்ப்பாத மொருகாலு மறவாமைக்
குன்றாத வுணர்வுடையார் தொண்டராக் குணமிக்கார். (௩௨)

மாகேசுவரபூசை தோத்திரம்.

கொண்டுவந்து மனைப்புருந்து குலாவுபாதம் விளக்கியே
மண்கொதலி னாதனத்திடை வைத்தருச்சனை செய்தபி
னுண்டினாலு விதத்திலாறு சுவைத்திறத்தினி லொப்பலா
வண்டர்நாயகர் தொண்டர்ச்சையி லமுதுசெய்ய வளித்துளார்.

மண்ணினிற் பிறந் தார்பெறும் பயன்மதி குடி
மண்ணலாரம யார்தமை யமுதுசெய் வித்தல்

கூடு பெரியபுராணச் செய்யுட்டிரட்டு.

கண்ணினாலவர் நல்விழாப் பொலிவுகண் டார்த
னுண்மையாமெனி னுலகர்முன் வருகென வுரைப்பார். (௩)

அல்லார்கண்டத் தண்டர்பிரா னாருளாற்பெற்ற படிக்காசு
பல்லாறியன்ற வளம்பெருகப் பரமனடியா ரானார்க
ளெல்லாமெய்தி யுண்கவென விரண்டுபொழுதும் பறைநிகழ்த்தி,
சொல்லாற்சாற்றிச்சோறிட்டார் துயர்கூர்வறுமைதொலைத்திட்டா

சனிவெள் விடைமே நெடுவிசும்பிற் றலைவர்பூத கணநாதர்
முனிவ ரமரர் விஞ்சையர்கண் முதலா யுள்ளோர் போற்றிசைப்ப
வினிய கறியுந் திருவமுது மமைத்தார் காண வெழுந்தருளிப்
பனிவெண் டிங்கண் முடிதுளங்கப் பரந்த கருணை நோக்களித்தார்,

தேடிய மாட நீடு செல்வமுந் தில்லை மன்றுள்
ஆடிய பெருமா னன்பர்க் காவன வாரு மென்று
நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணைந்த போது
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார். (௩௭)

வேள்ளாணைச் சநூக்கம்.

என்று மின்பம் பெருகு மியல்பினு
லொன்று காதலி னுள்ளமு மோங்கிட
மன்று ளாரடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கு நிலவி யுலகெலாம். (௩௮)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணச்செய்யுட்டிரட்டு முற்றுப்பெற்றது.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் துதி.

துக்கு சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
வாக்கி னாற்சொல வல்லபி ரானெங்கள்
பாக்கி யப்பய னுப்பதி குன்றைவாழ்
சேக்கி ழானடி சென்னி யிருத்துவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

